

Anastasia Novih

RASKRIŽJE

Iskonska Šambala

**Anastasia Novih:
"RASKRIŽJE"**

Na hrvatski jezik prevedeno s ruskog jezika.

Svi događaji i likovi autorska su fikcija. Bilo koja podudarnost imena, prezimena i položaja likova s pravim imenima živih ili mrtvih ljudi, kao i s događajima iz nečijeg života - apsolutno su slučajni i potpuno nenamjerni.

Daleko od toga da je cijela **istinita priča** o posljednjim obratima slavenskih naroda do danas otkrivena. **Na raskrižju tisućljeća** počinju se zbivati nevjerojatni događaji koji su upleteni u jedno klupko, kako sudbina običnih ljudi, tako i dužnosnika u najvišim ešalonima vlasti. Teško će itko pogoditi da se **u srcu** ovog **nevidljivog** kolopleta sudbina pod krinkom običnog čovjeka krije legendarna Osobnost, čiji postupci i misli ne mijenjaju samo unutarnji svijet ljudi koji su se s njom susreli, već i tijek povijesti u cjelini.

*Hrabrost je početak rada,
ali slučajnost je gospodar kraja.*

- Demokrit

PREDGOVOR

Srpanj 1979. godine

Nakon još jednog sastanka, Jurij Vladimirovič Andropov, kao predsjednik KGB-a SSSR-a, nije bio najbolje raspoložen. Nakon svega što se čulo, imalo se nad čime dobro zamisliti. Masovna korupcija, poput monstuoznog crva, izjedala je državu iznutra. Ma kako čudno bilo, ali baš su opsežne pripreme za predstojeće "Olimpijske igre 80" u Moskvi svakodnevno otkrivale sve više dokaza, razotkrivajući činjenice o "mračnim" djelima korumpirane vrhuške. Shvatio je da zemlja konačno umire. Trebalo je hitno nešto poduzeti.

U načelu, Andropov je početke ovog raspada vidio još ranije, mnogo prije svog imenovanja na tu poziciju. No tada nije imao točne podatke i opću sliku ovoga višesložnog mozaika. Njegov učitelj i pokrovitelj Otto Vilgelmovich Kuusinen, koji je bio prilično inteligentan i obrazovan čovjek, pridonio je Andropovljevu napredovanju na ljestvici vlasti. Predvidio je ovakav splet okolnosti s nevjerojatnom točnošću, pod uvjetom da određeni krug ljudi ostane na vlasti. Nažalost, taj nadareni i prilično zagonetan čovjek preminuo je 1964. godine te nije dočekaao vidjeti svoga štićenika na dužnosti predsjedniku KGB-a. No, komunikacija s ovom neobičnom osobnošću ostavila je dubok trag na unutarnji svjetonazor Jurija Vladimiroviča, što je kasnije utjecalo i na državu u cjelini.

Čim je Andropov dobio priliku zauzeti tako ugledno mjesto predsjednika KGB-a SSSR-a, odmah je oživio dugogodišnju ideju koju je svojedobno izrazio njegov Učitelj. Stvorena je Peta uprava KGB-a, koja se službeno bavila "proučavanjem raspoloženja i procesa u društvu", ali zapravo potpuno drugačijim, specifičnim poslom. Jednostavno rečeno, stvorio je vlastitu unutarnju obavještajnu službu kako bi imao istinite informacije o zemlji te znao kako društvo diše i živi, od dna do vrha.

Prisilni događaji posljednjih mjeseci stavili su na svoje mjesto posljednje komade ovoga višestrukog mozaika, koje je tako pažljivo prikupljao dvanaest godina. Bolje reći da to nisu bili samo komadi, već glavni fragmenti, koji su isticali cijelu pozadinu monstuozne slike. Njezina opća panorama užasnula je Andropova. Zemlju je

zahvatio val kriminala u svim ešalonima vlasti. U načelu, najviši dužnosnici nisu poduzeli ništa konkretno kako bi poboljšali situaciju, budući da su mnogi od njih i sami članovi njihovih obitelji bili daleko od bezgrešnosti i već s izrazito opojnim mrtvačkim smradom. A najbolnije je to što je sam Andropov mogao malo učiniti, jer je u rješavanju mnogih pitanja ovisio o istim tajnicima Središnjeg odbora, odnosno o istoj ozloglašenoj vrhuški, koja je u državi predstavu vodila u svomu nečistom duhu.

"Eh, Učitelj bi sada bio kraj mene", sjetno je pomislio Jurij Vladimirovič. Osjećao je veliku podršku svog mentora dok je ovaj bio živ. Reklo bi se da nije proizlazila toliko iz njegove osobnosti koliko iz te silne, neuništive sile s kojom je Učitelj bio tajanstveno povezan. Kad bi Andropov ostao sam, intuitivno bi osjetio nevidljivu prisutnost ove sile (možda je zahvaljujući njoj, ne samo s lakoćom zauzeo tako visoki položaj, već je i ostao na njemu petnaest godina, a poslije dobio promaknuće). No Andropov je silu osjetio samo intuitivno. Nije bio sklon misticizmu. Stoga je ovu silu povezao s određenom skupinom ljudi s kojima je Otto zacijelo bio u dodiru. Štoviše, Učitelj je nekako ležerno spomenuo neku vrstu tajnog saveza, ali je očito odlučio da Andropov još nije dovoljno pripremljen za susret s tim ljudima. Smrt Učitelja oduzela je Juriju Vladimiroviču priliku da ih bolje upozna. Pa čak i kao predsjednik KGB-a, sa širokim rasponom ovlasti i mogućnosti, Andropov, začudo, nije mogao pronaći vezu s tim tajanstvenim osobama. A upravo sada, više nego ikad, trebaše mu njihova podrška i savjeti. Uostalom, velika je država propadala pred našim očima! Što uraditi?

Gotovo cijelu noć nakon sastanka Andropov nije spavao. Trebalo je hitno nešto poduzeti. Ali što? Kako pronaći izlaz iz postojeće situacije radi očuvanja države? Kako spasiti svoju domovinu? Uostalom, on ju je doista iskreno volio i uvijek je časno i dostojanstveno ispunjavao sve dodijeljene mu dužnosti. Andropov je bio ideološki borac, pravi domoljub. Ali nikome nije rekao za ovaj svoj duboki osjećaj. Njegova djela su najrječitije govorila o njemu.

Pitao se što učiniti u ovoj situaciji. Zavidnici i protivnici neprijateljski bi dočekivali svaki njegov prijedlog za ponovno uspostavljanje reda u zemlji. Zlobne siktave fraze iza njegovih leđa udarale su poput bodeža između lopatica: "Opet ovaj mješanac nešto namjerava". (Uzrok takvih aluzija na nacionalnost je prezime njegove majke, Jevgenije Karlovne Feinstein). Mislili su na njega u svojim koristoljubivim kategorijama, mjereći sve svojim sebičnim

standardom, pokušavajući u njegovim postupcima pronaći prijetnju svomu neizrecivom blagu vrijednom milijarde ukradenog novca. I premda je Andropov bio profesionalac koji je znao pažljivo sakriti svoje emocije od drugih, iznutra je ostao običan čovjek. Stoga bi ga te oštre riječi brzo povrijedile, jer pred samim Andropovim nikada nije stajalo pitanje njegove nacionalnosti. Za njega osobno ona nije postojala kao takva. Postojala je samo ogromna zemlja, njegova domovina SSSR - i točka.

Te noći ponovno su ga preplavile tužne uspomene. U sjećanje su isplivali teški dani nakon majčine smrti. Otac je umro još ranije, kad je Juriju bilo samo 5 godina. Tako je s 13 godina postao siročić. Morao je sam krčiti svoj životni put. Baš u to doba mu je država postala potpora, točnije oni osjećajni i dobri ljudi koji su svojim osobama predstavljali pouzdane "zupčanike" ovoga velikog mehanizma. Odgojili su u njemu pravog čovjeka, dostojnog građanina svoje zemlje.

Andropov se prisjetio da je za tinejdžerskog doba u njemu bjesnio pravi domoljubni požar, neutaživa žeđ za velikim postignućima za dobrobit Domovine. Tada je bio slobodan, s čvrstom vjerom u bolju budućnost. Ova svijetla sjećanja na daleko djetinjstvo upalila su alarm predsjednika KGB-a. Činilo mu se da je upravo u njima skriveno nešto značajno i vrlo važno za ovaj trenutak. Možda je to upravo odgovor koji je tako uzaludno tražio u posljednje vrijeme...

I tada mu je sinula genijalna ideja: što ako skupimo tinejdžere iz disfunkcionalnih obitelji u dobi od jedanaest do petnaest godina, dok su još puni entuzijazma i teže podvizima, kako bismo ih pravilno istrenirali i pretvorili ih u posebnu elitnu jedinicu koja će mu biti u potpunosti odana? Ako se zemlja počne gušiti, moći će ih se upotrijebiti kao moćnu, stvarnu, ali istodobno skrivenu silu. Vidio je veliki plus u činjenici da će rijetki posumnjati u djecu koja će izvršavati posebno opasne zadatke ništa lošije od odraslih specijalaca KGB-a. Donekle su oni još pouzdaniji, jer nitko osim djece ne može tako gorljivo i predano čuvati tajne te s lakoćom izvoditi ozbiljne akcije poput obične igre.

Kad je grimizna zora zarudila na nebu, Andropov je već pomno razmišljao o shemi za provedbu nove ideje. Predsjednik KGB-a postao je praktički opsjednut ovim projektom. Njegovi planovi jako su uznapredovali. Odlučio je voditi državu i dovesti je u red uz pomoć dobro organizirane i obučene skupine tinejdžera, koje može koristiti s apsolutnom sigurnošću za sebe bilo gdje i bilo kada. Sada

ga više nije zanimalo mišljenje korumpiranih "članova Partije". Bio je čvrst u odluci da sačeka pravi trenutak i uđe u žestoku borbu s "demonским potomstvom"; za svakog od njih će pripremiti vlastiti glogov kolac.

Ali kome povjeriti tako važnu i odgovornu stvar? Ovdje je u Andropovljevu sjećanju samo od sebe isplivalo ime jednog generala kojeg je dobro poznao. Bio je to čovjek za kojeg je riječ "čast" imala visoko moralno značenje, koji je svojoj Domovini služio predano i nesebično, kao i sam Andropov.

Ujutro je predsjednik KGB-a nazvao generala. U roku od dva sata radili su na ovoj ideji. Dugo su raspravljali, ali su na kraju došli do zajedničkog nazivnika: u sadašnjim uvjetima jedina moguća šansa za borbu protiv korumpirane vrhuške je stvaranje apsolutno nove elitne specijalne jedinice, koja se ne bi spominjala ni u jednom dokumentu, ali bi imala stvarnu snagu. Štoviše, zahvaljujući njoj nestala bi potreba za korištenjem specijalaca iz postojećih postrojbi, pa bi stoga bilo moguće pokušati stabilizirati situaciju bez bacanja čak i najmanje sjenke sumnje na izvor utjecaja.

Dok se četvrti sat razgovaralo o detaljima ovog projekta, general je zamišljeno rekao:

- Bilo bi dobro prikupiti ih za obuku negdje na otoku.

- Ne, - odgovorio je Andropov. - Mislim da će ih brže pronaći na otoku. Ovu skupinu treba stvarati po gradovima, u malim središtima. Savršeno ćemo ih obučiti, pripremiti i obrazovati. Za to ćemo izdvojiti najbolje profesionalce koji su nam vjerni... Bit će to otok nasred grada, otok pionira.

- Upravo tako! Nazovimo ovaj projekt "Otok Pionira".

Čudna je gospođa Sudbina. Njeno značenje je tajanstveno, čuva svoju tajnu sve do samrtne postelje. Andropov je nesumnjivo bio izvanredna ličnost, ali je ostao u neznanju zašto mu je baš u tom trenutku, na granici tisućljeća i globalnih promjena u sudbini čovječanstva, sinula upravo ta ideja stvaranja neobične organizacije, a zatim mu je samo jedno ime palo na pamet...

PRVI DIO

Poglavlje 1 - TAJNA SJEDNICA

Siječanj 1994. godine

U blizini generalove vikendice, okružene živopisnom šumom, zaustavila se kolona od četiri automobila predvođena luksuznim džipom boje trešnje.

- Dakle, Aleksandr Vasiljevič stigao je s našim gostima, - rekao je general pukovnik, vlasnik kuće. - Sada su svi ovdje.

Vlasnik vikendice srdačno je pozdravio novopridošlice, upoznao ih s novim ljudima među prisutnima. Valja napomenuti da mu je bila velika čast na svom teritoriju ugostiti tako važne osobe znane prilično uskom krugu. Većina ih je bila iz vojne elite, ali one koja je epolete zaradila isključivo zahvaljujući svojoj hrabrosti i herojstvu, one za koju je riječ "čast" sinonim za apsolutno dostojanstvo Čovjeka s velikim Č, posebno unutarne stanje duše. Dogodilo se da su ti ljudi, izgubivši nevidljivu bitku nametanjem ideologije strane Slavenima, završili na različitim stranama granica nekad ujedinjene države, a neki čak i daleko izvan njezinih granica. No ta ih je okolnost samo još više zblížila u neumoljivoj želji za osvajanjem ne samo privremene, već konačne pobjede na nevidljivom frontu sfera svjetskog utjecaja.

Nećemo ulaziti u detalje o njihovu izgledu, imenima, prezimenima, činovima, radnim mjestima i ukupnom broju podčinjenih. Nedostatak ovih podataka može zabrinuti samo protivnike tekućeg procesa, čak ih i do kraja razdražiti. Za Slavene je mnogo važnije saznati o čemu razmišljaju "suplemenici" koji nisu ravnodušni prema njihovom životu, a koji su se uspjeli probiti do najviših ešalona vlasti.

Kad su se prve emocije starih prijatelja smirile, razgovor je prešao na goruća pitanja.

- Ništa, ništa. Glavno je biti strpljiv i izdržljiv. Naši neprijatelji nisu uzeli u obzir jedno važno svojstvo slavenske duše: ona je nepredvidiva u svom očitovanju. Gola logika kaže da sa svojim

napoleonskim planovima i lukavim proračunima na području naše Domovine neće daleko stići.

- To je neosporno. Ne treba se ni uzrujavati zbog ovog poraza, tim više što nam je takav obrat poznat još od 1964. godine, kada je Mežanin isporučio "česticu Kintomanije".

- Hmm, zanimljivo, je li taj Šambalin dar bio povezan s promjenom vlasti u zemlji? - upitao je jedan od novajlija iz delegacije Slavena iz dalekog inozemstva.

- Nikako. Jednostavno je naš Nomo navršio dvanaest godina. Prisutnost ovog aparata u blizini bila je neophodna. A promjene u zemlji i općenito neki tadašnji događaji u svijetu pokazali su se samo kao nuspojava povezana sa specifičnostima isporuke.

- A zašto je ispušten kad je Nomo navršio dvanaest godina, a ne s punoljetnošću?

- Dvanaest godina je vrijeme istinskog buđenja osobnosti, složenog naleta određene vrste životnih energija, koje se na materijalnoj razini odražavaju u obliku puberteta. I što je najvažnije, upravo s dvanaest godina dolazi do unutarnjeg procesa spoznaje vlastite biti. Iako izvana za njegov um ovo unutarnje kretanje može ostati nezapaženo, fiksirano samo na razini hormonskog naleta, osim ako, naravno, nema utjecaja na njegov mozak određenim "valnim impulsom" - objasnio je impozantni muškarac s profesorskom bradicom.

- Je li taj čovjek toliko bitan da vam je zbog njega Šambala dala tako neprocjenjiv dar? To je "čestica" same "Kintomanije". Kakva moć! I sve to radi Nomo?! Hoćete li od njega napraviti svjetskog vođu?

- Ne baš, - rekao je čovjek u civilu. - Nomo je samo važna karika u lancu mogućih događaja koji će naknadno utjecati na cijelo čovječanstvo. Iskreno rečeno, Nomo je sporedan subjekt. No, njegova prisutnost na svjetskoj političkoj areni može pozitivno utjecati na rješavanje globalnog problema koji će uskoro obuhvatiti cijelo čovječanstvo. Taj problem je opstanak civilizacije. U načelu, ovo je glavna tema našega današnjeg izvješća...

Sudionici neobičnog sastanka raspravljali su neko vrijeme, a zatim je krenulo i samo izvješće.

- S vašim dopuštenjem početak ćemo...

Čovjek u civilu uzeo je debelu crnu fasciklu. U međuvremenu je njegov pomoćnik iste takve fascikle od crne kože postavio pred sve prisutne, ali s manje umetnutih stranica.

- Dakle, kao što smo već spomenuli, jedno od gorućih globalnih pitanja današnjice je opstanak ljudske civilizacije u bliskoj budućnosti... Taj smo problem uvjetno podijelili u tri kategorije. Prvo, to je takozvani fenomen 20. stoljeća, koji je u znanstvenim krugovima prozvan "populacijskim faktorom". S njim su povezani svi drugi problemi životnih aktivnosti ljudi na planetu. Čovječanstvo se neumoljivo približava kritičnoj točki svjetske populacije - dvanaest milijardi. I to je granica! Na dvanaest milijardi priroda je već uništila više civilizacija prije nas, s tehnologijama boljim od naše. Mnogi od vas već su se upoznali s izračunima naših matematičara, odgovarajućim dokumentima, rukopisom, kao i s naslijeđem utemeljitelja našeg reda, koji su pak te podatke dobili od Šambale.

U ovom tajnom savezu ljudi su bili prilično slobodni u komunikaciji pa se rasprava o najvažnijim pitanjima obično odvijala tijekom izvještavanja.

- Naravno, naučili smo mnogo zanimljivih stvari, - rekao je jedan od članova inozemne delegacije Slavena. - Moram priznati, ovo je značajno proširilo naše znanje i o istinskoj povijesti i o Šambali. Pa ipak... ljudi koje moramo uvjeriti daleko su od ovog znanja. Njihov "strateško-taktički" mozak navikao je više vjerovati stvarnim činjenicama našeg doba nego najstarijim rukopisima, čak i u izvorniku.

- Razumijem te. Predvidjeli smo i ovo pitanje. Mnogo je činjenica. Pred vama su mape s relevantnim podacima. Ovo su statistike. A statistika je, kao što znate, tvrdoglavo stvorenje. Uočite prekretnice u porastu svjetskog stanovništva. Na početku naše ere svjetska populacija brojala je 230 milijuna ljudi. Do kraja prvog tisućljeća - 275 milijuna. Do 1804. narasla je na milijardu. Samo zamislite! Kroz povijest postojanja naše civilizacije broj stanovnika se približio milijardi! Od 1750. do danas svijet je doživio neviđen porast stanovništva. Doslovno 123 godine kasnije, 1927. - već su 2 milijarde. I sada vas molim da obratite posebnu pozornost. U samo 33 godine (1960.) 3 milijarde. I sve to unatoč svjetskim ratovima! 14 godina kasnije - samo 14 godina kasnije! - 1974. - 4 milijarde. A nakon 13 godina (1987.) - 5 milijardi! Sada je 1994. 1999. (12 godina nakon 1987.) postojano ćemo se približavati broju od 6

milijardi. Drugim riječima, vremensko razdoblje se naglo smanjuje. Prema izračunima naših stručnjaka, pod uvjetom da se održi ista stopa rasta stanovništva s konstantnom učestalosti od minus jedne godine, kritična oznaka od 12 milijardi bit će dosegnuta 2050. godine. Stoga gotovo da više nema vremena.

- Da, skoro da ga nema, - zamišljeno je rekao stariji general. - Kako kažu kod nas, među Slavenima: dok se ne začuje grmljavina, čovjek se ne prekriži.

- To je točno. - kimnuše ostali.

- Ali ipak, "skoro" ne znači "uopće" - nastavio je muškarac u civilu.
- Čovječanstvo je na pragu. I sljedeći korak ovisit će o prevladavajućem izboru svakog pojedinca. Stoga, koliko god to danas zvučalo otrcano, problem opstanka civilizacije u cjelini usko je povezan sa svakim čovjekom na Zemlji, bez obzira na naciju, boju kože, društveni status. No o tome kasnije. Vratimo se sada našoj statistici. Pred vama je tablica s deset vodećih zemalja s najvećim udjelom u povećanju svjetske populacije. To su Indija, Kina, Pakistan, Indonezija, Nigerija, SAD, Brazil, Bangladeš, Meksiko, Filipini. Ako uzmemo u obzir pokazatelje rasta stanovništva, očekivanog trajanja života i smrtnosti djece, dobivamo detaljnu sliku visoke stope rasta u zemljama u razvoju Afrike, istočne Azije i Latinske Amerike. Na primjer, Liberija je na prvom mjestu u tablici, zemlja s najvećim rastom stanovništva, ima prosječnu stopu rasta stanovništva od 8,6%. Slijede Ruanda (7,9%), Afganistan (5,3%), Oman (4,2%), Somalija (3,9%) itd. Molim vas da zapamtite sve spomenute zemlje povezane s povećanjem rasta stanovništva. Njima ćemo se vratiti kada detaljno razmotrimo pitanje prirodnih katastrofa.

Prema našim stručnjacima, stanovništvo Trećeg svijeta, što je čudno, daje nam ovo vremensko razdoblje kako bismo imali vremena poduzeti neke konkretne korake. U protivnom, da je čitavo stanovništvo Zemlje živjelo kao u naprednim civiliziranim zemljama i s istom stopom uništavanja planeta, onda bi sve već odavno završilo. Umjesto poticanja potrage za alternativnim oblicima energije, nastavljamo intenzivno koristiti prirodne rezerve koje su, nažalost, već ozbiljno iscrpljene.

- Točno, da ti dani nisu bili skraćeni, ni jedan se čovjek ne bi spasio, - tiho je i zamišljeno rekao jedan od prisutnih.

- Srećom, u tom pogledu postoji određeni obrazac, - rekao je predstavnik iz reda članova inozemne delegacije Slavena, misleći na govornika, - takozvano Paretovo pravilo. Kaže da 80% svih prihoda uzima 20% stanovništva, uključujući raspodjelu materijalnog bogatstva po cijelom svijetu.

- Da, ali nažalost, svi imamo vrlo težak posao uvjeriti ovih 20% da promijene trenutni odnos prema okolnoj prirodi i svu svoju energiju usmjere ne samo na obnovu Zemlje, već uskoro i na proučavanje svemira te, u skladu s tim, razvoj planeta, najprikladniji za život zemljana. Međutim, više o tome kasnije, - rekao je govornik i nastavio: - Vratimo se našoj statistici. Ako u zemljama u razvoju postoji visoka stopa rasta, onda se u zapadnim razvijenim zemljama, naprotiv, primjećuje najniža stopa rasta stanovništva. Kao što možete vidjeti u tablicama, raspon prosječne stope rasta stanovništva je mali. Sve je prepuno minusa - od -1,1% do 0,1%. Među ostalima, tu su postsovjetske države, zemlje bivšega socijalističkog bloka, kao i Portugal, Italija, Španjolska, Velika Britanija. Ali ako je u kapitalističkim zemljama ovaj fenomen povezan s progresivnim starenjem društva i nacije u cjelini, zajedno sa smanjenjem nataliteta s jedne strane, i poboljšanjem medicinskih tehnologija s druge, onda je među slavenskim narodima to posljedica globalnog rada Destruktora. Budući da su Slaveni, kao što znate, prilično mladi ogranak čovječanstva.

Ovdje je prikladno prisjetiti se podataka iz rukopisa - upravo je Slavenima, od početka njihova postanka kao naroda, Šambala dodijelila dominantnu ulogu u budućem duhovnom preporodu čovječanstva. Destruktori su, naravno, odradili vrlo razoran posao. Ali tko zna, možda je to "obrezivanje" mladih izdanaka izašlo na dobro. Možda će tim postupcima gurnuti ljude prema duhovnom ujedinjenju, odnosno jačanju glavnog debla Slavena. Na tim čvrstim temeljima moguće je naknadno postići ujedinjenje čitave svjetske zajednice u borbi za opstanak civilizacije u cjelini. Tako barem kaže Šambalina poruka iz 1964. godine.

Govornik je napravio kratku stanku kako bi dao vremena sudionicima ovog tajnog foruma da razmisle i razgovaraju o onome što su čuli.

- U pravu ste, - rekao je jedan od članova delegacije bratskih naroda. - Sve u svemu, posljednji izbor ostaje na ljudima. Ako Šambala poduzme bilo koju radnju, to će biti samo posljedica ovog izbora.

- Nesumnjivo. Nadam se da će se svi prisutni pobrinuti da donesu te podatke lokalnom stanovništvu barem u obliku u kojem ih današnji ljudi mogu shvatiti. Općenito, tiče se svakoga. No, informacije se moraju prezentirati pažljivo. Ne smiju predstavljati šok za ljude... A sada razgovarajmo o tome što možemo učiniti konkretno na svjetskoj sceni zajedničkim naporima za rješavanje navedenog problema. Koji su prijedlozi?

- Pa, mislim da moramo razviti učinkovitije programe za smanjenje rasta stanovništva u zemljama s visokim stopama. Susresti se s čelnicima ovih zemalja. Uvjeriti ih u nužnost određenih aktivnosti.

- Možda izmijeniti neke društveno-kulturne uvjete.

- U krajnjoj liniji, možemo predložiti vođama primjenu sile, uz provođenje odgovarajuće politike, - rekao je jedan od generala. - Ovdje se ne smije riskirati.

- Ali dopustite da se ne složim s vašom pretpostavkom. Ljude treba uvjeriti dobronamjerno. Jer u protivnom, s masovnim karakterom, nasilne metode dovest će do oslobađanja negativne energije većine ljudi, što će samo pogoršati proces uništenja civilizacije. To kao prvo. Kao drugo, iz prakse dva svjetska rata proizlazi da nasilno uništavanje sadašnjim ubrzanim tempom nema apsolutno nikakav učinak na ukupni rast stanovništva na Zemlji. Štoviše, prema biološkim zakonima, čak ga donekle i stimulira. Kao treće, i najvažnije, nakon što se aktivira "čestica Kintomanija", prisilne metode će sve više proturječiti sveopćoj svijesti ljudi.

- Je li moguće koristiti sam aparat u rješavanju ovog problema?

- Definitivno ne. U Šambalinim uputama jasno je naznačeno da on može među masama samo izazvati želju za duhovnim buđenjem, ništa više. Budući da posljednji izbor, a to je tamo više puta naglašeno, ostaje na ljudima... Ima li još kakvih prijedloga?

- Konferencija o pitanjima stanovništva zakazana je za ovu godinu u Kairu. Pokušat ću povezati potrebne ljude. Mislim da ćemo iskoristiti ovu priliku da privučemo pozornost svjetske zajednice...

- Dobro. Molim sve prisutne da detaljno razmisle o pitanjima našega zajedničkog sudjelovanja u rješavanju ovog problema... Nastavite, - rekao je stariji general.

Govornik je ponovno otvorio fasciklu:

- Dakle, fenomen nagle demografske eksplozije samo je dio rastućeg problema. Unatoč svojoj složenosti u usporedbi s druga dva, može se svrstati u teškoću srednje kategorije. Drugi problem su nadolazeće kataklizme. Spominju se i u poruci Šambale 1964. godine. U prilog navedenom problemu, dopustite da vam iznesem neke podatke. Danas djelovanje takozvanog efekta staklenika postaje sasvim očito. Radi praktičnosti, nastaviti ćemo koristiti ovaj uhodani izraz, iako su svi prisutni, nadam se, itekako svjesni pravih uzroka ove pojave. Dakle, temperatura na kugli zemaljskoj već se povećala za 1,3°C. Pretpostavlja se da će s povoljnim spletom okolnosti (naglašavam, s povoljnim) do 2005. temperatura na Zemlji porasti u prosjeku za 1,5°C. To će, pak, uzrokovati porast vodostaja Svjetskog oceana za 20 centimetara. U tim uvjetima poplave prijete mnogim nizinskim područjima.

Poljoprivreda će također patiti od klimatskih promjena. Ali sve je ovo - najbolja prognoza. Krenemo li od najgoreg, nesumnjivo je da se kape polova brzo tope, ledeni grebani se otapaju, odvajaju se ogromne sante leda, što će neumitno dovesti do naglog porasta razine Svjetskog oceana i odgovarajućih posljedica. I prije svega - do masovne migracije stanovništva iz velikih gradova i megalopolisa. Ukratko, želio bih vam skrenuti pozornost na problem megalopolisa. Posljednjih desetljeća u cijelom svijetu je zabilježen njihov intenzivan rast. U svakom većem megalopolisu živi 6 do 27 milijuna ljudi. Najveći među njima su: Tokio (Japan), Mexico City (Meksiko), Sao Paulo (Brazil), New York (SAD), Bombay (Indija), Šangaj (Kina) itd.

Svi vrlo dobro razumijemo koliko je nestabilno životno okruženje u velikim gradovima, unatoč visokom životnom standardu. Za uništavanje grada dovoljno je oduzeti mu vodu na tjedan i pol. Ostalo će učiniti epidemije. U slučaju iznenadnih kataklizmi neizbježna je energetska kriza, a posljedično i nedostatak topline, svjetla, komunikacija, prekid transporta energije, gradskih komunalnih službi itd. Dakle, s trenutnim razvojem događaja, megalopolisi su tempirana bomba. Da ne pričamo koliko štetu ovi gradovi nanose okolišu narušavajući njegovu ravnotežu.

- Da, megalopolisi su problem, naravno. No, s druge strane, oni su vrijedni centri informacija. Doista, upravo u velikim gradovima znanje o ljudskoj civilizaciji postaje dostupnije većini ljudi kroz samospoznaju. Na periferiju to znanje najčešće dolazi već u iskrivljenoj verziji, tumačeno od strane Destruktora, uglavnom putem radija, televizije, - rekao je jedan od prisutnih.

- Apsolutno ste u pravu. Možda je to glavni razlog porasta broja megalopolisa posljednjih godina, uzrokovan potrebom da se točno informira što veći broj ljudi...

Govornik je sačekao da se rasprava o ovom pitanju smiri, a zatim rekao:

- Dakle, s vašim dopuštanjem nastavio bih rasvijetljavati problem svjetskih kataklizmi. Prema statistikama, 35 velikih poplava i 2 tsunamija dogodili su se u posljednjih dvanaest godina. Ukupan broj poginulih iznosio je oko 183 tisuće ljudi. Štoviše, 16 od ovih stihija dogodile su se 1991. godine. Također su zabilježene dvije neizravne činjenice. Prvo: 1989., prema svjetskim podacima, registrirana je kao najtoplija godina. Drugo: 1991. prirodne katastrofe pogodile su uglavnom zemlje s naglim porastom stanovništva. Priloženi dokumenti također sadrže tablicu tropskih oluja, uragana, tajfuna koji su uzrokovali ozbiljna razaranja i ljudske žrtve. Od 1980. jedanaest ih se dogodilo samo u Atlantiku... Osim toga, u posljednjih dvanaest godina zabilježeno je 19 velikih potresa... Štoviše, ako uzmemo podatke o najrazornijim potresima na svijetu (od 7,5 do 8,6 po Richteru), većina ih se dogodila baš u dvadesetom stoljeću, u intervalima od 3-5 do 14 godina...

Molim da obratite posebnu pozornost na vulkansku aktivnost zemljine kore. Ako su se ranije, od 1902., najveće erupcije događale kroz 10-20 godina, od 1980. javljaju se gotovo svake dvije godine... Svi ti podaci o aktivnosti prirodnog okoliša, kao i nagli porast populacije čovječanstva (koji, usput, prema zakonima biologije, ukazuju na nadolazeće kataklizme) govore da se Zemlja približava vrhuncu, određenoj kritičnoj točki. Nažalost, danas ljudi nemaju informacije koje bi im pomogle kontrolirati stihije...

Tijekom rasprave riječ je uzeo čovjek prosječne visine sa sivim inteligentnim očima. Na sljepoočnicama mu bijaše rano osijedjela kosa.

- Želim dodati u ime znanosti da je posljednje desetljeće drastično promijenilo naše viđenje vodenih ciklusa u prirodi. Stara shema ne funkcionira uz pojave kojima svjedočimo. Zadnja istraživanja pokazala su da uobičajena cirkulacija stvara samo određenu pozadinsku raspodjelu. Prema staroj shemi, sve što može pasti na Zemljinu površinu, ako se ukloni sva vlaga iz atmosfere iznad nje, iznosi 25 milimetara! Međutim, pozadinska voda s oborinama praktički ne pada, a njezin sadržaj u atmosferi gotovo da se ne mijenja. Iz naših istraživanja zaključuje se da su sve prirodne

vremenske pojave nastale kao rezultat stimuliranog oslobađanja dubinske energije planeta koja stvara lokalne vremenske prilike. Takve prilike nastaju ne samo nad morem, već i na kontinentima.

- Želite reći da postoje mehanizmi za izravno pretvaranje energije u materiju, makar u vodu, a materije u energiju?

- Potpuno smo sigurni u to. Već imamo mnogo dokaza da se kubni kilometri vode iznenada pojave "ni iz čega" (ciklona ili anticiklona), a isto tako iznenada odu "nikuda"! Klasičnih primjera ima na gotovo svim kontinentima. Najčudesnije područje na Zemlji, primjerice, početak je rijeke Baidrak-Gol u Mongoliji. Ovo je svojevrsna "kuhinja" svjetskog vremena. Zna li kako ovo ime zvuči u prijevodu s altajskog jezika? "Neiscrpni duboki izvor". Ispada da su stari Altajci znali za takvu moguću transformaciju energije u materiju. Čini mi se da je pri proučavanju takvih pitanja potrebno prvo proučiti upravo drevna znanja. Jer, unatoč svojoj jednostavnosti i prividnoj naivnosti, nosi goleme informacije.

Mnogi od prisutnih složili su se s mišljenjem znanstvenika.

- Da, u pravu ste. Od starih se ima puno toga za naučiti. Čak i ne govorim o Altajcima. Altaj i Mongolija nalaze se najbliže Šambali.

- Točno gdje je Tibet, - sa smiješkom je rekao jedan od sudionika.

Svi prisutni su se nasmijali.

- Ako se nadate da ćete otkriti velike tajne Altajaca i Mongola, uzalud pokušavate - nastavio je isti čovjek. - Ti ljudi znaju držati jezik za zubima.

- To je točno.

Nakon nekog vremena razgovor se vratio na staro.

- Da, našoj majci Zemlji sada nije lako, - rekao je znanstvenik s prizvukom tuge u glasu. - Što više proučavam anomalije u prirodi, to sve češće dolazim do zaključka da je Zemlja iznimno složen i promišljen sustav za reguliranje unutarnjih i vanjskih procesa. A čovječanstvo danas svojim aktivnostima i, što je najvažnije, masovnim oslobađanjem izrazito negativne energije misli, stvara neku vrstu negativnog virusa u ovom sustavu. Moguće je da će se 2050. pokrenuti njene "hitne rezerve za antivirusni program". Zna li, naši zaposlenici - matematičari i fizičari - izračunali su da naš planet mora izdvojiti samo trilijunti dio energije akumulirane u

astenosferi (gornjih 200 kilometara) kako bi podignuo razinu Svjetskog oceana za 3-5 kilometara unutar nekoliko sati...

- Jednostavno rečeno, prouzročiti opći potop?

- Da.

- Imamo i neke podatke vojnih stručnjaka koji rade na području predviđanja u laboratorijima heliometrijskih istraživanja, - rekao je jedan od generala. - Ako bi zemaljska os i dalje odstupala s istim progresom, tada će potpuno otapanje kapa polova dovesti do povećanja razine Svjetskog oceana za 6 kilometara. Dovoljno za poplaviti sve kontinente.

- Da, razočaravajući podatak. I to još jednom dokazuje da je potrebno poduzeti mjere ovdje i sada. Štoviše, poruka iz Šambale izravno kaže da Mahatme vladaju odgovarajućim znanjima za obuzdavanje elemenata i zaštitu Zemlje od kozmičkih stranih tijela. I njihove su mogućnosti sasvim stvarne, što smo se kasnije mogli uvjeriti na demonstrativnim primjerima obuzdavanja stihija "Dora", "Cleo" i "Hilda". Mahatme su u svojoj poruci točno naznačili koordinate gdje će i kada te stihije početi, kao i vrijeme i mjesto gdje će izgubiti snagu i nestati.

- Ili možda samo znaju dobro predvidjeti? - izrazio je sumnju jedan od prisutnih.

- Točno u sekundu?! - iznenađeno će general. - Ono što su opisali u poruci više liči na jasan model programera nego na mističnu podudarnost. U njihovim izračunima postoje oznake i parametri koji su svjetskoj znanosti još uvijek nepoznati.

- Očigledno, zato su nam otvoreno napisali, jer su znali da je naša znanost još glupa kao novorođenče", rekao je čovjek u civilu s osmijehom.

- Činjenica da oni u potpunosti vladaju energijom Misli je neosporna.

- Da, u usporedbi s njima mi smo poput crva koji se migolje u gruboj materiji.

- Upravo to.

- Ali ako Mahatme imaju takvo znanje i sposobnosti, mogu li oni pomoći čovječanstvu da preživi ove godine prirodnih katastrofa?

- Radi se o tome da poruka jasno kaže da će Bodhisatve iz Šambale pružiti čovječanstvu pomoć samo ako ljudi podignu razinu svoje duhovnosti, pozabave se kontrolom nad svojim mislima te smanje razinu koncentracije zla i egocentrizma u društvu u cjelini. U protivnom, Šambala će ostati podalje od tekućih događaja, što će u konačnici dovesti do samoubojstva čovječanstva.

- Da, kao što se već dogodilo više puta, - zamišljeno je rekao čovjek u civilu.

- Što imate na umu? Upitao je jedan od pridošlica u delegaciju.

- Danas smo vam pripremili dokumente za detaljnije upoznavanje. Gledajući naprijed, reći ću da su unutra naša izvješća o kontaktima, kao i drevni rukopis civilizacije koja je uspjela preživjeti. Ovaj dokument je poslan aparatom. Vrlo zanimljiv dokument i, moram reći, vrlo pravovremen. Ova civilizacija, pokazalo se, baš kao i mi, praktički je došla do kraja ciklusa i imala isti tehnološki razvoj. A najzanimljivije je to što je i njih zapalo raskrižje ciklične promjene Zemlje i Sunca. No ti su ljudi uspjeli čuti upozorenje od Šambale, pronašli snagu ne samo da dovedu u red svoje misli, već i da se ujedine te promijene život društva u cjelini. Šambala je samo podržala njihov izbor i dala odgovarajuće znanje...

- Bit će zanimljivo pogledati ovaj rukopis.

- Na to pitanje ćemo se vratiti kasnije. A sada molim vašu pažnju! U našoj smo raspravi prešli na razgovor o najvažnijoj temi rastućega globalnog problema, a to su čovjek i društvo u cjelini. Molim vas, - kimnuo je prema govorniku stariji general.

- Danas stanje društva u svijetu naši stručnjaci ocjenjuju kao nezadovoljavajuće. Broj psihoza stalno raste. Svake godine u svijetu više od 800.000 ljudi pati od potištenosti do te mjere da izlaz iz svoje depresije traže u samoubojstvu. U medicini je došlo do povećanja broja ljudi koji pate od fobija - nemotiviranog straha od određenih predmeta i okolnosti. Danas postoji već više od 190 vrsta fobija. Depresija u suvremenom društvu najraširenija je epidemija koja pogađa cijelo čovječanstvo. Imajte na umu da ako je donedavno vrhunac bolesti bio u dobi od trideset do četrdeset godina, onda danas depresija pogađa i osamnaest i dvadesetpetogodišnjake. Čak i djeca i adolescenti počinju bezvoljno gledati na život. Djevojčice čak češće padnu u depresivno stanje od dječaka.

Kao što znate, pojava ove masovne psihoze u društvu povezana je s aktivnostima Destruktora. Danas oni hrane svoju shemu utjecaja na psihu masa na svaki mogući način putem televizije i medija, od kojih mnoge posjeduju osobno. Svojim masivnim, vjerojatno ne svima njima osobno svjesnim napadom na društvo, daju značajan doprinos destrukturiranju i negativnoj promjeni socijalne psihologije. Time ispunjavaju svoju glavnu zadaću - stvaranje svih vrsta uvjeta u svijetu pod kojima čovjek mora postojati u sustavu stalnog jačanja straha, što u konačnici dovodi do stabilne duboke unutarnje krize, gubitka vjere u vlastite snage i stvaranja robovske psihologije.

Prepoznali smo nekoliko poticajnih čimbenika koje Destruktori aktivno koriste za stimulaciju ovog procesa. Od toga se najčešće prakticiraju tri okolnosti.

Prvo se stvaraju razne situacije (ili, kako ih još nazivamo, žarišta napetosti), u kojima čovjek počinje osjećati nesigurnost i opasnost u svakodnevnom životu. Na temelju toga u posljednje vrijeme umjetno stimuliraju i rade naglasak na sljedeće fobije: strah od nepravednog postupanja (dikefobija), strah od siromaštva (penijafobija), novca (krometofobija), strah od neuspjeha (kakorafiofobija), strah od razvoja i napredovanja bolesti (nozofobija, patofobija), strah za djecu (pedofobija), strah od usamljenosti (autofobija) itd. Osim toga, u ovu skupinu spada i umjetno stvorena potreba podvrgnuti se dramatičnim promjenama u društvenom i zemljopisnom smislu i, sukladno tome, s time povezana pojava potaknutih i nastajućih fobija.

Drugo, događa se stalna izloženost višku informacija i podražaja. Na temelju toga najviše pokušavaju razviti strah od šoka (hormefobija), strah od poremećaja (ataksofobija), nesavršenosti (atelofofobija), znanja (epistemofobija), redovitih vijesti (cenofobija, neofobija, kenofobija), smrti (tanatofobija), leševa (nekrofobija), grijeha (pekatofofobija) i druge. Utjecaj se odvija putem masovnih medija i, što je posebno važno, putem najpristupačnijeg izvora za masu - televizije. Posljedično, informacije dolaze vizualnim kanalom zaobilazeći sustav analitičke obrade mozga i ugrađuju se u podsvijest. Drugim riječima, dolazi do ogromnoga procesa "zombiranja", gdje se u podsvijest unose izrazito negativne informacije. Glavni kôd temelji se na životinjskoj prirodi. Riječi "okrutnost", "zlo", "nasilje", "ubij", "ukradi", "prevari" itd. uvode se u program podsvijesti. Ovi programi posebno snažno utječu na psihu djece i adolescenata, čineći ih bespomoćnima protiv

agresivnosti vanjskog okruženja i društva u cjelini. Detaljnije izvješće nalazi se u dokumentima koje vam dajemo na uvid.

I treće, to je stvaranje svih vrsta uvjeta za nastanak niza specifičnih seksualnih problema. Modeliranje uvjeta povezanih s pojavom i kasnijim razvojem psiholoških situacija koje dovode do sličnih problema izravno je povezano s dvije spomenute metode utjecaja. Nedavno smo zabilježili snažan val depresija nastalih na takvoj osnovi. Pritom, ako je donedavno obolijevalo više žena nego muškaraca, u posljednje vrijeme muškarci su postali žrtve depresije uzrokovane seksualnim disfunkcijama. Stalno se bilježi porast broja fobija povezanih s ovim problemom. Što se tiče njihovih specifičnosti i raznolikosti, ima ih mnogo više nego svih prethodnih zajedno.

Općenito, svi ti podaci svjedoče da su kao posljedica djelovanja Destruktora gotovo svi slojevi društva u svijetu, u većoj ili manjoj mjeri, doživjeli unutarnju nelagodu u obliku duševne patnje. To se očituje u depresiji, životu bez radosti, potpunoj emocionalnoj praznini, gubitku interesa za bilo što, inertnosti. U svijetu je zabilježena tendencija povećanja predispozicije većine ljudi za živčane poremećaje, psihičke bolesti i, u skladu s tim, popratne fizičke, ekonomske i socijalne probleme.

Budući da opstanak ljudske civilizacije uvelike ovisi o individualnom djelovanju i izboru svakog čovjeka na Zemlji, vjerujemo da bi oživljavanje duhovne slobode naroda trebalo postati prioritetni zadatak u nadolazećim desetljećima. Da bi se postigao ovaj cilj, potrebno je ukloniti sve fobije u svijesti pojedinca; oživjeti duhovnu vjeru, kao i vjeru u vlastite stvaralačke moći; potaknuti pojedinca da dostigne i ostvari vlastite mogućnosti. Drugim riječima, potaknuti čovjeka da živi i stvara u sferi pozitivnih misli.

Po tom pitanju predlažemo sljedeći program našega zajedničkog djelovanja:

Prvo, postupna zamjena Destruktora na vodećim pozicijama u medijima, osobito televiziji, te kasnija propaganda pozitivnih trendova. Zamjena negativnih stavova kodnim riječima: "uspjeh", "sreća", "zdravlje", "radost života", "napredak" itd.

Drugo, razviti sustav socijalne i psihološke rehabilitacije pojedinca. Da bi se to učinilo, potrebno je osposobiti psihologe specijaliste i uvesti ih među mase za rad u različitim slojevima populacije.

Treće, potrebno je ljudima prenijeti što je moguće pouzdanije informacije i, ono najvažnije, potaknuti ih da preuzmu kontrolu nad svojim unutarnjim negativnim mislima, čvrstu kontrolu nad destruktivnim protokom informacija (a posebno onima koje sadrže elemente utjecaja na podsvijest), kao i pozitivnu promjenu okolnosti koje ih okružuju.

Za rješavanje ovih problema potrebno je, kako kažu, upregnuti cijeli svijet, uključiti ne samo masovne medije, već i umjetnike, izdavače, liječnike, učitelje, javne i humanitarne organizacije i zaklade. Pritom bi se cijeli navedeni program masama trebao uvoditi planski, naravno, bez izazivanja sumnje Destruktora, da ne bi došlo do otvorenog sukoba. Još bolje je pobrinuti se da ova inicijativa potekne iz samog društva. Tada će proces pretvaranja negativnog u pozitivno postati neizbježan...

- Dakle, praktički ćemo se koristiti cijelim arsenalom metoda Destruktora, ali usmjeravajući ga prema uspostavi pozitivizma u društvu?

- Sasvim točno.

- Ali Destruktori su ipak ljudi! Zar oni doista ne razumiju kakva je globalna šteta nanesena čovječanstvu i koje posljedice snosi čitava civilizacija? - ogorčen je u srcu jedan od članova delegacije.

- Pa, uglavnom, njima je stalo samo do profita, osobne materijalne dobrobiti. Njihova suština je parazitska. Oni su od same Prirode predodređeni - uništavati. Većina ih o tome možda ni nema pojma. No, sasvim je očito, bez obzira na revolucije, ratove, duhovne, gospodarske, društvene i političke krize u društvu, iza njih uvijek stoje Destruktori. I imajte na umu, ako broj njihove populacije premašuje dopuštenu normu u svijetu, Destruktori počinju naglo uništavati sebi slične na razne načine. Sve te zakone nisu napisali ljudi. Ali to, naravno, ne znači da je nemoguće boriti se s Destruktorima. Moguće je! Uostalom, to nisu nekakvi neprijatelji čovječanstva, oni su samo poticatelji negativne strane društva, negativnih misli pojedinca. Djelatnost Destruktora prije svega otkriva prag manjkavosti naše svijesti i, prema tome, društva u cjelini. I mi skupa s vama gutamo mamac koji nam Destruktori bacaju, tada i mi sami stvaramo povijest. Stoga se protiv Destruktora, kao ni protiv vlastitih negativnih misli, ne može boriti nasiljem. Samo ih treba ignorirati, što dalje ih otjerati s vlasti i vodećih pozicija, a zatim iz svih segmenata društva.

- Da, ali kako ćete to učiniti u svojoj zemlji? - iskreno se iznenadio jedan od članova delegacije. - Uostalom, vi ste najviše patili od njihovih aktivnosti.

- I štoviše, - u razgovor je ušao čovjek koji je sjedio pored njega, - kod vas je vlast još uvijek faktički u rukama Destruktora. Vidite, u društvu se već priprema sindrom nestašice.

- Mislite li doista da je danas vrhunac krize, da treba upotrijebiti aparat "Kintomanija"? Prije donošenja takve odluke morate sve pažljivo odvagnuti.

- Da. Za donošenje takve odgovorne odluke potrebni su ozbiljni razlozi.

- Apsolutno, - rekao je čovjek u civilu. - Zato smo se svi ovdje i okupili, kako bismo razgovarali o tom koraku. Dopustite mi da pojasnim cijelu situaciju i potrebu za gorenavedenim radnjama.

Naravno, kao posljedica aktivnosti Destruktora, Slaveni su bili izloženi najtežemu društvenom i psihološkom stresu. Mi smo, pak, znajući za nadolazeće događaje iz naslijeđa utemeljitelja našeg reda, pokušali nekako neutralizirati, izgladiti sav taj negativizam Destruktora tijekom uništenja Saveza. Uostalom, društvo su umalo doveli do drugoga građanskog rata, krvavog masakra i međunacionalnih sukoba. No, hvala Bogu, zahvaljujući pravovremenom, nesebičnom radu naših istomišljenika, uspjeli smo ga izbjeći.

Štoviše, čak smo omogućili da se na našem teritoriju prošire sve vrste religijskih pokreta kako bismo probudili duhovnost u masama, odvratili pozornost od strašnog napada Destruktora na njihov mozak.

- Mislite li da ste dobro postupili? Ali svaka religija je samo religija, ništa više od toga. Kako ćete nakon svog tog "dječjeg vrtića" ljudima dati pravo Znanje?

- Smatramo da u ovoj fazi religija odlično ispunjava svoju zadaću - potiče veliku većinu pojedinaca na unutarnje traženje. A u kombinaciji s našim vremenom intenzivnog razvoja znanosti i tehnologije te globalno širećih svjetonazora, rezultati su bili zapanjujući. Naši stručnjaci zabilježili su iznenadni val značajnog broja ljudi u stalnom kretanju, koji su prelazili iz jedne religije u drugu, iz jedne sekte u drugu. To sugerira da su zahvaljujući spomenutoj sintezi mnogi ljudi počeli brzo duhovno sazrijevati, a i

sami iznutra početi osjećati nedostatak iskonskog Znanja i, što je posebno važno, vremena. A ako se ljudi pažljivo brinu o sebi, nije daleko trenutak kada će čovječanstvo u velikoj većini naučiti individualno "komunicirati" s Bogom i primati potrebno Znanje kroz sferu vlastite podsvijesti, kako bi se reklo, bez "zemaljskih posrednika". Tako će religije same izumrijeti prirodnim putem, jer će za njima nestati potreba u društvu u cjelini.

Ali u ovoj fazi, osobito na slavenskim teritorijama, iako su kratkotrajne, neophodne su. Moć Destruktora ovdje je i dalje prejaka, a vjera ljudi u sebe, u svoje snage, preslaba. Stoga s naše strane postoji intenzivna stimulacija i podrška religiji.

- Da, ali koliko znamo, kladite se na popularizaciju Pravoslavne crkve, - rekao je jedan od članova delegacije na iskrivljenom ruskom s jakim baltičkim naglaskom. - Smatrate li nju višim prioritetom?

- Ovo se pitanje više odnosi na sferu sukoba između vjerskih političara na vrhu, njihove međusobne borbe i podjele teritorija i stada, ali nikako na naše aktivnosti. Kao što znate, imamo nedvosmislen stav prema svim religijama.

Jednostavno se povijesno dogodilo da se baš Pravoslavna crkva dobro ukorijenila na slavenskom području. A glavni razlog ovog procesa vidimo u podudarnosti mnogih njezinih pogleda sa staroslavenskim mentalitetom. Štoviše, ugled Crkve oduvijek se najviše temelji na svetim ljudima - "čistim dušama", "starješinama", "mučenicima", "Božjim ljudima", kojima naša majka Zemlja obiluje od davnina. Slaveni su oduvijek bili poznati po pretežito duhovnom shvaćanju života. Ako pažljivo proučite povijest, na njezinim stoljetnim pločama možete pronaći jedan zajednički obrazac: autoritet i poštovanje u društvu na području slavenskih država mogli su se zaraditi na različite načine, ali ne i sposobnošću zarađivanja novca, što je, usput, jedno je od glavnih obilježja prokletih Destruktora. I pazite, među Slavenima je bilo mnogo bogatih i neovisnih ljudi, ali nitko se od njih nije hvalio svojim bogatstvom. Štoviše, u narodu se sve što se odnosilo na veliki novac smatralo nečistom stvari. Tako su Slaveni, po samoj prirodi, razvili svojevrsni imunitet protiv Destruktora, imunitet unutarne duhovnosti.

A Pravoslavna crkva temelji se upravo na "duhovnim starješinama-svecima", koji su se odlikovali snažnom vjerom i slobodoumljem.

- Da. Kad bi se starješine pojavili negdje u Engleskoj ili bi neki hodočasnik odlučio otputovati na "sveta mjesta", sigurno bi bio osuđen zbog skitnje ili poslan u ludnicu. Za Englesku je ovaj fenomen umu neshvatljiv. A na našoj majci zemlji - učestala pojava. Slaveni su već toliko navikli na sve neobično da se ne bi iznenadili kad bi na ulici sreli, na primjer, arhanđela Gabrijela.

Prisutni su se nasmiješili i s odobravanjem kimnuli, slažući se s ovim mišljenjem.

- Kako kažu, u zemlji znakova i čudesa te pojave nisu ništa novo... No, vratimo se sada našoj odluci da upotrijebimo "česticu Kintomanija". Unatoč kontinuiranoj krizi u politici, ekonomiji i društvenoj sferi, vjerujemo da smo prošli najtežu fazu.

U današnje vrijeme bilježi se masovna migracija Destruktora u zemlje s povoljnim društveno-ekonomskim odnosima. Prema našim statistikama, do dvadeset posto njih sada boravi u Europi i Rusiji, do trideset posto je raštrkano u ostatku visokorazvijenih država. No, u Sjevernoj Americi uočavamo njihovu veliku koncentraciju - četrdeset osam posto. Inače, ti podaci ukazuju na to da njihov sljedeći masovni napad na čovječanstvo treba očekivati baš iz Sjeverne Amerike. Zasižno će djelovati prema dobro utvrđenoj shemi: prvo agresija u svijetu, prikrivena uvjerljivim izgovorima najmoćnije zemlje, a zatim potpuno uništenje te vodeće države iznutra. Tehnika je odavno poznata... No, vratimo se na naše pitanje.

Dakle, prema našim podacima, na području bivšeg Sovjetskog Saveza sve je manje Destruktora. A oni koji su sada na vrhu već se počinju međusobno boriti za vlast, za širenje sfera svoga utjecaja. Vjerujemo da je sada pravi trenutak za uvođenje Noma u strukturu vrhovne vlasti.

Naravno, neki od vas koji niste bili na prethodnom okupljanju, postaviti će pitanje - tko je Nomo? Stoga, prije nego nastavimo razgovor, dopustite mi da vam ukratko ispričam o tom čovjeku i zašto je izbor pao baš na njega. Ako će vas kasnije zanimati detaljnije informacije, moći ćete se osobno upoznati s Nomom, a također i pročitati njegov dosje.

Dakle, priča o ovom čovjeku počinje pričom koja je poslužila kao početni poticaj za promatranje od ranog djetinjstva. U arhivi našeg reda, na posebnom mjestu, nalazi se jedan povijesni dokument. Na njega je prvi put skrenuo pozornost utemeljitelj reda Gleb Ivanovič

Bokij, koji je sa suradnicima uspio spasiti vrijedne dokumente iz arhive NKVD-a od potpunog uništenja 1939. godine.

Među ostalim informacijama, sadržavao je zanimljive podatke o sudbini jednog čovjeka, a priloženo je i pisano proročanstvo o njegovoj obitelji te s njom povezanoj budućnosti Rusije. Kasnije se možete osobno upoznati s tim dokumentima. U međuvremenu ću vam ukratko ispričati o čemu su razgovarali.

U dokumentima carske tajne policije Petrograda čini se da je krajem 1914. netko po imenu Spiridon posjetio kuću br. 64 u Gorohovljevoj ulici, gdje je u to vrijeme Rasputin primao ljude. Navodi se da je taj dan broj posjetitelja iznosio 345. Prema drugim arhivskim dokumentima NKVD-a - memoarima Nadežde Konstantinovne Krupskaje i Marije Iljinične Uljanove, koja je komunicirala sa Spiridonom u Gorkom, kao i iz protokola ispitivanja samog Spiridona, proizlazi da je u Gorohovljevu došao, navodno, na inzistiranje svoje žene, kako bi primio blagoslov starješine za svoju obitelj, budući da su u njegovoj obitelji vrlo često djeca umirala u ranoj dobi. Prema zapisima carske tajne policije, Spiridon je najprije čekao svoj red u gomili, nimalo se ne razlikujući od ostatka ljudi. Neočekivano je iz stana izašao Rasputin, osobno doprativši nekog ubogog seljaka do ulaza. Popevši se stubama na treći kat, gdje se nalazio njegov stan, pokraj ljudi koji su čekali, starješina je usmjerio pogled na Spiridona. Dugo ga je gledao, a onda ga, pribravši se, poveo sa sobom. Iz svjedočenja samog Spiridona, čovjek u civilu okrenuo je nekoliko stranica svog izvještaja i pročitao: "Grigorij Efimovič se promijenio u licu. Nekoliko minuta gledao me pravo u oči, bez treptanja, nekakvim pažljivim, prodornim pogledom. Oči su mu svjetlucale privlačnim sjajem. Tada se iznenada trgnuo, vraćajući se u uobičajeno stanje, i pozvao me da ga pratim... U uredu u koji smo ušli nalazio se stol, stolica, naslonjač i kauč... Posjeo me na kauč. A on je sjeo za svoj stol, uz riječi: 'Znam što želiš pitati'. Zatim je otkinuo komad papira i počeo nešto pisati. Šutke sam sjedio. Tada mi je Rasputin dao taj papir. Blagoslovio me, triput se prekrizio, šapnuo nešto ispod glasa i, opraštajući se, otpratio me do vrata svog ureda..."

U budućnosti je Spiridonova sudbina bila prilično neobična. Unatoč takvoj epizodi u svom životu, uspio se prilično dugo zadržati u uslužnom osoblju nove vrhovne vlasti. Možete se sami upoznati s njegovom nevjerojatnom sudbinom, tko god želi.

A sada ću navesti ono najvažnije. Ovaj tekst, koji je napisao Rasputin, prilično je neobičan po svom stilu, na što je skrenuo pozornost Gleb Ivanovič Bokij. Prvo, Rasputin ovdje blagoslivlja Spiridona imenom Iskonskoga, što je samo po sebi neobično u usporedbi s njegovim tadašnjim svakodnevnim bilješkama. Ovaj podatak i drugi detalji u tekstu ukazuju na to da je Rasputin bio upoznat s jezikom Sokrovenika iz Šambale. U tekstu o Spiridonu također se spominje da, kao pri stvaranju potomstva, kad dvoje predaju silu trećem, Rusija će se ponovno roditi. U tekstu postoji samo dvanaest pogodbenih rečenica, ali one su toliko tajanstvene po svom značenju da smo uspjeli razumjeti samo dio njih. I to zahvaljujući obistinjavanju nekih od događaja navedenih u poruci. Gleb Ivanovič je svojedobno, nakon što se upoznao s ovim povijesnim dokumentom, dao osobnu zapovijed da se nadzire sudbina Spiridonove obitelji, njegove djece i unuka. Među posljednjima je Nomo. Njegova dva brata umrla su u ranoj dobi. Nomo je treće, kasno i jedino preživjelo dijete u obitelji Spiridonova sina. U budućnosti smo ovoj osobi već počeli posvećivati više pažnje.

Tada je čovjek u civilu pročitao detaljnije informacije o Nomu: o formiranju njegova karaktera, navikama, sklonostima. Uočen je i neizravan utjecaj reda na izbor mladićeva životnog puta, obrazovanja i napredovanja u službi. Posebna je pozornost posvećena informacijama o bogatom iskustvu koje je Nomo do sada prikupio, posebno u društvenim, gospodarskim i političkim sferama djelovanja. Opći psihološki portret Noma detaljno opisuje kao zrelu osobnost. Među glavnim značajkama navedeno je: izvanredan um, razvijena intuicija, samokontrola, samodisciplina, erudicija, gotovo savršeno pamćenje lica, sposobnost komuniciranja i slaganja s različitim ljudima, ustrajnost u postizanju ciljeva.

Kada su sudionici sastanka poslušali izvještaj, jedan od njih je primijetio:

- Da, ali nema gotovo nikakva iskustva rada u krugovima visoke politike.
- To pitanje uzeli smo u obzir. O njemu će biti odlučeno paralelno s Nomovim napredovanjem na visoki položaj, - rekao je stariji general.
- A koji je vaš plan za njegov napredak?

- U veljači će Nomo proći inicijaciju, u čijoj drugoj fazi možete sudjelovati. Od ožujka ćemo ga aktivno promovirati. Prvo ćemo ga postaviti za zamjenika gradonačelnika. Ta će mu pozicija otvoriti put u visoku politiku. Zatim ćemo na Bergedorfskom forumu svjetskoj zajednici skrenuti pozornost na njegovu osobu.

- Usput, da nije slučajno od vas pokrenuta inicijativa za održavanje 101. zasjedanja Bergedorfskog foruma u Sankt Peterburgu? - upitao je jedan od članova delegacije.

General se tajanstveno nasmiješio i izmotavajući se odgovorio:

- Znajte da je to bila volja odozgo, - a onda je nastavio: - Dakle, poslije ćemo potaknuti situaciju, pripremiti teren, pokušati ga maksimalno zaštititi od Destruktora. Trajat će najmanje dvije godine. Tada ćemo ga postaviti za zamjenika Pala Paljiča.

- A tko je to?

- Šef Ureda predsjednika.

- Naš čovjek?

- Pod našom kontrolom. 1993. smo ga posebno smjestili u ovu fotelju, kako bismo lakše progurali našeg kandidata... Dakle, kad mandat Predsjednika bude pri kraju. Ali Nomo do tog trenutka zasigurno još neće biti spreman. Destruktorima je, naravno, u interesu ostaviti svoju marionetu još jedan mandat. U principu, ovaj predah će i nama dobro doći, kako bismo u potpunosti ojačali. To znači da ćemo podržati sadašnjega. A ako sve bude u redu, počet ćemo polako Noma gurati dalje. Mislim da ćemo ga godinu dana nakon izbora postaviti za šefa Glavne uprave za kontrolu. Neka stekne malo iskustva u Ministarstvu obrane, a u isto vrijeme pogleda iznutra koje promjene treba napraviti u ovom području. U međuvremenu ćemo se uhvatiti ukoštac s Destruktorima. Ako naši taktički koraci budu uspješni, onda ćemo, mislim, sljedeće godine, imenovati Noma prvim zamjenikom šefa Kabineta predsjednika. Mora steći iskustvo u radu s regijama, posebno u korištenju državnih financija. Smatramo da je to jedno od ključnih pitanja uspostave reda u zemlji.

- Da, vječno slavensko pitanje: "Kamo odlazi novac?" - rekao je jedan od prisutnih s osmijehom.

- A onda ćemo se usredotočiti na političku situaciju u zemlji, jer bi, zbog naših masovnih napada na Destruktore, oni mogli poduzeti protumjere. Dakle, ako situacija postane previše napeta, tada ćemo

Noma postaviti na čelo susjednog odjela. Ako sve prođe glatko, što je malo vjerojatno, odmah ćemo ga učiniti zamjenikom Prvog.

- I što, kasnije ga planirate nominirati na sljedećim izborima? To je nerealan. Prekratko razdoblje boravka u visokoj politici, posebno za takvu šifriranu osobu kao što je on.

- S tim u vezi imamo izvanrednu ideju. Destruktori taj trik ni ne sanjaju. Ali neka ostane tajna do 2000. godine.

Postavljanje Noma samo je dio našeg plana za uspostavu reda u zemlji i poboljšanje života društva. Za njegovu provedbu, naravno, upotrijebit ćemo sve svoje unutarnje rezerve. Ali... Opet imamo veliko ALI - to su samo ljudi. Slavenima moramo jasno dati do znanja da Nomo nije neki tamo Mesija, zahvaljujući kojem će se sve odmah promijeniti nabolje. I da oni sami ne trebaju ništa činiti po tom pitanju. Noma je potrebno prikazati točno onakvim kakav on doista jest - čovjek koji savjesno radi na svom mjestu, po ugovoru na određeno vrijeme. Potrebno je pokazati da sami ljudi moraju promijeniti svoj stav prema životu, prema sebi i svojim mogućnostima. Predsjednik ne može poboljšati društvo ako sami ljudi to ne žele... Hoću da svi ovdje prisutni shvate: koliko god naš rad bio dugotrajan i mukotrpan, to je samo poticaj pozitivne strane procesa. Glavni izbor i glavno djelovanje svaki čovjek nosi u svojoj svijesti.

U poruci iz Šambale 1964. godine naglašava se da će događaji u razdoblju od 2004. do 2005. natjerati mnoge ljude na planetu na razmišljanje. Što će se konkretno dogoditi, ne znamo. Ali smatram da je s naše strane potrebno do tada učiniti sve što je moguće, - zaključio je stariji general.

U sobi je neko vrijeme vladala tišina. Svaki od sudionika razmišljao je o nečemu svojem. U zraku se osjećala napetost i nekakav zamor od tih globalnih problema koji su voljom Sudbine pali na njihova pleća. Ipak, svaki čovjek, koliko god visoko bio, bez obzira na položaj koji zauzima, ostaje samo čovjek koji, osim društvenih briga, ima i teškoće u svomu osobnom životu, uz pregršt individualnih problema. Stoga, koliko god problem zvučao opsežno i mukotrpano, svaki čovjek svjesno ili podsvjesno u sebi pokušava pronaći način rješavanja svojih prevladavajućih potreba.

Kad je glavni govor završio, jedan od sudionika sastanka s ljudima oko sebe podijelio je svoja razmišljanja koja su ga najviše zabrinjavala.

- Pa, općenito je po tom pitanju sve jasno. No, u toj poruci je još nešto važno. Spominje se da će u ovo doba sam Rigden Djappo biti na teritoriju Slavena.

- Vrhovnik Šambale? - iznenađeno je upitao jedan od novaka.

- Da, i to u svojstvu suca. Stoga mislim, kad bismo Ga zajedničkim naporima uspjeli pronaći, onda bi to bio baš grandiozan duhovni proboj za sve ovdje prisutne! Uostalom, prema drevnim legendama, ljudi koji se nađu na životnom putu Bodhisatvi iz Šambale mogu postići istinsku slobodu, duhovno razviti svoju dušu do te mjere da mogu izaći iz kruga reinkarnacija. Dakle, ako Bodhisatve iz Šambale mogu to učiniti, onda zamislite mogućnosti samog Rigdena! Uostalom, takva prilika za naše duše dolazi samo jednom u deset-dvanaest tisuća godina!

Takva izjava dovela je do velikog odjeka među prisutnima. S ljudske strane to je razumljivo. Ti su ljudi radili iz ideoloških razloga. Njihove su se informacije temeljile na specifičnim znanjima. Sami su sebi davnih dana već sve dokazali, a neobične činjenice, koje su obilovale specifičnošću njihovih zanimanja, samo su učvrstile ovu Vjeru. Dobrovoljno su na sebe preuzeli veliki teret globalnih problema, većina ih se vodila upravo unutarnjom potrebom za znanjem koje se iznenada pojavilo ili otkrilo radi njihova razumijevanja tijekom ove žestoke nevidljive borbe. I premda je ova borba izgledala kao neizbježna životna okolnost, zapravo je bila kombinacija svakodnevnog unutarnjeg rada na sebi, na svom osobnom duhovnom rastu. Stoga su, kad je spomenut najvažniji neizgovoreni motiv njihovih zajedničkih sastanaka, svi prisutni zamjetno oživjeli i s više entuzijazma nego ranije prešli na raspravu o prijedlogu.

- Kako ga možete pronaći u ovoj gomili, usred svog kaosa?

- Ma, mora da ima neke posebnosti!

- Stvar je u tome da su te posebnosti više povezane s moralnim temeljima... Prema predaji utemeljitelja našeg reda, bilo koji od Bodhisatvi iz Šambale, ne isključujući Rigdena Djappa, rađa se u tijelu čovjeka. To može biti bilo tko.

- A ja mislim da ne može biti bilo tko.

- Što znamo o njemu?

- Upamtite, u rukopisu je rečeno da duša Bodhisatve, kao i svih ljudi, ulazi u tijelo osmog dana od rođenja, da njezina težina, za

razliku od običnih ljudskih (tri do dvadeset grama), doseže pedeset grama. To se može zabilježiti u dojenčeta, prateći što je tog dana u njega ušlo i iz njega izašlo.

- Da, ali On se može roditi ovdje, ili možda u drugoj zemlji i doći ovamo, na primjer, kao turist. Znae, pojam "nalaziti se" je prilično rastezljiv.

- A ja mislim da se ipak mora roditi baš na našoj zemlji. Uostalom, tko još na svijetu može razumjeti tajanstvenu dušu Slavena ako ne sam Slaven?

- Ako prihvatimo tu verziju, onda se postavlja pitanje: gdje točno?

- Poruka kaže: "na raskrižju".

- A što bi to moglo značiti?

- Možda se neki grad tako zove? - jedan od sudionika izrekao je rečenicu.

- Ne sjećam se. Moramo provjeriti na računalu. Ali Krestci su u regiji Novgorod, središtu Krešteckog okruga, osamdeset i pet kilometara od Novgoroda, smještenom na rijeci Holova. To je bazen Iljmenškog jezera.

- Možda je ovo mjesto negdje na području zaljeva? Zaljev Kresta nalazi se u Anadirskom zaljevu Beringovog mora, uz južnu obalu Čukotskog poluotoka.

- Ne, slušaj, to je sigurno Krestci. Uostalom, kakvo mjesto - Iljmensko jezero! Vrlo je staro i odavno poznato po raznim neistraženim prirodnim pojavama. I često se u kronikama starih Slavena spominje kao slovensko more Iljmen.

- Ali Krestci još uvijek nije "raskrižje" u doslovnom smislu.

- A zašto ne bi bio? Usput, na lokalnom jeziku "krestci" su raskrižje, cesta, križanje.

- Znae, ja sam iz nekog razloga siguran da ovo "raskrižje" nije ništa drugo do ulica Krešatik u Kijevu.

- Pa, znate, ako sad počnemo nabrajati ulice...

- U pravu je! Pogledajte kamo vode korijeni nastanka Slavena kao narodnosti - do Kijevske Rusije. A ako zađete dublje u labirint povijesti, možete lako naići na ovo mjesto slavenskog raskršća, koje je kasnije nazvano Krešatik. A tko zna što je tamo bilo prije poznate

povijesti? Možda je to neka vrsta posebnoga energetskog mjesta za Šambalu?

- Štoviše, sam Kijev je grad misterija. Koliko vrijedi jedna Kijevo-pečerska lavra...

- Pa, budući da smo već krenuli govoriti iz te pozicije, dopustite mi da se malo odvojim od teme gradova i ulica. Na primjer, "Krestci" u Vologdi znače ikone ili prednji ugao u kolibi. Dakle, i ovo "raskrižje" može imati prilično preneseno značenje, ali nesumnjivo da na nešto ukazuje.

- Sasvim prikladna nadopuna. I što povijest o tome govori?

Svi su gledali muškarca s uredno podšišanom bradom i jednako njegovanim brkovima.

- Pa - odgovorio je, očito spreman na takvo pitanje. - Općenito govoreći, križ kao fetiš seže sve do prvobitne zajednice. Dolaskom religije bio je naširoko prikazivan u vjerovanjima Starog Egipta, Babilona, Asirije, Grčke, Rima i drugih zemalja. U Rimskom Carstvu, gdje se, u principu, stvaralo kršćanstvo, drvena konstrukcija u obliku križa postala je alat za pogubljenje robova i drugih osoba nižeg podrijetla. Usput, križ je u kršćanski religijski kult uveo tek u 4. stoljeću car Konstantin I. A među ranokršćanskim simbolima, koji su uključivali ribu, kruh, janje i druge simbole, znak križa je nepoznat. Ako gledamo globalno, u današnje vrijeme slika križa je na zastavama mnogih zemalja svijeta, da ne govorimo o grbovima, kovanicama, redovima.

- Masovno.

- Znače, ovdje sam nešto razmišljao: riječ "raskrižje" ne mora se povezivati samo s poviješću. Uostalom, Mahatme su Znanstvenici. Očito su unijeli neko drugo značenje, na primjer, čisto znanstveno. Zašto ne?

- Da, vjerojatno ste u pravu. Barem u genetici postoji pojam "križanja", ili u znanstvenom smislu "crossing over", to jest razmjene identičnih markera između kromatida homolognih kromosoma u profazi prve mejotičke diobe. Jednostavno rečeno, to je proces rekombinacije DNK kromosoma, preustroj genetskog materijala, čiji je rezultat nastanak novih kombinacija genetskih struktura i osobina koje oni kontroliraju u stanicama. Taj se proces događa u svim živim organizmima i u načelu predstavlja materijalnu osnovu nasljedne varijabilnosti.

- Želite li reći da "na raskrižju" znači "na skoku nove evolucijske faze čovječanstva?"

- Tako nekako.

- Da, tu se ima o čemu razmišljati.

- Zamislite, s tako izvanrednom misli o genetici asocijali ste me na pojam u fizici - "unakrsna modulacija"! Taj se fenomen opaža tijekom širenja radiovalova u ionosferi. Sastoji se u činjenici da jako električno polje snažnog radiovala, mijenjajući brzinu kretanja elektrona ionosfere s frekvencijom svoje modulacije, uzrokuje amplitudnu modulaciju drugih radiovalova koji prolaze kroz ovo poremećeno područje ionosfere. Drugim riječima, elektromagnetsko polje snažnog radiovala mijenja ne samo uvjete za širenje drugih valova u poremećenom području ionosfere, već utječe i na elektromagnetska svojstva elektrona u ovom području ionosfere. A sada ovim podacima dodajte valnu prirodu čovjeka, princip rada aparata "Kintomanija", mogućnost i metode kratkotrajnog utjecaja Šambale na čovječanstvo. Kakva vam se slika stvara?

- Možete pošandrcati, - izrazio je svoje mišljenje zbunjeni sudionik ovog razgovora.

Nazočni se nasmiješše.

- Pa, kako kažu, od genija do luđaka - jedan je korak. Ali ideja je zanimljiva. Predlažem sljedeće: detaljno proučavanje ove verzije na fizičkoj i matematičkoj razini dati našim stručnjacima na češljanje, - rekao je muškarac u civilu. - Da budem iskren, i ja sam neznalica na ovom području. Moje misli sada više zanima jedno drugo pitanje. Govorili ste o tome kako bi se Rigden Djappo trebao roditi "na raskrižju". Ali kako je sasvim jasno napomenuto na početku razgovora, on će se tamo pojaviti u svoje vrijeme, a može se roditi bilo gdje. Inače, Rigden Djappo na ruskom zvuči kao Crveni Jahač.

- Da, ako se mjesto njegova rođenja povezuje s riječju "Crveno", tog "Crvenog" u našim postsovjetskim državama ima napretek. Punica mi živi u selu Krasnogvardeiski u okrugu Krasnogvardeiski na Stavropoljskom području. Što imate protiv "Crvenog Jahača"?

- Točno, problem s dvije nepoznanice... Inače, na altajskom teritoriju postoji i selo Krasnogorsk.

- A u Udmurtiji također postoji... Da znate koliko je gradova s imenom Krasnij, a koliko sela, regionalnih središta! Namučit ćete se da ih pobrojite.
- Pa, recimo da sve ovo možete provjeriti, ali koga tražiti? Bebu koja će se osmog dana udebljati pedeset grama, sa svime što ulazi i izlazi?!
- Čekaj čekaj. Zašto bi nas zanimali podaci o bebi? Uostalom, ako je naznačeno da će se neki događaji zbiti u razdoblju 2004.-2005., tada bi Rigden već trebao imati najmanje trideset godina. Stoga je do sada morao imati dvadeset godina.
- Točno. Moramo ga tražiti među ljudima ovih godina.
- Da, ali koga točno? Čovjeka koji se odlikuje visokom moralnošću? Ali to je smiješno! Samo na našem odjelu imamo stotine ljudi sličnih kvaliteta, da ne spominjem ostatak svijeta.
- Apsolutno ste u pravu.
- Pa, ako je to Čovjek s licem sličnim svim ljudskim licima, onda Ga moramo tražiti po drugim znakovima ili osobinama.
- Dobro misliš, inteligencija. Što to je to u njemu čega nema u drugim ljudima?
- Vjerojatno znanje, neobično znanje o svijetu, čovjeku.
- I što je najvažnije - o duši, o ciklusu života izvan ove iluzije.
- Upravo tako. U kojim je krugovima to znanje najraširenije?
- U religijskim.
- Gospodo, pričekajte malo! Hoćete reći da bismo ga trebali tražiti među vjerskim vođama? Ali to je apsurdno! Bodhisatva može dati Učenje, ali ne i organizirati religijski šou, a kamoli raditi u tom šoubiznisu. Što vam je?!
- Slažem se. Štoviše, Rigden će doći upravo radi objektivne procjene stanja čovječanstva. To znači da će on biti samo promatrač.
- Ali to je već nešto. Postavimo sada sljedeće pitanje - kako i gdje se u naše vrijeme može doći do objektivnih informacija o stanju svjetske zajednice?
- U najvišim političkim i vojnim krugovima.
- Prilično točno. Stoga se ovu Osobnost treba tražiti baš tamo.

Stariji general se nasmiješio i napola u šali primijetio:

- Općenito, zaključak je jasan: idi tamo, ne znam kamo; nađi onog, ne znam koga. Dobro, to je prilično poznat zadatak za naše odjele... Pa ipak, procjenjujemo u nama uobičajenim kategorijama, ne smijemo to zaboraviti. Ovdje treba dobro razmisliti... U jednom ste u pravu - ovo je zaista NAŠA ŠANSA.

Rasprava o uzbudljivim pitanjima završila je dugo iza ponoći. Prije zatvaranja sastanka svi prisutni jednoglasno su odobrili kandidaturu Noma te su pozvani na završnu fazu njegove inicijacije, koja je bila zakazana za 7. veljače, na dan svetih Grgura i Vladimira, kako je naznačeno u bilješki starješine.

Inicijacija samog Noma, unatoč tako zvučnom naslovu, u biti nije bio nikakav ritual ili kult. Pod tom riječju podrazumijevaju se dvije faze: prva je bila Nomovo neovisno proučavanje visoko klasificiranih dokumenata iz arhive tajnog saveza. A druga faza, koja je općenito privukla tako veliku pozornost čak i kod Slavena koji su živjeli u dalekim stranim zemljama, je Nomov "dodir" fragmenta "Kintomanije", što je prilično rijedak događaj u povijesti.

Sam ovaj legendarni aparat, umjetno modeliran, bio je ulomak kristala tamnosmeđe, čak kestenjaste boje (upravo zbog oblika i boje nazvan je "kamenom Kintomanije"). A dodirivanje je samo izvana tako izgledalo. No u stvarnosti bi učinak takvog "dodira" kvalitativno promijenio valni rad mozga, zahvaljujući kojem bi čovjek stekao sposobnost osjećati i ispravljati energiju mase. Jednostavno rečeno, čovjek bi stekao ogromnu moć i nad pojedincem i nad gomilom ljudi. U starim legendama o "kamenju Kintomanije", ako sadržaj izrazite suvremenim jezikom, kaže se da aparat pojačava ono što dominira u čovjeku. Do danas, ne samo "struktura" kristala, već i mehanizam takvog učinka na čovjeka, ostaje neriješena tajna.

Poglavlje 2 - NOMOVA INICIJACIJA

Dva tjedna nakon tajnog sastanka, čovjek u civilu silazio je s Nomom niz stepenice prema podrumu jedne neugledne zgrade. Hodali su poluosvijetljenim hodnicima koji su neobično krivudali u različitim smjerovima. Prešli su nekoliko raskrižja. Konačno dođoše do kraja hodnika. Pratitelj je rutinskim pokretom stavio ruku na

jedan od kamenih blokova, a drugom rukom pritisnuo tipku na daljinskom upravljaču. Pred njim se otvorio najprije jedan od zidova "slijepe ulice", a zatim i vrata tajnog dizala. Kad su ušli unutra, pratitelj je ponovno pritisnuo tipke na daljinskom upravljaču. Spustivši se nekoliko katova, dizalo se zaustavilo, vrata se otvorila i našli su se u dugom hodniku s mnogo vrata. Zidovi su bili obloženi laganim, debelim limom, tako da je cijela prostorija imala jednoličnu boju čelika. Muškarci su prišli jednim vratima, zbijavši šale na račun neobičnih Nomovih poslovnih putovanja. Muškarac u civilu utipkao je šifru, a zatim pogledao u poseban uređaj koji identificira osobu prema šarenici očiju. Brava je kliknula i vrata se otvoriše.

Unutra je bilo nekoliko soba koje su po svom uređenju podsjećale na udoban hotel. Osim dnevnih soba, uključujući dvije spavaće sobe, bila je i velika kupaonica, wc i kuhinja. Kuhinjski ormarići i hladnjak bijahu opskrbljeni raznovrsnom hranom i bezalkoholnim pićima. Najprostranija soba bila je rezervirana za veliku biblioteku. Tu se nalazio i tapecirani namještaj, stol, računalo i telefon. Zahvaljujući izvrsnoj ventilaciji cijele prostorije, zrak je ostao svjež i okrepljujući.

- Evo kraljevskih odaja, smjesti se - rekao je čovjek u civilu sa smiješkom.

- Slušaj, dobar mi je poslovni put... Nema šanse da se "propadajući kapitalisti" mogu mjeriti s našom egzotikom, - rekao je u šali Nomo.

Smijali su se.

- Nadam se da ćeš svog gosta počastiti šalicom kave.

- Počastit ću ga ako je pronađem u ovim dvorima.

Opet su se nasmijali. Vodič je pošao stanara upoznati sa "znamenitostima kraljevskih odaja". Završivši obilazak, muškarci sjedoše za masivni hrastov stol. Pijuckajući mirisno piće, vodili su ležeran razgovor. Tada je čovjek u civilu svojim ključem otvorio stol, izvadio nekoliko fascikli te ih pružio Nomu, zajedno s ključem.

- Pa, drž' se. Sve je za tebe. I sve što je u stolu također je preporučljivo prolistati... I detaljnije se upoznati s ovim fasciklima. Tu je cijela povijest stvaranja našeg reda. Od mene si već čuo neke stvari, a sada je vrijeme da saznaš sve ostalo... A u ovim donjim fasciklima su detalji o Destruktorima i metodama borbe s njima.

Nomo je uzeo gornju fasciklu i radoznalo je otvorio. Na prvoj stranici bijaše portret čovjeka s odlučnim licem, visokog čela, pametnih, privlačnih očiju. Ispod fotografije je pisalo - Gleb Ivanovič Bokij.

- Pretpostavljam da znaš tu osobu, - rekao je čovjek u civilu, krišom promatrajući Nomovu reakciju.

- Koliko se sjećam povijesti, to je prvi šef Posebnog odjela OGPU-a za zaštitu državnih tajni... Bokij je bio dio Dzeržinskijevog tima.

- Točno.

Nomo je pogledao datume života i smrti.

- Ali... zar on nije... strijeljan 1937., a ovdje piše...

- Bravo, brzo shvaćaš. Zapravo, život nije baš priča koju nam političari predstavljaju. I sam si tome više puta svjedočio... Prije nego što se upoznaš sa svim tim dokumentima, dopusti mi da ti ispričam ono što još uvijek ne znaš. Odnosno, da te upoznam sa stanjem, da bi ti kasnije bilo lakše prijeći s općeg na pojedinosti. Možda da krenemo s globalnom slikom događaja i posebice onime što se dogodilo početkom 20. stoljeća.

Dakle, u to vrijeme u svjetskoj zajednici počeo se masovno ukorjenjivati izrazito egocentričan sustav moralnih vrijednosti. Na prvi pogled se čini da to nije ništa strašno u našem dobu visokih tehnologija! Ali u stvarnosti, nije ni izbliza tako. Fokusirana mentalna energija čovjeka, pogotovo cijelog čovječanstva, daleko je od sitnice. To je moćna sila koja je u odgovarajućoj koncentraciji sposobna ili uništiti ili stvoriti. Ako se društvo približi pozitivnom vrhuncu, tada se ljudima otvaraju vrata globalne spoznaje svijeta, uključujući unutarnju prirodu čovjeka i njegove sposobnosti. Ako se društvo približi negativnom vrhuncu, ono praktički uništava samo sebe. Šambala je samo promatrač svih ovih procesa. Ali vrlo rijetko, u pravilu uoči globalnih događaja na Zemlji ili sljedećeg raskrižja ljudske civilizacije, može neizravno utjecati na razvoj ljudskog društva. Baš posredno, budući da konačni izbor svakako ostaje na čovječanstvu.

I opet, čak se i neizravan utjecaj provodi čovjekovim rukama. Shema je jednostavna. Postoji određeni broj ljudi na svijetu koji imaju pristup Šambali kroz Predvorje i izravno komuniciraju s Bodhisatvama ili Mahatmama, kako god želiš nazvati ove Znanstvenike. Mi u Rusiji odvajkada takve ljude nazivamo "Mežanima". Ova riječ je izvedena od riječi "meža" - linija koja

razdvaja dvije površine; rub, linija, spoj, granica. Mežan, s druge strane, ima učenike - Sokrovenike. Oni imaju određena duhovna znanja, vještine, unutarnju viziju i mogu posjetiti Predvorje Šambale. Dakle, Sokrovenici su ti koji traže potrebne ljude s velikim unutarnjim potencijalom koji su sposobni promijeniti tijek povijesti. Sokrovenik tom čovjeku otkriva određena znanja, podučava ga i izvodi na put samostalnoga unutarnjeg rada. Sokrovenikov učenik postaje Veža. "Veža" u prijevodu sa staroruskog jezika znači "znajući", "vješt". Kasnije se ovaj koncept počeo odnositi na učenje, obrazovanje. Ali za ovo znanje Veža mora ispuniti određenu misiju u društvu. U pravilu, na kraju bi Sokrovenik naučio Vežu da samostalno posjeti Predvorje Šambale, a zatim bi otišao. Tada bi Veža djelovao i samostalno donosio odluke. Tako je neizravan utjecaj Šambale proveden, kako kažu, čovjekovim rukama i, što je posebno važno, kroz prizmu ljudskog viđenja gorućih problema.

Pogledajmo sada početak 20. stoljeća. U ovom su se razdoblju zbilja dva značajna događaja. Prvo, Šambala je pojačala svoje djelovanje kako bi pripremila duhovno tlo za nadolazeće raskrižje ljudske civilizacije na prijelazu tisućljeća. Kao rezultat toga, došlo je do naglog skoka u razvoju znanosti i tehničkog napretka. U samom društvu počele su se događati ozbiljne promjene. Na prijelazu u 20. stoljeće bilježi se nagli porast slobodoumnih ideja, i to posvuda, u različitim zemljama, na različitim razinama društvenih slojeva. Posebno masovno obuhvaća mlađu generaciju, koja nastoji tražiti smisao života, pravu slobodu. Mladež aktivno počinje stvarati razna udruženja, sindikate, društvene pokrete, stranke, zatvorena društva, svakakve krugove, jedinice i tako dalje... Jednom riječju, Šambala je na svjetskoj razini pokrenula val potrage za duhovnim.

Drugo, u isto vrijeme, Destruktori su najvećim dijelom bili koncentrirani u Europi, posebice u njezinu središnjem dijelu. Inače, nekoć su se u Rusiji Destruktori nazivali izražajnijom riječju - klan Gnjevnik, nastalom od riječi "gnjevan" - ljutit, bijesan čovjek... Dogodilo se da se baš na prijelazu u 20. stoljeća brojnost klana Gnjevnik naglo povećala. Prvi svjetski rat, koji su pokrenuli Destruktori, već je početak agonije klana Gnjevnik pred približavanjem kritičnoj točki rasta vlastite populacije. Inače, vrhunac je doživio 1937.-1939. Stoga je Drugi svjetski rat, aktiviran snagama Destruktora, bio neizbježna posljedica uništenja njihove povećane populacije. Prema statistikama, samo u Sovjetskom Savezu, kako bi prikrili prave ciljeve uništavanja viška mase svoje

"braće", Destruktori su uništili 25 milijuna nevinih ljudi. A prema općoj statistici, od svih ljudi ubijenih u Drugom svjetskom ratu, istrijebljena je tek šestina njihove populacije. Kako bi sakrili svoje prave namjere, Destruktori su koristili sve vrste trikova, uključujući i progresivne ideje društva.

- Rade li sve to tako masovno i svjesno? Onda se može pretpostaviti da imaju izvrsnu unutarnju organizaciju.

- I da i ne. Oni se, naravno, udružuju u saveze, ali to je u većoj mjeri vezano za povećanje njihova kapitala, iako svoj sustav nastoje zadržati baš ideološkom pozadinom. Ali sve što se tiče globalnih procesa njihove populacije, njihove želje za neograničenom moći, postavljeno je i ujedinjuje ih upravo na podsvjesnoj razini. Stoga se u vrijeme takvih unutarnjih "kataklizmi" u Destruktorima, koji imaju najutjecajnije, najviše ovlasti, same po sebi javljaju odgovarajuće želje za uništavanjem, u načelu, sebi sličnih. A među izvanjskim okolnostima nastoje pronaći objašnjenja razloga, kako bi opravdali i ostvarili svoj unutarnji motiv.

Usput, Slaveni imaju analognu podsvjesnu silu, koja radi u suprotnom smjeru od Destruktora, u smjeru duhovnog razvoja. Stoga su u stanju ujediti se i stvarati pod bilo kojim vanjskim povodom, ali na duhovnoj osnovi. To je njihova unutarnja urođena potreba.

Dakle, upravo je u Rusiji početkom 20. stoljeća došlo do preklapanja, nametanja širenja duhovnog vala Šambale i materijalnog vala negativizma Destruktora. Ali ako je Šambala inicirala kratkoimpulsnu erupciju neizravnog utjecaja (a tada je, valja napomenuti, dobila najširi odjek u društvu i još uvijek potiče milijune ljudi na potragu), onda su Destruktori, kao punopravni predstavnici ljudske civilizacije, emitirali svoj aktivni negativizam, takoreći u "konstantno pojačanom modu". Kao rezultat toga, povijest je dobila ono što su ljudi skupa odabrali.

S obzirom da je povijest našeg reda rođena upravo na tom prijelazu, udubimo se u detalje: zašto se dogodilo to što se dogodilo? Dakle, kao posljedica takvog preklapanja na teritoriju Rusije, osobito u njezinu europskom dijelu, naglo su se pojačali i duhovno napredni ljudi i potencijalne žrtve Gnjevnik. Inače, prije Veljačke buržoaske revolucije osobito ih se mnogo nakupilo u državnoj eliti i u "cvijetu" salona sekularnog društva. Raskrižje događaja bila je prijestolnica tadašnjeg carstva, Sankt-Peterburg.

Potencijalne žrtve Gnjevnih odigrale su značajnu ulogu u uništenju Rusije. Radi praktičnosti, nazovimo ih Gnjevnici. Iako se u starim ruskim legendama očuvala prikladnija riječ za njih - "Gnjilavac", odnosno iskvaren, moralno degradiran čovjek, "uspješan" u zlu, kao plijesan na vlazi. Skrivajući se iza doba "slobodnog samoizražavanja", Gnjevnici su pojačali svoj utjecaj u visokom društvu. Naknadno se to neminovno odrazilo na niže društvene slojeve. Zbog toga su 1905. počeli društveni nemiri koji su prerasli u anarhiju i kaos. Upravo tada je nastala stvarna prijetnja prijestolju i postojećoj vlasti. 1905.-1906. započela je brzopleta transformacija državne uprave. Stvoreni su Državna дума, parlament i tisak neovisan o vladi. To je zapravo dovelo do otvorene borbe za najvišu vlast u zemlji između različitih frakcija i stranaka, koje su, inače, imale svaka svoje štitičnike, koje su redom podržavali Destruktori. Stoga su u političkoj areni nastajali stalni sukobi, počela su blaćenja i žestoka konkurencija. A ako uzmemo u obzir da su u najvišim krugovima društva riječi "Čast", "Čestitost" bile davno zaboravljene i, što je najvažnije, važnost ljudi počela se određivati ne po njihovim ljudskim kvalitetama, nego prema društvenom statusu, tada postaje sasvim jasan ishod daljnjih događaja. Kulminacija je bilo potpisivanje 2. ožujka 1917., od strane Nikole II., Manifesta o abdikaciji vlasti. Kršeći sve norme i tradicije, stvorena je Privremena vlada, u kojoj su pobjednici u ovoj nevidljivoj borbi dobili najpovoljnija ministarska mjesta. A tko je postao šef kabineta? Tridesetšestogodišnji Aleksandr Fjodorovič Kerenski, odvjatnik! Nemoguće je zamisliti boljeg kandidata za neometan rad Destruktora.

Uljuljkana u ležeran život, Rusija se preko noći pretvorila u zemlju u kojoj se pokazalo da je sve dopušteno. Sve se počelo mijenjati kozmičkom brzinom. Već 6. ožujka 1917. objavljen je politički program Privremene vlade. Proglasila je potpunu političku slobodu, opće pravo glasa i saziv Ustavotvorne skupštine. Objavljena je opća amnestija, uslijed koje su oslobođeni ne samo politički zatvorenici, već i svi kriminalci. Svi dužnosnici prethodne uprave smijenjeni su s rukovodećih mjesta. Privremena vlada je 7. ožujka izdala naredbu za uhićenje Nikole II. i članova njegove obitelji. Dekreti i uredbe slijevali su se jedan za drugim. Ali zapravo je u zemlji započeo potpuni nered i kaos.

Novine s revolucionarnim vijestima, objavama raznih osoba koje su izvještavale o "sreći koju doživljavaju, konačno, u eri slobode" prodavale su se kao alva. A što je najzanimljivije, u novinama je,

unatoč vrhuncu žestokog rata, revolucionarnim prevratima, ostalo komercijalno oglašavanje iz prošlog života. Imaj na umu da se javnost pozivalo da zarađuje, povoljno kupuje, koristi usluge. Pustošenje i kaos oduvijek su bili korisni za Destruktore.

Početkom ožujka Privremena vlada najavila je osnivanje "Izvanrednoga istražnog povjerenstva za istraživanje nezakonitih radnji bivših ministara i drugih dužnosnika" (ČSK). Ovom institucijom "slobodne Rusije" rukovodio je odvjetnik iz Moskve N. K. Muravjov. Uključivalo je odvjetnike, javne osobe kadetsko-eserskog usmjerenja. Povjerenstvo je bilo zaduženo za dobivanje i objavljivanje "istine" o zakulisnoj strani svrgnutog režima. Proklamirani su slogani vlasti kao što su "Narod mora znati cijelu istinu" i drugi. Ali u stvarnosti je to bila politička mjera za krivotvorenje materijala kako bi se priveli sudu bivši vladajući i, posebno, utvrđivanje krivnje Nikole II. i Aleksandre Fjodorovne za "veleizdaju". Slučaj je prilagođen prema članku 108. Kaznenog zakona.

Većina suvremenika tog doba s neskrivenim je oduševljenjem prihvatila pad carske vlasti. "Veličanstvene slobode" slavili su čak i oni koji su dobro živjeli pod starim režimom, spadali u elitu. Bilo je dosta takvih "prebjega", koji su brzo promijenili stavove i na sve načine blatili bivši sustav. Novine su jednostavno bile pretrpane raznim informacijama o grandioznoj preobrazbi Rusije, "velikoj beskrvnoj revoluciji", iako je zapravo stotine ljudi već bilo ubijeno. Zatvori su se, unatoč nedavnoj amnestiji, brzo popunili novim "neprijateljima slobode i naroda". Dakle, doslovno za mjesec dana vladavine nove političke vrhuške, iza koje su zapravo stajali Destruktori, zemlja je potpuno propala. Bolno poznat scenarij iz 1991., zar ne?!

I još jedna bitna činjenica. Glavni "junaci" tih događaja u veljači 1917. godine kasnije su uspjeli sigurno napustiti granice Rusije, pridruživši se redovima emigranata u raznim zemljama. Reklo bi se, djelovali su - i iz grmlja. No, kada detaljnije proučiš povijest njihovih daljnjih života i sudbina općenito, vidjet ćeš: koliko je pohlepan bio njihov izljev negativizma na pijedestal najviše vlasti, tako da su ih životne okolnosti, najblaže rečeno, nabile na oinov rog. Neki su se iseljenici našli u neimaštini, drugi su patili od samoće i duševnih boli, a treći su patili od teških bolesti.

I savjetujem ti ne samo da duboko proučiš ovo pitanje, već i da dobro razmisliš o tome. Čovjek u vrhu vlasti sposoban je za

značajne preobrazbe u svijetu, uvijek je u središtu pažnje, ne samo ljudi, već i, što je posebno važno, Šambale. I bez obzira na to koliko se visoko kasnije popeo na ljestvici moći, znaj da samo Šambala ima apsolutnu vlast na Zemlji. Ako sudbina odluči da sjedneš u predsjedničku fotelju, zapamti da je sva ta vlast samo test za duhovnost tvoje osobnosti. Kušnja vlasti je najteža kušnja za Čovjeka. Stoga, dostigneš li taj vrhunac, uvijek zapamti da je ovaj korak samo tvoj unutarnji test snage. Razmisli tri puta prije nego što doneseš bilo kakvu odluku. Predsjedništvo je ugovor, ugovor na četiri godine, najviše na osam. Ali nikako za cijeli život. I ako taj period odradiš savjesno, uložiš sve napore ispunjavajući svoje neposredne dužnosti, onda te zasluge neće cijeniti samo ljudi. Ako časno prođeš ovaj test visoke vlasti, pred tobom će se otvoriti Vrata Znanja za spoznaju vlastite duše. A to je najvrjedniji dar. Ako se pred tobom otvori ovaj neprocjenjivi izvor, onda se s njim ne može usporediti nikakvo blago ovoga svijeta smrtnika. Sada ne možeš ni zamisliti koliko je to važno i vrijedno za tebe osobno, za tvoju Suštinu. Možeš razumjeti samo ako ovo spoznaš.

U principu, svakom čovjeku, bez obzira na njegovu društvenu razinu, porijeklo i druge slične životne ljuske, nekoliko puta u životu pruži se takva prilika - probiti se do Vrata Znanja. Ali da bi se tu razinu doseglo, potrebno je pobijediti vlastito carstvo egoizma, pohlepe, mržnje, zavisti. Drugim riječima, cijeli kompleks negativizma koji je u svakome od nas, pod budnom Stražom životinjske prirode. Izvanjske životne okolnosti, ako si primijetio, kao da posebno ispituju snagu tvoga unutarnjeg Duha. Ali ako iznutra ostaneš čvrst i nepokolebljiv, s dominacijom pozitivnih misli u glavi (naglašavam, baš pozitivnih), tada će, u konačnici, to unutarnje konstantno valno polje za tebe stvoriti nužne povoljne izvanjske uvjete. Glavno je ono što je u tebi. Ostalo je, u principu, samo iluzija stvorena našim mislima. Ali to još moraš shvatiti u budućnosti, kada stekneš osobno iskustvo i unutar sebe procijeniš ovaj svijet.

Neko su vrijeme šutjeli, a onda je čovjek u civilu nastavio:

- Ali vratimo se našoj priči. Ono što se dogodilo u veljači 1917. potpuno je uništilo zemlju u samo nekoliko mjeseci. Još ako uzmemo u obzir tadašnju političku situaciju u Europi, da u areni nije bilo Lenjinove politike, Destruktori bi sigurno iskoristili situaciju da porobe zemlju, barem njezin europski dio... Priča Vladimira Uljanova počinje činjenicom da je postao učenik Sokrovenika.

- Ali i u srodstvu s Lenjinom...

- Da. Ali to samo govori o tome koliko se vještim i talentiranim pokazao Sokrovenik koji ga je upoznao. Uglavnom, u našem ljudskom svijetu postoje nekakve ambicije, podjele. A ljudi Šambale prosuđuju po znakovima koje ponekad intuitivno osjećamo u odnosu na drugog čovjeka. Oni sude prema stupnju razvoja čovjekove duše.

- Dakle, ispada... Vladimir Iljič je bio učenik Sokrovenika? Negdje sam pročitao da je bio učenik druida.

- U Rusiji su te ljude zvali Sokrovenicima, u Engleskoj - druidima. To ne mijenja suštinu. Dakle, reći ću ti ono što zahvaljujući Destruktorima nije u službenoj povijesti: otkud Lenjinu ideja za stvaranje takvog društva kojemu je i Uljanov težio. Postojali su Lenjinovi osobni dokumenti o tim pitanjima. Ali dolaskom Staljina na vlast većina njih je uništena. Nekoliko ih je uspio spasiti naš red. Osim toga, sačuvali smo osobna sjećanja samog Gleba Bokija o razgovorima s Lenjinom.

Vladimir Uljanov je ideju o stvaranju novog tipa društva i, sukladno tome, novog tipa čovjeka dobio - od Sokrovenika. U principu, komunističko društvo je prototip društava nastalih u prethodnim civilizacijama do razdoblja tzv. Zlatnog vremena ili Zlatnog doba. Šambala čuva mnogo različitih primjera uređenja takvog idealnog društva, kada je duhovno načelo u obliku naprednog znanja postalo prevladavajućim čimbenikom napretka, a moć životinjske prirode, s njenim razornim poticajima, svedena na nulu. Lenjin je primio ovu shemu od Sokrovenika, preobrazio je kroz prizmu vlastitog shvaćanja i, sukladno tome, svoje vizije provedbe ovog projekta u suvremenim uvjetima. A onda, budući da je već Veža, pokušao ga je oživjeti. Lenjin je postao popularan u svijetu zahvaljujući baš ovoj sjajnoj ideji. Podržali su ga milijuni ljudi koji su intuitivno osjećali i vjerovali da bit ove ideje uvelike odgovara njihovu vlastitom unutarnjem svjetonazoru. To ne znači da ni on nije imao grešaka. Naravno, bilo ih je, kao i kod svakog čovjeka koji u noćnoj tami pokušava pronaći put do udaljenog tračka svjetlosti. Ali svejedno, Lenjin je uz sve to ostao Čovjek. Najvažnija pogreška koju je dopustio, na koju ga je, inače, svojedobno upozorio Sokrovenik, je uvođenje Destruktora u njegov projekt. Svaka revolucija ne samo da privlači pažnju Destruktora, već ih čini i aktivnim vodećim sudionicima. Lenjin je oko sebe okupio jak ideološki tim, ali su u njega upali Destruktori, koji su, unatoč svomu vanjskom aktivnom

radu, prije svega slijedili vlastite sebične ciljeve. Staljin je bio jedan od njih. Nakon što se probio na vlast 1922., u osnovi je uklonio Lenjina sa scene. A kada su Lenjin i Dzeržinski umrli, potpuno je uništio cijeli tim, koji je, prema Lenjinovoj zamisli, trebao nastaviti započeti proces postupne transformacije društva. Ono što se dogodilo moralo se dogoditi. Šambala je znala da je stvaranje takvog društva preuranjeno. Znala je što će uslijediti. Ali, s druge strane, svi su ti događaji bili nužni. Prvo, kako bi se budućim generacijama ove civilizacije pokazala ideja stvaranja idealnog društva. Uzmi u obzir i pouku povijesti: prijelaz na ovaj tip društva ne provodi se krvlju, terorom i nasiljem, već kroz unutarnju potrebu samog društva; ne kroz prosječnu masu, nego poticanjem individualne stvaralačke aktivnosti; stvaranjem uvjeta za život pri kojima svaki čovjek u društvu može ostvariti sve svoje sposobnosti. To će u konačnici dovesti do civiliziranog društva u kojem neće biti siromašnih, gdje će svatko živjeti onoliko bogato koliko je marljivo radio. To je prvo.

Drugo, u to se vrijeme u svijetu razvijala napeta situacija: nastajala je sila koja je zahtijevala isto tako moćnu opoziciju. Staljin, koji je bio na čelu sovjetskog sustava, u biti je bio tiranin-destruktor. No, u to je vrijeme u Europi u svojim "idejama" sazrijevao još jedan tiranin-destruktor - Hitler, koji je 1921. stupio na čelo fašističke Nationalsocijalističke partije. A s obzirom na činjenicu da se približavalo razdoblje 1937.-1939. - vrhunac brojnosti Destruktora, sudar ovih tirana bio je neizbježan.

No, unatoč svim peripetijama postojanja sovjetske države (to je i Šambala naznačila u poruci) i, što je najvažnije, unatoč odsutnosti religijske ideologije među masama, mnogi ljudi u ovom sustavu postali su moralno čišći i bolji. Govoreći jezikom Šambale, njihove su duše napredovale u slobodnom razvoju, jednom riječju, bile su spašene. Destruktivni utjecaj bio je ograničen. Sjeti se sredstava masovnog informiranja. Jer tada se na TV-u, s izuzetkom politike, prikazivalo puno dobrih stvari. Projekcija igranih filmova bila je ograničena. I uglavnom su masama reklamirali ljudskost, domoljublje, dobrotu, čast, dostojanstvo. Odnosno, ako je čovjek gledao TV, bio je "nabijen" energijom dobrog raspoloženja, podešavajući svoj mozak na pozitivan misaoni val.

Istina, zbog prisutnosti preostalih Destruktora na vlasti, negativan rezultat ogleđao se u tome što je u sovjetskoj državi namjesto jedne religije stvorena druga - religija partije. Lenjin je čak u svojoj oporuci izrazio upravo ideju slobodnog društva, bez kulta ličnosti.

A religija, kao što znaš, u prijevodu s latinskog znači "pobožnost, svetinja, kult obožavanja". Kao rezultat stvaranja partijske religije, ljudi su počeli pobožno vjerovati u svoje vladare, smatrajući ih gotovo bogovima. Naravno, to je u određenoj mjeri ugasilo njihovu osobnu slobodu, uvelo ih u mrak zabluda, koje su se, kada je Savez uništen, pretvorile u teški stres i šok. Ljudi su vidjeli da su njihovi bogovi, kojima su se gotovo molili, ispali obični smrtnici, baš kao i oni.

Uglavnom, ako govorimo o povijesti na globalnoj razini, onda je uništenje Saveza, iako smo ga teško doživjeli, bilo nužno. Jer ljudi su vidjeli ono što prije nisu mogli vidjeti, cijenili ono što su imali. Sjećaš se, u godinama perestrojke mnogi su imali goruću želju da promijene svoje živote, svi su bili zaraženi idejom preobrazbe, svi su htjeli nešto novo.

Kao gljive poslije kiše nicali su razne religije i sekte, od kojih su mnoge bile destruktivne prirode, zavaravale gomile i izvlačile novac iz nje. Ali ljudi su u njih pohrlili. Zašto? Zato što se religijsko brašno obično mijesi s duhovnim znanjem, da bi njegova kora izgledala slasno i privlačno, tako da čovjek ne bi samo poželio "pojesti" njihov proizvod, već i drugima reći kako je ukusan. A činjenica da se nedugo poslije takva "obroka" dobiju probavne smetnje, to su već, kako kažu, proizvodni troškovi. Međutim, iskustvo takvih želučanih tegoba je također potrebno, iako je prilično bolno. To je svojevrsna lekcija za budućnost.

Pogledaj danas naše ljude iz postsovjetskih država! Doista, uglavnom već žele stabilnost, i što je najvažnije, počeli su samostalno razmišljati. Sada, na temelju svog iskustva, mogu više-manje adekvatno procijeniti situaciju, razmisliti je li vrijedno vjerovati riječima sektaša, političara, časnika i onih na vlasti. Uostalom, što su riječi? Samo titranje zraka, u najboljem slučaju frekvencije od dvadeset kiloherca, koje zamru u pola sekunde. Riječi se lako zaboravljaju. Ali vrijedno iskustvo koje je čovjek sam stekao - nikad. Stoga su ljudi većinom postali mudriji. Počeli su shvaćati da im nitko neće promijeniti život nabolje, osim njih samih. A na sadašnjem stupnju raskrižja čovječanstva ovo je razumijevanje posebno važno i vrijedno.

A sada se vratimo povijesti, utemeljitelju našeg reda - Glebu Ivanoviču Bokiju. Treba napomenuti da su se krajem 19. i početkom 20. stoljeća, zbog činjenice da je Šambala proizvela nalet duhovnog znanja, mnogi Veže pojavili u civiliziranim zemljama.

Svaki je imao svoju ulogu. Najpoznatiji Veže na političkoj pozornici Rusije bili su Grigorij Jefimovič Rasputin i Vladimir Iljič Lenjin. Uglavnom, svatko je radio svoj posao, neovisno od onog drugog.

Lenjinove ideje fascinirale su mnoge napredne ljude tog vremena u potrazi za duhovnom slobodom. A Bokij je jedan od njih. Njegova unutarnja potraga pridonijela je tome da se u životu počeo često susretati s neobičnim ljudima.

Godine 1924., nakon Lenjinove smrti, razotkriveni su destruktivni elementi u najvišim ešalonima vlasti, koji su, zapravo, potpuno preuzeli vlast. A kad je počelo grubo gaženje čak i Uljanovljeve oporuke, mnogi od naprednih ljudi već su tada u Staljinu vidjeli smrt revolucije i odsutnost ikakvih izgleda za stvaranje društva o kojem je govorio Lenjin. Za Bokija, kao i za mnoge njegove kolege, ovo je bilo razdoblje unutarnje krize.

U tom razdoblju, 1924. godine, osoblje lenjingradskog odjela Bokija su upoznali s neobičnom osobom - Aleksandrom Vasiljevičem Barčenkom, nadarenim znanstvenikom i piscem. Barčenko je radio u Vrhovnom odboru narodne ekonomije kao savjetnik znanstvenotehničkog odjela, gdje se bavio istraživanjima u području heliodinamike i proučavanjem ljekovitog bilja. Početkom dvadesetih Aleksandr Vasiljevič surađivao je s Institutom za proučavanje mozga i mentalne aktivnosti. Inače, tamo ga je pozvao Behterev, koji je vodio ovaj institut. Behterev je bio zainteresiran za parapsihološke studije Barčenka, kao i za istraživanja znanstvenika na području "Drevne znanosti Šambale". Na ovom institutu Barčenko se zbližio s istaknutim znanstvenicima kao što su Vasilij Pavlovič Kaškadamov, poznati liječnik higijeničar, koji je svojedobno u Rusiju pokušao uvesti iskustva indijskih liječnika na polju medicine, Leonid Leonidovič Vasiljev, fiziolog-refleksolog, parapsiholog koji je proučavao tajanstvene fenomene psihe, sam Behterev i drugi. Barčenko je prilično zanimljiva i svestrana osoba, kasnije ćeš se upoznati s njegovim radom. Napomenut ću samo da je mnogim svojim otkrićima, koje je tada označio kao "predviđanje koraka sutrašnjice", bio ispred svog vremena i naznačio ono što je službeno "otkriveno" mnogo kasnije, nakon njegove smrti. To se, primjerice, odnosi na otkriće transuranijskih elemenata, djelovanje slada, kao i na neka zapažanja iz područja medicine. Dakle, Barčenkova teorija o "drevnoj znanosti Šambale" izazvala je veliko Bokijevo zanimanje, jer ne samo da je odrazila neke od Lenjinovih ideja, već je proširila raspon poznavanja i razumijevanja suštine čovjeka, kao i događaja u svijetu. Sam Barčenko je, kako se kasnije

ispostavilo, dok je u mladosti putovao po Zabajkalskom kraju, ove podatke dobio od Veže, podrijetlom Burjata.

Dakle, da bi razumio što je naš red i od kakvih se ljudi sastoji, razmotrimo osobnost čovjeka koji je bio inicijator i utemeljitelj njegova stvaranja. Gleb Ivanovič Bokij pripadao je sasvim drugoj generaciji čekista od, na primjer, Jagode, Paukera, Molčanova, Gaja i drugih. Bio je to čovjek od Časti. Boljševik iz stare garde. Potjecao je iz stare inteligentne obitelji, imao je dobar odgoj. Veliki ljubitelj i poznavatelj glazbe. Pametan čovjek sa svestranim interesima, posebno u području znanstvenih spoznaja svijeta.

Bokij je bio član petrogradske Čeke, a nakon pobjede revolucije i njen predsjednik. U svibnju 1921. stvorio je kriptografsku službu u Čeki. Glavni zadatak ovog posebnog odjela, kao što znaš, je zaštita državnih tajni. Bokij je za poseban odjel uspostavio vlastiti izvor prihoda od prodaje sefova raznim institucijama. Unatoč činjenici da je ovaj novčani fond nastao na osobnu inicijativu i uz izravno sudjelovanje Bokija, i u njegovim rukama bili su značajni novčani iznosi, Bokij ih nikada nije koristio za osobnu korist.

Gleb Ivanovič je na suradnju u svom odjelu nastojao privući znanstvenike i profesionalne eksperte iz različitih područja znanosti koja su bila od interesa za OGPU (ujedinjena državna politička uprava). Istraživačke ekspedicije financirane su iz osobnog fonda. I upravo je Bokij organizirao poseban laboratorij na svom odjelu, u kojem je Barčenko mogao nastaviti svoje parapsihološke eksperimente. U tom laboratoriju proučavane su izvanredne sposobnosti različitih ljudi. Dakle, posjećivali su ga šamani, hipnotizeri, narodni liječnici i vidovnjaci - općenito, fenomenalni ljudi koji su vladali metodama upravljanja svojim unutarnjim skrivenim rezervama psihe. Kasnije se taj tajni "specijalni laboratorij" preselio u Moskovski elektroenergetski institut, a potom u zgradu Svesaveznog instituta za eksperimentalnu medicinu (VIEM), gdje je nazvan "neuroenergetski laboratorij".

Podaci dobiveni kao rezultat istraživanja u ovom laboratoriju su jedinstveni. Kad se upoznaš s njima, uvjerit ćeš se sam. Evo, na primjer, Barčenkove monografije "Uvod u metodologiju eksperimentalnih učinaka volumetrijskoga energetskog polja". Inače, ovo vrlo zanimljivo djelo zaplijenio je NKVD 1937. godine, za vrijeme razularene stihije Destruktora. Ali suradnici našeg reda uspjeli su ga spasiti i sačuvati do danas. I ne samo to, već i traktat o "Drevnoj znanosti", knjigu memoara "U potrazi za izgubljenom

istinom", kao i rad drugih znanstvenika s kojima je Barčenko bio povezan. Na primjer, velika studija profesora Leonida Grigorijeviča Danilova "Teorija valnog vremena". Ova knjiga također ima svoju povijest krađa, tajnog izvoza i dugog boravka u inozemstvu. Općenito, kada se upoznaš s ovim i drugim rijetkim djelima, puno ćeš i sam shvatiti. Ovo je vrlo vrijedan materijal. Nije uzalud što se takva djela, kao i traktati "o unutaršnjem", love po cijelom svijetu. Čim se negdje pojavi pravo znanje, mnogi ga odmah poželes imati, od obnašatelja najviše političke vlasti do vrhova raznih religija.

Tako je 1925. Bokij organizirao Barčenkovo putovanje na Altaj, u pokrajinu Belovodje. Zapravo, ovo mjesto se nalazi nedaleko od Predvorja Šambale.

- Pretpostavljaš sam da je to Tibet, - rekao je Nomo.

- Tu pompu oko Tibeta uglavnom su stvorili sami ljudi. Neki su ovo mjesto reklamirali radi zarade, drugi su glasinama preuveličavali reklamu. A posebno lakovjerni i danas ulažu mnogo novca u ekspedicije kako bi pronašli nešto čega zapravo nikad nije bilo.

- Znači da se išlo na ekspedicije u Belovodje.

- Jest. Ne možeš ni zamisliti koliko je ljudi hodalo do Predvorja Šambale. A samo su rijetki ovo Predvorje pronašli. Njihove čiste misli i dobro srce postali su propusnica. U rukopisima ćeš pročitati: "...ljudi koji su slobodni od vezanosti za stvari, imovinu, osobno bogaćenje, slobodni od egoizma, odnosno koji su postigli visoko moralno savršenstvo..."

- A kako su pronašli put?

- Vrlo jednostavno. Karta vodilja im je položena u podsvijest. Sada ti je čak teško i zamisliti kako Bodhisatve Šambale vladaju tajnama unutarnje prirode čovjeka i poznaju cijeli kompleks interakcija njegovih unutaršnjih energija. Nama se tako precizan učinak na daljinu čini nevjerojatnim, ali za njih je to mačji kašalj... Dakle, vratimo se na ono Barčenkovo putovanje. Tada nije pronašao Predvorje Šambale. Ali upoznao je neke ljude koji su navodno redovito hodočastili u Šambalu. Neki su tvrdili da se ovo duhovno središte nalazi iza kordona, drugi - duboko pod zemljom, a treći - u špiljama i nepristupačnim planinskim "oazama". Općenito, svi su pričali o Šambali onoliko koliko su imali mašte. Ovdje treba napomenuti da postoji veliki broj ljudi koji slično tvrde u regijama Altaja, a posebno u Tibetu, Mongoliji, Kini, Indiji, Afganistanu, Istočnom Kazahstanu. Ali upravo ti ljudi, u biti, ne posjeduju prave

informacije. I sami su u potrazi za ovim obitavalištem, i to u već prilično dugoj potrazi. Mnogi od njih, koji su nekada u ove krajeve došli sa sličnim ciljem, često tamo ostaju živjeti za stalno, čak ponekad postanu lame. Naravno, tijekom cijeloga tog razdoblja duhovnih traganja skupljaju informacije o raznim legendama i pričama. Ne znači da je sve u tim pričama izmišljotina. U njima ima i par postotaka istine. No, kada se na putu ovih prekaljenih, svim vjetrovima išibanih "tragača" nađu novaci, često ih rado "uzgajaju" do kraja. Dijelom kako bi zaradili nešto novca na novom "naivčini", dijelom kako bi stekli unutarne zadovoljstvo vlastitim sebičnim ambicijama. I moram reći da su se na ovu udicu upecali mnogi putnici i znanstvenici.

Dakle, ljudi koji su Barčenka uvjerali da su posjetili Šambalu zapravo nikada nisu bili tamo. Ali među svim tim "tragačima" znanstvenik je pronašao jednoga skromnog čovjeka koji je više slušao nego govorio. A ako bi govorio, onda bi njegove riječi jako podsjećale na znanja koja je Vežanin u svoje vrijeme dijelio s Barčenkom. Međutim, ovaj čovjek je tvrdio da nikada nije bio u Šambali, a ga je to pitanje zanimalo iz čiste radoznalosti. Barčenko je intuitivno osjećao da nešto zna, ali ništa drugo od njega nije mogao saznati. Aleksandr Vasiljevič se vratio s ekspedicije s najrazličitijim i ponekad proturječnim informacijama. Pa ipak, glavni zadatak - doći u izravan kontakt sa Šambalom - nije izvršen. Naknadno se pokušavalo organizirati ekspedicije na Tibet i u Mongoliju, ali do njih, iz određenih razloga, nije došlo.

Također je zanimljivo da je istog proljeća 1924. Barčenko slučajno susreo kostromskog seljaka Mihaila Trofimoviča Kruglova, učenika poznatoga kostromskog starješine Nikitina. Iako se takvi susreti teško mogu nazvati slučajnim, prije su pravilo za ljude u unutarnjoj potrazi. Usput, nakon smrti starješine, među njegovom imovinom pronađeni su rukopisi s brojnim bilješkama o učenju Mahatmi iz Šambale... Dakle, kostromski seljak ne samo da se sprijateljio s Barčenkom, već bi kasnije i nekoliko puta dolazio k njemu u Lenjingrad. Sa sobom bi donosio razne rukopise, neobične, zamršene predmete od drveta, kao i ideograme, koji su kasnije poslužili kao predmet posebnoga ideografskog istraživanja znanstvenika. Čak je i samog Barčenka ovaj čovjek iz kostromskih šuma zapanjio svojom velikom stručnošću u "Drevnoj znanosti" i svojom procjenom trenutne međunarodne situacije. Dakle, Mihail Kruglov je znanstveniku rekao da Šambalu treba potražiti u blizini Belovodja na Altaju. Barčenko je požurio to učiniti, pronašavši svog

pokrovitelja u osobi Bokija. Kasnije, bez obzira na Barčenkova znanstvena putovanja, stalno je bio u kontaktu s Mihailom Kruglovom i njegovim suradnicima.

Gleb Ivanovič Bokij pružio mu je svu moguću pomoć, jer je osjećao ne samo unutarnju potrebu za tim istraživanjima, već ga je smatrao i korisnim za državu u cjelini. Osobnost i ideje Barčenka imponirali su mnogim vodećim znanstvenicima tog vremena, profesorima, od kojih su neki, na primjer, Behterev, Kaškadamov, Kapica, Čiževskij, Vasiljev, pokazali duboko zanimanje za razumijevanje "Drevne znanosti" i često su se okupljali u Barčenkovom domu radi razgovora.

Tada je Aleksandr Vasiljevič došao na ideju da dotad prikupljeno znanje prenese na ljude s vrha vlasti. Ali ova ideja nije bila provedena u velikoj mjeri. Sada je jasno zašto je tako bilo. Zato što su Destruktori već stajali iza vodeće vlasti, a njihov glavni cilj nije bilo stvaranje, već uništenje unutarnjeg i vanjskog. Uz pomoć Gleba Ivanoviča 1925. Barčenko je uspio organizirati samo mali krug unutar OGPU-a. U početku je uključivao vodeće osoblje prvoga Posebnog odjela, uključujući i samog Bokija. Međutim, podučavanje tih zaposlenika ubrzo je prestalo. Pokazalo se da su ti ljudi unutar sebe jednostavno nespreni za poimanje takvih informacija. U principu, i sami su bili više zaokupljeni materijalnom suštinom problema nego duhovnom. Tome je djelomično pridonijela i posebnost njihove profesije. Bokij je shvatio svoju pogrešku i nastavio s djelovanjem kruga, ali je u njega već regrutirao odgovarajuće ljude, uglavnom svoje stare drugove iz Rudarskog instituta, koji su do tada obnašali različite položaje u strukturi vlasti. Po svojoj naravi i uvjerenjima, to su bili ljudi Časti, naprednog svjetonazora, koji su, baš poput Bokija, bili u duhovnoj potrazi. Oni su postali prvi članovi našeg reda. Nakon što se upoznaš sa sadržajem ovih dokumenata, saznaš ćeš više o njima i njihovoj daljnjoj sudbini. Reći ću samo da su najteže godine za red došle 1937.-1938., u vrijeme raskalašenosti Destruktora.

U to vrijeme uništena je cijela lenjinistička ekipa stare garde. A ovaj čin osvete Destruktora predvodio je Nikolaj Ivanovič Ježov, tadašnji narodni komesar unutarnjih poslova. Bio je tipičan ljudski izrod. Do sada je ostalo nejasno tko su mu bili roditelji, općenito u njegovu životu mnogo je tamnih mrlja. Obrati posebnu pozornost na vanjske i unutarnje karakteristike ovog čovjeka. Kasnije će ti to znanje biti od velike koristi kako bi zaštitio svoje okruženje od sličnih razornih trnja u oku.

Mentor je pronašao odgovarajuću fasciklu i potrebne stranice u njoj:

- Poslušaj što o njemu pišu naši profesori medicine: "Malen, sitan čovjek (visine 160 centimetara), boluje od infantilizma (zaostao u razvoju, što se očituje očuvanjem tjelesne građe ili karakternih osobina svojstvenih za djetinjstvo). S druge strane, disfunkcija endokrinih žlijezda može biti uzrokovana nasljednim sifilisom, tuberkulozom, traumatskom ozljedom mozga, pothranjenošću u ranoj dobi ili alkoholizmom roditelja". Obično ljude poput njega u Rusiji zovu "ofucani". Eto, čak postoji i objašnjenje za ovu staru riječ: "Ofucani je gadan, odvratn, ružan, prezren, loš. Ofucanko je pokvaren čovjek, podlog ponašanja, bijedni kržljavko". Eto... tako... dakle: "Maleno lice, s nezdravom žučkastom kožom. Kestenjasto crvena kosa". Dakle... "Na obrazu ožiljak. Zubi loši, sa žutilom"... Ali oči: "Sivo-zelene oči s nametljivim, neugodnim pogledom, koji se u sugovornika utisne poput vadičepa". Inače, pristaše Destruktora danas je najlakše prepoznati baš po očima, na temelju svoje unutarnje intuicije. Jer izvana, zahvaljujući našim postignućima u području plastične kirurgije, mogu izgledati prilično dostojanstveno... Dakle... dakle... Da, evo još jedne vrlo važne točke koja objašnjava što je uzrokovalo Ježovljevo sazdanje: "Osjećaj manje vrijednosti, potreba za kompenzacijom izazvala mu je posebnu okrutnost..." Evo još jedne zanimljive usporedbe: "... sličnu okrutnosti nerazvijenog djeteta, koje pod uvjetom nekažnjivosti može neprestano mučiti svako živo biće slabije od sebe". Inače, takve potencijalne žrtve Destruktora, počinitelji krvavog terora su ljudi ljuti na cijeli svijet. I, u pravilu, s osakaćenim djetinjstvom... Stoga, ako se uspiješ probiti do visoke vlasti, sjeti se ovoga i, po mogućnosti, s vremena na vrijeme usredotoči se na društvene programe kako bi zaštitio djecu od okrutnosti okolnog svijeta. Zapamti da su djeca budućnost zemlje, pri čemu se budućnost mijenja svakih dvadeset i pet godina.

Ako sam pročitaš ovaj spis o potencijalnim žrtvama Destruktora u strukturi vlasti, naći ćeš puno zanimljivih i korisnih informacija. U međuvremenu, da završim priču o osnivaču našeg reda.

Dakle, nakon uhićenja i strijeljanja bivšega narodnog komesara unutarnjih poslova Jagode, Ježov je istoj sudbini podvrgao svoje zamjenike i šefove vodećih odjela OGPU-a. Među njima je bio i Bokij. Dana 16. svibnja 1937. uhićen je kao "čuvar državnih tajni i tajni sakupljač prljavštine o sovjetskim vođama". Optužen je, kao i obično u to vrijeme, za sve smrtno grijeh, uključujući i špijunažu

za narodne neprijatelje, za pokušaj uspostavljanja kontakta sa stranim religijsko-mističnim središtem "Šambalom" i za stvaranje kruga za proučavanje mističnih učenja, koji je uključivao ljude koji se bave "špijunažom za Englesku". Općenito, pripisali su mu sve moguće što vodi pred streljački vod.

Bokij je osuđen na strijeljanje, zakazano za 15. studenoga 1937. Ali zahvaljujući tajnim suradnicima Gleba Ivanoviča, koji su ostali na slobodi u aparatu OGPU-a, strijeljanje je izbjegnuto. Umjesto Bokija, pogubljen je kriminalac izvučen iz jednog od zatvora, vrlo sličan Glebu Ivanoviču. Bokij je uspio pobjeći. Promijenio je izgled, prezime. Za Bokijevo preživljavanje znali su samo oni koji su organizirali ovaj bijeg. Za službenu povijest, Bokij je zauvijek pokopan.

Isprva se skrivao u Kostromi. Odatle je preko svojih spasitelja pokušavao pomoći svojim suborcima iz kruga da ih ne strijeljaju, uključujući Barčenka. No, serija novih uhićenja uklonila je jednu važnu kariku u lancu organizacije bijega i ideja se izjalovila. Štoviše, ljudi koji su spasili Bokija morali su se pritažiti.

Sam Gleb Ivanovič, kako ne bi izložio opasnosti ljude s kojima je živio, bio je prisiljen pod hitno se sakriti. Ne mogavši spasiti svoje drugove, Bokij je otišao na Altaj. Tamo je pronašao onoga "skromnog čovjeka" kojeg je Barčenko spominjao nakon svoje ekspedicije 1925. godine. Prema sjećanjima samog Bokija, prilikom susreta s njim su ga zadivile oči ovog čovjeka - privlačne, blistave, kao da zrače nekakvom moćnom silom. Dugo je gledao Bokija, a onda se predstavio, bez uvoda i suvišnih riječi. Ispostavilo se da je to bio sam Mežanin. Tako to biva u životu. Barčenko, znanstvenik koji je tako predano tražio Šambalu, a Mežanin se otkrio Bokiju.

A čitav odgovor na ovaj paradoks ukorijenjen je duboko u ljudskim dušama i tajnim mislima. Pretpostavljamo da nitko nikada neće znati o čemu razmišljamo i što pokreće naše težnje. A zapravo, svi smo na dlanu, posebno za one koji su izravno povezani sa Šambalom. Štoviše, naš položaj na planetu (kao prepreka u udaljenosti) za njih nema nikakva značaja.

E, onda je Bokij dobio nešto o čemu se nije usudio ni sanjati. Mežanin ga je učinio dostojnim Sokrovenikom. Kasnije se Gleb Ivanovič povezao sa svojim preživjelim drugovima, uključujući svoje spasioce. Podučio ih je svemu što je sam shvatio. Tako je i nastao naš tajni red. Bokij je živio do 1964. godine. Osobno je od Mežanina dobio tako neprocjenjiv dar Šambale - "česticu Kintomanije" i

poruke u rukopisima. Nakon Bokijeve smrti, novi članovi grupe već su shvatili znanje zahvaljujući tim rukopisima, povijesnim dokumentima spašenim od uništenja unutar zidina NKVD-a 1939. godine i, naravno, samim Bokijevim učenicima.

Valja napomenuti da se kod Gleba Ivanoviča pokazao neobičnim ne samo život, već i smrt. Bio je sasvim zdrav, unatoč poodmaklim godinama. Nakon tog nezaboravnog susreta s Mežaninom 1964. godine, Bokij je okupio sve svoje prijatelje i rekao da mu se u duhovnim praksama otkriva potpuno druga razina stvarnosti, apsolutno neusporediva sa zemaljskim pojmovima. Dobio joj je pristup i želi napustiti ovo tijelo. Bokij je sam odredio točno vrijeme kada će zaustaviti srce, još se po ovom pitanju i našalio o preciznosti kod pravih čekista. Opraštajući se od svojih prijatelja, točno u devetnaest sati i tri minute, pojavom prve zvijezde na nebu, srce mu je stalo, kako je i rekao...

Čovjek u civilu je razmišljao o nečemu svome, a onda, kao da je došao k sebi, rekao:

- Ovo neka bude kraj mojega uvoda. Nadalje se sam upoznaj s materijalima, razmišljaj, razmatraj, donesi svoje zaključke. Ostavit ću te nasamo s poviješću... Ako ti nešto zatreba, eno ti direktan telefon s "dispečerom"... Dakle, neću ti smetati...

Prijateljski je potapšao Noma po ramenu, pozdravio se i otišao prema izlazu. Teška čelična vrata snažno su se zatvorila, kao da odvajaju Nomov unutarnji svijet od vanjskog. Ipak, Nomu je čak bilo drago zbog tako dugo očekivane samoće, kada se sve polako može shvatiti, a posebno unutar sebe. A što može biti bolje i ljepše u takvoj tišini nego sugovornik u obliku knjiga i rukopisa neobičnih, izuzetnih ljudi, tajnih genija svoga vremena...

Poglavlje 3 - PROBLEM OD NAJVEĆE VAŽNOSTI

svibanj 1994. godine

Prošla su četiri mjeseca od tog nezaboravnog dana Nomove inicijacije. Ali uspomene na nju i dalje su rasplamsavale misli svjedoka ovog događaja. Nekima je to postalo svojevrsno otkriće, drugima nadopunjavanje unutarnjih uvjerenja, trećima značajan poticaj u teškom svakodnevnom radu. No, dakako, svatko je doživio

svoje posebne nevjerojatne trenutke koji su ostavili dubok, nezaboravan trag u njihovoj duši.

Predstavnici reda Slavena iz postsovjetskih država okupili su se u maloj prostoriji kako bi, takoreći na "domaćem vijeću", riješili hitne probleme u tekućim poslovima. Za prozorom je pljuštala kiša. Unatoč mjesecu svibnju, vani je bilo prilično hladno. Ali u samoj prostoriji iz vatre u kaminu izbijala je ugodna toplina koja je stvarala atmosferu kućne udobnosti i pogodovala dugom razgovoru.

U proteklom razdoblju odrađen je prilično mukotrpan posao. Nakon Bergedorfskog foruma, kako se i očekivalo, Nomo nije samo privukao pažnju. Njegov govor natjerao je da zadržite čak i političke "ajkule" koji zastupaju interese zapadnih sila. O njemu se preko noći progovorilo u najvišim političkim krugovima Europe i Amerike. A posebno dalekovidni političari ozbiljno su se zamislili nad tom figurom u novoj "šahovskoj igri" koju im je predložio. Problemi koji su se sada pojavili pred redom bili su dijelom povezani s uzvratnim potezom.

Tijekom rasprave o postavljenim pitanjima riječ je preuzeo general pukovnik iz "bratske zemlje bližnjeg inozemstva".

- Iskrsnuo je ozbiljan problem. I lako može postati vrlo ozbiljan. Zadnji put sam vas izvijestio o našem "dragocjenom" objektu (uvjetni nadimak - Lord) i o informacijama koje smo dobili, da su ga preuzeli Destruktori. Dakle, sada su ti podaci u potpunosti potvrđeni. U posljednje vrijeme se Lord počeo vrlo brzo uzdizati. Prema kontraobavještajnim podacima, pripremaju ga za predsjedničku fotelju naše zemlje. Ako se to dogodi, onda će Ego postaviti svoje baze točno pred naš nos!

- Da, to je stvarno ozbiljan problem, - rekao je stariji general. - Štoviše, ova je zemlja na našim shemama označena kao jedno od mogućih mjesta "raskrižja"... A za Noma je takav destruktivni pritisak u blizini više nego opasan dok ga ne postavimo na vlast.

- Destruktori su se uzmeškoli, očito osjetivši da nešto nije u redu.

- Točno.

- Koji su prijedlozi?

- Možda bi Lorda trebalo eliminirati?

- Već smo razmišljali o tome - rekao je govornik. - U ovoj fazi to bi moglo podići mnogo nepotrebne buke. Postao je previše istaknuta figura u sferama tajnog utjecaja.

- Možda ga je lakše potkupiti, ako je već toliko pohlepan za novcem, budući da je podlegao nalogima Destruktora?

- Jok. Ovdje ne prolazi ni faktor novca. Ima jako puno novca: dobru potporu Ego carstva, a i dosta vlastitih financija. Oslanja se na moćne kriminalne strukture s milijardama prometa. Ne, ovdje novac neće pomoći.

U zraku je neko vrijeme lebdjela napeta tišina, a onda je jedan od sudionika predložio:

- Pa, ako se tako samouvjereno oslanja na kriminal, onda mu trebamo izbiti taj oslonac ispod nogu. Oslonac se sruši, ruši se i sve ostalo. A na ruševinama Destruktori jednostavno neće imati što raditi.

- Točno. I naši će mu financijski tajkuni okrenuti leđa.

- Neophodno je ne samo uništiti taj oslonac, nego i izvući ozbiljnu prljavštinu, da bi Lordove usluge bile odbijane ne samo u ovoj zemlji, nego i u inozemstvu.

- Dakle, potreban je netko tko bi mogao uništiti ovog kolosa iznutra.

- Težak zadatak! Evo, zamislite kakav je profesionalac potreban, zlata vrijedan!

- To je točno.

- Da, sad bi Batkinovi "Otočani" baš odgovarali. Ne možeš naći bolje stručnjake za ovaj posao.

- Gdje su oni sada? - upitao je jedan od novih članova reda.

- Kako koji, u slobodnom letu... Raspadom Saveza organizacija je raspuštena.

- Da su naši ljudi bili tada pri vrhu vlasti, ne bi dopustili ovakav nered.

- Ne spominjite... Naša rodna zemlja ostavila je dečke na milost i nemilost sudbini. To je "jedinstveni mehanizam"!

- Ništa zato. Kakvi su sad orlovi postali! Pravi muškarci, kako kažu, prošli su kroz vatru, vodu i bakrene cijevi.

- Da, ali tih je orlova moglo biti više. A sad ih je premalo i u gnijezdu.
- Zanimljivo, tko je usprkos tome od njih odustao?
- Destruktivna zaraza nalazi se posvuda.

Sudionici rasprave zašutjeli su, uronili u neka svoja teška sjećanja. Ostali prisutni također se nisu usuđivali prekinuti šutnju. Moglo se čuti kako u kaminu pucketaju izgorjele cjepanice. Očaravajući plamen vatre nehotice je privlačio poglede ljudi.

Stariji general je ustao s naslonjača i prišao kaminu. Ubacio je nekoliko komada drva u vatru i gledao kako ih plamen prekriva sa svih strana. Očigledno je ovaj prizor u njemu probudio neka sjećanja. Ne skidajući pogled sa slike spontane borbe plamena sa drvom, tiho je odrecitirao:

- Krvavi snijeg se topi pod našim nogama.

Stablo se odvaja od lista.

Prostrijelna rana poput lotosa

Otkriva svoje rubove...

Nekoliko ljudi koji su sjedili kraj kamina zaprepastili su se tim riječima, kao da ih je struja udarila. Pogledali su se. A jedan od njih pažljivo reče:

- Smatrate krajnje ozbiljnim da je potrebno pokrenuti...

Odgovor na ovo nedovršeno pitanje bio je sam generalov pogled. Pogledao je govornika i nastavio recitirati čudan stih, čije je tajno značenje shvatio samo dio prisutnih. Upravo se među tim ljudima javilo lagano uzbuđenje, jedva primjetno po nervoznim pokretima i osobito uznemirenim pogledima. To se nesvjesno prenijelo na ostale. Svi su pogledali starijeg generala. Ovaj je u međuvremenu završio recitiranje pjesme i s nijemim pitanjem pogledao svoje stare drugove. Jedan od njih je odgovorio:

- Ako tako misliš... Tvoja nas intuicija još nikada nije iznevjerila... Ja sam za... Iako će biti vrlo žalosno ako ovdje izgubimo tako vrijednu pričuvu. Htio bih je sačuvati za Noma, nikad ne znaš kakva nas još iznenađenja čekaju u budućnosti.

- Neka bude volja Božja... Ali Nomova budućnost danas izravno ovisi o rješenju ovog problema. Istina, Destruktori, čini mi se, pokušavaju pažljivo prikriti ovu povezanost. Sutra, kada budu razvili tu razornu silu, možda će biti prekasno - zamišljeno je rekao

general. - Stoga je potrebno djelovati ovdje i sada. Smatram da je to danas problem od najveće važnosti. Moramo sve pažljivo odvagnuti. I ako niste protiv ove kandidature, operacija bi trebala početi najkasnije do kolovoza...

DRUGI DIO

Poglavlje 1 - ZADATAK

kolovoz 1994. godine

General je zamišljeno stajao na prozoru kad se začulo kucanje na vratima ureda.

- Dozvolite, družo generale.

- Ah, Aleksandre Ivanoviču, uđi. Udobno se smjesti.

Sudeći po usredotočenom pogledu svoga šefa, pukovnik državne sigurnosti shvatio je da će razgovor biti vrlo ozbiljan.

Sjedajući za svoj stol, general je pritisnuo tipku za poziv:

- Ana Petrovna, molim vas, donesite dvije šalice kave.

- U redu, Aleksandre Vasiljeviču, - ljubazno je odgovorio blagi ženski glas.

Generalovo lice bilo je umorno i napeto. Očigledno, utjecaj nedavnih previranja. Ali oštar pogled zadržao je istu pronicljivost i snagu svojstvenu samo iskusnim profesionalcima u najodgovornijim i najtežim trenucima njihova života.

U ured je ušla tajnica, lijepa žena od četrdesetak godina. Spustila je poslužavnik na stol.

- Hvala. Za danas ste slobodni, - rekao joj je general.

Žena je otišla jednako tiho kao što je i ušla. Još desetak minuta general je svom zamjeniku postavljao neka opća pitanja koja se tiču rutinskoga svakodnevnog rada. No, pukovnik, koji već nekoliko godina radi sa svojim šefom, shvatio je da će ono najvažnije biti rečeno kasnije. Konačno se u prostoriji za primanje začuo zvuk zatvaranja sefa, a nakon nekog vremena i lupanje vrata.

Aleksandr Vasiljevič je još malo šutio, a onda rekao:

- Dakle, sad ćemo o onom glavnom.

Iz svoga osobnog sefa izvadio je sivi fascikl i uzeo iz njega nekoliko ispisanih listova papira:

- Evo, pogledaj...

Dok je pukovnik čitao sadržaj papira čelo mu je prekrivao lagani znoj. Aleksandr Ivanovič svako malo bi upitno pogledao svog šefa, dižući pogled s papira, a ovaj bi, razumjevši ga, nijemo kimanjem glave potvrdio ono što je napisano. Naravno, pukovnik je sa svojim bogatim radnim iskustvom bio spreman na sva iznenađenja. No ova informacija ga je šokirala do srži.

U to je vrijeme general ponovno zaronio u svoje misli, prisjetivši se u detalje nedavnog razgovora sa svojim prijateljem, general pukovnikom, kojeg je dobro poznao gotovo dvadeset pet godina.

- O ovoj operaciji ovisi budućnost, i ne samo ove regije... Ako sada ne razderemo mrežu bezakonja, onda će kroz godinu dana pauk njome omotati cijelu zemlju. A onda, i sam razumiješ do čega će to dovesti. Naš narod će biti pretvoren u obične robove, a da ne govorimo o običnim građanima, koji će najvećim dijelom postati žrtve njegova stalnog razbojništva i općeg bezakonja.

- Sve to jako dobro razumijem... Pretpostavimo da uspijemo razderati mrežu, ali pauk sjedi previsoko, vraga ćemo ga dohvatiti. Tko jamči da neće istkati novu mrežu?

- Za to će se pobrinuti naši istomišljenici iz susjednog odjela... I zapamti, Saša, pauk bez mreže je leptir bez krila. Ako nema mreže, nema ni snagu, a to je njegov život i moć. - I zapalivši cigaretu, general doda: - A glede toga što je visoko zasjeo, pa prisjeti se prošlosti. U panici bi se pauci brzo spustili s takvih visina, samo da bi preživjeli i što prije se sakrili u rupe. Ali gledaj, deset godina zemlja može živjeti u miru. A tada će se vidjeti... Vjerujemo da je u tom slučaju preporučljivo koristiti "Otok", najbolje od najboljih. Sada nikako ne možemo riskirati... Preporučljivo je obratiti se Senseju.

Aleksandr Vasiljevič, prisjećajući se cijelog ovog razgovora, nehotice se trznuo od riječi "Sensei". Ne, niti jedan mišić mu se nije pomaknuo na licu. To se dogodilo negdje duboko unutra. Sensei je bio član posebnog osoblja u specijalnoj jedinici "Otok". Poseban ne samo zbog analitičkog načina razmišljanja, već i prirodnog talenta za neprirodne (za običnog čovjeka) mogućnosti kontrole psihe.

Pogled ovog agenta kao da je bušio čovjeka iznutra, točno čitajući njegov um i dušu. Kao nitko drugi, Sensei može dobiti jedinstvene podatke o "objektu", uključujući njegovo zdravstveno i duševno stanje, što drugi nisu mogli postići čak ni nakon dugih sati promatranja, uz korištenje specijalne skupocjene opreme. Posjedovao je neke posebne hipnotičke sposobnosti i mogao je potpuno nezapaženo proći pored "objekta", a pretpostavljene je zadivio i svojom logikom te rano razvijenim strateškim razmišljanjem.

Osim toga, Sensei je imao jedinstvenu kombinaciju vizualne i slušne memorije. Znao se lako orijentirati u mraku prema vlastitim, samo njemu razumljivim osjetima. Sensei bi sam od sebe otkrio sve žive i nežive predmete zatvorenih očiju, bez da bi ih i dodirnuo. Ali najnevjerovatnije je bilo to što on nije samo posjedovao te sposobnosti, već je svoje drugove naučio neobičnoj tehnici kontrole vlastite psihe, i to prilično uspješno, za što je i dobio kodno ime - Sensei.

Te kvalitete, koje obavještajac stječe godinama, mladi agent je dobio od same prirode. "Griješ je ne iskoristiti takav dar, - pomislili su pretpostavljeni. - Uostalom, nije tako često da priroda počasti svijet ovakvim ljudima". Pa ipak, nije sve bilo tako glatko. Upravo su te izvanredne sposobnosti zabrinjavale nadređene. "Kopali" su oko tog agenta uzduž i poprijeko, ali nisu mogli razumjeti "odakle dolazi to nešto čega nikada nije bilo?" Sensejeva osobnost tako je do kraja ostala misterij.

Aleksandr Vasiljevič se očinski vezao za ovog momka. Prema njemu je imao mješavinu osjećaja: neprirodan strah i istodobno iskreno poštovanje koje je izviralo iz dubine duše. Sam mentor nije znao što ga je više privuklo: to što se ovaj mladi agent pokazao najbistrijim među ostalima, ili to što je Aleksandr Vasiljevič toliko želio imati sina, a ne kćer, koju mu je rodila žena. Ali nije bilo dozvoljeno pokazivanje naklonosti prema bilo kojem agentu. Stoga je Aleksandr Vasiljevič njegovao ovaj san negdje duboko u sebi i, kad god je to bilo moguće, pokušao je zaštititi momka od raznih vrsta nevolja. Savršeno je shvaćao da je čak i taj unutarnji osjećaj opasan u njihovu radu, jer nije isključeno da će jednog dana i sam morati Senseju uručiti kartu u jednom smjeru.

Od takvih misli Aleksandra Vasiljeviča iznenada je zaboljelo srce. General se namrštio i lagano masirao prsa. Sjetio se kako je s vremenom planirao učiniti Senseja svojim zetom. Tada bi vjerojatno

momka uspio izvući iz ove igre i povezati ga sa svojim poslovima, čime bi ostvario stari san. Ali, igrajući tuđe igre, nije primijetio kako je zapostavio svoju vlastitu partiju. Njegova kći uspjela se zaljubiti u nekog klipana "bez ruku i bez glave" te uletjeti u brak s njim. Time su precrtani svi dalekosežni planovi Aleksandra Vasiljeviča za život.

General je u sebi opsovao, ljutito proklinjući zeta koji ga je zapao. Ali onda se sjetio preslatke unuke Saše, nazvane po njemu, i srce mu se smekšalo: "Pa, barem neke koristi od njega".

U to vrijeme pukovnik je, iščitavši papire, rekao:

- Da... imamo veliki problem...

- Tako je, - potvrdio je general slažući papire natrag u sef. - Nadam se da razumiješ kakva je odgovornost na nama. Ovdje su ulozi previsoki.

- Stvar je zaista složena i osjetljiva, - zamišljeno je rekao pukovnik. - Ali koga imenovati izvršiteljem? Za tako delikatan posao potreban je vrlo iskusan čovjek, profesionalac kojem se može vjerovati. Ujedno, to bi trebala biti dovoljno značajna figura, kojoj bi i civili u potpunosti vjerovali... I, koliko sam shvatio, ne bi trebao raditi u službenim strukturama, uključujući i našu administraciju. Uostalom... - pukovnik se nakratko zaustavio usred rečenice i brzo se snašao: - Sudeći po vašim podacima, Lord je svoje doušnike posvuda čvrsto posadio.

- Sasvim točno. Stoga, nažalost, izvršitelj mora raditi na vlastitu odgovornost i rizik. Naravno, službenu pomoć mu ne možemo ponuditi. Naređeno nam je da se ne otkrivamo. Ali za njega ćemo učiniti sve što je u našoj moći.

- Da, zadatak... Onda je za ovaj posao potrebna doista izvanrednu osobnost i potpuno nestandardan pristup.

- Apsolutno, - primijeti general i, namrštivši se, reče nekako teško: - Preporučujem da se obratimo Senseju.

Pukovnik ga je iznenađeno pogledao. Ako se general odlučio obratiti Senseju, onda je situacija bila još gora nego što je opisano u papirima. Koliko se sjeća, general se ovom čovjeku obraćao za pomoć iznimno rijetko, u najkritičnijim i prijelomnim trenucima za život države.

- Svu potrebnu dokumentaciju dobit ćete naknadno. Imaš li još pitanja? - upitao je načelnik.

- Ne.
- Pa onda s Bogom. Sretno!
- Smijem li ići?
- Idite.

Aleksandr Vasiljevič se čvrsto rukovao sa svojim zamjenikom. A kad je otišao, general pomisli: "Sada su sve... Karte na stolu. Ostaje ono najteže - bolno čekanje".

Kafić uz cestu, smješten između dva velika regionalna središta, imao je malo posjetitelja. Za jednim od stolova sjedio je čudan par: mladi svećenik u crnoj mantiji i mladić koji je, sudeći po mišićavoj atletskoj figuri, bio izravno povezan sa svjetovnim poslovima. Na prvi pogled ti su ljudi bili potpuno različiti, ne samo po društvenoj pripadnosti, nego i po izgledu. Svećenik je bio mršav, blijeda lica, svijetle kose i tanke crvenkaste brade. A njegov sugovornik - plavušan s odlučnim licem i kosom rijetko prirodne plave boje te s istim takvim brkovima. Pažljivi promatrač bi dugim razmišljanjem ipak mogao uočiti jednu zajedničku osobinu ovih potpuno različitih ljudi - njihove oči. Činile su se bez dna, u njima je sjala duboka sila, koja je ove ljude spajala nekom vrstom misterije. I što su duže međusobno komunicirali, to su više otkrivali svoju skrivenu pojavu, koja je izbijala ispod maske bića.

Sensei je Vanoa poznavao s "Otoka". Oni nisu bili samo dobri prijatelji koji su više puta upadali u složene situacije, već i dobro obučeni profesionalci, koji su na svom kontu imali stotine uspješno provedenih operacija. Unatoč mladosti, oči suboraca odavale su dugogodišnje iskustvo i umor od sve te prljave životne kaše u koju su ih neprestano gurali. U rijetkim trenucima slučajnih susreta prijatelji su neugodne uspomene iz prošlosti uvijek pokušavali prigušiti porcijom dobrog humora. Ali današnji je slučaj bio poseban. Ured ih je pozvao na sastanak. Ovdje ne treba biti prorok da bi se uočio sljedeći zadatak. Ured jednostavno ne zakazuje sastanke iz štosu. Domovini su opet bili potrebni njihovi "nevidljivi"

heroji, kako bi, zahvaljujući njihovoj pomoći, još jednom oslobodila svoje utrnule udove teških okova nemilosrdne korupcije.

Sve je počelo kao i obično, pozivom generala Senseju. Onaj tko bi slučajno poslušao ovaj razgovor ne bi čuo ništa zanimljivo. Običan razgovor o životu, o zdravlju dvojice poznanika. Ali u tom neupadljivom dijalogu ni o čemu Sensei je čuo kodne fraze koje su značile da se treba sastati i da postoji zadatak. Dan kasnije, baš u isto vrijeme, već je čekao još jedan uvjetni poziv čovjeka s kojim bi se trebao direktno sastati. Rečeno je "doći s prijateljem". To nije slutilo ni na što dobro. Fraza "dođi s prijateljem" ukazivala je na ozbiljnost nadolazeće operacije, gdje Sensei sa svojom grupom nije bio dovoljan. Potrebna je dodatna pomoć da bi im se čuvala leđa. I Sensei je odlučio sa sobom povesti Vanoa, ili oca Ivana, kako su ga sada zvali župljani u crkvi.

Kada se Sensei dovezao na naznačeno mjesto u svom "Moskviču", po navici pravovremeno, vidio je prilično smiješnu sliku za "posvećene". Na suprotnoj strani ceste, u blizini jedine stanice u ovim krajevima, nastojeći se neprimjetno izgubiti među slučajnim prolaznicima i nekolicinom seljaka koji su čekali autobusa, svećenik je jurcao amo-tamo. Čovjek u mantiji, očito instinktivno poštujući pravila tajnosti, pokušavao je ostati neprimijećen. No, mantija se "kričavo" razmetala svojim "sadržajem". Njena je svrha razlikovati čovjeka u gomili, čemu i služi. Sensei se nasmijao i, primijetivši toliku frku u "jedinstvu i borbi suprotnosti" pošao obaviti "deklasifikaciju". Prišuljavši mu se s leđa, tiho je šapnuo prijatelju na uho: "Kako ide zavjera, oče?" Vano se iznenađeno okrenuo i, ugledavši Senseja, razvukao osmijeh. Pošto su se srdačno pozdravili, krenuli su na mjesto sastanka.

Kako i priliči, prijatelji su, neprimijećeni od okoline, pregledali obližnji teritorij i kafić. I, uvjerivši se da su na sigurnom, sjeli su za stol, pijuckali kavu i zafrkavali se.

- Vi, oče, zar se tu smucate od noći? - ironično je rekao Sensei.
 - Pa, od noći, ne od noći, ali ipak sam stigao prije tebe, - pohvalio se otac Ivan, naglašavajući, kao i obično, svoje voljeno "o" u riječima.
- I, kao u davna vremena, dodao je:
- Smatraj da imam prednost - 1:0 u moju korist.

- Aha, sanjaj, "prednost"! Stig'o si, stig'o. Da, približavanje "objekta" nije zamijećeno. Znači 1: 1. Još si svojom crnom haljinom poplašio je sve vrane u okrugu.

- Mantija se ne računa, - pobunio se Vano smiješeći se. - To su troškovi proizvodnje.

Tiho su se nasmijali.

- Vidim da napreduješ u crkvenim redovima, - rekao je Sensei ozbiljnije.

- Da, završio sam sjemenište, čak s odličnim.

- Bravo. Ipak si odlučio ostati u crkvi?

- Da... Gospodin me doveo do toga svojom milošću, grešnog i nedostojnog slugu...

Sensei je teško uzdahnuo i zamišljeno rekao:

- Sada nam Bog ostaje jedina nada i utjeha.

Prijatelji su neko vrijeme šutjeli, a onda je Sensei rekao:

- Pa, grešni robe, naručimo još po jednu kavu, inače ću se smrznuti u ovom objektu.

- Slažem se, - rekao je otac Ivan. - Dušu zagrijati treba, jerbo ovaj mi komšiluk sve kosti svojom studeni izbrojaše. Još ću zaraditi i reumatizam.

- Ništa, "starče", izliječit ćemo te.

Ugledavši mladu konobaricu koja je donijela još jednu porciju kave, otac Ivan se odmah junački ispravio, isprativši djevojku jasnim pogledom, a zatim upitao Senseja, poprimivši prijašnji izgled:

- A ti, dijete, još uvijek liječiš tjelesne bolesti slugu Božjih blagoslovom svojih ruku?

- Zauzet kao pčela, - potvrdio je Sensei.

- To je dobro... A od naše "braće", jesi li nekog vidio?

- Naravno...

A onda su prijatelji počeli jedan drugome pričati što znaju o svojim nekadašnjim "suplemenicima", kako su se snašli u ovom teškom životu.

- A... nedavno sam vidio Pjevača.

- Gdje je on sada?

- Solira u specijalcima. Na poligonu su, praktički pored mog grada.

- Jasno.

U to vrijeme Sensei je ugledao automobil koji se dovezao do kafića.

- Oh, pukovnik je stigao.

Ivan se prekrizio i napola u šali, poluozbiljno rekao, opet prešavši na crkveni ton:

- Stoga, dijete, trijezan bivaj, budan ostaj, jer ovog časa prekrasan i užasan nam se posjet sprema.

Sensei se gorko nasmiješio:

- Ne može se izbjeći ono što dolazi.

Aleksandr Ivanovič pride stolu. Teško da je itko od posjetitelja mogao pretpostaviti da je ovaj dobroćudni čovjek pukovnik državne sigurnosti. Nakon što je pozdravio neobičan par i naručio šalicu kave za sebe, Aleksandr Ivanovič je provjerio džepnim uređajem ima li u prostoriji uređaja za prisluškivanje. Zadovoljan podacima i gledajući iskusnim pogledom na napola pusti kafić, uključio je akustični prigušivač skriven ispod jakne i prešao na razgovor:

- Prema našim informacijama, nastala je moćna korumpirana skupina, usko isprepletana s vlašću. Nedavno se otela kontroli i stvara potpuni kaos istovremeno u dva područja pod svojom kontrolom. Neki od onih koji su na vlasti koriste ovu bandu kako bi izvršili svoju prljavu rabotu. Tu se pere veliki novac. Dakle, grupa je pod paravanom nekih utjecajnih osoba iz službenih struktura, koje od toga imaju korist. Vaš zadatak: prodrijeti u bandu na bilo koji način i uništiti je iznutra. Sada je potrebno zaustaviti kaos, inače će za godinu dana ova kancerogena izraslina zahvatiti cijelu državu i bit će puno teže izaći s njom na kraj. Kao što i sami razumijete, ovdje je nemoguće djelovati preko službenih struktura. Naša ste jedina nada. Osigurat ćemo vam potrebne informacije. Ali, nažalost, osim toga ćete morati djelovati na vlastitu odgovornost i rizik.

- A zna li se do koga sve ove niti vode? - upita Sensei.

- Da. K jednom čovjeku, opasnom za državu, koji sada vrlo brzo uzima maha zbog bezakonja u zemlji... - pukovnik je izvukao

fascikle iz aktovke i predao ih Senseju, pokazujući gdje se nalazi odgovarajuća fotografija - K Lordu.

Otac Ivan se čak zagrcnuo:

- Opa! Da, "Gazda" je nadohvat ruke.

- Vi osobno nećete morati imati posla s ovim objektom. Drugi će se pobrinuti za njega, ako, naravno, vaša operacija bude uspješna.

Otac Ivan je s olakšanjem izdahnuo, ali nije mogao odoljeti da se ne našali:

- Kao i uvijek, pokušavate biti pristojni. A ja sam mislio da je grešna stvar što nam možda za uvod "darujete" par limuna kako biste nas ubacili u tvornicu divova. Odnosno, da bismo se potpuno uklopili.

Pukovnik se nasmijao.

- Ti već znaš da u našem odjelu postoje samo dvije vrste limuna: željezni s prstenom i drveni s "guzicom" (krivotvoreni obilježeni novac). Koji ćeš od njih?

- Za mene je bolja zelena šuška, - sa smiješkom je odgovorio Vano.

- Čega nema, nema, - raširio je ruke Aleksandr Ivanovič.

- Da, država je osiromašila... Vjerojatno će se uskoro morati obratiti Papi za kredit. Takoreći, za pravednu borbu protiv podzemlja, - na svećenički način jadikovao je otac Ivan i time izazvao opći smijeh.

- No, dobro. Nadam se da razumijete koja je na vama odgovornost. O vama ovisi odgovor na pitanje: "Biti ili ne biti?" Dakle, morate o svemu detaljno razmisliti i sve proračunati. Ponavljam, cijeli daljnji tijek događaja ovisit će o vašoj operaciji. Ima li pitanja?

- Ima. Tko je Lordova desna ruka na ovim prostorima? - upitao je Vano.

- Vama poznati autoritet Kronos.

- I slutio sam da ćemo imati posla s tvrtkom "Olimp", - uzdahnuo je Sensei.

Pukovnik je općenito ispričao o tajnim aktivnostima tvrtke i njezinim članovima, prijateljima dao posljednju fasciklu s dodatnim podacima i pozdravio se zaželjevši im sreću.

Sensei i Vano su neko vrijeme sjedili u kafiću, razmišljajući i analizirajući ono što su čuli.

- Da, Lord je ptica grabljivica. A uz to je i lešinar. Kruva ti, kakvu je shemu smislio, - rekao je Sensei proučavajući list prošaran strelicama i prezimenima. - Ne govore uzalud da je besposleni mozak đavolja radionica.

- Baš tako, radionica. Guraju nas u sam pakao, - hrapavim će glasom nezadovoljni otac Ivan. - Kaže se je put do pakla širok, ali je izlaz uzak. Totalno sr... Bože, oprosti mi.

Vano se prekrizio.

- Ništa, probit ćemo se, neće nam biti prvi put, - hrabrio ga je Sensei i rekao na nekako poseban način: - Ali činimo dobro djelo za ljude. Možda je kažnjava anđele ipak strašnije od kažnjavanja demona. Nije li tako?

- Sve je, naravno, tako. Ali mi nismo anđeli, a oni nisu demoni. Svi smo mi ljudi, svi hodamo pod Bogom, - tužno je zaključio Vano.

Nakon što su se dogovorili za novi sastanak, prvi je otišao Vano, zatim Sensei. Izašavši iz kafića primijetio je kakvo su neobično mjesto susreta odabrali njihovi bivši šefovi. Bilo je to svojevrsno raskrižje između prošlosti i budućnosti. Autocesta koja povezuje dvije velike oblasti, od kojih je jedna bila povezana sa Sensejevom nezaboravnom prošlošću, a druga - s napetom sadašnjošću. A ako se od ovog mjesta povuče zamišljena poprečna linija, onda jedan njen kraj vodi do mjesta za trening njihova nekadašnjeg tajnog centra za obuku, a drugi - izravno u epicentar svih lokalnih uzbuđenja posljednjih godina, dakle, do krivca za "krvavo slavlje" - tvrtke "Olimp"... Sensei je zapalio cigaretu i s gorčinom pomislio: "Pitam se jesu li šefovi posebno osmislili ovo mjesto za sastanak ili je to moj križ u životu".

U to je vrijeme lagani povjetarac utihnuo, a priroda zamrla u potpunoj tišini. Sensei je na trenutak pomislio da se vrijeme zaustavilo na ovom raskrižju, kao da uopće nema prošlosti ili budućnosti. Kao da je cijeli ovaj život samo igra iluzije ili nečije fatalne misli.

Na putu kući Sensei je razmišljao o novom zadatku. Situacija je doista bila vrlo ozbiljna. Očigledno su je više puta pokušavali riješiti mirnim putem, ali uzalud. Ako je riješite eliminacijom pojedinaca, previše je nepotrebne krvi. A upražnjena mjesta brzo će zauzeti drugi. A to je još skuplje, jer se ne zna kako će se oni drugi ponašati u toj situaciji. Ne, ovdje se mora djelovati vrlo vješto, taktično i sigurno. Potrebno je sve točno izračunati, uzeti u obzir psihologiju

tih pojedinaca, predvidjeti njihove postupke i iste radnje upotrijebiti protiv njih samih. Ovdje je potreban meki stil, stil po principu aikida ili tai chi chuana. Kao što su drevni majstori pisali u traktatima: "Pokreti su mali, ali promjene su velike, gipko svladava kruto; preuzmeš snagu od neprijatelja i iskoristiš je; napadneš iznenada, utječeš na točku". Apsolutno točno za ovu situaciju... "Vau, koliko je tisućljeća prošlo, ali se načini utjecaja na bit ljudske prirode nisu promijenili. Dakle, sam čovjek se nije promijenio", pomislio je Sensei sa žaljenjem.

Označena je linija strategije. Sada treba detaljnije razviti taktiku. Da bi se ušlo u samu jazbinu zločinačkog svijeta, bilo je potrebno privući njegovu pozornost. A kako brzo privući pozornost kriminalnih skupina? Naravno, velikim novcem, stečenim nepošteno, po mogućnosti izravno na njihovu "teritoriju". Domaćini sigurno neće dugo čekati. Ali u ovom slučaju stvar će biti ograničena na "krovove" ovog grada. A to je samo nit višesložne isprepletene paučine. Trebalo je doći do samog središta. Druga opcija je ići putem stjecanja "rastućeg autoriteta". Tada postoji šansa da se bude primijećen na vrhu. Za to će, međutim, trebati više vremena, ali će posao biti kvalitetniji.

Sensei je pažljivo razmišljao o cjelokupnom planu djelovanja, u mislima birajući kandidate za ljude koji bi se mogli koristiti u ovoj igri. Iz nekog razloga prisjetio se kako su na "Otoku" mentori grupe "analitičara", kojoj je Sensei pripadao, uvijek zahtijevali da se svaki detalj operacije najtemeljitiije razmotri. Neumorno su ponavljali da je bolje provesti dane u "marljivom mozganju" nego se odati na prvoj sitnici i uhvatiti u klopku ne samo sebe, već i cijelu povjerenu skupinu. A skupina je bila posebna. Svi najbolji u svom poslu. A gubitak barem jednog od njih, čak i pukim slučajem, smatran je grubom greškom "analitičara".

Stoga su "analitičari", kako bi se spriječile pogrešne računice, a pogotovo slučajnosti, osim specifičnog posla, poučeni svemu što svaki od članova grupe može raditi. A glavnih "specijalnosti" bilo je nekoliko: "nadzornik" (promatranje izvana), "likvidator", "tehničar" (osiguranje rada posebne opreme). Učili su kako bi svaki član grupe, ako je potrebno, mogao zamijeniti suborca. Ali najviše od svega i temeljito pratiti "analitičare". Bili su svojevrsni univerzalci. Sensei je savjesno odlučio potegnuti kao vođa.

A činjenica da je njegova grupa svo vrijeme ostala čitava i sačuvana, do danas neotkrivena, govori sama za sebe. Sensei je, kao nitko

drugi, cijenio živote svojih suboraca i stoga je uvijek pokušavao biti korak ispred neprijatelja. Sensei je nastojao ne koristiti nepotrebno pomoć skupine. A dečki su mu, shvaćajući to, platili svojim povjerenjem i istim profesionalnim, dobro uigranim radom. Vjerojatno u tom skladnom spoju grupe, koja djeluje kao jedan organizam, leži uspjeh operacija koje su proveli.

Današnji zadatak je bio poseban. Stoga je, po dolasku kući, Sensei uputio šifrirani poziv svojem čovjeku koji je bio šef grupe za vanjski nadzor. To je bila posebna osoba u Sensejevoj skupini - njegovo osiguranje, oči i uši, o čemu je ovisilo dobrih pedeset posto uspjeha operacije. Nadimak mu je bio Filer. Štoviše, to nije bio samo nadimak, već i počasna titula koju mu je dodijelio mentor na posebnoj obuci, koji je i sam nekoć učio od tadašnjeg detektiva carske tajne policije. Učitelj je s ponosom rekao: "U carskoj Rusiji visokoprofesionalni obavještajni agent nazivao se filer. Izdržavanje takvog časnika državu je koštalo dvostruko više od običnog. Zašto? Zato što su fileri bili dobavljači vrijednih informacija. A u svakoj igri pobjednik je onaj tko ima više informacija o protivniku. Fileri su neobični ljudi sa svim kvalitetama jednog obavještajca. Sada je obavještajcima lakše, zbog oboružanosti posebnom tehnikom. A ranije toga ničega nije bilo. I agenti su komunicirali uz pomoć posebnih izraza lica i gesta, koji su, s jedne strane, bili prirodni za ljude okolo, a s druge, bili su čitav niz informacija za svoje. Ti su ljudi spojili genij glumca, psihologa i analitičara. Stoga se cijelo podzemlje nije bojalo onih koji su hodali u uniformi, nego onih koji su nastupali inkognito".

Na "Otoku" su na neobičan način učili promatranje na otvorenom, kombinirajući stare metode s novima. Stoga su titulom filera iz cijelog mnoštva počašćeni tek rijetki, oni koji su uspjeli uspješno savladati ovaj mnogostrani, psihički složen, intenzivan posao. A trud odlikaša nije bio uzaludan. Kako je praksa pokazala, baš skupine s filerima preživjele bi i češće od ostalih izlazile iz operacija "suhe". Stoga je Sensei bio spokojan zbog marljivog rada svog Filera. To je omogućilo da se više pažnje posveti izravnom razvoju taktike djelovanja.

Dakle, za početak je trebalo stvoriti bazu, odnosno tvrtku iz koje bi se granale podružnice. Sensei je imao novca za ovaj pothvat. Kao vertebrolog imao je dobra primanja u vlastitom medicinskom centru za bolesti lokomotornog sustava. Srećom, svojedobno je odgovarajuće praktične vještine stekao u Uredu, dok je bio na medicinskom tečaju. Naravno, ovaj tečaj, koji je sadržavao sva najbolja i najučinkovitija znanja iz vojne medicine, nikako se nije mogao usporediti s teorijskim znanjem medicinskog fakulteta. Osim toga, Sensejeve prirodne sposobnosti za precizno dijagnosticanje bolesti učinile su svoje - proslavile su ga kao stručnjaka za namještanje kostiju daleko izvan granica ovog područja. I to se čak donekle pokazalo kao dobra pozadina za današnji zadatak, budući da su njegovi pacijenti bili različiti ljudi. Uostalom, bolest ne bira čovjeka po društvenom statusu. Može ući u bilo čiju kuću bez kucanja. Stoga su i siromašni i bogati, i razbojnici i pošteni, i poslanici i kućanice, sa svojim bolom išli kiropraktičaru. I otkrivajući svoja bolna leđa pred doktorom, svi su donekle postali jednaki - samo ljudi sa svojom nevoljom. Sensei nikada nikome nije odbio pomoći. Primaio je do posljednjeg pacijenta, čak i preko radnog vremena.

Stoga mu nije bilo teško pokrenuti tvrtku. Osim toga, imao je i dobre veze. Posao bi ostavio osoblju. A to je pitanje bilo posebno. Jer tvrtke koje bi ti ljudi vodili očito su osuđene na propast. Bio je to svojevrsni gambit u velikoj igri, pri čemu bi te tvrtke morale biti žrtvovane kao pijuni. Slijedom toga, u rukovodstvo tih tvrtki bilo je potrebno uzeti mlade umjesto iskusnih, kako bi igra izgledala prirodnije. Uostalom, iskusan čovjek koji bi poznao poslove tvrtke iznutra mogao je brzo shvatiti o čemu se radi. To znači da bi imao određena pitanja. Ubaciti takvog čovjeka u zamršenosti velike igre značilo bi bespotrebno izložiti njegov život opasnosti, kao nositelja tih informacija. To prvo. Drugo, znajući to, on bi već počeo *igrati* ulogu čelnika lažne tvrtke, a ne *biti* to. A tu bi lažnu revnost neprijatelj brzo primijetio i shvatio Sensejeve planove prije nego što bi ovaj mogao išta učiniti. Stoga je Sensei, predviđajući takav razvoj događaja, odlučio za upravljanje tim tvrtkama uzeti mlade ljude odgovarajućeg tipa i parametara razmišljanja. Mladenačke ambicije i neiskustvo u biznisu učinile bi situaciju prirodnijom, što je bilo važno za uspjeh glavne igre. A za dečke bi to bilo neprocjenjivo iskustvo, koje bi im omogućilo da odbace iluzije djetinjstva i shvate što je život, u kojem se ništa ne radi i ne daje besplatno.

Nakon što je još jednom sve analizirao i ugrubo iznio psihološke karakteristike potrebnih sudionika, Sensei je u sjećanju pronašao odgovarajuće kandidate. U sekciji istočnjačkih borilačkih vještina, koju je vodio, bila je odgovarajuća skupina momaka. Bili su, kako bi se reklo, "djeca svog vremena" i živjeli u ambicijama njegovih zahtjeva. Ovo društvo dugo je nastojalo postati značajno u Sensejevom timu, pokušavajući se pridružiti starijoj skupini. Činjenica je da je Sensei već imao dobro sklopljenu skupinu ljudi koje je podjednako privlačio ne samo borilački sport, već i duhovna unutarinja praksa. Bili su odlično uvježbani, impresionirali su druge svojom sposobnošću, munjevitom brzinom udaraca i tehnički savršenim sparringom. Stoga su mnogi uključeni u sekciju, fascinirani njihovim majstorstvom, prirodno sanjali da i sami postignu iste rezultate. Ni ova grupa momaka nije bila iznimka. Ali lako je sanjati, a savjesno raditi na sebi je teško. A u dvorani za vježbanje se odmah vidi tko je tko. Tako su se na prvi pogled mogle vidjeti sve želje i snovi ove "djece svog vremena" - sve za njih treba uraditi, kao u bajci o Jemelju, čarolijom, bez njihova posebnog žara i sudjelovanja. I premda su imali od dvadeset tri do dvadeset i šest godina, ostali su daleko od zrelosti. Stoga ih je Sensei odlučio iskoristiti u svojoj igri, kako bi donijeli barem nekakvu korist društvu, a stekli malo pameti.

Već na prvom treningu Sensei ih je pustio da mu priđu bliže, otkrio tko se čime bavi, tko ima kakvo obrazovanje. Čak se i iznenadio kada je saznao da je nekoliko ljudi završilo fakultet. Kako je i očekivao, dečki su uglavnom živjeli od novca svojih roditelja, ponekad valjajući razne predmete po zabačenim zakucima tržišta. Nakon treninga obavili su razgovor.

- Možda vam je dojadio život dilera, - rekao je Sensei koristeći njihov žargon. - Vrijeme je da si zaradite pravi novac.

- Bilo bi lijepo, - odgovorio je Maks, više-manje mudar u odnosu na ostale. - Ali kako? Cijeli dan prodajem autodijelove i svejedno sam u dugovima do guše. Sad plati prostor, pa daj ekipi s tržnice, pa benzin za otići po dijelove. Jedva spajam kraj s krajem. A ako si neoprezan i nešto ipak uzmeš, onda je to često pokvareno. Kako zaraditi pod tim uvjetima?

- Upravo to. Mada, ako usporediš Maksovu zaradu s mojom plaćom u tvornici, on je pravi milijunaš, - rekao je Sanja, kovrčavi dečko niskog rasta nadimka Židov.

Dečki su mu dali ovaj nadimak ne samo zato što je bio napola Židov, već i zato što je bio na glasu kao podmukao.

- Zašto li sam samo studirao na fakultetu? - uzdahnuo je Sanja.

- Pa ionako ništa ne radiš na poslu, - zadirkirao ga je mršavi Andrej.

- Sjediš u svom uredu i pljučkaš na plafon.

- Misliš da je za takvu plaću lako hračnuti do plafona? - odgovorio je.

Svi su se nasmijali.

- Da, na državnim jaslama slabo ćeš se najesti, - nastavio je Andrej.

- Zadnjih mjesec dana k'o budala sam crkavao habajući vijke u metalurškom kombinatu. A onda sam dobio siću i odmah dao otkaz. Šta ti je, čovječe?! Iste sam pare zaradio u dva tjedna s Maksom na pijaci, bez puno naprezanja. Zar to nije ipak novac?

- Naravno, - složio se Sensei. - Danas samo privatne firme dobro zarađuju.

- Točno!

- Volio bih da sam mogao otvoriti nešto kakvo-takvo, - rekao je Valera sanjivo.

- Prvo nam vrati dug za pivo - zaprijetio je Andrej napola u šali. - I nećeš moći otvoriti "kakvo-takvo", jer ćemo te Sanja i ja reketariti.

- Dobro je, bolan, rekao sam - vratit ću.

Sensei se nasmijao slušajući razgovor i, kao usput, predložio:

- Dečki, šalu na stranu. Hajdemo zaista pokrenuti pravu tvrtku. Na primjer, trgovinu bojama i lakovima za automobile. Štoviše, Maks i Andrej već imaju iskustva na ovom polju.

Svi su se napeli.

- Super ideja! - nadahnuto je rekao Andrej.

- Gdje ćemo nabaviti novac? - oprezno upita Židov. - Ja ga, na primjer, nemam.

- Da, čak i ako sve skupimo i, recimo, uzmem svoj ulog s tržnice, - zaključio je Maks, - to ipak neće biti dovoljno za minimalnu nabavu, da ne spominjem ostalo.

- Ja ću dati novac, nije problem, - rekao je Sensei jednostavno. - Glavno je ispuniti dokumente i pronaći prostor.

Neko vrijeme momci su sjedili kao opčinjeni. Kad im je sinulo da ovo uopće nije zafrkancija, bacili su se u burnu raspravu. Oči su svima zaiskrile od stvorene prilike. No, napetost je još više porasla kada su počeli birati direktora, budući da je Sensei odmah tu dužnost odbio zbog svoje zauzetosti.

- Treba nam inteligentan čovjek da sve proračuna, - neumorno je ponavljao Židov.

- I da se danonoćno posveti poslu, - napomenuo je Valera, koji nigdje nije radio.

- I da dobro poznaje proizvode, - dodao je Andrej.

- Da, sve su to rješivi problemi. Glavno je pronaći tržište, - Maks je iznio razumnu ideju.

Na kraju, nakon duge rasprave, Sensei je mirno Andreja izabrao za direktora, Maksa za zamjenika prodaje, Valeru za zamjenika nabave, a Židova za računovođu. Istovremeno, prema Senseju, uz dobru promociju, svaki će od njih imati svoju tvrtku.

- Najvažnije je dobro startati, - ohrabrivao je.

Ove su riječi još više ujedinile novopečenu ekipu. Ostali momci, koji nisu aktivno sudjelovali u razgovoru, ali su pokazali želju za dodatnom zaradom, imenovani su pomoćnicima.

Nakon što je novonastala "administracija" napustila dvoranu, momci iz starije grupe su prišli Senseju.

- Sensei, možemo li ti nekako pomoći? - upitao je Volođa, snažan momak od tridesetak godina, nizak, vojničkog držanja.

- Ne, hvala.

- Pa, ako ništa, znaš, - stavivši ruku na srce, neumorni šaljivdžija Ženjka reče sa smiješkom, - Od nas ovdje samo Volođa nešto vrijedi sa svojim inozemnim iskustvom u "vrućim zonama"! Da, čak i za mene osobno, da tako kažem, "redovnika" koji ne napušta svoju obećanu zemlju, ako dođe do toga, a onda pod rizikom dolazi plemenita utjeha u tijelu. Adrenalin se izlije takvom silinom da se sve na svijetu diže... Hm, šta se kliberite? Mislim na raspoloženje, mišićni tonus, na nekim mjestima čak i kosu... Ali uglavnom od iznenađenja.

Dečki su se opet počeli smijati.

- Ne, stvarno, Sensei, znaš, ako treba, mi smo uz za tebe, - odgovorio je Stas za sve.

- Da, dečki, hvala. Ne treba.

- Pa, kako ti kažeš, - Voloda je slegnuo ramenima. - Ako nešto treba, tu smo.

- Dobro.

Tu je razgovor završio. Dečki su jednom od Sensejevih vrlina smatrali to što sam nikada nije rekao ništa nepotrebno i nije pokazivao pretjeranu znatiželju prema drugima. Stoga su u sličnim stvarima nastojali biti jednako diskretni. I uglavnom ih je zanimala duhovna strana ove izvanredne ličnosti nego njegov život u materijalnim sferama bića. S njim su naučili ono što je nemoguće pročitati u bilo kojoj knjizi i lako razumjeli oko čega su se sporili Mudraci čovječanstva. Za samog Senseja, ovaj mali tim bio je svojevrsni ispušni ventil od užurbanosti svijeta. Tako je to prijateljstvo učvršćeno isključivo na duhovnoj osnovi - najčvršćem temelju međuljudskih odnosa.

Sljedećeg dana Sensei je, kao što je i obećao, "upravi" novopečene tvrtke, blistavoj od sreće, predočio nužnu sumu. Andrej i Valera odmah su potrčali ispuniti dokumente. Ali u prvom uredu postavljeno im je pitanje: "Kako će se zvati vaša tvrtka?" Sljedeća dva tjedna dečki su se žestoko raspravljali smišljajući prikladno ime. Andrej je, kao najodgovornija osoba, preturao po "gomili" oskudne literature koju je imao u kući i na kraju naišao na riječ "Cassandra". To mu se čak činilo poetično. U nadahnuću koje ga je obuzelo, odmah je smislio reklamni slogan iz ciklusa "Sve za vaš automobil":

- Cassandra su pravi lakovi,

Cassandra su prave boje.

Dodite nam u Cassandru,

Uzmite...

Ne, - pomislio je, - to nije to. - Otprilike sat vremena birao bi odgovarajuću rimu, ali su mu na pamet padale samo psovke. Na kraju je pljunuo na ovu nezahvalnu zadaću i s briljantnom idejom odjurio dečkima, ne potrudivši se ni pročitati o toj Cassandri. Ali Kasandra je, prema grčkoj mitologiji, bila kći Prijama, posljednjeg kralja Troje. Dobila je proročki dar od Apolona. Isprva su se smijali njezinim tragičnim proročanstvima, ali oni su se onda obistinili u smrti njezine obitelji i uništenju Troje. Ovako nemarno nazvati tvrtku mogli su samo takvi "otkačeni" momci. Sensei samo što nije pao sa stolice kada su se počeli hvalisati nazivom koji je bacao na pretrpljenu agoniju.

Nakon ponovnog ulaska u isti nesretni ured, oklopljena zidom od uputa, golema žena je, pročitavši naziv tvrtke, mrzovoljno pogledala zadovoljne Andreja i Valeru te sumnjičavo upitala:

- Gdje će se vaša tvrtka nalaziti?

Psujući sve na svijetu izletjeli su iz zgrade. Ali ova neugodnost nije umanjila njihov entuzijizam. S istim žarom kao i kod naziva tvrtke, odlučili su pronaći odgovarajući prostor. I to ne bilo gdje, nego u središtu glavnog grada regije. Sensei je jedva smirio njihov tvrdoglavi žar, zahvaljujući kojem bi vjerojatno čitavu godinu pokušavali doći do zajedničke odluke.

Sve je odlučeno mnogo lakše, baš kako je Sensei planirao. Do tada je već nekoliko puta uspio proučiti i analizirati sve detalje operacije, povezati potrebne ljude, prikupiti početne podatke. A kad je riješio tekuće poslove i pridružio se žalosnim poduzetnicima, sve je išlo kao podmazano, na radost potonjih. Sensei im je pomogao unajmiti prostor u zgradi u kojoj se nalazio njegov medicinski centar. On je zauzimao prvi kat, a "Cassandra" se smjestila na drugom. Nakon što su dobili pravo na najam prostora, radnici su došli i u kratkom roku obavili luksuznu renovaciju. Sensei je specijalno pozvao nekoliko timova radnika. Prvo, posao je brže napredovao, a drugo, u ovu gomilu nepoznatih ljudi ugurali su se i njegovi "tehničari", koji su prostoriju vješto i neprimjetno natrpali prislušnim i video uređajima. Monitor je postavljen kod Senseja na prvom katu, u njegov osobni ured, i bio je pažljivo maskiran. A kada je ured zasjao novim namještajem, tijekom završnih radova Sensei je za svaki slučaj ugradio dodatne "bubice". Uvijek je na sve pazio.

Nakon nekoliko poziva, Sensei se dogovorio sa svojim poznanicima, bivšim pacijentima, da sastave odgovarajuće dokumente. Tako su Andrej, Valera i Maks u izvršni odbor primljeni gotovo raširenih

ruku. U rekordno kratkom roku dobili su potrebne dokumente za trgovinu. Kupili su robu. I opet uz Sensejevu pomoć, napravili su dobru reklamu.

Autoritet Senseja, kojeg su dečki uvijek nazivali "šefom", višestruko je porastao u njihovim očima. Osim toga, neposredno prije otvorenja njihov je "kum" izveo svu "gladnu" administraciju na tržnicu i "prikladno" ih odjenuo, kupivši svakom od njih posljednji "krik" sezone - grimizne sakoe. U samo dva mjeseca dečki su postali, po vlastitim mjerilima, "šmekeri".

"Cassandra" je proradila punim kapacitetom. Kroz četiri mjeseca kupljeni su strani automobili. Istina, polovni, ali ipak strani automobili... Vidjevši tako nagli uspon, dečki iz tima postali su traženi od prijatelja, bivših kolega i poznanika. "Momci u grimiznim sakoima" su zato uživali u ideji da su pokrovitelji i dobročinitelji sudbina.

Ubrzo je tiho osoblje tvrtke "Cassandra" značajno poraslo. Sensei je samo to čekao. Brigada se postupno formirala. Sensei se polako ali sigurno probijao do "autoriteta". A "autoritetom" se među mještanima smatrao onaj koji je imao veću i organiziraniju bandu. Stoga je Sensei u rukama imao povećani broja poklonika "Cassandre". A kako ne bi bezvezno brbljali okolo zbunjujući ljude, predložio je dečkima da otvore podružnice. Tako se pojavila tvrtka "Logos" za pečenje kruha i izradu poluproizvoda sa Židovom na čelu, sportski klub "Kupid" pod vodstvom Maksa, biljar klub "Valera" s istoimenim direktorom. Dečki su jednostavno blistali od sreće. Ostvario im se san: kao čarolijom, u samo šest mjeseci postali su direktori vlastitih poduzeća.

To ne znači da su njihova poduzeća postala superprofitabilna. Ne. Sensei je sustavno stvarao lažnu iluziju, namjerno šireći glasine o velikim dividendama poduzeća. Zapravo, poduzeća su imala dovoljno novca tek da plate tekuće troškove, odnosno da se održe. Ali uz Sensejevu stalnu novčanu podršku to je bilo neprimjetno. Gotovo svi dečki, zaronjeni u neočekivanu sreću, nisu obraćali pozornost na ovu činjenicu. Jedino se Židov od nemira češao po glavi i grickao nokte, ne shvaćajući zašto mu se zaduženje svaki put ne poklopi s kreditom. Ali nova porcija šušćavih novčanica primljenih od šefa prisilila bi ga da zaboravi sve na svijetu, naravno, do sljedećeg izvješća.

Ni Filer nije gubio vrijeme. On i njegovi momci motali su se oko tvrtke "Olimp" kao mačka oko komada mesa. Pokušavali su joj prići s jedne, pa s druge strane. No, stekao se dojam da je Gazda unaprijed uzeo u obzir sve navike "kućnih ljubimaca" i poduzeo odgovarajuće zaštitne mjere. Međutim, Filer je bio iznimno uporan u ostvarivanju svojih ciljeva. Složenost situacije samo je rasplamsala žar igrača u njemu i aktivirala fantaziju razmišljanja o nestandardnom pristupu. Još od škole je znao da ne postoji savršena obrana. Ljudi uvijek ostaju ljudi, sa svojim slabostima i nedostacima. A tehnika je samo tehnika, koja se lako može preoblikovati i blokirati. Glavno je da ne ograničavate svoju svijest naredbom "To je nemoguće!" Sve je moguće ako dobro promislite. Samo treba pravilno napregnuti mozak i biti strpljiv.

Filer je išao od jednostavnog do složenog. Počeo je s osobljem za održavanje "Olimpa". Uostalom, osoblje je samo na poslu toliko "tvrd" da poštuje disciplinu i drži zavjet šutnje. A u privatnom životu to su obični ljudi s masom vlastitih problema i kompleksa, s obiteljskim nevoljama i znatizeljnim susjedima. Imaju svoje prijatelje i prijateljice, koji, inače, također imaju s kim podijeliti nove događaje i dojmove. I, naravno, rodbinu, ponekad i dosta dobro obaviještenu. Osoblje nije od čelika i ponekad voli previše izbrbljati u privatnim razgovorima. Stoga se samo čini da zaposlenici tvrtke nisu dostupni i da malo tko zna za njih i njihov rad. Zapravo, vještim vađenjem i obradom informacija može se saznati puno zanimljivih stvari, kako o poslovima, tako i o osiguranju "Olimpa". Naravno, dugotrajno je i gnjavaža. Međutim, kako bi se reklo, polako ali sigurno. A otpušteno osoblje općenito je "božji dar za špijuna". Oni će u naletu nezaboravne ozlojeđenosti cijelu cjelcatu istinu izložiti na srebrnom pladnju. Štoviše, svojski će uživati u najodvratnijim detaljima o svojim nadređenima kako bi izazvali dugo očekivano sažaljenje sugovornika prema njihovoj duboko uvrijeđenoj osobnosti.

Istovremeno je Filer vodio "opsadu" samog "Olimpa". Nakon što se ponovno susreo sa Sensejem, razmotao je pred njim crtež s pomno nacrtanim planom područja.

- Lukavo su se smjestili, izabrali savršeno mjesto. Ovdje je polje. Okolo nema stambenih zgrada. Iza zgrade, dvjestotinjak metara dalje, nalazi se šumarak... Ovdje je staza... Ovdje je put koji vodi do njih. Uz nju je malena pista za slijetanje. A ovdje, ukoso, osamstotinjak metara dalje, nalazi se tvorničica... Njihova građevina je duga, dvoetažna. Općenito, u Sovjetskom Savezu ova zgrada je izgrađena kao motel. Glavni prozori gledaju prema polju. Zavjese su navučene čak i tijekom dana. Na krovu su satelitske antene. A u dvorištu, kad su se vrata otvorila, momci su primijetili prikriveni ventilacijski otvor. Najvjerojatnije se ispod zgrade nalazi stambeni prostor... Cijela zona njihova teritorija okružena je trometarskom betonskom ogradom. Bodljikava žica na vrhu razvučena je u nekoliko redova. Noću je pod strujom. Automobili koji dolaze parkiraju se u velikoj unutarnoj garaži. Uzgred, odlaze velikom brzinom. Ubrzaju u dvorištu. Danonoćno dežura osam čuvara sa psima. Odjeveni su u crno maskirno, očito s "pancirkama", bez ikakvih prepoznatljivih obilježja. Na svakoj od dvanaest osmatračnica nalazi se još po stražar, - istaknuo je Filer na nacrtu. - Imaju vatreno oružje. Ne sumnjam da za to imaju službenu dozvolu. Nose ga previše upadljivo... Dakle... Oh, evo još nešto. Na krovu "Olimpa", ovdje i ovdje, uočene su dvije kamuflirane osmatračnice...

Sada zanimljivi detalje u vezi s prilazom. Ovdje su borovi. A ovdje je udubina. Postupno se pretvara u jarugu. Ovdje je zemljani put do najbližeg sela. A tu je uzvisina... Sada najzanimljivije. U ovoj skupini borova pronašli smo drvo s oštećenom korom. Očito se netko tamo nedavno popeo i pokušao se smjestiti. Barem su oštećeno mjesto brižno pokušali prikriti. Sve ostalo okolo je jednostavno savršeno. Nema tragova, nema otisaka guma u okolici. Baš za tebe - šumska utvara, glavom i bradom.

- Misliš da je bio i snajperist? - upitao je zbunjeno Sensei.

- Najvjerojatnije. Vrlo tipično za "kvočke".

- Ali čiji? Olimpijski?

- Ne znam. Ali mislim da nije njihov. Najvjerojatnije im je za dušu... Vidiš, ovi borovi su okruženi udubinom. A načičkana je svakojakim sitnim "kontrolama". Ovdje je zasigurno radio stručnjak iz "Olimpa". Jedan pogrešan korak - i doći će do vatrometa koji će podići buku naširoko. Bezopasan, naravno, jalov, ali prilično zaglušujući. I sami smo zamalo nasjeli na te "tajne". Vidljiv je rukopis profesionalca. I ne bih se čudio da svih ovih dvjestotinjak

metara do zgrade sadrže svoja bezazlena iznenađenja... Eto tako. Budući da su strateški pristupi zgradi prepuni svakojakih mudrolija, znači da ovdje nemaju potrebe postavljati snajpere. Dakle, bio je to netko drugi. A sudeći po uređenju jazbine i načinu na koji je obilazio "tajne" - to je bio profi... Znači da netko drugi lovi naše "bogove".

- Daaa... Kakvo iznenađenje! Oni nam mogu upropastiti cijelu igru... U redu. Pokušaj pažljivo istražiti kakvu smo konkurenciju dobili. I budite dvostruko oprezniji... Ne približavajte se "Olimpu"... Gdje ste se smjestili?

- U ovoj tvornici.

- Divno... Još jednom, ne prilazite... Kakvi su vam trenutni planovi u vezi "Olimpa"?

- Da, ovdje tehničari predlažu razuman posao. Zamislili su izraditi analogne "francuske cijevi" usmjerenog djelovanja. Jasno bilježe razgovor na udaljenosti od 600-800 metara. Uz njihovu pomoć pokušajmo poslušati razgovor stražara na osmatračnicama. U ovoj situaciji to je najsigurnije. Možemo opremiti još dva mobilna transformatora i slušati razgovore na mobitelu. Pa, i uobičajeno vanjsko promatranje objekata izvan zidova "Olimpa".

- Jasno. Savjetovao bih vam da zasad pričekate s mobilnim transformatorima... Čini mi se da su s tim u vezi postavili zamku... Ne trebamo riskirati na samom početku.

- Dobro. Ograničit ćemo se na stare provjerene metode.

Poglavlje 2 - GDJE NABAVITI NOVAC?

Došlo je proljeće. Sensei je nastavio ulagati novac u rastuće podružnice. Ali uz takve "pametne" pomoćnike-rukovoditelje novca je kronično nedostajalo. Mit o profitabilnosti poduzeća postajao je sve teži za održavanje. A da bi se privukla pažnja potrebnih osoba među razbojnicima, bila su potrebna ozbiljna ulaganja.

Sensei se sastao s Vanom na dogovorenom mjestu - u gradskom parku glavnog grada oblasti, u toj oazi prirode među brojnim sumornim gomilama tehnogene civilizacije. Na prvi pogled, dvojica

ljudi koji su vodili neobavezni razgovor nisu izazvali nikakvu posebnu sumnju. Običan mladi svećenik u mantiji i s knjigom prislonjenom uz srce razgovarao je s najobičnijim biznismenom, očito o nečemu vječnom i nepromjenjivom. U principu, razmišljajući na taj način, vanjski promatrač ne bi bio daleko od istine. Rasprava o banalnim svjetovnim problemima ovoga ispraznog života vječna je tema razgovora gotovo cijelog čovječanstva.

- Izgleda da naša prazna kolica počinju silovito zveckati.

- Da, na papiru je bilo jednostavno, ali zaboravilo se na jarke - kimnuo je otac Ivan. - Naši bivši šefovi običavali su govoriti: "Vrti, okreći kako hoćeš, a rezultat izvući moraš".

Hodali su ležerno, laganim korakom, jednom od uličica u samoj dubini parka, daleko od gradske buke i vreve. Već se mračilo. Ružičaste i crvene zrake zalazećeg sunca probijale su oblake, perući ih u mlazu umiruće sunčeve svjetlosti. Prijatelji su izašli na malu čistinu među drvećem i grmljem, odakle se otvarao očaravajući pogled na zalazak sunca. Neko su vrijeme promatrali igru svjetla, a onda opet nastavili put.

- Da, - rekao je otac Ivan, još uvijek pod dojmom predivne slike prirode, - dim je ovaj život, para i pepeo. - glasno je uzdahnuo. - Ali dobro. Križ je težak, ali ga moraš nositi. Što možemo?

- Razmišljati. Što nam drugo preostaje? Kako se kaže: "Pošto nema novca, onda treba razmišljati".

Neko vrijeme su obojica šutjeli. Asfaltna staza skretala je u stranu svojevrsnim cik-cakom, otvarajući najskrivenije kutke očima putnika. Iza jednog od ovih neobičnih zavoja među grmljem nalazila se klupa. Na njoj su se odmarali mladi ljudi: momci atletske građe, jednako obrijanih glava kao i njihove djevojke - živahni, veseli i hihotavi. Neki su pili pivo, drugi su gledali kako dva momka, pod kontrolom prijatelja i uz podršku djevojaka, brzo rade sklekove na šakama. Međutim, kada su se na uličici pojavili svećenik i čovjek u svjetovnoj odjeći, momci su privremeno prekinuli svoje neobično natjecanje i tiho oslobodili put, sa znatizeljom promatrajući tako neobične posjetitelje parka.

Uličica je putnike odvela na još jedno tajanstveno skretanje. Koliki se ljudi nalaze u ovim zabačenim kutovima. Nedaleko od prve skupine, na masivnim oborenim deblima, sjedila je još jedna grupa od sedam ljudi, čiji se izgled jako razlikovao od prvih momaka. Ovi su dečki bili odjeveni u crnu kožu, a od glave do pete su im visjeli

razni lanci. Na rukama i vratovima imahu narukvice s bodljama. Neki su se igrali bokserima prilično impresivnog izgleda. I cijela ova egzotična grupa, od glave do pete u koži i metalu, glupavo je klimala glavom u ritmu teškog rocka koji je dopirao od do kraja pojačanog magnetofona.

Kada su se na uličici pojavila dva čudna prolaznika koji su hodali ležerno i zaronjeni u vlastite misli, to je izazvalo poprilično iznenađenje kod ove grupe momaka. Međutim, njihovi pogledi više nisu bili usredotočeni na same prolaznike, već na njihove stvari: svjetlacavo kamenje na srebrnom križu mršavog popa i primamljivo punačka torbica u rukama "biznismena". Čim su prolaznici otišli malo dublje u park, momci su se pogledali nastavljajući glupo kimati u ritmu glazbe, cerekajući se poput vučića i zveckajući lancima. Krenuli su u gomili iza muškaraca, postupno ubrzavajući korak.

Vano i Sensei odmah su primijetili kako je grupa obožavatelja kože i "starog željeza" pojurila za njima, kako su trojica od njih krišom trčala između stabala, zaobilazeći ih. Ali prijatelji ni tome nisu pridavali veliku važnost. I dalje su hodali mirno, tiho, razmatrajući sve opcije za pronalaženje novčanih sredstava koje bi im pale na pamet.

Iza drveća su im ususret istrčala tri momka. Poput lešinara, nisu skidali grabežljivi pogled s uočenih žrtava. Udaljenost se neumoljivo smanjivala. A kad su se Sensei i Vano sasvim približili, trojka im je demonstrativno blokirala put. U to vrijeme, ostala četvorica prijatelja su dotrčala iza njih, zveckajući lancima. Otac Ivan i Sensei su zastali, prekinuvši svoj tek započeti razgovor, i upitno pogledali momke koji su stajali ispred njih.

- Ej, čovječe, daj cigaretu, - rekao je jedan od njih, lagano zadihan od brzog trčanja.

- Mogli su već smisliti nešto novo, - rekao je Sensei mirno, obraćajući se ili Vanu ili tipu koji je izrazio želju.

Oštar zvizduk lanaca odzada zarezao je zrak. Vjerojatno je pristigla četvorka odlučila ne ceremonijalizirati s "biznismenom", pokušavajući ga imobilizirati prvim udarcem masivnih lanaca u desno rame, kao što su to mnogo puta činili s drugim prolaznicima. No, ono što se dogodilo sljedećeg trenutka, nitko od napadača nikako nije očekivao.

Čim se u zraku začuo prepoznatljiv zvižduk, Sensei se hitro pomaknuo na pola okreta ulijevo. Dok je lanac probijao prazninu, vješt看 pokretom je zgrabio ruku njegova vlasnika, oštro je povukao naprijed i odmah je trgnuo unatrag, izvodeći bacanje. Tip nije stigao ni shvatiti o čemu se radi. Odjednom se njegovo tijelo, prekriveno "starim željezom", s neobičnom lakoćom prevrnuo u zraku i uz buku srušilo na asfalt, izvalivši se pod noge njegovih "suradnika". Posljednje što je čuo dok je gubio svijest od užasne boli bio je zveket vlastitog lanca koji je pao pokraj njega.

Sensei je, ne gubeći vrijeme, čim je prvi napadač počeo izvoditi svoj jedinstveni salto, iz okreta zadao snažan udarac "Mavaši" u područje jetre najbližeg protivnika, koji je pokušavao skočiti s leđa. I uopće ne mareći za njegov kasniji slobodni let, trenutačno zauzevši stav "Zenkucu-Dači", izveo je klasični "Tsuki" u solarni pleksus "lešinara" koji je stajao s desne strane i na sav glas vikao prijeteće psovke. Kožno-metalni subjekt presavio se na pola brže nego što je htio pritisnuti gumb na skakavcu koji je izvukao iz džepa na početku napada. I vidjevši da se takva prljava misao ne bi pojavila kod ovakvoga tipa barem četrdesetak minuta, Sensei mu je odmah nakon "Tsukija" nanio razoran "Mae" nogom u lice. Nakon tog niza udaraca, ne ispuštajući torbicu iz lijeve ruke tijekom čitave kratkotrajne bitke, Sensei se smirenog pogleda odmaknuo u stranu, promatrajući kako otac Ivan završava uvjerljivu "poduku" na svojoj strani.

Ako je ova ekipa, tako žedna tuđeg dobra, od samog početka i računala na otpor "biznismena", jasno je da nitko od napadača nije očekivao takvu živahnost mršavog svećenika. Gotovo istovremeno s početkom Sensejeva napada, otac Ivan je, lagano okrećući glavu i još uvijek držeći svetu knjigu pri srcu, kako i dolikuje svećeniku, drugom rukom spretno podigao rub svoje mantije i lijevom nogom zadao "Ura Mavaši" u čeljust snažnom momku koji je dolazio otpozadi. Udarac krhkog svećenika bio je toliko jak da je tijelo odletjelo tri metra dalje. Štoviše, mozak njegova vlasnika, ne mogavši izdržati tako zapanjujući šok, još je za vrijeme leta privremeno isključio sve svoje funkcije, gurnuvši svijest u neprobojnu tamu. Otac Ivan je, ne spuštajući nogu, ništa manjom snagom zalijepio "Mae Geri" na lice onoga ispred. I dok je još jedno tijelo osjećalo bestežinsko stanje u prostoru, dogodilo se nešto neobično: nagla promjena noge - i Vanova desna noga iz zaokreta je petom poletjela u glavu drugog lika, onoga koji je tražio cigaretu. Bilo je očito da će nakon ovakva klasičnog udarca taj egzotični

pojedinaac na šest mjeseci izgubiti želju, ne samo da traži cigaretu, nego i da uopće otvori usta. Za to vrijeme Sensei je već ponosno stajao postrance. A Vano je demonstrativno, u gracioznom skoku, elegantno opisujući luk lijevom nogom, nokautirao visokim "Tobi Mavaši Gerijem" posljednjeg od trojke ispred. Ovaj subjekt iz čopora napadača imao je najviše sreće od svih. Očigledno je, gledajući tako virtuozne letove kompanjona, njegov instinkt samoodržanja brzo proradio. Okrenuvši se, spremao se zaletjeti u najbliže grmlje. Ali u to vrijeme, noga oca Ivana, kao bič Božji, sustigla mu je potiljak s lijeve strane. Momak je odmah pao u nesvijest, a njegovo tijelo je sigurno sletjelo na nevaljalog suučesnika koji je ležao u dubokoj nesvijesti, a koji je isprva odlučio problem riješiti jednim potezom lanca. Otac Ivan je mirno otrebao svoj porub, poravnao križ i pridružio se čekajućem Senseju, i dalje držeći knjigu pri srcu.

Cijela je borba bila toliko kratka, a pokreti napadača munjeviti i neprimjetni, da je sa strane izgledala prilično čudno. Stekao se utisak da se gomila koja je okruživala dvojicu muškaraca, iz nepoznatog razloga, iznenada raspršila u dijelove u različitim smjerovima, poput oborenih kegli.

Jedva su otac Ivan i Sensei napravili nekoliko koraka, iza se ponovno začuo topot nogu. Gotovo u isto vrijeme prijatelji su se osvrnuli oko sebe. Iza drveća, prelazeći u ravnoj liniji čistinu, istrčali su oni isti momci obrijanih glava, koji su se do prije nekoliko minuta mirno zabavljali sa svojim djevojkama. Skočivši do mjesta makljaže, stajali su ukopani na mjestu, ne vjerujući svojim očima, gledajući prvo prema prolaznicima, a zatim prema razbacanim tijelima. A budući da je takav prizor očito na njih ostavio ne samo nevjerojatan dojam, nego ih je i nakratko ostavio bez teksta, inicijativu je preuzeo otac Ivan:

- Dečki, imate pitanja? - upitao je svojim omiljenim svećeničkim tonom.

- Da, mi...

- Ovo je... Hmm...

- Evo...

- Htjeli smo vam...

- pomoći... - posljednji od petorice konačno je razjasnio razlog tako iznenadnog posjeta.

Otac Ivan, i dalje zadržavajući svoj jedinstveni, zamršeno intrigirani izgled, začuđeno je izgovorio:

- Pomoći?! Kome? Njima? - kimnuo je prema razbacanim tijelima.

- Ne, ne, - bojažljivo je rekao jedan od obrijanih glava. - Vama... Mislili smo... ovi. A... što se ovdje dogodilo?

- Bog će ga znati, - svećenik je slegnuo ramenima, zbunjeno gledajući oko sebe. - I sami smo tek došli.

I mirno se okrenuvši, krenuo je zajedno sa Sensejem istim laganim korakom u dubinu parka, ostavljajući iznenađene dečke u potpunoj zbunjenosti i razmišljanju o nevjerovatnom prizoru. Udaljivši se dovoljno od mjesta "bitke", otac Ivan zamišljeno reče:

- Vau, kakva neobična generacija: jedni se bave sportom, drugi u lancima, kao u okovima.

- A šta si mislio? Sport pospješuje više od same cirkulacije krvi. Pomaže čovjeku da postane jaka, misleća osoba... A oni su u lancima jer im je svijest okovana. Jesi čuo kakvu glazbu slušaju? To je doista pravi "OZ".

- "OZ"? - iznenađeno je upitao otac Ivan. - U smislu?

- Otrovnih zvukovi. Aktivno ih koriste zainteresirane osobe, a za razliku od otrovnih tvari, bez objave rata bilo kojoj državi. Uostalom, takva glazba, "heavy metal", je akustični udar usmjeren na maksimalno povećanje razorne snage rezonantnih vibracija za organizam. Dodaj tome efekt superponiranja informacijskog vala teksta na zvučni. Eto ti dvostruki udar - neometani protok kodiranih informacija u čovjekovu podsvijest. I onda se svi pitaju zašto imamo toliko debila, samoubojica, alkoholičara i narkomana.

- Ne, pa recimo da se debili rađaju, a ne postaju. Znaš, u naše doba genetskih mutacija, Černobila...

- Samo jedan ili dva posto su rođeni debili. A devedeset posto ih postane, kao rezultat raznih eksperimentalnih programa o učincima psihotropnog oružja i masovnog zombiranja. Ljudi su pretvoreni u stado ovaca, jer su ovce glupe, njima je lakše upravljati. Pogledaj Ameriku, koga je iznjedrila svojom "demokracijom", tobožnjom "slobodom", koje tamo zapravo nikad nije bilo? Glupe egoiste s izrazito ograničenim duhovnim potrebama. Masama ljudi je kroz određene programe usađeno da su slobodna nacija. Ali u stvarnosti, manipulirajući idejom slobode

okovali su im umove i dodijelili im idola - novac, kojemu se do danas mole i ropski ga štuju... Odakle je krenula moda rock glazbe, hard rocka? Sve iz te "slobodne" zemlje, gdje su ove metode utjecaja na mase već do savršenstva isprobane. I ne radi se čak ni o samoj Americi ili bilo kojoj drugoj zemlji, nego o onoj hrpi negativnih ljudi na vlasti koji pokreću takve negativne programe.

- Da, potpuno uništenje čovjekove osobnosti, ozbiljnije od nuklearnih ratova. - I, nakon stanke, otac Ivan je dodao: - Ali rekao si da takva glazba razorno djeluje na organizam. Na što si mislio?

- Pa, ako ćemo objasniti na gruboj fizičkoj razini, to izgleda ovako. Svaki zvuk se razlaže na frekvencije, tonove, šumove. Ljudski organizam je, pak, složen akustični sustav, gdje svaki organ radi na svojoj frekvenciji. Dakle, kod rezonancije, odnosno podudaranja frekvencija glazbene kompozicije i prirodnih frekvencija tijela, dolazi do razaranja tkiva. Ako kompozicija sadrži disonance, oštar zvuk, onda to uzrokuje povećanje otkucaja srca i, sukladno tome, povećanje krvnog tlaka. Za tlakaše takvi učinci mogu biti kobni. Čak i kod onih koji se smatraju sasvim zdravima, refleksna reakcija je poremećena, radna sposobnost se pogoršava, odnosno čovjek postupno psihički degradira i na kraju gubi kontrolu nad sobom. A ako se frekvencija zvučnih vibracija podudara s barem jednom od frekvencija mozga i, sukladno tome, središnjega živčanog sustava, onda je to općenito ispunjeno složenim mentalnim poremećajima, nekontroliranim ponašanjem, sve do samoubojstva.

- Pa, općenito je razumljivo. A konkretan primjer?

- Šta, odlučio si se uhvatiti ukoštac sa znanstvenim proučavanjem utjecaja zvučnih vibracija na čovjekov organizam? - Sensei se naceri.

- A zašto ne, - poigrao se otac Ivan, a onda ozbiljnije dodao, stavljajući svoj omiljeni naglasak na "o": - Samo mislim da će ova tema biti vrlo aktualna i zanimljiva mojim župljanima. I sasvim je moguće da će pomoći da se čeljad svijeta smjesti u tami izgubljenih.

- Pa, možda radi djece, - Sensei se dobrodušno nasmiješio. - Dakle, primjer. - Malo se zamislio. - Dobro. Nećemo ići daleko. Uzmimo svjetski poznate skladbe više-manje agresivnih primjera rock i pop glazbe. Recimo, grupa "Deep Purple" i njihova famozna "Smoke on the water". Frekvencija glavnog ritma ove kompozicije skače od dva do četiri herca. Na određenoj glasnoći, od četrdeset do pedeset decibela, stvorene vibracije već izazivaju pretjerano uzbuđenje, sve

do privremenog gubitka samokontrole, kao i agresiju prema drugima ili prema sebi, uz stvaranje vala negativnih unutarnjih emocija. Štoviše, za one koji su već skloni živčanim poremećajima (uključujući adolescente koji duboko proživljavaju emocionalni šok svoje dobi), kao i za one koji već boluju od psihičkih bolesti, nakon višekratnog slušanja takve kompozicije počinju živčana pogoršanja, sve do sloma. Živčani sustav posebno reagira na buku, neharmonične prizvuke. Odnosno, čovjekove ruke počinju drhtati, gubi se oštrina sluha i vida. U krvi se naglo povećava oslobađanje hormona i drugih tvari.

Ili, na primjer, uzmimo pjesmu Beatlesa "Helter Skelter". Na te riječi Vano se trgnuo kao da mu je Sensei nasrnuo na najdragocjeniju stvar. - Dakle, čak i u takvoj glazbi, koja, nedvojbeno, na prvi pogled djeluje ugodno i eufonično, frekvencija glavnog ritma je šest cijela četiri desetinke herca. A takva vibracijska frekvencija nije ništa manje opasna, jer može doći do rezonancije frekvencija prsnog koša i trbušne šupljine. Puno funkcioniranje je narušeno. Tkiva, slikovito govoreći, počinju "boljeti". - otac Ivan je iznenađeno podigao obrve. - I više od toga, budući da je ovaj ritam po svojoj frekvenciji blizak frekvenciji od sedam herca, odnosno jednom od ritmova mozga, postoji vrlo realna prijetnja rezonantnog podudaranja tih frekvencija. I posljedično - formiraju se određeni poremećaji moždanih funkcija s djelomičnim uništenjem tkiva, odnosno nastaje predispozicija za kliničku shizofreniju.

Na te riječi otac Ivan je čak zastao, gledajući Senseja pravo u oči. A on se, vidjevši njegovu zaprepaštenost, nasmijehao.

- To je šala, zar ne? - upitao je Vano.

- Zašto šala? To je prava istina! Ako ne vjeruješ, sam se zadubi u istraživanje akustike.

- Zafrkavaš me, je li? Shizofrenija, ha? Znaš, "Beatlesi" su moj omiljeni bend, a svoju pjesmu su namjerno unakazili! Čudovišta!

Obojica se nasmijahu.

- Pa, šta da radim ako je to činjenica, - Sensei je raširio ruke.

- Ne, pazi, klinička shizofrenija, - otac Ivan nikako se ne mogao smiriti.

- Naveo sam ovaj primjer samo zato da bi ti, budući da si odlučio ozbiljno shvatiti ovu problematiku, uzeo u obzir sve nijanse glazbenih vibracija. I to nepristrano, bez emocija, unatoč tome što

voliš ovakvu glazbu. Ako želiš znati istinu, postani na neko vrijeme objektivni znanstvenik.

- Naravno, teško me je ičim iznenaditi. Ali upravo si me zaintrigirao svojom "nepristranošću".

Sensei se opet tajanstveno nasmiješio.

- Dobro. Što bi rekao o pjevanom čitanju molitava crkvenog zbora u crkvi? Uostalom, ne treba biti znanstvenik da bi se jasno vidjelo kako ovaj proces pojačava blagotvoran učinak na one koji mole.

- Nesumnjivo. Sasvim si ispravno primijetio. Ti zvukovi pojačavaju utjecaj. Dakle, isti oblik utjecaja na podsvijest, samo korišten u ime dobra, a ne zla. I prirodno djeluje blagotvorno i umirujuće na ljude podešene na taj val, jer stvara slabe rezonantne vibracije koje stimuliraju moždanu aktivnost "masirajući" različite moždane centre. A to se odnosi na bilo koji oblik molitve, o ma kojoj se vjeri radilo, ako ta molitva doista ima temelj iskrenog obraćanja Bogu, s pravom ljubavlju.

- A šta, nekad nije tako?

- Nažalost. Pogotovo sada. I sam znaš koliko je u posljednje vrijeme niknulo novonastalih sekti i religija. A oni koji provode određeni program psihotroničkog utjecaja u tekst molitve upisuju određene kodne riječi koje pobuđuju materijalni princip u čovjeku, pretvaraju melodiju u potrebne zvučne vibracije koje izazivaju inhibiciju određenih područja mozga. Toliko o tvojim robovima, - i nakon stanke, Sensei je tužno rekao: - Da, to je isti kamen spoticanja. Sve je to ista vječna, neutaživa žeđ za vlašću pojedinca nad gomilom...

Iz tog stanja zamišljenosti izveo ga je poučan ton oca Ivana.

- Tako je. Zato ljudi postaju robovi, jer traže istinsku vjeru u novim religijama, a ne u tradicionalnim. Prave molitve i korijene istinske vjere treba tražiti u drevno doba.

- Kako da kažem, - usprotivio se Sensei. - Korijene prave vjere treba tražiti, prije svega, u sebi. A što se tiče drevnog doba i molitvi, razumiješ da je to također dvosjekli mač. Antiku su opisivali povjesničari, od kojih ju je svaki vidio sa svog "zvonika". Tako je i s molitvama. Sastavili su ih ljudi s različitim unutaršnjim svjetovima i, sukladno tome, različitim pogledima na život. Oni koji su bili čišći i viši u duhovnoj ljubavi prema Bogu imali su bolje zvučne vibracije samog teksta, što znači da je i sama molitva bila jača. Iako je, u biti, molitva, kao i meditacija, samo oruđe, a čudo se stvara snagom

čovjekove vjere, budući da sve na ovom svijetu, a čovjek pogotovo, nije ništa drugo do valnih procesa. I cijeli svemir ima jednu valnu prirodu.

- Dobro, dobro, ako je moguće, o "čovjeku pogotovo" detaljnije, - brzo je izbacio otac Ivan, kao da se boji da će Sensei ovom rečenicom završiti temu koja ga zanima.

- Da, molim! Čovjek je fokusirani val...

- Slušaj, ja nisam akademik fizikalnih znanosti, objasni mi to ljudskim jezikom, - prekinuo ga je otac Ivan. - Pa da, kako kažu, "dođe i sjedne", - u šali je naglasio svoje "o".

- U redu. Točka prva. Što je ljudsko tijelo? To je prirodni mehanizam za nakupljanje vanjskih vibracija, koji opaža zvučne valove bilo kojeg podrijetla. Točka druga. Što je mozak? To je vrsta uređaja za odašiljanje i primanje, koji radi na različitim frekvencijama, poput prijemnika. Točka treća. Kakva je sama struktura ljudskog tijela? To su tri velike akustične zone - kupola lubanje, prsna komora i trbušna šupljina, koje su idealno povezane fleksibilnom kralježnicom. Usput, s tako osebujnom konstrukcijom ljudski kostur podsjeća na nešto poput glazbenog instrumenta lutnje, - Sensei je s iščekivanjem pogledao Vanoa i blago podrugljivo upitao: - Onda, kako je sjelo?

- Super, sa slikama, - radi štosu je značajno naglasio.

- Savršeno. Idemo dalje. Ljudsko tijelo, kao u glazbenom orkestru, svake sekunde svira svoju melodiju. Ima određeni ritam disanja, otkucaja srca, pulsiranja prilikom hodanja, trčanja, spavanja i tako dalje. Sve ovo stvaranje "melodija" je povezano s bukom mozga - biostruje alfa, beta, theta i delta ritmova, kao i s prirodnom frekvencijom raznih organa. Štoviše, svaki je karakteriziran određenim brojem oscilacija u sekundi. Dominantni ritam se povremeno izmjenjuje. Tijelo radi uglavnom u autonomnom režimu. No, bilo koju njegovu "simfoniju" glavni aranžer, glazbenik i skladatelj - sam čovjek, odnosno snaga njegove vjere, može ispraviti i postaviti odgovarajući ton ("mrtvi" ili "živi"). Ono u što čovjek vjeruje odrazit će se na simfoniju organizma.

- Ali rekao si da slabe rezonantne vibracije potiču moždanu aktivnost. Zašto baš slabe?

- Zato što tijelo slabe vibracije doživljava kao informaciju, kao znak za djelovanje. Pri jakima kao da se blokira, ali od akustičnih udara

"boli"... U Kini i Japanu je dobro razvijena umjetnost muzikoterapije, koja se sastoji u sposobnosti izazivanja željenoga rezonantnog efekta u određenom organu uz pomoć određenih pojedinačnih zvukova ili posebno odabrane melodije. Kao rezultat, organ ozdravlja.

- Nemoj reć! - rekao je otac Ivan zadivljeno.

- Štoviše, uz pomoć harmonične glazbe moguće je ne samo izliječiti određeni organ, već i poboljšati cjelokupno zdravlje, podići raspoloženje, radnu sposobnost ili, obrnuto, opustiti se, smanjiti osjetljivost na bol, normalizirati san i još mnogo toga. Inače, narodna i klasična glazba obdarene su sličnim terapijskim svojstvima, što u cjelini omogućuje obogaćivanje unutarjnega čovjekovog svijeta i pomaže u razmišljanju o njegovoj duhovnoj suštini.

- Što se tiče narodne glazbe... Nedavno sam čitao istraživanje, čini mi se bugarskih znanstvenika, da ako se u nekoj zemlji tradicionalna glazba emitira manje od šezdeset pet posto ukupnog vremena, dolazi do erozije nacionalnog mentaliteta. Tako i u Francuskoj, civiliziranoj državi, koja danas gorljivo brani svoj nacionalni identitet u svijetu, a tradicionalna glazba ne čuje se u eteru više od četrdeset posto vremena. A što onda reći o nama!

- Baš tako. Opet, u kineskoj filozofiji prirode - knjizi "Lushi Chunqiu", napisanoj još u III. stoljeću prije Krista, glazba se doživljava kao simbol civilizacije i reda, koji se uvodi u kaotično okruženje kako bi se uskladio društveni i unutarnji život društva. Prema autoru, neravnotežu u društvenom životu i prirodi uzrokuju različite anomalije u dvije vrste životne energije: "yin" i "yang". Njihov sklad postiže se također uz pomoć glazbe, sposobne eliminirati kaos i uspostaviti kozmički red. Na primjer, Sokratov učenik, starogrčki filozof Platon, razmatra istu ideju iz malo drugačijeg kuta: kakva je, na koji način i u kojim ritmovima se glazba izvodi u državi, njezina snaga i moć izravno ovise o tome.

- Da, moram ponovno pročitati Platona, jer ranije nekako nisam obraćao pažnju na te stvari, - rekao je otac Ivan.

- Dobro. Malo smo se udaljili od glavne teme. Hajde, spustimo se na zemlju... Koje druge opcije imamo?

Otac Ivan teško je uzdahnuo.

- Inače, tvoja crkva tamo baš i nije bogata?

- Crkva je bogata. Da, moj hram, nažalost, ne... Oh, naš je slučaj težak.

Otac Ivan automatski je otvorio džepnu crkvenu knjižicu i, bacivši pogled na prve retke na koje je naišao, pročita ih naglas:

- "Kada te Gospod iznenadi velikom tugom, ili bolešću, ili nesrećom, onda se uzdaj da će ti vjerno poslati radost i, prema tvojim patnjama, tada će ti podariti milost mira, snage i radosti. Jer Gospodin je velikodušan i milosrdan, dobronamjieran i praštajući, jer..." - Vano je ušutio usred rečenice, vidno živnuvši. - Čuj, imam jednog župljanina, bogatog biznismena. Njegovo poslovanje je povezano s resursima goriva i energije - ugljenom, benzinom. Nije loš čovjek. Svojedobno nam je pomogao u gradnji hrama, a ne škrtari ni na donacijama... Dakle, nedavno je upao u ozbiljne probleme. Bio je kod mene doslovno prekjučer. Zamisli, na njega je naletio vlastiti "krov" - načelnik policije našeg grada, koji nije bio zadovoljan postotkom koji mu je davao. Drot će uskoro u mirovinu, pa je očito odlučio postati vlasnik njegova biznisa. Provjerio sam preko svojih kanala, nije ovo prvi "razvod" kod policajca, bilo je i gorih među "tetrijebima". Nabrijani auto, stan, ljetnikovac na obali Krima, barem pola milijuna zelembača, plus jahta. Djeca imaju stan u prestižnom dijelu glavnog grada. Sve to nije bez razloga. Kum je s regionalnim tužiteljem. Pravno je teško dodirljiv. Mislim da će najvjerojatnije našeg biznismena šutnuti... poderat će ga kao krpju. A klinac stvarno nije loš. Treba smisliti nešto vrijedno. Vjerujem da neće biti škrt s honorarom, a mi ćemo podmazati kola, - skrenuo je otac Ivan pogled u stranu i tiho promrmljao, - i oltar treba obnoviti.

Sensei je, gledajući u daljinu, polako rekao:

- Oltar... obnoviti... potrebno.

Nakon kratke šutnje, otac Ivan je svojim omiljenim šaljivim crkvenim tonom rekao:

- Problem je moguće, dabome, riješiti bez nepotrebne graje, ali to neće promijeniti bit djela njihovih. I treba ga slomiti u korijenu, da bi grješne duše ugledale mnogoglavu hidru grijeha, ispraznost uzaludnog svijeta, da bi imale mnogo, mnogo vremena razmišljati i očistiti svoja srca od pljeve zla svekolikog...

- Razumljivo, - Sensei se nasmijao. - A čak mi se čini da i znam kako to učiniti.

- Kako? Zbori, dijete moje, ispovijedi misli svoje.

- Pjevača treba povezati, oče. Organizirati pjevački zbor.

Otac Ivan iznenađeno pogleda Senseja.

- Specijalci?! Ovo, dijete, postaje zanimljivo. Hajde, hajde, ispričaj detaljnije svoje grešne misli velečasnom...

U maloj guduri sa širokom čistinom, brdima skrivenom od znatizeljnih očiju, nalazio se crni džip. Nedaleko od njega bila su dva minibusa puna momaka. Da nije bilo ove ljudske graje i hihotanja, te upaljenih motora sa zagušljivim ispušnim plinovima, ovo bi mjesto bilo idealno za odmjeren, aktivan život za uzgoj potomaka nebeskih ptica i svih životinjskih stvorenja. Ali čovjek je besramno upao u ovaj divni kutak prirode, narušivši njegov mir i spokoj neutaživim željama svoga tijela i ega.

Na udaljenom brdu pojavio se biznismenov "Mercedes 600". Približavajući se čistini, automobil se zaustavio na određenoj udaljenosti od džipa, držeći određenu udaljenost. Iz njega su izašla tri pristojno odjevena muškarca. Po izgledu bi ih se moglo ubrojiti među poslovne ljude. Iako je u stvarnosti bio samo jedan biznismen. Druga dvojica - Sensei i Pjevač - samo su vješto igrali svoju ulogu. Iz džipa su izašla tri predstavnika pozvane strane i odlučnim laganim korakom krenuli prema njima, ističući svoju nadmoć u ovoj situaciji. Po njihovim ugojenim obrijanim njuškama bilo je jasno koga je na obračun poslao načelnik lokalne policije. Bili su to obični banditi, koji su se ugodno osjećali pod "krovom" vukodlaka u policijskim uniformama. Trojke su se srele nasred čistine, baš kao u američkom vesternu, gledajući se u oči. Razgovor je započeo glavni "borac za prava radnog naroda".

- Ajde, ispljunite, kakvu to ponudu imate koja se ne može odbiti?

- Prolazite kroz kaos, momci, - mirno je odgovorio Sensei.

- Šta reče?!

- Kažem da ste u kaosu, - ponovio je Sensei namjerno glasnije. - Kaos - to je pojam koji znači "biti u rasulu - izvan granica, izvan mjere, kršiti red, pravila, običaje", - "nacrtao" je za posebno

"nadarene". - Čovjek radi tiho, mirno, nikome ne smeta. Jede svoj komadić kruha. Koliko je truda uložio da namaže taj komadić maslacem i njime nahrani svoju obitelj! A vi dođete i želite mu taj komad oteti. Kakav je to način?! Objasnite mi razlog svog terora. Je li vam nešto ukrao, prevario vas? Nije. Zašto onda prijetite smrću čovjeku i njegovoj obitelji? Želite mu oduzeti biznis koji je sam izgradio? Kojim pravom? Pravom jačega? Žalim slučaj, dečki, svaki Vidžaj pronađe svog Radžu. Ovdje potajno radite kaos i mislite da se to odozgo ne vidi?

- A tko ste vi? - upitao je "borac", ležerno nagnuvši glavu na stranu, ne prestajući žvakati žvaku.

Sensei je prkosno ignorirao pitanje i nastavio svoj govor:

- Nemate pojma u kakvu ste smrdljivu močvaru već do ušiju potonuli. Štoviše, to nije dobro ni prema vašim ni prema našim konceptima. A sada ste si nabili dodatne hemoroide: čačkali ste u tuđi život i sebi ga zeznuli...

- Tko si ti, preprodavač, da nama pametuješ?! - pljunuvši, prosiktao je kroz stisnute zube predvodnik suprotne strane.

Pjevač, koji je do tada šutio, cinično reče:

- Manje otvaraj usta, jer ćeš svojim solom zasrati cijeli zbor.

Na te riječi lagano je pomaknuo sako pokazavši da ima pištolj za pojasom. Njegov pokret izazvao je podrugljive osmijehe momaka.

- Šta ti glumiš, čobane? Alo, bre! Misliš da smo se uplašili tvoje utoke?! - i odmah, ne trepnuvši, "borac" podigne ruku. Vrata minibusa naglo se otvoriše, a momci naoružani mitraljezima iziđoše iz njega. - Pa, šta ćemo sad, rođače? - završio je s pakošću u glasu.

Pjevač, koji je i dalje mirno promatrao što se događa, nabacio je blistavi holivudski osmijeh na lice i nekoliko puta prešao rukom preko glave, gladeći kosu. Nakon takvog naizgled skroz prirodnog pokreta, kao na zapovijed začula se buka motora. Pritom se zemlja na brežuljcima uzdigla, kao od jakog potresa, a iz nje "niknuli" do zuba naoružani ljudi u maskirnom, pet puta brojniji od momaka. Kako bi upotpunili ovu noćnu moru za susjednu stranu, iza rubova jaruge, iz različitih smjerova pojavila su se tri imponantna borbena transportera.

Pobjednički osmijeh trijumfalnog trojca nestao je istog trena. Sada su već zbunjeno gledali oko sebe, kao životinje stjerane u kut.

"Borac" je sa strahom pogledao u smjeru crte, gdje je prethodno smjestio svoje strijelce. No, tu su već stajali tihi momci u maskirnom, koji su nišani u cijelo ovo umireno društvo. Grupa je, ne čekajući naredbu svog starješine, počela odlagati oružje u stranu. A oni najrevniji, koji su se pokušali oduprijeti, bez suvišnih upozorenja poletjeli su licem prema zemlji zavrnutih ruku.

"Borac" je probljedio i grčevito gutnuvši rekao izmijenjenim glasom:

- Tko ste vi, dovraga?!

Pjevač se nasmiješio i rekao hinjenim ljubaznim glasom:

- Tvoj pisar.

S ništa manjim strahom i iznenađenjem zbog onoga što se događa promatrao je i sam biznismen, "meštar ceremonije". Ali kad su specijalci zarobili momke, samozadovoljno se nasmiješio i čak se nekako ispravio, uzdigao ramena. Samo su Sensei i Pjevač ostali mirni u ovom društvu.

- Rekao sam vam, dečki, imate hemoroide, - Sensei je zaključio sastanak i kimnuo prijatelju.

- Dakle tako, - Pjevač je preuzeo inicijativu u razgovoru gledajući zbunjenu trojku. - Sad ćemo otići u jedno ne tako daleko mjesto, pa će svi vaši momci napisati iskreno priznanje. Nadam se da se sjećate kako se pišu slova. A ako ste i zaboravili, nema problema. Imamo dobre stručnjake za obnavljanje potrebnih memorijskih datoteka. A ti... rođače, morat ćeš dobro napregnuti mozak o svim poslovima svog šefa. Inače će tvoje tijelo trunuti u našim podzemnim kazamatima do kraja svojih odbrojanih dana...

Kasnije, kada je operacija završila, a specijalci zajedno sa zarobljenim momcima napuštali čistinu, Pjevač se počeo oprastati od svojih "kompanjona". Biznismen je, stisnuvši mu ruku, oprezno izrazio sumnju u dugotrajni pritvor uhićenih momaka i, sukladno tome, kraj problema. Na to je Pjevač odgovorio:

- Ne sekirajte se. Sada ćemo ih prevesti u našu bazu i slučaj okarakterizirati kao sprječavanje oružanog pokušaja oduzimanja oružja iz naših skladišta. Tim više što skladišta nisu daleko odavde. Gledajte, naš poligon je nadohvat ruke. Odnosno, u civilnom životu ovi debeljkovići ionako neće nikamo otići. Za to će se pobrinuti naši vojni tužitelji.

- Da, ali ako dokumenti prođu kroz regiju...

- Nebitno. Te ćemo dokumente slati našim kanalima, točnije u glavni grad. A tamo će se naš odjel već postarati da podaci dođu do nadležnih osoba. Dakle, u vrlo bliskoj budućnosti "dobročinitelj" vašeg biznisa će upasti u vrlo ozbiljne probleme. Dapače, - pogledao je prema odlazećoj koloni, - oni su već počeli.

Nekoliko dana nakon ovog nezaboravnog događaja, otac Ivan je došao u Sensejev ured donoseći sa sobom tešku vreću novca.

- Evo, za podmazivanje "puno hvala" od našeg biznismena.

- Oho, - Sensei je lagano zazviždao i nacerio se gledajući u vrećicu i vagajući je u ruci. - Da, sada se može ne samo podmazati, već općenito promijeniti kola. Usput, što se tiče oltarića...

- Ne brini, - otac Ivan je zaustavio je njegov pokret. - Oltar je već sređen.

Sensei se nasmiješio i uzeo polovicu sadržaja vrećice.

- Dobro, pošto je oltar već sređen, onda ovo daj Pjevaču. Neka se njegovi dečki počaste.

- Kako ti kažeš, dragi čovječe, - veselo je odgovorio otac Ivan.

- Kako su župljani, jesu li zadovoljni?

- Nego šta! Skuhala se takva kaša, ni sam nisam očekivao. U glavnom gradu su se tako mahnito uhvatili za ovaj slučaj, očito se pred biračima treba brže-bolje pokazati... Tako je našem poduzetniku, od iznenadne sreće koja ga je spopala, zastao dah, ne izlazi iz crkve. Uvijek sam mu govorio, ne oslanjaj se na hrpe novca, nego na Boga, koji bdi nad svima, a posebno nad razumnim i verbalnim stvorenjima svojim, pogotovo nad onima koji žive pobožno. Vjeruj da Njegova ruka neće iznevjeriti, posebno one koji dobročinstvo rade, jer čovjek ne može biti velikodušniji od Boga.

Poglavlje 3 - ILUZIJA STVARNOSTI

Uz dobru financijsku potporu stvari su išle puno učinkovitije. Sensei je nastavio pratiti sve razgovore i sastanke u uredu "Cassandre". Čekao je uznemiravanje ili bilo kakvu zainteresiranost od strane banditskih skupina. Ali ništa se posebno nije zbivalo. Već ga je počela mučiti sumnja: je li gdjegod pogriješio? Još jednom analizirajući, iznova je slagao sve činjenice u svoje nevidljive kvadratiće šahovske ploče.

Dakle, što se događa? Svi su znali da Sensei stoji iza ovih firmi. Posao je bio čist i pričalo se da je vrlo profitabilan. Na firme su kucali mnogi "krovovi" agencija za provođenje zakona. Uz priljev kapitala, Sensei je vješto zaposlio nekoliko visokih dužnosnika koji su bili zainteresirani i uvjereni u razvoj ovog biznisa. "Možda su baš oni ti koji tjeraju razbojнике? - pomislio je Sensei. - Malo vjerojatno. Takve osobe su prisutne u gotovo svakoj normalnoj tvrtki. Što je onda?"

A onda je Senseju sinulo. Pa naravno, čisti biznis! Odvajkada je poznato da se blato lijepi za blato. Tu je bila njegova greška! Hitno treba namjestiti neke provokacije među banditima, uvući se u njihov posao u sjeni. U krajnjem slučaju, odglumiti napad na male konkurentne tvrtke pod njihovom "zaštitom", tobože kako bi ih se preuzelo. Čak je pokupio nekoliko takvih kobajage "kandidata" da bi odigrao sličnu situaciju. Ali ovo je bila tek prva opcija.

Nakon što je duže vrijeme razbijao glavu oko problema, Sensei je smislio bolju kombinaciju. Oponašajući banditski princip "pljačkanja plijena", odlučio se natjecati s njima u velikim lokalnim poduzećima: metalurškom pogonu i koksari. Objekti su odabrani idealno, budući da se u cijeloj desetkilometarskoj zoni iz ovih državnih tvornica izvlačilo sve živo, tko je koliko mogao. Pritom je razmjer krađe bio vrlo raznolik, od sitnih primitivnih, preko rupa u ogradi, do natovarenih vlakova.

Krađa u vagonima bila bi previše. Sensei je znao da iza toga stoji regionalna mafija. A u nju se treba ubaciti te isprva postati prijatelj, a ne neprijatelj. Provlačiti se kroz rupe u ogradi preplitko je i nedostojno za igranje uloge domaćeg autoriteta. Stoga je Sensei odlučio krasti KRAZ-ovima. To je bila savršena varijanta. Jer to su činili i domaći razbojnici. Tvornica se nalazila na njihovu teritoriju

i regionalna mafija im je dopuštala da ovdje imaju svoj mali postotak.

Nakon što je prethodno uključio Filera i njegovu grupu, Sensei je detaljno saznao kako se obavljaju takve krađe proizvoda. Zatim je skupio prljavštinu o lokalnim šefovima koji su ovdje uzimali dio kolača. Temeljito je proučio papirnu birokraciju poduzeća, proračunao sve vrste računovodstvenih "zamki". I nakon analize svih prikupljenih informacija razvio je vlastitu shemu, koja je omogućila izvoz mnogo više proizvoda uz manje troškove.

Trebalo je još otprilike dva tjedna da se prijatelji s potrebnim ljudima koji su stajali na vrhu njegove osobne sheme, takoreći šefovima šefova. Iskoristivši trenutak, ponudio im je ovaj genijalno jednostavan plan, gdje obje strane mogu dobro "lapati" bez puno rizika za svoje zdravlje. Velikodušne gozbe novopečenog "prijatelja" dodatno su potaknule nadležne da ubrzaju provedbu ovog plana.

Čim su se pojavili prvi rezultati, tvrtka "Cassandra" počela je tajno trgovati benzenom (frakcija benzina koja ostaje nakon destilacije nafte). Osim toga, po gradu je kružila priča da su se neki predstavnici njezinih podružnica počeli baviti metalom. Ništa ne budi znatizelju stanovništva i ne potiče ih na razgovor kao tuđi nezarađeni prihodi. Iako Sensei nije posebno radio na prodaji. Metal bi odlazio prvim preprodavačima koji bi naišli, po prilično niskoj cijeni. A to je same preprodavače zbunjivalo. Uostalom, na takav način mogla je trgovati samo vrlo bogata tvrtka, koja je ovog metala naprosto imala hrpetine. Senseju su takve misli samo išle na ruku. Uz sve, po gradu je proširio glasinu da firma "Cassandra" ostvaruje kolosalni profit i da joj prihodi naglo rastu, ne iz dana u dan, već iz sata u sat. I kao u potvrdu toga, dečki iz njihova "jata" naglo su počeli trošiti novac na sve strane, ponekad čak i na vlastitu štetu. Tako je Sensei ispunio svoj zadatak, pokazujući da se tvrtka bavi lijevim makinacijama. A kako postoje lijeve makinacije, postoji i lijevi profit. A banditi svakako moraju ići za lijevim profitom. To je njihovo stalno pravilo.

Prošla su tri tjedna mučnog iščekivanja. Međutim, ekipa se nikako nije pokazivala. Sensei se već počeo brinuti, uvijek iznova kalkulirajući svoje postupke. Ali kada je četvrti tjedan njihova

drskog grabeža prošao pred nosom lokalnih bandi, primijetio je da ga prate. U tom trenutku kao da su mu melem izlili na dušu. "Dakle, konačno!", - pomislio je.

Upravo se vozio kući s treninga kada je ugledao "rep" u bočnom retrovizoru. Sensei je napravio nekoliko krugova po četvrti kako bi se uvjerio da nije pogriješio. Ali stvarno su ga slijedili. A slijedili su ga neki "tupsoni". Njihova je "Kopejka" bila u punom zamahu, bez obzira na pravila tajnosti, beznadno se plašeci da će zaostati. "Konačno su se probudili, - pomislio je Sensei uzdahnuvši s olakšanjem. - Skroz sam se umorio od čekanja. Ne sekirajte se, ne sekirajte se, momci. Obećavam da ću sada voziti polako, da me ne izgubite. Odvest ću vas do svoje kuće sretno i sigurno, budite spokojni".

Stigavši kući, Sensei je auto smjestio u garažu. Pretvarao se da uopće ne primjećuje tuđu prisutnost. "Pa, kao što je Ostap Bender rekao: 'Led je probijen, gospodo iz porote'".

Sljedećeg jutra, cijelim putem do posla pratila su ga dva mamlaza koji, očito, nisu imali pojma o vanjskom nadzoru. Poput ovnova su slijedili Senseja, ne skidajući pogled s njega. Hvala, iako su bili dovoljno pametni da se ne približe, jer je bilo previše ne primijetiti ih pred samim nosom.

Cijeli dan su se "stočari" nagurali u redu s pacijentima medicinskog centra, ili sjedili u kaficu preko puta, brižno skrivajući svoje kriminalne njuške od policajaca iz susjedne zgrade područnog odjela koji bi svratili nešto prezalogajiti. Takvo jednolično teturanje jednih te istih lica tijekom cijeloga radnog dana još je više podiglo Sensejevo raspoloženje.

Postalo je jasno da je za njega zainteresirana središnja gradska skupina. Ova lica vidio je u opsežnom dosjeu koji mu je pukovnik dostavio. Sensei doista nije pogriješio. Imao je izvrsno fotografsko pamćenje. Osim toga, u detaljnoj biografiji na stranicama ovih dosjea nije ispisana samo njihova kriminalna prošlost i sadašnjost, nego i njihove navike, sklonosti, slabosti, pa čak i psihološka prognoza mogućih radnji u raznim stresnim situacijama, do najsitnijih detalja. Ured je znao svoj posao. Ako čovjek upadne u njegovo vidno polje, "zapisat" će i do detalja istražiti, tako da ponekad ni on sam ne zna za te svoje odlike, osim ako se, naravno, ne pojave u određenoj situaciji. Dok su kriminalci koncentriranih lica pratili Senseja, on je u međuvremenu čitao u svom sjećanju, poput otvorene knjige, njihov dosje.

Pa ipak, s početkom večeri pokrenuo je mjere za sprječavanje nadzora, više radi osiguravanja svog uzmicanja. Nije htio pogriješiti na samom početku igre. Za takav oprez, naravno, nije bilo jakih razloga i nejasnih slutnji. No dobro se sjećao jedne lekcije iz svog života koja je zamalo postala kobna.

Još u vrijeme SSSR-a vodila se ozbiljna igra u kojoj se jednostavno nije smjelo pogriješiti. A Sensejevi protivnici ispali su pravi profesionalci. Dogodilo se da je u to vrijeme radio sam. Uspješno je ubačen u jedno od poduzeća Ministarstva obrane. Otkrivši složenu shemu tajne prodaje vojne opreme u inozemstvu od strane zainteresiranih osoba, uz upotrebu krivotvorenih dokumenata, praktički je završio svoj posao. Do kraja operacije ostala su tri dana. Ali već dva dana Sensei nije bio sav svoj. Doživljavao je unutarnju nelagodu. Njegovo šesto čulo, koje je jednostavno nazvao "čujka", gotovo je vrištalo od opasnosti. Sensei je još jednom analizirao situaciju. Ništa. Poznao je svoje "privremene" kolege u tvornici. Takav tip ljudi oko njega nije mogao predstavljati opasnost. Praktički je već navikao da ih svaki dan viđa u svojoj blizini. Ali zašto je bio tako nemiran?

A onda je smiješna nezgoda u kretanju jednog od muškaraca privukla Sensejevu pozornost: pogledao je na sat na drugačiji način nego prije. To je uputilo na oprez. Sensei je počeo provjeravati svoje novonastale sumnje. Sljedeću potvrdu svojih nejasnih nagađanja čuo je dok je sjedio leđima okrenut objektu svoje pažnje. "Kolega", govoreći svojem sugovorniku omiljenu izreku, ali ne na isti način kao prije, proizvodio je piskave zvukove u riječima. Sensei ih je točno razabrao, jer je imao izvrsnu slušnu memoriju.

Sensei je tog čovjeka počeo pažljivo proučavati. Bio je vrlo sličan svom pravom prototipu, koji je očito donedavno radio na ovoj poziciji. Bio je pljunuti on, poput blizanca. A ipak je to bio sasvim drugi čovjek. To se moglo vidjeti prema mnogim, običnim ljudima nebitnim detaljima. Drugačiji sjaj u očima, neočekivane promjene u intonaciji, jedva primjetne netočnosti u nekim profesionalnim radnjama kazivaše da je čovjek tek nedavno usvojio te "navike". I još mnogo toga, dostupno samo oku stručnjaka. Da Sensei nije imao tako nevjerovatno vizualno pamćenje, hvatao svaku sitnicu, tada bi njegov život bio prilično kratak. Sensei je otkrio profesionalnog ubojicu doslovno nekoliko sati prije likvidacije, što je i odredilo sudbinu potonjeg.

Od tada je Sensei počeo budnije paziti leđa, vjerojatno pritom pokazujući pretjeranu predostrožnost. No, svaka informacija o objektu, kakvom god se ona pokazala, nikada nije suvišna, pogotovo ako se iskoristi pametno.

Noću je Sensei iz svoga pomno prikrivenog skrovišta izvukao mapu s dokumentacijom za ovu grupu. Na čelu te bande bio je njemu dobro poznati Buljba. Sensei je ponovno počeo listati papire. U biografiji ovog bandita spominjali su se čak i neki sočni detalji, na primjer kako je dobio nadimak. Domaćim momcima Buljba se predstavljao kao čistokrvni Ukrajinac, veliki ljubitelj prženog krumpira (a da nije ni slutio da je riječ "buljba", što znači "krumpir", bjeloruska). Međutim, prvo, bio je napola Ukrajinac, napola Rus, s primjesama u obitelji poljske i ciganske krvi. A drugo, nadimak je dobio dok je prvi put gulio kaznu, zbog glupe krađe vreće krumpira, koji se, osim toga, pokazao napola gnjilim. U svim djelima i postupcima ovog podmuklog vođe bande bila je vidljiva megalomanija i želja za skrivanjem istine. Sensejevi proračuni bili su točni. Upravo se Buljbina grupa prva zainteresirala za njegove aktivnosti. To je značajno smanjilo vrijeme pripreme faze operacije, budući da je Buljba, za razliku od ostalih kolovođa, bio izravno povezan s lokalnom mafijom.

Senseja su "spopadali" i sljedećih dana. Promatrače je vodio sa sobom kao na ekskurziju, pokazujući samo ono što su, po njegovoj zamisli, trebali vidjeti. I na kraju, nakon tjedan dana pokazivanja atrakcija svog biznisa, priredio im je dugo očekivano iznenađenje, otkrivši im pred očima veličanstvenu "tajnu" velikog novca - izvoz obojenih metala KRAZ-ovima s teritorija postrojenja. Ne morate biti psiholog da biste na fotografijama, koje je kasnije dostavio Filer, vidjeli kakav je dojam na "publiku" ostavio posljednji čin ove "predstave". Lica su im doslovno bila iskrivljena od strašnih grimasa uzrokovanih, očito, mislima o "besramnoj nepravdi" tako očigledne pljačke njihove "legitimne" imovine na njihovu "teritoriju".

Na samom vrhuncu šizenja, kada su "pastiri", psujući sve živo i neživo, dotrčali do auta koji je stajao iza odlagališta šljake kako bi brzo Gazdi priopćili šokantnu vijest, neki pijani klošar upita ih za cigaretu. U krivo vrijeme za svoje zdravlje pojavio im se na putu. S očitom gorčinom izmlatili su jadnika koji im je pao pod usijane glave i ruke, kao da je on kriv za sve njihove grijeha i pogrešne proračune. Ali pijani klošar je imao nevjerojatnu sreću. Stalno je bio nepredvidivo "žustar" od pijanstva, zahvaljujući čemu je nekako prirodno i uspješno izbjegavao jake udarce. Samo je štucao i rekao

nevinih očiju, ne mogavši se nositi sa štucanjem i šamaranjem: "Dečki, što to radite?! Hik... Dečki... što radite?!" Na kraju su ga snažno udarili nogom u trbuh, a klošar je povratio sav sadržaj svog želuca, prskajući se od glave do pete bljuvotinom.

- Pas ti mater..., - s gađenjem su skočili napadači.

Obilno hračnuvši u stranu, Sivi je otrčao do auta. A njegovi pajdaši, Los i Dinja, i dalje su bili u nedoumici: šutati ili ne šutati pijanca dalje. Sivi povika u hodu:

- Prekinite s tim. Kako ćemo se voziti s tim govnicima?!

Brzo upalivši auto, gurnuo je glavu kroz prozor i zaprijetio tromim prijateljima:

- Alo, mulci! Kome ja govorim? Još jednom taj "smrad"... Sami ćete jezikom polizati moj auto!

Takav uvjerljiv argument brzo je djelovao. Dinja i Los uskočiše u auto, a onda su se odvezli u mrak.

Nakon nekog vremena, do grcajućeg, koji je pokušavao ustati na nestabilne noge, došao je drugi auto. Vrata se otvoriše i začu se glas:

- Vanja, ustaj. "Teret" je već poslan preko "kurira".

Klošar je, kao da se ništa nije dogodilo, skočio na sasvim trijezno-stabilne noge. Pažljivo je skinuo svoju zaprljanu odjeću, zgurao je u tijesnu vrećicu i stavio u prtljažnik, izvadivši torbu s čistom odjećom. Brzo sam se presvukao i sjeo na suvozačko mjesto, usput skidavši šminku.

- Onda, kako je? Jesi čitav? - upitao je isti glas.

- Kamo idem? Hvala Senseju što me je podučio stil "Pijani Majstor". Inače bi bilo gadno.

- Jesi im zakačio prisluškivače?

- Vrijeđaš me... Sad, čak i ako jakne operu prahom "tete Asi", vraga će pronaći "bube". U ljutnji su mi otvarali svoja jako skrovita mjesta, kao riđoj djevojci, da sam već bio u nedoumici koga prvog zadovoljiti od takve neočekivane velikodušnosti.

U autu se začuo tihi hihot. Vrata su se zalupila, a auto se odvezao jednako neprimjetno kao što je i stigao.

Sensei je sjedio u svom "Moskvičeku" na dogovorenom mjestu i čekao Fileru. Nakon odigrane predstave započeo je najzanimljiviji epilog. Napokon je ugledao poznati automobil kako se približava. Filer je blicao farovima u određenom intervalu, što je značilo: možeš prići njegovu autu. Sensei se preselio kod Filera, a dva "tehničara" iz Filerovog auta nečujno su ušla u Sensejev auto.

- Onda? - upitao je Sensei.

- Bolje ne može. Sad idemo slušati operu, - veselo je odgovorio Filer i krenuo prema cesti.

Na putu je Senseju pričao o "podvizima" svoje ekipe. Zaustavivši auto u blizini Buljbine jazbine, Filer je uključio aparaturu. Nije trebalo dugo čekati. Ubrzo se u slušalicama začuo odabrani lik.

- ... (duža prostačka opaska). Evo kučke, tog pandurčine, - Sivi je bio ogorčen u srcu. - I kako nam se on popeo na glavu. Vidi kako se umislio!.. Žuri nam se, ali ovom govнару nije dosta!

- Jednom riječju ... (još jedan onakva opaska) - složio se Los. - Svi oni ... (vrlo duga opaska).

- Seronja! Maznuo je cijeli sanduk votke. Ćubre! - Sivi se nije mogao smiriti.

- Sve je to pandurska gamad! Što auto jači, to više uzimaju, - suosjećao je Dinja obrijane glave. - A ako zapadneš u sranje, prave se grbavi. Prošle godine Dlakavi se nalio k'o svinja, pa sam mu morao kolicima dofurat isplatu...

Auto se zaustavio. Vrata su se s treskom zatvorila.

- Jebeni pandur! Čo'eče, cijeli sanduk...

Sensei i Filer, slušajući ovaj recitativ "poniženih i uvrijeđenih", pogledali su se i nacerili.

- Eto, preludij je gotov, - rekao je Filer sa smiješkom, - počinje oratorij...

Sensei se koncentrirao. U međuvremenu, pridošlice su se opet pojavili u zadimljenoj sobi za biljar, gdje je njihov Gazda igrao za jednim od stolova.

- Zaista, Buljba, u gradu je kaos. Murjaci su stvarno popizdili! Stavili su prometnog policajca na svaki ugao. Uopće ne daju disati...

- Jesam te poslao da provjeriš poruke policajaca? - promrmlja Buljba odgovor.

- Ne, ja... Oladili su me za cijeli sanduk votke! Zamisli kakvi su seronje...

- Trebalo te oladiti za cijeli sanduk konjaka. Koliko sam puta popušio zbog tvoje smotanosti? Kad skačeš padobranom, ne vrti pedalama. Sve usereš!

Sivi se snuždio od krivnje.

- I općenito, ovdje nema filozofiranja, pričaj o poslu... Zašto ste se pojavili prije vremena?

- Mi smo samo s "metalcima"...

Buljba je sa zanimanjem podigao glavu, prekinuvši igru. Vidjevši takvu pozornost šefa, Sivi je ponovno počeo izlijevati nagomilane emocije.

- Slušaj, Buljba, Doktor se totalno ubezobrazio, stvarno! Prebroji, toliko uzima da nemamo za jesti! Najvećom žlicom grabi iz naše posude, i to vjerojatno dugo.

- Ti, Sivi, ustani s lopovske pedale i reci jasno, ali ne pravi od buhe slona.

- Nek' sam proklet ako lažem! Sve smo vidjeli svojim očima, a onda i od našeg igrača, da na kapiji stoji "metalac", kako ono... Sve je pomeo. Kad ga pitaš, kaže da je sve čisto, značka ofarbana kao po vladinoj narudžbi, ne možeš mu ništa. A prije toga je uputa došla odozgo. Kužiš?! Ali Doktor, naravno, nije imao vremena u džep spremiti tvornicu za obradu "cvjetnjaka"?! Sigurno valja đubre okolo... Krade, šupak, pelješi nas! Da sada nismo naletjeli, đavla bismo i za to saznali... to se vjerojatno vuče pola godine, ako ne i duže. Zamisli koliko je naših momaka ispušilo!

- Odakle ti tih pola godine?

- Među "metalcima" se šuška da Doktor za male pare dila cvijeće. Jedan diler je rekao da to može raditi samo netko tko ima puno metala ili ima stalni izvor. Inače, gdje je tu kvaka, stvarno? To znači da Doktor već dugo muti...

- A pitao si nekog od igrača?

- Pitao sam. Ali on nije odgovoran za svoju čaršiju. Stalno izvršavaju vladine naloge.

- Pas mater! - ljutito je pljunuo Buljba. - Dakle... Hitno moramo obavijestiti Kronosa u uredu da se kod nas pojavio drznik. A kasnije nas još i naguze kao da smo štakori, naravno...

- Točno! Kronos je pametan lik, brzo će srediti stvar.

Neko vrijeme vodila se burna rasprava o tome koliko je novca Doktor mogao zaraditi bez njihova znanja. Štoviše, u izračunima su se oslanjali na podatke "padobranaca" koji su, skupivši hrabrost, znatno preuveličali ono što su nedavno vidjeli i čuli. Svi ti izljevi pohlepnih strasti bijahu popraćeni najprobranijim psovkama, što je dodalo još više ulja na vatru.

- To je to, - rekao je Filer. - Zatim su uslijedili drveno-limeni, udaraljka-sto-gromoviti instrumenti općeg kombiniranog simfonijskog orkestra "Jarci, Magarci, Medvjedići i Majmuncići". Nadugačko su razvukli "muziku". Mogli bi se malo odmoriti...

Izvadio je termosicu i ponudio Senseju:

- Hoćeš kavu?

- Ulij malo.

"Glazbeno djelo" za Buljbin "zbor", "solisti-vokalisti" Sivi, Los i Dinja, kao i zajednički "orkestar" ostalih članova bande, koji su veličanstveno izveli takav "oratorij" na bazi na dramatične radnje koju je napisao Sensei, završila je dugo poslije ponoći.

- Izvrsno, - rekao je zadovoljni autor. - Sve je odsvirano baš kao po notama. I još bolje nego što sam mislio. Mnogo su nam olakšali posao! Sad treba čekati odgovor iz ureda... Eh, trebalo bi i njima instalirati "bube"! Ali... još ne treba likovati.

- Da, i sam sam već razmišljao o tome. Samo mi daj vremena... Bit će teško, ali sasvim moguće. Naravno, šef Kronosovog osiguranja prava je legenda. Do njegova objekta ne možeš doći na oronuloj kozi.

- To je sigurno, - Sensei se nasmejao i dodao ozbiljnije: - Minoks nije tamo neki klošar. Makar je i bivši, ali šef kontraobavještajne službe, pukovnik državne sigurnosti.

- Iskusni specijalac. Koliko znam, u svoje je vrijeme imao mnogo uspješnih operacija... Dobro, igra će s njim biti zabavnija.

- Pazi, oprezno s tom vatrom...

- Da, sjećam se, sjećam se Mihalkova:

*"Jedna od prvih mjera opreza koju treba poduzeti -
izmjeriti želje i mogućnosti".*

- Tako je.

- Pitam se zašto je Minoks dobio takav nadimak? Je li imao ikakvu povijest vezanu uz ovaj špijunski fotoaparata?

- Jok. Jednostavno ima fotografsko pamćenje, a osim toga, jasno bilježi sve događaje. Glava mu je poput arhive. Bivši šefovi su kod njega cijenili tu kvalitetu. Zato su ga prekrstili u Minoksa.

- Hm, a za novog Gazdu on je Minos... Pa oni su sami sebi odabrali imena: Kronos, Minos, firma "Olimp"! Pravi cvat grčke mitologije.

- Još se ne zna tko je tko u svojstvu pravog Gazde na "Olimpu"... A za imena se pobrinuo Minoks. Ljubitelj nadahnute proze... A tko je Kronos? Kriminalac. Nikada se u životu toga ne bi dosjetio. Za osobu poput njega to uglavnom nije važno. Stavi ga bilo gdje, samo mu plati. Za njega su najvažnije - pare. I još, više, više.

- Baš kao u anegdoti, sjećaš se: "Doktore! Imate li tablete za pohlepu?" - "Imam". - "Dajte mi. I još, više, više".

- Baš tako, - Sensei se nasmijao. - No dobro. Dakle... Što imamo za blisku budućnost? "Olimp". "Konkurenti" ostaju na snazi. Usput, o "konkurentima". Jeste li uspjeli saznati još nešto?

- Ta ekipa je definitivno "Minoks-2". Pametni i vrlo oprezni. Ali već postoji nešto. Informaciju ću dati čim budem potpuno siguran.

- Dobro.

- A što učiniti s ovim tupsonima? Možda se sada isplati ojačati mjere za sprječavanje nadzora?

- Ne, nema potrebe. Da su ti mulci sami uspjeli shvatiti, ubod bi bio neizbježan. Ali s njihovim sposobnostima to nije tako strašno... Ne... Sada će trčati žaliti se Kronosu. A Kronos je čovjek s glavom u tim stvarima. Najprije će pokušati riješiti problem mirnim putem. Štoviše, u slučaju uspjeha, od ovoga će imati solidan plijen. Ovo bi ga trebalo zanimati. Shodno tome, u bliskoj budućnosti poslat će

pregovarače, ili Buljbine ili svoje. Ali mislim da još ne želi uključiti svoje ljude. Dakle, moramo se nositi s ovim tupanima. Pa igrajmo s kartama koje su nam podijeljene... Zato neka sprječavanje nadzora ostane kao dosad. Radije obratimo više pažnje na naše glavne objekte.

- Razumijem.

Buljbini "izaslanici" nisu dugo čekali. Doslovno tri dana kasnije kod Senseja su došla dva poznata biznismena, tobože da si "za svaki slučaj" provjere leđa i pritom popričaju o svakodnevnom životu. Samo određeni krug uglednog lopovskog miljea znao je da su ti biznismeni povezani s Buljbinim nezakonitim radnjama. Sensei nije pripadao gomili tih "iniciranih", ali je, kako kažu, posjedovao informacije. Uspoređujući svoje podatke sa snimkama na otvorenom, na kojima je Buljba, nakon putovanja u regiju, neizravno davao odgovarajuće naredbe, Sensei je shvatio o kakvim je "igračima" riječ.

Općenito, nakon boravka na "Olimpu", Buljba je sa svojim okruženjem počeo opreznije razgovarati. Ovdje su se osjetile Minosove upute. Naravno, većina momaka bili su potpuni početnici na području verbalne tajnovitosti. A to što je Buljba zapovjedio "da se previše ne brblja" nije značilo da su svi odjednom, kao magijom, utihnuli. Njihova šutnja jedva je trajala do večeri, kada su se, slijedeći svoju nepromjenjivu naviku, našli u uobičajenom kafiću i, uživajući u žestokim pićima, muški izlivali nagomilane emocije. Između ostalog, da bi svojoj potrkalačkoj naravi pridali status "frajerskog kriminalca", jedni drugima su se hvalili svojim poznavanjem brigadnih poslova, začinjavajući svojim osobnim, čisto individualnim mišljenjima nenadmašnih stručnjaka, događaje koji se odvijaju u lopovskom svijetu. I premda je vrh bande postigao svoj rekord - puna četiri dana govorili su u natuknicama, Filer je, bez puno truda, već prvog dana, po isprekidanim razgovorima "sveznajućih" potrkala uspio utvrditi suštinu onoga što se događa. A suština je bila jednostavna: u središnjici su Buljbu dobro ukorili zbog činjenice da nije znao za poslove na vlastitom teritoriju; naredili su da se iznutra ispita domaća ekipa, posebno sam Doktor, te da ih se obavještava o svim tim događajima. I na kraju,

savjetovali su da se "začepe labrte i ne klafra previše". Očigledno je ovaj izraz, razumljiv vođi bande, izrečen na "Olimpu" zbog činjenice da je glasina o tome kako je novopečeni konkurent nadmašio Buljbu u tvornici u svim aspektima proletjela regijom prije nego što je sam "uvrijeđeni" stigao na raport Kronosu.

Dakle, kada su Senseja posjetili ne neki čobani iz bande, već "pristojni" biznismeni, shvatio je da je središnjica blisko zainteresirana za njega. Sada mora pravilno odigrati ovu rundu. Biznismeni su bili pomno probrani. Prvo, Sensei ih je poznavao, doduše površno, ali osobno. Drugo, bavili su se poslom primjerenim danim okolnostima - autima. Rabljeni automobili iz inozemstva dovozili su se, obnavljali, popravljali i prodavali. Zato ih je Buljba i nazivao "vozačima". Tako je uz pomoć ovih biznismena bilo moguće savršeno prikazati blisku suradnju s tvrtkom za boje i lakove "Cassandra".

Prvog su dana biznismeni vrlo taktično, ali nenametljivo "ispipavali" Senseja.

- Čuli smo da se baviš ozbiljnim poslom. Ako kod tebe postoje neka nerješiva pitanja, rado ćemo ti pomoći.

- Mogli bismo zajedno surađivati.

- Da, možda, - rekao je Sensei, igrajući ulogu lakovjernog slušatelja.

- A čime još trgujete?

- Ovaj... bojama, kruhom...

Biznismeni su sačekali, ali ništa više nisu čuli.

- Super... To je unosan posao. Možemo čak i otkupiti ako treba, - nagovijestio je jedan od njih.

Sensei je, još uvijek s istim dobrodušnim osmijehom, rekao:

- Da, još uvijek ne mutimo.

- Ni mi isto! - rekao je prvi, a svi su se nacerili. - Sada smo potpuno isti.

- Da, - samouvjeren je potvrdio drugi. - A tko muti u naše vrijeme? Samo sitni lopovi! Dakle, policija im je davnih dana stavila soli na rep. Prema izvješćima Vlade, kao što čitaš, nemamo urušenu zemlju, već idealnu državu. Stil, sjaj, ljepota!

- To je točno, - kimnuo je Sensei.

- Danas uspijeva zaraditi svatko tko nije budala... Evo, sjećaš li se Vasje?

- Kako?

- Pa onog koji je tada došao s nama.

- A-a-a... Da.

- Znači, naučio je nešto! Otišao je u Sibir. Oženio se. Zaposlio se u drvoprerađivačkom kombinatu. Dakle, njega su, kao novog nadzornika, zadužili da počne s uvođenjem minimuma reda na teritoriju poduzeća. A teritorij je bio ogroman i sav zatrpan otpadom: iverjem, granjem - općenito, svim vrstama drvenog otpada, kojeg se ovdje s godinama nakupila cijela planina. Vasja je, bez puno razmišljanja, organizirao privatnu tvrtku od tri čovjeka, u kojoj su bili on, njegova žena i punac. Potom je preko svog punca došao do japanske tvrtke za preradu drveta. A znaš i sam kako je u Japanaca posao organiziran - kod njih se ne baca niti jedna iglica, grančica ili komad kore, već se od njih prave lijekovi, građevinski proizvodi, te sve vrste ukrasa, ikebane i slične sitnice. Dakle, ukratko, sve se racionalno iskoristi. Stoga, Vasja je s njima potpisao ugovor i prodao im sve te tone "smeća" iz svog kombinata po vrlo prihvatljivoj cijeni. Na kraju mu je bilo dovoljno barem za otvaranje vlastite tvorničice... Vasja ovdje nije digao sve četiri u zrak. Došli su korejski radnici koje su unajmili Japanci, sve počistili i iskricali svojom tehnikom. A što je najsmješnije, kada su otišli, Vasja je još i dobio nagradu od svoga matičnog poduzeća za tako dugo očekivano čišćenje "smeća" s okolnog teritorija. Eto ti životna anegdota... Dakle, u naše vrijeme je najvažnije da je glava na mjestu i da se vijuge u njoj kreću odgovarajućom brzinom.

- Osim toga, - predloži drugi poduzetnik, kao usput, - mi ovdje imamo pouzdane kanale, možemo blisko surađivati na metalu, organizirati tvornicu za preradu. Postoje mogućnosti nabave opreme za takav posao. Ako se odlučiš na to, kontaktiraj nas, pomoći ćemo ti bez problema.

- Dobro, - oprezno je odgovorio Sensei.

Na tome su se oprostili. Nakon odlaska biznismena Sensei je proanalizirao razgovor. Sve se odigralo kako treba. Nije im rekao ništa određeno, ali su njegovi odgovori pokazali da nema ništa protiv suradnje ako je bude smatrao potrebnom. Iako dio njegovih planova nije bilo dopustiti globalnu suradnju s njima, jer bi to odmah značilo pasti pod tvrdu čizmu "Olimpa". Da, s unosnim

poslom ne bi bilo problema, jer ovi biznismeni nisu plahi momci. Na ovom polju su već "pojeli više od jednog psa". No, u toj situaciji Sensei bi vrlo teško došao do samog vrha "Olimpa" ili barem stupio u prijateljstvo s njegovim "vjernim podanicima", takoreći, cvijetom ovog carstva. Doista, u takvom krugu "šljakera", to jest onih koji su brinuli za svoje "radnike" - nisu favorizirani. Stoga je bilo potrebno pod svaku cijenu sačuvati imidž neovisnog autoriteta u usponu.

Pet dana kasnije biznismeni su se ponovno obratili Senseju, ali sada već s konkretnim prijedlogom tvrtki "Cassandra" u vezi kupnje velike pošiljke robe za farbanje automobila od nje. Očito su se kroz dugogodišnju suradnju odlučili uplesti u Doktorove poslove. Ali Sensei ih je, shvativši to, ograničio na informacije o svojim aktivnostima s lakovima i bojama. Dakle, nakon što su kupili popriličnu pošiljku robe, biznismeni su u principu i dalje ostali bez onoga glavnog - dugo željene ponude i očekivane iskrenosti od strane Senseja.

I Filerovi dani bili su vrući. Uspio je čvrsto sjesti na "rep" "konkurentima". To je, naravno, koštalo puno truda. Ali u usporedbi s titanskim naporima proračunavanja oblika "duhova" koji kruže u blizini "Olimpa", činilo se samo dječjom igrom.

Oronula tvorničica koju je država zaboravila bila je odlično mjesto za osmatranje "Olimpa". U tvornici je zapravo funkcionirao samo mali dio, koji je neki poduzetni trgovac opremio za prodavaonicu namještaja. Ostatak je jedva disao. Poduzeće praktički nije radilo. Ostali radnici su po cijeli dan pili votku i besposleno se smucali po pogonu, tražeći predmete dobre za ponijeti kući. Plaću već dugo nisu držali u rukama, pa ih noću nije mučila savjest.

Filerovi dečki su se uvukli u ovu gomilu kao pripravnici s odgovarajućim dokumentima, idealno krivotvorenima, kao da su originalni. No, nitko se nije ni potrudio pročitati te papiriće, ograničivši se na objašnjenje da su to "pripravnici". S obzirom na nedostatak posla, njihov boravak prolazio je gotovo nezapaženo. U međuvremenu, novi regruti, također naizgled besposleno se smučajući, uspjeli su si potajno opremiti prostoriju u potkrovlju za dobru osmatračnicu. Na sreću, smeća i prašine bilo je napretek, a za profesionalnog uhotu to je izvrsna kamuflaža. Prvo, rijetko tko

će se popeti u pretrpanu prašnjavu sobu, pogotovo jer tamo već dugo nema ništa vrijedno. Kako se ono kaže, "prije nas je već sve pokradero". I drugo, smeće služi kao dobra "kontrola". Tu su komadići nauljenog papira, ovdje komadići razbijenog stakla u određenom rasporedu, ondje je prekriveno pepelom, a tu, blizu ulaza, nalazi se pramen krutih dlačica. Sjećajući se lokacije ili prebacujući smeće prema vlastitoj shemi, uvijek se može saznati jesu li ovdje bili nezvani gosti ili samo domaći. Recimo da je to sitnica. Ali povijest obiluje primjerima kada su takve sitnice znale uhodi spasiti život. Filerovi dečki kvalitetno su si opremili potkrovlje, od srca "kontrolorima" davali upute, uz potpunu tajnost, skroz se skrasili na danoj točki, sa sigurne udaljenosti promatrajući "Olimp".

Sve bi bilo u redu, ali su se pojavili "konkurenti" koji su imali jednako snažnu želju saznati puno više o aktivnostima ove tvrtke nego što su pisale lokalne novine. Isprva su se ponašali spontano: iznenađeni bi se pojavljivali, tu i tamo zapratili, nestajali na dva-tri tjedna, pa čak i na mjesec dana. Tada bi se priča opet ponovila. Na taj način su Filera zapali samo "otpacima" takve "razonode" nepoznatih osoba: tragovi na drvima, slabo izgažena trava na brežuljcima, lagani svježiji lomovi na granama. Sve te znakove zabilježio je na vrlo zgodnim promatračkim pozicijama u odnosu na "Olimp".

Mnogo je puta na tim mjestima dežurao i sam Filer čekajući dolazak "gostiju". Štoviše, bio je prerušen na način da je bilo gotovo nemoguće razlikovati njegovo tijelo od okolne prirode. Ali sve uzalud. "Gosti" ili nisu dolazili, ili su "Olimp" pratili birajući drugo mjesto i kut gledanja, kako je kasnije saznao Filer. Općenito, s njima se prilično napatilo. Pa barem je Filer imao dobru intuiciju. Inače ne bi pronašao ni ove naznake prisutnosti toliko nepredvidivih spontanih "konkurenata".

No bliže proljeću njihov se raspored dramatično promijenio i prešao na uobičajeni režim vanjskog nadzora. Počeli su pratiti "Olimp" 24 sata dnevno od 20. do 30. dana u mjesecu. Baš u to vrijeme primjećivala se živahnost u tvrtki i okretalo se mnogo novca. Filer se već zapitao žele li "natjecatelji" grešnim poslovanjem "bombardirati" "Olimp". Raspored je bio previše jasan, kretanje je bilo previše jasno zabilježeno u vremenskom intervalu koji ih je očito zanimao.

"Ali zašto su takvi profesionalni promatrači vršili nadzor? - mislio je Filer. - Očito ne nalikuju na razbojнике. Ni na policijske

nadziratelje. Onda tko? Državna sigurnost? Da je to bila operacija Službe državne sigurnosti, imali bi više ljudi u smjeni, bili bi bolje opremljeni specijalnom opremom i raznim vozilima." "Konkurenti" su se ponašali vrlo skromno i vrlo čudno. Nisu imali sve nabrojano i radili su u ograničenom stalnom sastavu, snalazeći se samo uz pomoć iskustva i visoke profesionalnosti. Ali jasan raspored dužnosti, promjene smjena i ponašanje ukazivali su na to da su ti ljudi očito bili iz sustava.

Filer ih je skontao čim su "sjeli" na tipičan režim pojačanog promatranja. Ispostavilo se da su četvorica. Svaki je par dežurao po dvanaest sati. Peti je bio vozač, koji ih je ponekad odvezio i doveo, skupljajući ih daleko od promatračnice, na različitim dijelovima rute. Svaki par je imao starijeg i pomoćnika. Pomoćnici nisu predstavljali neke posebne poteškoće, ali stariji su bili priličan problem.

Čim su "duhovi" za Filera dobili sasvim stvarne obrise, on je odmah odlučio provesti mjere protunadzora. Jednom je senioru dodijelio nadimak Jastreb, budući da se više bavio istraživanjem područja oko "Olimpa", često mijenjajući položaje. A drugome - Gavran. Izgledao je solidnije i uvijek je vrlo mudro birao položaj, ležeći u njemu dugo bez pomicanja.

Jastreb je prvi došao u Filerovo vidno polje. Već pod "kapom" protunadzora dugo je bez ikakva razloga kružio gradom, marljivo brišući potplate svojih čizama. Očito ga je nešto još uvijek uznemiravalo. I to nije bilo iznenađujuće. Svaki čovjek koji je dugo radio u sustavu razvije vlastiti imunitet protiv nadolazeće opasnosti, da tako kažemo, svoje unutarnje signalno "zvonce". U trenucima tjeskobe jednostavno zagluši svoj "pjev", svi osjetilni receptori u tijelu naglo eskaliraju.

Jastreb, osjetivši da nešto nije u redu, odlučio se ne ograničavati na grad. Stigao je u veliko prigradsko naselje i još oko dva sata lutao po privatnom sektoru. Filerovi dečki morali su se dobrano oznojiti pretvarajući se da su lokalni stanovnici različite dobi, pažljivo se držeći glavne zapovijedi uhode. A ona glasi: "Ne isticati se u okolini. U svakoj situaciji izgledati prirodno i neupadljivo". Tako da su dečki uspijevali samo dotrčati do auta kako bi se presvukli i promijenili ne samo šminku, već i cipele - taj naizgled neprimjetan, ali važan detalj za iskusnog uhodu. Napokon su uspjeli poremetiti Jastrebovu budnost. Kao rezultat toga, sam "konkurent", prilično umoran, odveo je njuškala do "matičnog gnijezda".

S Gavranom je bilo puno teže. Tek po treći put mu je bilo moguće odrediti stalno mjesto boravka. Kako se samo sjeti! Nekoliko bi puta mijenjao prijevoz, do grada bi dolazio "cik-cak manevrima", cestom se vozeći malo u jednom, malo u drugom smjeru. U gradu bi se izgubio u gomili, brzo mijenjajući glavne vanjske znakove na odjeći. Nekoliko puta bi izvršio obmanjujuće manevre u javnom prijevozu - ugrao bi se u prepun autobus, a zatim naglo izašao iz njega neposredno prije zatvaranja vrata. Dugo bi šetao gradom stapajući se s protokom ljudi i tumarajući pustim ulicama. Hodao bi kao običan prolaznik, bez uznemirenosti i osvrtnja oko sebe. Ponekad bi popravljao razvezanu vezicu, zagledao se u trgovine, radoznalo pogledavao izloge ili kupio sitnice na kiosku. Ponekad bi skretao u ulaze, naizgled radi nečega hitnog. Pošao bi dizalom i potom se tiho spustio niz stubište. Sve te višestruke mjere opreza govorile su Fileru da pred njim nije bio neki ljubitelj igre "policajca i lopova", već pravi profesionalac. A ako je vojnik, onda, sudeći po izbrušenim vještinama i uvježbanim tehnikama, njegov čin nije bio niži od potpukovnika.

Nakon što je konačno iscrpio Filerove ljude, naposljetku im je otkrio, kako se kasnije pokazalo, svoje lažno boravište. Štoviše, ljudi kojima bi odlazio kao u svoju kuću vidjeli su ga prvi put u životu. Spretno bi ušao u stan i tiho se predstavio kao lokalni policajac, pokazujući nekakvu nečitku iskaznicu. Razgovarajući s vlasnikom, Gavran bi otišao u kuhinju i sjeo na stolicu, na sve načine pokazujući da će razgovor biti dug. Zaista bi se dugo raspitivao za stanare ove kuće s kaznenim dosjeom. U njegovoj praksi događalo se da je u stanove ulazio i pod drugim izgovorima, očito se orijentirajući na situaciju i čovjeka koji bi mu otvorio vrata. To što su Gavrana slobodno puštali unutra, pri čemu bi prosjedio čak i po nekoliko sati u tuđim stanovima, govorilo je o njegovu svestranom iskustvu i sposobnosti da u svakoj situaciji komunicira s različitim ljudima. Iz zgrade bi izašao kroz krov, sasvim drugog izgleda, neopaženo umakavši s udaljenog ulaza. A ujutro bi se činilo da "objekt" nije izašao iz kuće. Nešto kasnije pokazalo bi se da takvi na ovoj adresi nikada nisu živjeli, ni službeno ni u suživotu. I kao rezultat toga, opet bi se izgubio trag. Dobra pjesma, počni ispočetka...

Filer je, takoreći, uzeo Gavrana osobno. On je također znao lijepo igrati. I ono najvažnije - pažljivo i strpljivo čekati. To je bila jedna od najtežih i najzamornijih stvari u njihovoj profesiji. Ali igra je toga bila vrijedna. Filer je svojim šestim čulom osjetio kada i kako treba

djelovati. Zato je imao uspjeha na "Otoku". Zahvaljujući upravo tom unutarnjem instinktu bio je u stanju pročitati čak i svoje učitelje, a da ne govorimo o specijalistima s drugih odjela.

Nakon nekoliko dana iscrpljujućih pješačenja i raznih lukavih zamki na putu, Filer je ipak uspio ustanoviti pravo mjesto stanovanja Gavrana. A dalje je, kako kažu, već bila stvar tehnike. Filerov višemjesečni nepopustljivi trud nije bio uzaludan. Prepoznavanje identiteta doista je nadmašilo sva očekivanja.

Poglavlje 4 - FIKS IDEJA

Buljba je intenzivno razmišljao o novom planu udara na Doktora. S "vozačima" nije išlo. A tako se htio pohvaliti pred "Olimpom" i smisliti nešto originalno! Već je promijenio mnogo promišljajućih pozicija, od velikog mislioca do sjetnoga siromašnog studenta, ali na taj način nije smislio baš ništa. Pred njim je bio prazan list papira. Takav je trend uočio na "Olimpu". I sada je, poput vladinog dužnosnika, također držao ovaj stilski atribut na svom stolu, iako se u većini slučajeva ovaj list očito nije koristio za namjeravanu svrhu.

Buljba je dugo mozgao. Ali, na kraju, sve što se tako dugo rađalo u njegovim moždanim vijugama je pomno izvedena prva stavka. Na papiru se pojavila bilješka nečitim rukopisom: "1. Zabiti strelicu. Poslati Martinjiča s bikovima na tržnicu. I neka pritisne". Nekoliko je puta pažljivo skicirao posljednju rečenicu, uživajući u slici tučnjave u mislima. Ispod druge stavke, nakon najdubljeg transa, pojavila se podebljana strelica koja izravno pokazuje na prvu stavku. "U redu, odmahnuo je Buljba rukom i sazeo svoje rezultate. - Ako Doktor ne razumije tko maše repom, objasniti ćemo mu". Na toj odluci je stao.

Po Buljbinom shvaćanju, bivši sportaši smatrani su bikovima. A njihovu je grupu vodio karate trener kojeg su svi zvali Martinjič. Službeno je vodio sekciju sportskog kluba u Buljbinom vlasništvu. Martinjič je bio dobar čovjek. Svojedobno je bio poznat kao izvrstan stručnjak. No, raspad Saveza se vrlo bolno odrazio i na njegovu sudbinu. Ispalo je da sport nikome ne treba. Martinjič je, koprcajući se u toj mutnoj vodi, osjetio nepodnošljivu gorčinu poniženja. On,

u prošlosti častan i cijenjen majstor, bio je prisiljen jedva spajati kraj s krajem. Svakim danom, poput otrovnog bršljana, u njemu je rastao bijes protiv društva, protiv vlasti, pa čak i protiv svakog čovjeka koji bi neadekvatno reagirao na njegovu trenutnu situaciju. A Martinjić je, da bi nekako preživio i, što je najvažnije, vratio izgubljeni prestiž, podlegao negativnom naletu vremena. Kako bi ostao na vrhu vala, nije smislio ništa bolje nego od svojih bivših učenika prikupiti sportaše i od njih sastaviti svoju grupu koja je kasnije postala dio gradske bande. Tako je pao pod Buljbinu šapu.

Buljba je, pak, u svojim obračunima i kao glavna monstruoza "strašila" za lokalno stanovništvo koristio Martinjićeve sportaše. Ali u ovom slučaju situacija je bila prilično pikantna. Uostalom, svi su znali da je Sensei i sam majstor borilačkih vještina, pa čak i s posebnim crnim pojasom, izvezenim zlatnim slovima, o čemu su postojale čitave legende. Dakle, nije ga se moglo olako shvatiti. Buljba je to znao i stoga nije ni pokušao na njega osobno primijeniti uobičajene jednostavne metode. Samo bi bio na gubitku... Odlučio je dogovoriti svojevrсни dvoboj između trenera za titulu "Tko je baja u čaršiji". A u isto vrijeme i odmjeriti snagu s njegovim momcima. Uostalom, doći će na znatno manji udar nego Buljbini podređeni, koje će on nastojati odvesti u dvoranu k Martinjiću kako bi pokazao sve svoje ajkuline zube. A to što su iznutra bili napola pokvareni nije mu bilo toliko važno. U Buljbinom kriminalnom svijetu cijenila se količina, a ne kvaliteta.

Sljedećeg jutra na posao k Doktoru stigli su Buljbini kuriri i pozvali ga na sastanak. U samoj dvorani na dogovoreni dan svi su se pomno pripremali za megdan, čekajući, kao i obično, dolazak brigadira s grupom boraca. Svi su dobro znali da Doktor ima mnogo svojih učenika, plus dobar tim koji je jačao, o čemu je već pričao ne samo grad, već i regija. Stoga se Martinjić za to temeljito pripremio. Pametno je razmišljao o rasporedu snaga na ulici, u predvorju, na stubištu, u teretani, pa čak i u vlastitom uredu. Prvo, da pokaže snagu i moć svoje grupe. A drugo, kako bi u eventualnoj borbi imao sigurnu prednost, raspodijeljenu po odgovarajućim ulogama. Nekoliko puta je sa sportašima i Buljbinim momcima uvježbavao razne opcije za moguće napade gostiju. I uvjerivši se da je predvidio i uzeo u obzir sve elemente iznenađenja, počeo je čekati posjetitelje.

Ali kad je Sensei stigao, svi su bili jednostavno zapanjeni. Suprotno gangsterskoj logici, stigao je potpuno sam. To je poremetilo Martinjićeve planove i čak donekle dezorijentiralo borce.

Ispred praga Senseja je dočekaao zbunjeno kurir. Brzo je promrmrljao naučenu frazu: "Očekuju vas u uredu", i umjesto da provede gosta, istrčao je na ulicu svojim, zbunjeno se osvrćući oko sebe. Sensei je mirno promatrao dječaćku mišju strku i, ne čekajući povratak kurira, hodao je poznatim hodnicima sportskog kluba, gdje je nekoć vodio sekciju.

U sebi je Sensei primijetio Martinjičev izvrstan posao, ispravan strateški raspored i psihološki napad osmišljen za one koji će pratiti pridošlicu. U predvorju su sportaši stajali u dva reda, baš kao na natjecanju u bodybuildingu, pokazujući napumpane bicepse. Igrajući određene im uloge, šepirili su se, gledajući ispod obrva i hineći pobjedničke smiješke. Naravno, dečki su izgledali dobro kao sportaši. Ali kao glumci bijahu beskorisni. Kad su ugledali Senseja, i dalje su se trudili zadržati maske prijezira na licima. No nakon nekoliko sekundi te maske zamijenilo je istinsko iznenađenje i shvatljivo razočaranje. Promatrajući takve komične promjene na licima donedavnih "strašnih ratnika", Sensei je jedva suzdržavao osmijeh. A jednom su se momku, kojeg je priroda već nagradila neobično glupim licem, također i jako klempavim ušima, u punom smislu usta razjapila. Sensei, koliko god se trudio, nije mogao suspregnuti smijeh. A da ne uvrijedi one koje je priroda toliko zakinula, odmah je pozdravio tog sirotana, široko mu se osmjehnuvši kao starom znancu i tako unio potpunu pomutnju u oskudne misli "ratnika", koji je neočekivano (za samog sebe) odgovorio istim dobronamjernim pozdravom.

U tom se trenutku Sensei prisjetio odlomka iz uputa "velikih manipulatora" koji su na "Otoku" podučavali suptilnosti psihologije: "Nikad ne pokazujte neplanirane emocije u situacijama koje se odigravaju, čak i ako to stvarno želite. Kontrola i opet kontrola! Izvanrednih situacija ne bi trebalo biti... Ali ako se dogode, nemojte paničariti. Brzo improvizirajte tipičnu scenu za dane okolnosti sukladno svojim emocijama. Čovjeka zaokupite nečim neobičnim sljedećih nekoliko minuta, kako ne bi prvi preuzeo inicijativu. I radije se udaljite ako se dilema postavljena pred čovjeka brzo riješi". Sensei se iz nekog razloga sjetio ovih riječi i nasmijao se u sebi. "Da, psihologija je suptilna znanost, ali vječna. Vremena se mijenjaju, ali metode su i dalje iste".

Pored Senseja je, posrćući, brzo protrčao kurir posramljenog lica. Sensei je sišao niz stepenice na kojima su, poput stražara, stajali sportaši u šahovskom poretku. Prošao je kroz dvoranu. Tu je bila "angažirana" cijela gomila koja mu je većinom bila nepoznata i

razlikovala se po prilično kriminalnoj fizionomiji. Kada je Sensei ušao u ured i ugledao trenera, kojeg je upoznao još u danima Saveza, shvatio je da je kurir već uspio prenijeti neočekivanu vijest i time izazvati odgovarajuću zbunjenost. U uredu su, osim Martinjiča, bila još osmorica sličnih. Bijahu odjeveni u kimona i postavljeni na strateške točke dovoljno zgodne za napad, s obzirom na stolicu pripremljenu Senseju i kauč za njemu namijenjene zaštitare. Neki su u rukama držali nunčake kojima su se demonstrativno igrali izvodeći male "trikove". Sensei je mnoge od prisutnih poznavao iz viđenja, budući da su ti momci spadali u nekad uvažene sportaše. Ali frajera koji je sjedio zdesna od trenera vidio je prvi put. Sudeći po stupnju poštovanja koji mu je iskazivao Martinjič, to je bio Buljbin "nadzornik".

Nakon što se pozdravio, Martinjič je kulturno predložio Senseju da sjedne na stolicu. Odjednom je zatrepalo crveno svjetlo na neobičnom privjesku za ključeve koji je Doktor držao u rukama. Vlasnik nepoznatog uređaja mirno je pritisnuo zelenu tipku i svjetlo se ugasio. Pritom mu je prst ostao na susjednom crvenom gumbu. Ovakvo ponašanje alarmiralo je sve prisutne, a prije svega trenera. Martinjič je te postupke procijenio na svoj način. Budući da je Doktor došao tiho i sam s ovom "igračkom", znači da mora samo pritisnuti taj prokleti crveni gumb, jer bi se mogli odigrati događaji koje Martinjič nije previdio. "Možda je u njegovoj blizini kamuflirana zasjeda, ili je cijela zgrada okružena njegovim vojnicima, koji su brojčano nadmoćniji, ili možda... Nisam previdio!!!" To je treneru ulilo strah. Situacija je izmicala kontroli i bila je prilično čudna i neobična. Trener je osjećao unutaraju nelagodu, uprkos glumljenoj smirenosti. Odlučio je, za svaki slučaj, održati mekši razgovor nego što je ranije planirao, ne dopuštajući grubosti, ali s određenom notom patetike. I krenuo je izdaleka, mršteći se i pun sebe svečano se naslanjajući na stol.

- Pozvali smo te radi... Stvar je u... Ovdje imam majstore sporta. Tamo je, kao što vidiš, državni prvak u karateu... A i drugi momci, - kimnuo je prema sportašima, - nedavno su osvajali nagrade na međuregionalnim natjecanjima... A zgrada, znaš i sam u kakvom je stanju. Potrebni su joj veći popravci. Gledaj, plafon već skroz prokišnjava. Pomalo je nedostojno za takve borce raditi u šupi. Tu nam pomažu svi gradski biznismeni. Reklo bi se, tko kako može... Popravak, znaš, gori je od požara... Šta da ti pričam, i sam si ovdje bio, radio, znaš kakva je tu jadna situacija...

Sensei je, pažljivo slušajući tihu iznudu, razmišljao o nečemu svome. Okolo su stajali obični momci. Sensei ih je "vidio" iznutra. Svo to užasno nasilje bilo im je strano. Kod njih je duša bila uočljivija nego životinjske odlike. Nije bilo one gluposti i debilizma svojstvenih divljacima. U svojoj dubini ostali su isti sportaši, s doličnom iskrenošću i poštivanju pravila igre, s uvažavanjem protivnika, čašću u pobjedi ili porazu. Pošto su dosta vremena posvetili sportu, ti momci praktički nisu imali prilike stjecati vještine u drugim aktivnostima. A kad su došla teška vremena, bili su prisiljeni okupljati se u grupe, ići protiv svoje savjesti da bi nekako preživjeli.

Sensei im je u očima pročitao kako ih taj "posao" opterećuje iznutra. Čisto ljudski, bilo mu ih je žao. Iako je sažaljenje osobina neobična za specijalca. Ljudima te profesije iskorijeni se još na "Otoku". Ali Sensei je bio poseban kadar. Zadaću je obavljao profesionalno i uvijek ostajao pri svome. Sensei je imao svoj pogled na bit čovjeka i neobičnu viziju svijeta. Štoviše, na njegovoj granitnoj vjeri u ovom pitanju moglo se samo zavidjeti. Stoga bi pretpostavljeni, nakon što bi se prilično namučili oko nedostupnih razina njegove podsvijesti, ostavili Senseja na miru. Najvažnija im je bila njegova profesionalnost.

Dok je Martinjić pokušavao ispuniti svoje opterećujuće dužnosti, bez puno entuzijazma igrajući nametnutu ulogu, Sensei je razmišljao o nečemu drugom: "Normalni momci! Zašto vam sve ovo treba?! Ni sami nemate pojma u kakvo sranje se uvlačite glumeći razbojnike. Bit ćete prisiljeni činiti ono za čim ćete žaliti do kraja života. Grijeh koji na sebe navučete čineći zlo drugom čovjeku uvijek će vas opterećivati. Takva djela vam nigdje neće dati mira! I podsvijest će vam gristi mozgove poput crva. U konačnici, jednima će to uništiti sudbinu, druge će ubiti bolest, a treće će samoubojstvo odvesti u grob. Želi li vaša duša tu prljavštinu?! Žao mi vas je. Puno ste bolji iznutra nego što pokušavate pokazati svojom vanjskom ljuskom... Dobro, dečki... dat ću vam priliku da izađete iz ovog ludila. Uхватite je svojim razumom ako, naravno, to želite".

Crveno svjetlo na privjesku za ključeve ponovno je zabljesnulo, zbog čega je Martinjićev glas zadrhtao. Sensei ga je rutinskim pokretom ponovno isključio pod pomnim pogledima prisutnih. Trener je pročistio grlo i nastavio:

- Sada ti ide dobro. Pokrenuo si posao, otvorio podružnice... A na recepciji ti je red kao za Mauzolej u vrijeme Saveza. Tvoju sekciju pohađa pedeset i osam ljudi... Toliko ti ide dobro, morao bi nekako pomoći svojim ljudima. Uostalom, svi smo mi sportaši, jedna obitelj... Zašto smo te pozvali? Možeš li nam nekako izaći u susret? Dobro će nam doći bilo kakva pomoć. Treba dovršiti popravke, sve rupe pokrpati, nabaviti sprave i strunjače. I općenito, slati momke na natjecanja - u naše vrijeme i za to treba novac...

Sensei je šutke slušao dok trener nije sve izrekao, a zatim mirno odgovorio:

- Nema problema...

Martinjić je uzdahnuo s olakšanjem. Čak su se i sportaši oko njega, nakon duge napetosti, osjetno opustili od takvih riječi. Ali Sensei se nije žurio otići. Igrajući se svojim zavrnutim privjeskom za ključeve, koji su svi prisutni potajno promatrali kao opčinjeni, krenuo je dalje metodično govoriti.

- Nema problema. Vidim da ovdje imate neke dobre momke. I mnogi od njih su stvarno dobri sportaši. Sjećam se njihovih nastupa još u Savezu. I jako mi je žao što vas je život doveo u takvu rupu, u takve nehigijenske uvjete...

U tom je trenutku na pod u trenerovom uredu, blistavom zbog nedavnog uređivanja, niotkuda dotrčao žohar. I treba reći, prilično usput.

- ...Ali svoj problem tumačite s krive strane. Počnimo s time da ne prosimo, nego da zarađujemo.

- Da, ali mi ne prosimo, - prigovorio je trener. - Samo nam pomažu... dobri ljudi. Tko zna što im se može dogoditi u budućnosti. Svašta se događa. Huligani su danas toliko zlobni da mogu razbiti dućan ili demolirati ured! Znaš kakva su vremena... A mi im samo, da tako kažem, u znak zahvalnosti pružamo neke usluge. Njihova imovina i život su prirodno pod našom zaštitom. A huligani više ne žele loviti na stranom teritoriju.

- Pa, momci, - Sensei se nasmijao, - što se toga tiče, mene ima tko čuvati. Prilično dobro mašemo nogama, a znamo i pucati. Dakle, s tim nema nikakvih problema... Ali čisto ljudski, da tako kažem, iz poštovanja prema vašoj sportskoj prošlosti, možemo vam, naravno, ponuditi suradnju...

Sensei je prešao na ulogu rastućeg autoriteta i odlučio prijeći na blaži jezik:

- Ali vi izgledate ispravnije... Jedno je prositi... Naglašavam ovu riječ. Nešto prositi, nešto moljakati - ista stvar. A sasvim je druga stvar pošteno zaraditi.

- Hoćeš reći da, kao, mi nepošteno dolazimo do "šuške", - ušao je u razgovor pomoćni trener.

- Nemam pojma, momci! Pa govorim čisto konkretno, u ovom smislu. Može se pred nekim sagibati, može se sitničariti. A može se zaista normalno zarađivati "šušku" i pritom mirno spavati noću.

- Šta, predlažeš da i mi počnemo prodavati kruh na štandovima? - rekao je trener s cerekom, izazvavši lagani val smijeha kod svoje pratnje.

- Ne, zašto? Za normalne momke trgovanje nije nikakva sramota, - uzvratilo je Sensei s istom ironijom u glasu. - Možete, recimo, prestati raditi gluposti dok vas sve ne pozatvaraju ili pobiju i otvoriti zaštitarsku tvrtku. Pružati iste usluge osiguranja, ali na potpuno legalnoj osnovi. Shvaćate razliku? Ionako po cijele dane ništa ne radite. I tako ćete ujutro vježbati u teretani, navečer dežurati. To je čak zabavno! Je li to teško? Nije... Ali u ovom slučaju stvarno ćete osiguravati ljude od povremenih huligana, pošteno ćete zaraditi novac i istinsko poštovanje u gradu. Okačite na trgovinu oznaku da je objekt pod zaštitom. I opet će svi znati za vas, ali će se prema vama ponašati drugačije, ljudski... A lopovi vam neće dolaziti. Zašto ne biste bili čisti? Nemojte im gaziti na put. Zamračena "šuška" će se vrtjeti kao i prije. Sada ih ne dijele s vama - rekao je Sensei obraćajući se Martinjiću. - To što oni plaćaju je sića, da mlatite okolo i dodatno zastrašujete grad. Nije li tako?

- Naravno da ne. Ne zastrašujemo, podižemo se.

- Podižete se? S takvim "krovom" se nikada nećete podići! Jer oni imaju koga žderati. A vas otpadom hrane na žlicu! Razmislite sami... Normalni ste dečki! Pa ja ovdje ne vidim da je nečije čelo otporno na metke. Svi želite živjeti, imati obitelj. A ti, Martinjiću, još trebaš odgojiti svoje unuke i podići ih na noge. Ne želiš li s njima mirno šetati gradom ili s cekerom proći tržnicom bez straha da će ti netko zavrnuti ruku ili te opaliti po glavi?

Trener je malo šutio i uz teški uzdah odgovorio:

- Dakle, općenito, želiš... A ako se pojave ozbiljni problemi? Ako dođe do napada? Ovako smo barem pod Buljbom.

- Ako bude ozbiljnih problema, mi ćemo pomoći, - rekao je Sensei željeznom intonacijom u promijenjenom glasu. - Ako počnete normalan život, a netko se usudi na vas krenuti, ja ću se prvi za vas založiti!

Martinjić je pažljivo pogledao Senseja u oči. Sjale su takvom razornom snagom, tako čvrstim uvjerenjem da se sugovornik čak i naježio. Martinjić se zavalio u stolicu, nekako se stisnuo iznutra, često je treptao i odvrćao oči. Drugi put u životu vidio je tako čvrst pogled. Prvi put je toliko potresen bio kada je sa svojim timom otputovao u Moskvu prije dvanaest godina. Tada je na tribini za posebno važne osobe ugledao čovjeka oko kojeg su se svi neobično vrpeljili pokušavajući mu na sve načine ugoditi. Očito je to bila prilično utjecajna figura. Martinjić ga je gledao kao opčinjen. Odjednom se taj čovjek okrenuo i pogledao u njegovu smjeru kao da ga probada. Od takvog pogleda trener se umalo onesvijestio. Nakon tog nezaboravnog susreta, ovog čovjeka više nije vidio ni u životu, ni na televiziji, ni u novinama. Zacijelo je to bio jedan od onih koji su potajno imali ogromnu vlast nad zemljom. I sada se osjećao jednako uplašeno, iako je ispred njega sjedio čovjek kojega odavno poznaje. Ali je prvi put vidio takav njegov pogled. "Tko zna? - razmišljao je Martinjić. - Sve se toliko promijenilo na ovom svijetu. Ne znaš tko je tko. Sigurno ima dobar "krov", budući da je tako samouvjeren. A njegove oči... možda je i on sam jedan od njih". I već više-manje smiren, oprezno upita:

- Vjerojatno imaš solidan krov?

Sensei je promijenio izgled. Opustio se. I, naslonivši se laktovima na stol, reče svojim uobičajenim glasom:

- Naravno. Prilično solidan.

To je Martinjića još više zainteresiralo:

- A tko, ako nije tajna?

"Tko tko? Baš je navr'ol!", - pomislio je Sensei kroz smijeh u sebi. Iz nekog razloga prisjetio se lika iz crtića koji je nedavno prikazan na televiziji. Ništa drugo mu nije palo na pamet u tom trenutku, kako na brzinu odgovoriti:

- Mutabor...

A kako se i sam ne bi nasmijao, odmah je ozbiljno dodao:

- ...iz Vladivostoka. On drži rudnike. Čuo si za njega?

Sensei je posljednje rekao tako kategoričnim tonom da je prisutne lišio svih mogućih prigovora. Izračun je bio točan. Martinjič sada jednostavno nije mogao reći "ne", jer bi ga to ponizilo pred prisutnima kao šefa ove grupe. Pokazati nepoznavanje takvih glasovitih autoriteta, koji drže čak i rudnike, jednako je pokazivanju nepoštovanja prema cijelom lopovskom svijetu. Stoga je trener, plivajući u mutnom, netipično njegovoj naravi, poslovno i s istim samopouzdanjem rekao:

- Pa da, čuo sam! Kako ne! Ali ne poznajem ga osobno. Znači, ne poslušemo...

- Ma nemoj reći, - dolio je ulje na vatru Sensei, sve više i više posramljujući trenera u pogledu njegova "dubokog" znanja. - Mutabor drži rudnike, drži aluminij. On je pravi gazda! Odatle sve kreće. Da, on je najbogatiji i najcjenjeniji čovjek! Još za Sovjetskog Saveza vukao je konce. On i dalje sve drži, ali jako malo ljudi zna za njega...

Buljbin "nadzornik", očito jednako "upoznat" kao i Martinjič, s nenadmašnim izgledom poznavatelja lopovskih poslova, kimao je glavom, slažući se s Doktorovim riječima.

- A ja baš s njim radim čisto.

Sensei je ovu posljednju rečenicu rekao kao usput. Kao, znaju se! Nakon takvih riječi trener se prilično posramio. Kako se ne bi do kraja obrukao pred ekipom, brzo je promijenio temu. Smekšavši svoj ton, Martinjič je nastavio raspravljati o Sensejevom prijedlogu. Od tog trenutka razgovor je krenuo u sasvim drugom smjeru, takoreći u toplom, prijateljskom ozračju.

- Tvoj prijedlog je razuman. Ali kako točno organizirati takvu tvrtku? To su vjerojatno cijela brda papirnate birokracije. I gdje naći klijente?

- Ma, to je sve jednostavno...

Tri minute su Martinjič i njegovi momci pažljivo slušali Doktora, koji je svaku fazu ovog biznisa detaljno izložio, od papirologije do stjecanja prestižnih klijenata. Uslijedio je živ razgovor. Već se nitko od prisutnih - ni trener, ni prvak, ni majstori, ni pobjednici natjecanja, pa čak ni "nadzornik" - nisu ustručavali pitati Senseja

o detaljima biznisa. Maske "nabrijanih izbacivača" odavno su nestale s njihovih lica, razotkrivajući suštinu sasvim normalnih muškaraca koji su otkrili ideju o novom izvoru prihoda. Napustivši svoje "strateške točke", prisutni su se okupili oko stola i zadubljeno raspravljali o temi koja im je zaokupila misli. U očima im blistaše nada. To je zaista bila NJIHOVA ŠANSA!

Sensei, koji je bio u središtu pažnje cijele diskusije, pažljivo im je sve rastumačio:

- ...Dakle, prvo pokažite da ste normalan, čisto sportski klub. Za to je potrebno uključiti novinare. S njima ću vam ja pomoći. Znam neke nadarene momke. Objavit će par dobrih članaka, snimiti video. Postat ćete poznati. Tada ćete, kao što smo već rekli, igrajući na popularnost, prije svega privući nove kadrove. Drugo, lako ćete otvoriti zaštitarsku tvrtku. Treće, steći ćete ugledne klijente. Kasnije u sastav svoje tvrtke možete dodati osiguravajuće društvo, kako biste pružali puni paket usluga. Ujedno ćete osigurati i čuvani objekt. To je dodatna lova... To jest, radit ćete isto što ste radili i prije, samo nemojte glumiti barabe, nego postanite normalni ljudi, što ste i bili...

Doktorova ideja se svima jako sviđjela. Stoga nisu otezali nego odmah odredili termin sastanka s novinarima. Dogovorivši se, svi su otišli ispratiti Senseja do auta, iznenadivši ljude koji su se dosađivali u dvorani. Na putu je Sensei ponovno ugasio trepćući privjesak za ključeve, koji je trener s vremena na vrijeme pogledao, očito još uvijek u strahu od neplaniranog razvoja događaja. Iako je ono što se danas dogodilo samo po sebi prilično neobičan prizor. Kad je Sensei htio ući u auto, Martinjić mu je stisnuo ruku s dubokim osjećajem poštovanja.

Nakon sastanka trener je još dugo razgovarao o ovoj temi sa svojim momcima. Zatim je otišao do Buljbe i ispričao što se dogodilo, ali ne s takvim žarom kao prije. Martinjić je prvi put osjetio stabilno tlo pod sobom, nakon dugih bolnih godina "zemljotresa" u svom životu i pitanja savjesti. Pogled mu je oživio, a u glasu mu se pojavilo davno zaboravljeno samopouzdanje. To su osjetili i oni oko njega, uključujući Buljbu. Ali ako je bivše učenike obradovao povratak nekadašnje slike učitelja, onda je Buljba jednostavno bio iznerviran. Navikao je upravljati izgubljenim osobnostima. Vođa bande nije se želio pomiriti s bljeskajućim mislima: ako se ovako nastavi, u bliskoj budućnosti izgubit će svoju glavnu snagu, koja je tako vješto održavala strah stanovništva samim impresivnim

izgledom. S kakvim će nikogovićima on, Buljba, tada ostati? A za sve je kriv taj prokleti Doktor! On je svu vodu zamutio! Koliko je samo nevolja zadnjih dana natovarilo Buljbi na glavu! A koliko će ih još biti? Buljba je u sebi kiptio. Ali nove informacije o jakom "krovu" brzo su ugasile njegov žar, poput prevrnute kante s ledenom vodom.

- Ima vrlo ozbiljan krov, - izvijestio je trener.

- A tko to? - upita Buljba sarkastično.

- Da, on je ispod... ovaj... još mu je i nadimak tako strašan ... Pa, ne ruski... Čuo sam za njega mnogo puta za vrijeme Sovjetskog Saveza... On je tada "držao" sve , a sada još više...

- Lopov od saveznog značaja, - dodao je "promatrač" s poštovanjem i značajno, za svaki slučaj. Što ako se sutra iznenada promijeni lokalna vlast? Intuicija mu je govorila da bi u tako osjetljivim situacijama bilo bolje još jednom govoriti prikladno, s poštovanjem o "pticama koje lete visoko".

- Da, da, - potvrdio je trener. - Dakle, Doktor posebno radi s njim... Doktor je ozbiljan lik. Naše snage su za njega dječja igra. Čak je sam došao na "megdan". Šta se ima bojati, ako mu je takav "krov" - zadivljeno je brbljao Martinjič.

Trener je Buljbi samouvjereno opisao moć Doktora na temelju onoga što je čuo i vidio na današnjem susretu. Naravno, to je učinio i iz svojih tajnih, sebičnih interesa, zaražen idejom o vlastitoj firmi. No, najčudnije bilo to što je "nadzornik" sve potvrdio.

Takvim zajedničkim snagama, pred Buljbom je osvanuo portret svemoćnog Doktora, pod krovom nekog Mutabora iz samog vrha lopovskih krugova, za kojeg Buljba, sa svojim malim razmjerom ekonomsko-huliganskih prijestupa, nikada nije ni čuo. No, budući da "nadzornik" kima, a on je iskusan čovjek, sudeći po njegovim pričama, znači da zna... A kako zna za Mutabora, onda stvar miriše na ozbiljnost. S lopovima se ne treba kačiti. Tko bi razumio što se događa na vrhu?! Možda je Kronos samo karika u Mutaborovu zlatnom lancu i u nečemu nije baš zadovoljan? I potajno ga ispipava? Ili je poslao podršku? Možeš se slikati u njihovim igrama! U svakom slučaju, Buljbi je postalo jasno: možda će baš on postati "žrtveno janje". Dakle, treba li s Kronosom razgovarati o Mutaboru ili ne? Ubrzati ili usporiti svoju transformaciju u novu rogatu, smrdljivu pojavu... Ne, bolje je držati jezik za zubima. Poslušati savjet samog Kronosa.

Čak i ako sve nije tako loše kao što on pretpostavlja, onda Kronosa, u krajnjoj liniji, zaboli đon tko će voditi grad, sve dok je prihod od toga solidan. I na posljednjem sastanku izravno je dao naslutiti: "U krdu vukova opstaju najjači. A ako je vuk slab, jednostavno ga izgrizu. Kome on treba ako je izgubio njuh?!" Prisjećajući se ovih riječi, Buljba se od bijesa ugrizao za usnu toliko da ga je zaboljelo... Nešto je hitno trebalo učiniti kako bi se provukao između dvije vatre i ostao netaknut. Vođa bande shvatio je da će, ako u bliskoj budućnosti ne uspije privući Doktora na svoju stranu i uključiti ga u svoje aktivnosti, uskoro izgubiti ne samo autoritet, već neće moći spasiti ni vlastitu kožu.

Sensei se vozio po gradu automobilom, automatski gledajući u retrovizor i analizirajući nedavni sastanak. U principu, i ovaj put je ostvario vlastiti razrađeni scenarij. Točno je proračunao psihologiju tih ljudi, njihove moguće neprimjerene reakcije. Predvidio je lagani šok koji će izazvati njegova osamljena pojava. Kvalitetno je prikovao pozornost na sebe privjeskom za ključeve, vješto njime rukujući poput hipnotizera svjetlucajućim predmetom. Iako je to bio najobičniji privjesak za ključeve, koji mu je poklonio jedan od njegovih zahvalnih pacijenata koji živi u inozemstvu. Ali cijela bit efekta proizvedenog od ove igračke bila je u paničnom strahu koji se pojavio u mašti sudionika ove priredbe. Sensei je samo pritisnuo potrebne psihološke dugmiće.

Uostalom, koliko god čovjek fizički bio jak, njegovo najranjivije mjesto uvijek ostaje svijest. Svojedobno su na "Otoku" učili o osnovama takvih manipulacija ljudskom psihom. "Najvažnije je podesiti čovjeka na pravi val, isključiti izvor informacija i dodati malo vanjske hrabrosti svemu ovom koktelu. I budite uvjereni, fantazija će odmah učiniti svoje. Mašta vlastite strahove slika na načine kojih se ne bi dosjetio ni najbolji scenarist horora na svijetu... Zakon ljudske prirode kaže: nedostatak znanja rađa strah, a strah aktivira maštu pojedinca".

Sensei je predvidio vrhunac. Ocijenio je i uzeo u obzir moguću reakciju neprijatelja. Samo je to s Mutaborom ispalo spontano, ali baš u potpunosti. Mada za tako nisku razinu ta slučajnost i nije toliko važna. Ali ipak... Što se tiče ostaloga - jednostavno virtuozno

djelo, uz pljesak jednoga gledatelja, što je bio on sam. Sensei se gorko nasmijao: "Šta je život, matere ti... Sam si svoj scenarist, redatelj, glumac, kritičar i gledatelj". Opet se prisjetio više puta ponavljanih riječi svojih mentora: "Mrdaj kako hoćeš, igray kako hoćeš. Čak i umri, ali obavi posao!"

Napravio je još nekoliko krugova oko četvrti i odvezao se do ureda. Sensei se opet uhvatio kako automatski kontrolira kretanje automobila u retrovizoru. Tiho psujući, pomisli: "I to se zove život?! Totalna igra iluzija. Sav čovjekov život je igra intriga... Kako je bilo u davna vremena, ostalo je nepromijenjeno. Tek na prijelazu tisućljeća čovjek je počeo isprobavati više maski, istu glupost pokazivati. Potpuno se izgubio u toj đavolskoj igri svog uma. Mislio je da će staviti tu prekrasnu masku i konačno pronaći dugo očekivanu sreću. I ne primjećuje, jadnik, kako je maska izvana ružna. Ne vidi svoj vlastiti odraz. Uostalom, pravo ogledalo skriveno je u njegovoj duši. A gdje je ta duša u njemu, ni sam ne zna. Da zna, ne bih ovako patio, ne bih zbacivao stare maske i ne bih tražio nove.

Zato se čovjek tisućama godina muči i ne pronalazi mir, jer ne razumije - na svijetu nema lijepih maski. Jer pravi čovjek, čovjek duše - čovjek je bez maske. Onaj tko u svom umu oživi carstvo Ljubavi, nema potrebe tugovati zbog svijeta iluzija. Jer u njemu se budi Mudrost života. Tko je u Ljubavi, u Bogu je i Bog je u njemu, jer Bog je ljubav...

A svaka maska je nakaznost i uzdizanje unutarnjih parazitskih osjećaja ljudske zvijeri. Čovjeka zbunjuje podlim mislima, potajno gradi carstvo zla u njegovu umu kako bi blokirala sve pristupe duši, uništila njezinu moć - Ljubav, i konačno od njega učinila žestoku životinju koja mrzi svijet. Pojednostavljeno rečeno, nečovjeka... O, ljudi, ljudi... Trebate se vidjeti izvana, što radite u svijetu po njezinu hiru, kakvim mislima maske oblikujete... Šteta što se tek pred smrt pogledate u pravo zrcalo. Ali tada je već kasno. Prekasno..."

Vani je proljeće bilo u punom jeku. Još jednom je došlo na svijet širom otvorivši svoj brižni zagrljaj. Još jednom se ptice vratiše iz dalekih krajeva, veselo obavještavajući sve u okrugu o dugo iščekivanom vremenu. I ovaj nevjerojatan svijet prirode postojao je

kao sam za sebe, privlačeći svojom ljepotom samo one u čijim je srcima Ljubav prema svemu rasla poput nježnog cvijeta. Ali većina ljudi nije baš primijetila ovaj blaženi raj i smrknuto je prolazila, uronjena u proces neprestanog oblikovanja svojih teških misli.

Samo su mala djeca bila istinski sretna u svojoj ponosnoj samoći. U principu, za njih nije postojala samoća kao takva. Okolo je bio ogroman neistražen svijet. Iskreno su se radovali svemu što su vidjeli... Kad bi klinac lupio nogom u lokvicu, dijamanti bi se raspršili okolo, mnoštvo malih, svjetlucavih zvjezdica... I nije važno što bi smoćio hlače, nego kako mnogo sreće bi doživio promatrajući raskošne kapljice...

Sve je u svijetu prirode jednostavno do genijalnosti, a u svijetu ljudi - relativno do gluposti. Kaže se da su djeca bliža Bogu. I to je točno. Uostalom, oni vide i uživaju u prirodnoj, trenutnoj ljepoti. A odrasli? Žive u svojoj prošlosti i nadi za budućnost. Što je prošlost? Iluzija davno prošlih dana. A što je budućnost? Iluzija sablasnih misli. Što je onda zapravo život? Trenutak sadašnjosti, u kojem čovjek živi ovdje i sada. Ali kako se taj trenutak koristi? Odrasli slabo vide, slijepi su. Odrasli odavno žive u nekom svom ograničenom virtualnom okruženju. A sve što smatraju važnim je taj iluzorni svijet koji su zajednički stvorili svojim mislima i u kojem i sami pate. Ne svi, naravno, ali velika većina. Igra, igra, igra... Dugotrajna igra, ne za život, nego za smrt...

Trebalo je ponovno igrati na ovom polju čiste intrige. Nije se željelo, ali se moralo. Sensei se spremao za još jednu scenu čina pod nazivom "Dolazak novinara". Shvatio je da je za imidž autoriteta koji je stvorio vrijeme da pokaže svu "čvrstoću svoje pozicije". Bilo je potrebno nahraniti iluziju koja je dobila sasvim stvarne obrise u glavama donedavnih protivnika. Pa će, recimo, bez problema organizirati mazanje očiju s autima punim svojih boraca. Ali ovaj put opet doći sam s novinarima nije baš pametno. Potreban nam je poseban štos, koji bi trebao zaokupiti maštu razbojnika. I Sensei se domislio. Odlučio je sa sobom povesti Maksa.

Maks je bio visok, krupan tip s uredno podšišanom bradom i brkovima. U crnom plaštu izgledao je prilično impozantno, baš poput tipičnoga vladinog superzaštitara iz filma. Općenito, izvana je izgledao kao veliki profesionalac. Baveći se borilačkim

vještinama, glupo je lomio svoje kentose, odnosno kosti na rukama. Ovaj važan dodatni detalj dao mu je zastrašujući izgled. Ali nešto je u njegovu izgledu ipak nedostajalo... Pa, naravno! Banditska sila u obliku oružja.

Sensei nije htio navikavati dečke na oružje, iako ga je imao. Što učiniti u ovoj situaciji? A onda mu je sinulo. Sensei je bio na glasu kao veliki šaljivdžija. Bez razmišljanja uzeo je metlu, odlomio kraći komad i stavio ga pod Maksov plašt. Sada se činilo da se tamo nalazi barem automat "UZI". Pa što? Nitko mu neće zavirivati ispod plašta. To je jasno. Maks je napravio strašnu grimasu, a svi dečki iz društva valjaše se od smijeha.

Za dečke je i ovaj dobar štos bio dobra lekcija. Sensei je bio majstor ove vrste zafrkancije i prikladnih filozofskih zaključaka. Nasmijavši se zajedno s njima, odmah je zaključio:

- To je to, dečki... Cijeli svijet je iluzija koju često uzimamo za stvarnost. Sami sebi crtamo horor priče, a onda ih se plašimo. Shvati ozbiljno čak i šalu - i sam nećeš primijetiti kako ona postaje stvarnost. Svaka misao, braćo, rođena je u materijalnom mozgu i nosi ista materijalna svojstva. Tako i s ovom hirovitom Gospodaricom, treba držati oči otvorene...

Maks je izgledao toliko impresivno, toliko uvjerljivo da se ova "iluzija oblika" jako sviđjela svima prisutnima. Nakon što je završio s Maksom, Sensei je objasnio vozačima triju automobila gdje će se sastati i kako najbolje okružiti ulaze u dvoranu. Kad je sve bilo spremno, Maks i Sensei su otišli po novinare.

U blizini dvorane skupina za doček je čamila u iščekivanju. Točno u dogovoreno vrijeme, strani automobili su vozili iza ugla, kao na paradi, prkosno se zaustavljajući na različitim mjestima. Bili su krcati Sensejevim borcima, koji se, međutim, nisu potrudili izaći.

Sensei se svečano zaustavio pred vratima dvorane. Martinjić, na čelu odbora za doček, prvi je požurio rukovati se s Doktorom. Mjerkajući je pogledao Maksa i njegov stršeci plašt. Maks je slijedio Senseja poput goleme stijene, hladnoga i ozbiljnog lica.

Svi su ušli u prostoriju. Sensei je poblize upoznao Martinjiča s novinarima. A on ih je kao dobrodušni domaćin vodio po svom imanju. Dvorana je u potpunosti preuređena, blista u svojoj čistoći. Sportaši koji treniraju u njoj, odjeveni u snježnobijela ispeglana kimona, dočekali su goste s osmjesima dobrodošlice. Dečki su trenirali u punoj opremi, pomalo se sramivši kamera. Novinari su učinili sve kako treba. Napravili su izvještaj, razgovarali s prvacima, majstorima, osobno s trenerom. A kad je glavni posao bio završen, Martinjič je, sav blistav od sreće, pozvao sve pridošlice za stol, koji su njegovi momci pažljivo postavili u uredu. Trudeći se ostaviti dojam znalca, trener priđe Maksu:

- I vi se pridružite. Tamo se možete raskomotiti, - i tiho, kako i dolikuje u takvim slučajevima, dodao je, pokazujući laganim pokretom na metlu: - Oružje možete odložiti u moj sef.

Sensei, koji je stajao u blizini, vidio je kako su Maksove oči zaiskrile od naleta smijeha. Na sreću, brada je skrivala usne u jedva suspregnuti osmijeh. "Šef", gledajući ga, gotovo se i sam nasmijao, ali se ipak suzdržao i brzo rekao:

- Ma ne, sve je u redu. Čekat će vani.

Maks je kimnuo glavom i šutke brzo napustio dvoranu kako ne bi zeznuo cijelu stvar. Nakon par udisaja svježeg zraka više-manje se smirio. Ali tada je vidio kako dvije gorile, koje je Martinjič postavio na ulaz, bulje u njegov komad metle. Maks se prkosno okrenuo kako ne bi ponovno prasnuo u smijeh i važno stao, poput gusana, prešetavati okolo pod budnim očima "promatrača". Srećom, pored sportskog kluba bilo je mnogo ulaza, a temeljitim "pregledom" Maks je u njima pronašao oduška svojim emocijama.

Šou je uspio. Sensei je s lakoćom riješio mnoga teška pitanja za Martinjiča. Kada su svi dogovori bili sklopljeni, novopečeni poznanici su se rastali u najboljim prijateljskim odnosima. Ceremonija je gotova. Gomila se dijelom razišla, dijelom premjestila. Sensei i Maks odvezli su novinare kućama. A ostatak puta su se cerekali zbog tako jeftine podvale. Glavno da su svi povjerovali!

Posljednji događaji natjerali su Buljbu da dobro razmisli. Posvuda je bilo čudnog kretanja. Sve je više bio bez posla. Doktor ga je prestigao. A kolovođa "središnje" bande o njemu zapravo još nije ništa znao. Njegovi "padobranci", od dana kada su uspješno popušili izvoz metala iz metalurškog kombinata, ništa drugo nisu doznali. Štoviše, kada ga je trebalo pomno nadzirati, izgubili su Doktora iz vida kao potpuni glupani. A nakon što je Buljba saznao za Mutabora, potpuno je ukinuo nadzor kako ne bi bio ugrožen.

Sve te okolnosti užasno su ga plašile. Uostalom, trebalo je nešto prijaviti središnjici. A što? Kako su se "vozači" zeznuli? Ili kako je Martinjić neuspješno riješio Doktora? Još se ni ne zna tko je koga riješio! Također nisu bile jasne sheme za koje je mislio da ih Doktor u tvornici još uvijek koristi. Što reći, pušiona! I otkud mu se taj Doktor popeo na glavu! A tolike godina sve je išlo tiho i mirno. Buljba je za njega čuo isto kao i svi ostali, da je specijalist za kralježnicu. I eto ti, grom iz vedra neba! Ispostavilo se da ima moćan "krov", izvanredan talent za organizaciju, gomilu novca nepoznatog porijekla! I što je najvažnije - sve je tako dobro osmišljeno da se ne može potkopati.

Buljba je gotovo već mrzio tog čovjeka, jer je sve radio puno bolje nego on. Ta ga je misao svakim danom sve više tištala. Ona ga je, poput udava, polako gušila, svake sekunde ga tjerajući da se davi u vlastitom bijesu. Da, i na "Olimpu" Buljbi je jasno dano do znanja da u vučjem čoporu ne postoje dva predvodnika. Kao da je cijeli svijet odjednom poludio i pobunio se protiv njega. "Što će biti sa mnom? - Buljba je s očajem pomislio i odmah sam sebe prekinuo: - Požderat će me, jašta, požderati. Ustrani kurjaci!" Zbog takvih depresivnih misli Buljba je proklinjao sve na svijetu, šutirajući i bacajući sve u uredu što mu je došlo pod noge i ruke. Braća su se pokupila na ulicu. Svi su znali da ga je u ovakvu stanju bolje ne dirati i ne gledati u oči. Dobro je ako te samo prebije, ali u afektu te može i ucmekati.

Nakon što se malo oporavio od napada paroksizma, Buljba je ponovno sjeo za stol. Psovao ili ne psovao, trebalo se nekako izvući. Trebalo je hitno nešto poduzeti, igrajući na dvije fronte: i vašoj i našoj. Možda tada uspije izaći suh iz vode. Neophodno je pošto-poto stupiti u prijateljstvo s Doktorom, ne obazirući se na osobne ambicije i animozitet. Ali opet, kako? Doktor k sebi nije puštao nikoga od novih. Poznanike drži podalje od svojih poslova. Dakle, znači...

Upravo tada je Dinjina ogromna glava oprezno provirila kroz vrata.

- Ej, Buljba, došao ti je stari pajdaš s kešovinom, Kauboj. Oću ga pustit ili da sutra dođe na pijac?

Buljba je iznenađeno pogledao Dinju, čije je lice bilo prekriveno sitim mrljama znoja, i odjednom zablistao od sreće:

- Glupane, pusti ga! Ali u drugu sobu.

Dinja je odahnuo i radosno potrčao ispuniti nalog gazde. On, siromah, preznjio se od uzbuđenja dok je stajao pred tim prokletim vratima ureda.

U međuvremenu, Buljbi je odjednom sinulo: "Stari prijatelju!!! Evo koga poslati Doktoru. Čime se Doktor prije bavio? Sportom. Znači..."

Nakon razgovora s bivšim sportašima, povezujući Martinjiča s njegovim prošlim vezama, Buljba je konačno pronašao kariku koja mu nedostaje u lancu. I to kakvu kariku - zlatnu, po njegovu mišljenju, naravno. Ipak, nije požurio prijaviti svoju veličanstvenu ideju na "Olimp", kao ni svoje prethodne neuspjehe. Taština je još uvijek gorjela vatrom nezadovoljstva i nepravednog postupanja prema njemu nakon posljednjega Kronosovog ribanja. Stoga je odlučio postupiti prema vlastitom nahođenju, budući da je sebe smatrao prilično pametnim čovjekom.

Nikolaja Tomova, zvanog Toma, pozvali su iz Moskve. Zajedno s Doktorom nekoć se bavio borilačkim vještinama. Buljbina se računica pokazala jednostavnom, kao u izreci: "Bolji je jedan stari prijatelj nego dva nova". Momci su bili toliko bučni zbog Tominog dolaska iz same Moskve da Filerovim ljudima nije bilo teško odrediti datum dolaska.

Slušajući oduševljene reakcije na ovaj događaj, Filerov pomoćnik se nasmijsao i rekao svom partneru:

- Kakav cirkus! Pozoveš ga, nitko ne zna, osim mene i cijele čaršije. Četvorica su dobili napatuk da se sastanu tiho, bez nepotrebne buke, a već pola grada zna: tko, kada i gdje.

- Da, to je zato što su bila četvorica, - ironično je rekao partner. - A da su bila trojica, onda bi tajna bila sačuvana unutar gozbe.
 - Aha, sačuvana, kako da ne... Znaš kada troje zaista mogu čuvati tajnu?
 - Kada?
 - Kad je dvoje od njih mrtvo.
 - Sam si se dosjetio tog crnog humora?
 - Treba čitati Franklina.
 - Tko je taj? Onaj na novčanici od sto dolara?
 - Baš taj.
 - Pa, ti čak i vidiš, - zadirkirao ga je partner. - Kroz kakvo povećalo treba gledati da bi još i o mrtvima pročitao!
- U autu se začulo tiho cerekanje. U to vrijeme iz bara je ispala gomila pripite braće.
- Da to je to! Pažnja...

Već navečer, na dan Tominog dolaska, Filer je Senseju donio fotografije snimljene mikrofotografskom kamerom "Ajax-12".

- Ovdje je došao gost iz Moskve, Toma.
 - Žena, zar ne?
 - Ma jok, čovječe, - i, stavivši fotografiju na stol, dodao je: - Možda za tebe. Pogledaj!
- Sensei je pogledao fotografiju.
- Ma, sva poznata lica! To je Nikolaj Tomov, koliko se sjećam. Prop'o je od moskovske hrane!
 - Zasad se zna da nam je došao iz moskovske grupe. Došao je na Buljbinu molbu... Evo njegovih sastanaka, adrese na kojoj je smješten. Sada utvrđuju osobe s kojima se danas susreo.

Filer je predao ispisani list.

- Hoćemo li ga nastaviti promatrati?
- Nema potrebe. Dosta je... Kakvo iznenađenje! Vidi se da je Buljba u našim pričama do ušiju, kad je Tomi u Moskvi ušao u trag.

Dva dana kasnije Toma se luksuznim "Mercedesom" dovezao do Doktorove ordinacije. Sensei je, sastavši se s njim, pokazao veliko iznenađenje na licu. Bilo je djelomice neiskreno. Sensei je Nikolaja pamtio kao dobrog sportaša, čovjeka koji je težio učiniti nešto dobro za grad. Tih dana Tomov je zajedno s dečkima organizirao prve klubove za bodybuilding. Vlastitim je snagama opremio napuštene podrumne. Zahvaljujući tome, mnogi su tinejdžeri pronašli nešto po svom ukusu, a istovremeno su stekli dobru fizičku formu prije vojske. Sensei se sjećao Nikolajeve zadivljujuće predanosti, njegove iskrene želje da pomogne drugima.

Ali sada je pred njim stajao potpuno drugi čovjek. Ohol pogled, jedva primjetan smiješak. Cijeli njegov izgled izražavao je nadmoć. Sve se u njemu radikalno promijenilo, kao da su čovjeka izvrnuli naopačke. I sve ono negativno, što je prije bilo zaglušeno dobrim nagonima, odjednom je izašlo na vidjelo. U svim njegovim riječima i postupcima bijahu vidljivi maniri egocentričnog čovjeka. Po svoj prilici, želja da postane veliki autoritet u kriminalnom okruženju za njega je poprimila oblik opsesije. Čak i riječi je sada izgovarao otegnuto, s prekidima, naglašavajući zvuke siktanja. Pa, baš kao Don Corleone, nikako drugačije. Gledajući ga, Sensei je pomislio: "I ovaj također... Bit će da ga je baš zarobio imidž tog gangstera. Gledao filmove, odlučio iskopirati u životu. Je li mu dosadilo živjeti? Ali možda nije sve tako loše. Da vidimo".

Sensei je pozvao gosta u ured "Cassandre". Na jednim od vrata dugog hodnika stajao je natpis: "Dok odlazite, sjetite se zašto ste došli". Toma se nasmiješio:

- Šta je to, ured za "kuniće"?
- Ma ne. Momci se zezaju. Ovdje svaki tjedan mijenjaju dekoraciju.
- A-a-a-a...

Ušli su u "VIP sobu". Sensei je pozvao gosta da sjedne u fotelju, a sam je otišao do hladnjaka. Toma je mislio da će ga sad počastiti votkom ili konjakom, ali njegove nade nisu bile ispunjene. Sensei je iz hladnjaka izvadio nekoliko boca "Coca-Cole". Otvorio ih je i jednu pružio Tomi.

- Oprosti, još uvijek ne pijem alkohol.

- Vidim da ne mijenjaš svoje navike.

- Naravno, za razliku od nekih, - kroz smijeh je rekao Sensei i smjestio se u svoju omiljenu fotelju u čijim su naslonima za ruke bili postavljeni majušni mikrofoni.

- Pa, don Toma, kako se živi u prijestolnici?

Ovakvo je obraćanje očito laskalo gostu. Toma se nasmiješio i počeo hvaliti svojim uspjesima. Od tog trenutka Sensei je samo kimao glavom, pažljivo slušao sugovornika i povremeno postavljao sugestivna pitanja. Bio je to jedan od psiholoških trikova koje su podučavali majstori na "Otoku". Na samom početku razgovora potrebno je postaviti pitanje na način da se zainteresira sugovornika ili njegovu slabost. A poslije se pretvoriti u pažljivog slušatelja. Istina ove tehnike je jednostavna: ako želiš čovjeka pridobiti, slušaj ga bez prekida.

Svaki je čovjek informacijski nositelj kojekakvih znanja, ideja, emocija, dojmova. Kad informaciju primi, u njemu se javlja potreba prenijeti je. Ali često je baš ovo zadnje problematično zbog nedostatka odgovarajućeg slušatelja. A zašto? Zato što je većina ljudi zauzeta traženjem vlastitog slušatelja, a pritom ne obraćaju pažnju na lude misli i ideje drugih ljudi. Iz toga proizlazi paradoks "patnje" pojedinca - nitko ga ne želi slušati. A to onda stvara nedostatak pravih prijatelja. Nije ni čudo što kažu: "Najbolji prijatelj je onaj koji nas sluša bez prekida".

Toma je ispričao Senseju kako je stigao u Moskvu, kako se tamo pokušao baviti sportom, kako je upoznao momke i dogurao do brigadira. Naravno, o svemu je govorio površno, pogotovo ne ulazeći u kriminalne detalje. Ali za Senseja je i to bilo dovoljno. Shvatio je da nije pogriješio u svojim početnim predviđanjima. Tomov je zasigurno bio pametan čovjek, ali nedovoljno da bi mogao kontrolirati svoje emocije i misli. Njegovim bićem doista su zavladao podle zamisli - neutaživa žeđ za moći i značajnom nadmoći nad ostalima. U njima je Toma vidio svoju jedinu nadu da će pronaći sreću. U njegovim pričama često se provlačila zavist

prema životu lopovskih autoriteta. I nije bilo teško shvatiti da je sam Toma na sve načine težio takvoj moći.

Dok se gost hvalio svojim položajem, Sensei ga je uspio pročitati iznutra i čak smisliti izvrsnu kombinaciju razrađenu upravo za takve ljude. Ali čak je i Toma tijekom razgovora razmišljao o svome. Nije ovamo došao samo da bi se prisjećao. Imao je svoje planove za ovaj sastanak. Nakon što se napričao o prošlosti, glatko je prešao na sadašnjost:

- Pa ipak, koliko god bilo dobro u Moskvi, svejedno me vuče kući. Ipak je to rodni grad! Gledam ovdje, stvarno je nered okolo, svi se međusobno potkradaju. Ne postoji dobra, jedinstvena organizacija. Pogledaj, na primjer, u Moskvi. Tamo dečki drže baš sve pod kontrolom.

- Pa naravno, to je Moskva...

- Mislim da to nije problem. Nakupio sam iskustva, a imam dovoljno autoriteta za ovaj grad... Stoga mislim da je moguće dovesti stvari u red! Zaista svakoga... snabdjeti. Inače su gotovi!!!

Sensei se lagano nasmiješio dok je slušao Tomin govor. Koliko god se trudio mrmljati i oponašati Corleonea, jasno mu se omakao poseban skraćeni sleng iz sportske prošlosti. "Da, - pomislio je Sensei. - Borilačkim sportovima se treba baviti vješto, s osobitom pažnjom. A onda se nekima, od čestog udaranja u glavu, znatno suzi vidik". Rekao je naglas:

- Može se, naravno, uvesti red. Ali to su dodatni troškovi.

- Ma koji troškovi? Puno je braće. Sve ćemo ih ušemiti.

- Eto vidiš... "Sve ćemo ih ušemiti". To i jesu dodatni troškovi: dečkima za hranu, za metke, za svakakve gluposti... Iako se i to može napraviti lijepo, klasično.

- U smislu?

- Pa, u smislu... Barem stvoriti udrugu. Pozvati u nju ozbiljne poslovne ljude. Prvo, to će im biti od koristi jer će, ujedinivši se, moći izbjeći međusobne sukobe i zajednički usklađivati djelovanje. I drugo, to će nama biti od koristi, jer svatko tko dobrovoljno uđe u udrugu automatski potpada pod našu kontrolu. Evo ti, don Toma, istovremeno kontrola i blagostanje. I pazi, sve je čisto, bez kriminala.

- Mda... Zanimljivo.

- Na taj se način u ovoj udruzi akumulira gradski biznis. A svi koji ostanu izvan nje...

- Po glavi, - ubacio je Toma svoju omiljenu riječ.

- Zašto po glavi? Ne treba ih dirati. Ako se ljudima sve ispravno predoči i objasni, razumjet će. Tko ne bi htio raditi mirno i normalno bez dodatnih problema?! A za one koji ostanu izvan udruge, cijene će biti drugačije, a porezi će stalno kapati. Tko bi u takvoj situaciji želio biti izvan broda... - Sensei je u sebi mislio: "...ovog Titanica", ali naglas je rekao: - ove udruge...

Sensei je vrlo precizno pronašao Tominu slabost i napunio je slatkim nektarom. Sugovorniku se ta ideja ne samo svidjela, nego ga je i zarobila svojim "neizmjernim" izgledima za totalnu vlast.

- Pa to je stvarno super! - ushićeni je Toma naglas razmišljao. - I sasvim realno... Znam čak i s kim početi. Da, imat ćemo takvu udругu! Da, mi smo po cijelom gradu... Samo zavadi pa vladaj... A Buljba, neka bude, uzet ćemo ga za kompanjona... I ne samo grad! Možemo čak preuzeti i susjedne gradove. Zašto ne?! A kako udruge bude jačala, ni regija neće nikuda uteći...

Što je Toma više ulazio u temu, to mu se u očima sve više rasplamsavala vatra. Obuzelo ga je uzbuđenje. Sve je dublje i dublje tonuo u svoje slatke snove. Tomini planovi već su se poput divovske hobotnice širili zemljom.

Sensei već dugo nije slušao te gluposti. Razmišljao je o svomu sljedećem potezu. Da mu je Toma zagrizao mamac, nije sumnjao. Nije morao puno obrazlagati. A to je značilo da će se sukobi u neprijateljskim redovima u bliskoj budućnosti rasplamsati. Dobro je poznavao psihologiju tog tipa ljudi. Za manje od tjedan dana početak će se međusobno čerupati za vodstvo. Štoviše, ideja je bila zaista izvanredna i izvana prilično primamljiva. Ali Sensei je shvaćao koliko je ona iznutra utopijska, budući da je tu ideju udruge razvijao na prototipu komune. A ideja komune u odnosu na biznis u startu je nerealna, jer se svaki biznis temelji na zakonima džungle. Oštra konkurencija jedan je od stupova njegova razvoja i napretka. Preživljavaju samo najjači, ovdje svi love plijen koji je težak. I ako nisi uspio nekoga pojesti i ojačati u obrani, onda pojedite tebe. U takvoj nemilosrdnoj borbi svatko živi vlastitu opasnost i rizik. Naravno, događa se da se štakori skupe na gomilu. Ali bilo je nerealno okupiti sve "zvijeri" (i lavove, i zečeve, i vukove) u jedan tor, a pogotovo ostvariti zajedničku suradnju s njima. Samo bi

gledali tko će koga i što proždrijeti. Stoga bi samo ljudi koji su apsolutno neupućeni u ekonomiju, upravljanje i planiranje biznisa mogli pasti na ideju takve udruge. Sensei je dobro znao da među navodnim glavnim sudionicima ove igre nema pravih stručnjaka za ovo pitanje. A ljudi poput Tome, koji drsko uzimaju sve od života, s pjenom u ustima, sa suludim napoleonskim idejama, u stanju su samo napraviti veliku buku, istovremeno dezorijentirajući nakratko osobe koje Senseja zanimaju. Na tu je galamu računao, koristeći se u narodu odavno zapaženom izrekom: "Tko puno buči, malo radi".

Ohrabren novom idejom, Toma je s "partnerom" dogovorio poslovnu suradnju i požurio se oprostiti. Sensei ga je otrpao do auta, a Nikolaj je, stisnuvši mu ruku, rekao:

- Dobro, prijatelju, vidimo se uskoro.

- Sretno.

Kad je Toma otišao, Sensei je tugaljivo pomislio: "Prijatelju... Kako je bilo smiješno čuti ovu riječ s njegovih usana... Nazove ga prijateljem i odmah misli kako će mu smjestiti. Čudni ljudi... Ipak, riječ 'prijatelj' za njih je relativna. Svatko u nju stavlja svoje značenje, prema stupnju individualnog unutarnjeg procesa humanizacije..."

Sensei je razvio svoj osobni stav prema riječi "prijatelj". Možda zato što je, unatoč velikom broju ljudi oko sebe, u cijelom životu imao tek nekoliko pravih prijatelja. S nekima od njih prošao je težak put u borbi protiv korupcije. Druge je upoznao u mirnijim okolnostima. Ali te druge je spajala jedna stvar - njihova unutarnja suština. Sensei je vidio njihovu čovječnost iznutra. Bilo ih je malo. Lako ih je izbrojati na prste. Ali oni su bili istinski ljudi, koji su se izdvajali iz gomile svojom posebnošću i neponovljivom harmonijom unutarnjeg svijeta. Ostali, koliko god se gurali među prijatelje, ipak su ostali drugari i poznanici.

Ali različiti ljudi imaju različita životna iskustva i, sukladno tome, različite predodžbe prijateljstva. Toma je, sjedeći u svojoj "Mečki", razmišljao o istoj riječi, ali na svoj način. I ako izostavimo psovke, onda su njegove misli izgledale ovako: "Da... Hmm, prijatelju... U pravo vrijeme si došao na tu ideju... Iako sam, u principu, i sam

mislio stvoriti nešto slično. Uvijek sam mislio da si pametan. Ali nisi skapirao jednu razliku između mene i tebe - pametni se razlikuje od genija po tome što pametni rade za genija". Toma se samodopadno nasmiješio i nastavio razmišljati u sebi: "Bogme ćeš za mene orati kao tata Karlo! U principu, prijatelji su potrebni da bi se u pravom trenutku podržali. Iako su ponekad dosadni kao buhe. Pogotovo kada dosegneš neke visine". Sanjivo se zamišljao uglednim čovjekom, čelnikom ogromne korporacije. "Da, onda će mi se svi trpati među prijatelje, pokazujući trideset i dva zuba... Svojim će buhačkim mozgovima misliti: bio je jedan od nas, sad će nas povući. Malo sutra! Zato lav i jest kralj životinja, jer se njegov um ne može usporediti s buhinim. Dakle, on je kralj, a oni su buhe koje mu sjede u grivi i cvile: 'Ti i ja smo iste krvi'. Idi dovraga! Odvratno! Ta beznačajna stvorenja niti ne shvaćaju da se zasad hrane njegovim idejama', sve dok Njemu ne dosadi. I kuda god on krene, tuda će skakutati i oni, robovi... Dakle, Buljbu treba stegnuti. Još jedan 'prijatelj' na grbači... On misli da ću plesati na njegovu melodiju. Sad ću ih razbacati! Ni ne sluti kakvu ću si zgodnu odskočnu dasku napraviti od njega. Treba Buljbu pogurati da me osobno upozna s Kronosom. Tamo će se i ta gnjida naći među noktima..."

Takve su misli, pomiješane s iskrivljenim shvaćanjem nekih parabola istočnjačke filozofije, kipjele u Tominoj glavi. Znao je da ga sada nitko na svijetu ne može čuti, pa je stoga, ne skrivajući se, nonšalantno uživao u svojim mislima s velikim zanosom, guštajući u vlastitoj taštini. I uzalud...

Misao je, unatoč svojoj tajnovitosti i svakodnevnoj sumornosti, vrlo moćna sila, glavno oruđe čovjekovog napretka ili nazadovanja, kako vanjskog tako i unutarnjeg. I nema ništa iznenađujuće u njenoj dvojnosti. Sila je to što jest. No, tko će njome upravljati - pitanje je nad pitanjima. U velikoj većini slučajeva, u glavama ljudi ona hoda nekontrolirano. Stoga, čim čovjek podlegne izvanjskoj provokaciji i dopusti negativnu konotaciju u svijesti, misao to odmah doživljava kao osobni nalog, svojom snagom umnožavajući nalet negativnosti. Evo neposrednog rezultata: tisuću puta povećana negativna misao ne pogađa samo okolne ljude, materijalizirajući se kroz riječi, već prije svega njezina nositelja i tvorca, pržeći ga i proždirući iznutra.

Ma kako čudno zvučalo, ali naknadne hirovite sudbine proizlaze upravo iz takvih unutarnjih peripetija. Ovdje je pravi izvor svih ovozemaljskih nevolja i skršenih sudbina. Nećeš stići ni trepnuti kad se nađeš izbačen iz "sedla" Fortune: nećeš ti upravljati svojom

sudbinom, već će ona tebe vući na užetu preko svih rupa i neravnina života... Što ćeš, slobodna volja. Negativno rađa negativno. Pozitivno oblikuje pozitivno. Vidi se da je Bog naredio da svatko za sebe izabere put koji počinje u njegovim vlastitim mislima i skrene na stazu koju mu je vještije popločala primamljiva misao.

Sutradan je, pomno osmislivši plan svojih akcija, Toma otišao do Buljbe.

- Da, sve okej, - rekao mu je zavaljen u fotelji. - Jednostavno si mu prišao s krive strane... Čovjek je počeo gledati oko sebe, razmišljati globalno. Zato je htio dobru ideju, a ne tvoje fore s bikovima... Predložio sam mu da napravi udrugu za biznismene. I rado je slijedio moju zamisao.

- Kakvu udrugu? - iznenađeno je upitao Buljba, još uvijek ne vjerujući u uspjeh.

- Oh, to je super ideja! Čuvao sam je taman za ovakvu priliku... Mislim da će se i Kronosu svidjeti moja ideja, - sav važan je dodao.

Toma je, pušeći cigaretu, polako, uz odgovarajuća zastajkivanja, počeo pričati o "svojoj" sjajnoj ideji. Nadugo je rastezao s govorom, izvlačeći veliko zadovoljstvo zbog pozornosti Buljbe, koji ga je slušao ne mrdnuvši. Toma je u tom trenutku osjetio svoju nedvojbenu nadmoć, a taština mu je nabujala do neprepoznatljivosti. Ali, nažalost, svemu dođe kraj.

- Eto ti istovremena kontrola i blagostanje! I pazi, sve je čisto, stvarno, bez kriminala.

- Da, primamljivo, - rekao je Buljba s povećanim entuzijazmom, ništa manje od Tome se zapalivši za realizaciju ovog projekta. - Nije loša ideja... A šta, kažeš da se i Doktor primio?

- Još kako! On je pametan čovjek. Zgrabio ju je objema rukama. Dakle, Doktor će u toj udruzi biti izravno pod mojom kontrolom.

- Da?! Buljba se osmjehnuo. - A ti?

Toma se zburnio i pomalo oklijevao:

- Pa, ja... i nekako ću skretati pogled s tebe. Da, - brzo je Toma počeo ovaj osjetljivi razgovor prevoditi na drugu temu, - Ja sam, kako si i tražio, neizravno obećao, onako usput, da ću ti dovesti Doktora. Iako sam spomenuo da si vrlo zaposlen čovjek.

- Dobro si to spomenuo, - rekao je Buljba bahato, ali već malo ublaživši ton.

- Pa, općenito, i čitav raspored. Dakle, Doktor, ne znajući, pada pod naš "krov"...

Buljba se u sebi nasmijao Tominoj naivnosti, ali ništa nije rekao. Rasprava o svim detaljima ove grandiozne ideje trajala je neko vrijeme, naravno, samo o onima koje je Toma saznao od Senseja. A kad je tema iscrpljena, Buljba je zaključio:

- U redu, dobra ideja. Imaš zeleno svjetlo! Samo naprijed, počni...

"Hm", ljutito je pomislio Toma, - misliš da si neka faca, 'imaš zeleno svjetlo!' Samo me dovedi Kronosu, on će znati cijeniti ovu ideju. A onda ćemo vidjeti tko će kome odobravati".

Nakon što je Toma otišao iz ureda, Buljba je bio fantastično raspoložen. Napokon je imao s čime doći u središnjicu! Ne čekajući sljedeći dan, prethodno javivši Kronosu, odmah je otišao na sastanak. I već sat kasnije, Buljba je slikovito opisivao "svoju" grandioznu ideju o stvaranju udruge, koju je "sam razvio i izmislio".

- ...tako ovdje dobiješ istodobno kontrolu i blagostanje! Sve čisto i jednostavno... Ovdje sam skužio da treba potaknuti dečke da se mrdnu. Usput, pošlo im je za rukom doći do Doktora, a on, kad je čuo za ovu ideju, pao je na dupe! Dakle, već ima onih koji žele dobrovoljno pristupiti našoj udruzi...

Projekt se svidio i Kronosu. Pohvalio je Buljbu za pametnu ideju i rekao:

- Eto vidiš, možeš kad hoćeš... Ajmo se organizirati.

Buljba se od Kronosa vratio sav blistav od sreće. Napokon je zadobio prijašnje povjerenje i poštovanje. I što je najvažnije, kako je sve super ispalo! Jednim je zamahom riješio probleme i s Doktorom, i s poslom, i s vlastitom taštinom.

Odjednom je zazvonio telefon. Bio je to Toma.

- Bio sam kod tebe. Rekli su mi da si s Kronosom?

- Da.

- U vezi udruge?

- Da.

- Pa, je li Kronos odobrio ideju o udruživanju?

- Da. Svidjela mu se... naša ideja.

- A jesu li ga zanimali detalji?

- Kažem ti, dao je zeleno svjetlo, - Buljba je izbjegao odgovor, ne želeći otkrivati detalje. - Zato počni raditi punim kapacitetom. Da, ne zaboravi uključiti tog biznismena...

Ali Toma ga više nije slušao. U njemu je naglo bijes proključao burnom pjenom, mrzio je Buljbu, proklinjao ga u mislima. "Naša? Naša ideja? O, smrade! Da nisi možda ovu ideju prikazao kao svoju?! Kakva gnjida! Proklet bio..." Toma je iz uma pokupio najelitnije kletve koje je znao. I da mu je Buljba tada vidio oči, u kojima se zrcali cijeli tekst, koji dolazi iz dubine životinjskih osjećaja, zadrhtao bi od takva bijesa i ljutnje. No, Buljba, srećom, nije vidio taj "bikovski" pogled, pa je nastavio cvrkutati kao slavuj, dajući vrijedne upute.

- Dobro, - hladno je odgovorio Toma i poklopio slušalicu.

Kako ga je u tom trenutku mrzio! Mozak je grozničavo smišljao zvjerstva koja je Toma u svojoj mašti činio nad Buljbom. Uživajući u krvavom prizoru, Toma je zavjerenički siktao:

- Ništa, ništa... Bez mene ionako ne možeš napraviti ni korak u udruzi! Natjerat ću te da me upoznaš s Kronosom! Pokazat ću ti kako se krađu ideje...

Toliko se navikao na vlasništvo nad ovom idejom da mu nije ni palo na pamet da ju je jučer sam posudio od Doktora. Bilo je previše očito da mu se bliži ispunjenje sna da bi se zamario prisjećanjem na takve "sitnice".

Poglavlje 5 - OSVETA KONKURENCIJE

Istog dana navečer Sensei se susreo s Filerom.

- Pa, kako si? Ima li "nadzornih" problema?

Filer se nasmiješio:

- Naravno. S "nadzorom" su uvijek dva problema - babe i psi. Prve pretjeranom znatiželjom ometaju posao, dok drugi privlače pozornost glasnim lavežom... Ma, da sam ja predsjednik, ne bih stare babe slao u mirovinu, nego da služe u špijunaži! Pod njihovim budnim okom sve bismo špijune pohvatili u mjesec dana. Tada ne bi počeo život, nego bajka... na pilećim nogama.

Sensei se nasmijao:

- Baš tako! Babe su vjeran kadar. Dan i noć bdiju savjesno, takoreći iz duše, s ljubavlju.

Prasnuše u smijeh.

- Pa, kakve su vijesti? - upitao je Sensei.

- Dvije su vijesti: dobra i loša. Koju ćeš prvo?

- Daj dobru.

- Sve se odigralo kako si očekivao. Toma je sutradan otišao kod Buljbe. I dvadeset minuta nakon razgovora, kada je Toma otišao, Buljba je odjurio na "Olimp". A sudeći po raspoloženju u kojem se odande vratio, ideja je najvjerojatnije prošla s oduševljenjem.

- Pa to je super, - Sensei je prekrizio ruke na prsima, - sve ide po planu. Koja je loša vijest?

- Princip sendviča, - rekao je Filer škljocnuvši jezikom.

- Ne kužim...

- Pa, to je kad se čini da je sve tako lijepo i spremaš se staviti taj slasni zalogaj u usta, kad on odjednom padne i sav maslac iscuri.

- Što time želiš reći?

- Objasnit ću ti, nećeš vjerovati. Ipak sam uspio pročitati našu "konkurenciju". Ovdje je njihov dosje... Svi su bivši djelatnici raznih specijalnih postrojbi. Svojedobno su neki od njih radili u strukturi

saveznog KGB-a, drugi u specijalnim postrojbama Ministarstva unutarnjih poslova. Jedan je čak i iz Glavne obavještajne uprave. Nisu bili loši specijalci. Samo što su raspadom Saveza ostali bez posla. Neki od njih su umirovljeni, neki otpušteni. Uglavnom, sada rade gdje god se uspiju ubaciti: netko je vozač, netko zaštitar, netko tjelohranitelj. Po karakteristikama mjesta nekadašnjih službi, općenito su dobri momci. Pošteni, pametni, jake volje. Svoj posao su obavljali savjesno. Bez zamjerki i prigovora...

Sensei je prolistao dosje.

- Rekao si da ih je pet. A ovdje vidim cijelu mini organizaciju.
- Upravo tako, organizacija. A nazvali su je "Bijela strijela".

Sensei je iznenađeno podigao obrve.

- Šališ se? "Bijela strijela"?

- Da, da, dobro si čuo! I ja sam mislio da je to duh odmazde izmišljen od zainteresiranih osoba. Ispostavilo se da nije. "Bijela strijela" je od krvi i mesa. A sudeći po profesionalcima koji su u njoj, već sam spreman povjerovati u sve misteriozne priče o njezinim podvizima.

- Tko zna, možda su se prvo pojavile te priče, a potom i sudionici podviga... Kakav interes imaju na "Olimpu"?

- Sendvič, barem za nas. A maslac je iscurio.

Sensei ga je ponovno upitno pogledao.

- Zamisli, sinoć su iz skladišta kavkaske grupe u susjednoj regiji maznuli dvije bazuke.

Sensei se nasmiješio.

- Ozbiljno?!

- Skroz. I sve je obavljeno tako čisto da se manjak vjerojatno neće brzo otkriti. Ni sami ne bismo ništa saznali da za Gavrana i njegove prijatelje nismo organizirali danonoćni nadzor. Osjećao sam da će se nešto dogoditi.

- Hm, poslovno... Spretni momci.

- Sjajni su, naravno. Ali ako uzmemo u obzir da su "konkurenti" krenuli na "Olimp", nisu ništa lošiji od naših, i vjerojatno su proračunali rutu Kronosovog kretanja... Tako da postoje dvije opcije. Ili će bazukama udariti na "Olimp", što je malo vjerojatno, ili

na aute... Ako je vjerovati glasinama, "Bijela strijela" uvijek uklanja konkretnu metu, bez nepotrebnih nevinih žrtava. Dakle, meta je Kronosov auto. Štoviše, odnedavno zauzimaju položaje koji su savršeno prikladni za takav teroristički napad.

- Da, točno, maslac je iscurio. Svojim bazukama raznijet će nam sve planove u froncle!

- O tome ti pričam! Mislim da će djelovati u bliskoj budućnosti. Da sam ja na njihovu mjestu, isto bih učinio. Kada nastane šteta, to već neće biti isti učinak.

Sensei je par minuta o nečemu razmišljao, a zatim rekao:

- Nadam se da si otkrio gdje su sakrili bazuke.

- Vrijeđaš me! Naravno. Trenutno se nalaze u garaži. Adresa i vlasnik su navedeni u dosjeu. Pazimo ih kao rođene, ne skidamo pogled s njih. Mislim da još večeras imamo fore. Postavili su običan nadzor. Ali sutra... Sutra će, ako uzmemo u obzir Kronosov raspored, točno u osam navečer proći kroz zadane koordinate.

- Dakle, sutra... U redu. Ali i danas budite na oprezu.

- Razumljivo. Sad idem na taj položaj.

- Promatraj, nemoj se zezati! Ako uočiš zamke, javi mi odmah. Sam ću se za njih pobrinuti. Nemoj se nepotrebno izlagati i stršati.

- Da, jasno, jasno... Slušaj, a da im maznemo bazuke i kraj priče?

- Ne. Napraviti ćemo samo bezveznu buku, a nećemo riješiti problem u korijenu. Općenito, tiši od vode, niži od trave, samo pažljivo promatrati. Postavi dvostruki protunadzor. Bolje igrati na sigurno nego odjednom dobiti metak u potiljak... od vlastitih "kolega". Ti dečki neće dugo razmišljati. Sada, uoči operacije, živci su im napeti.

- Razumljivo.

- Dakle, daj mi plan terena gdje su označena njihova glavna mjesta na "Olimpu"... Očekuj moj poziv; ako ne večeras, onda sutra ujutro. Šifra ostaje ista.

- Dobro.

- Eto.

Rukovali su se, sjeli u svoje automobile i odvezli se u različitim smjerovima.

Pred Sensejem je bila vesela noć. Nakon cijeloga napornog radnog dana - primanja više od stotinu pacijenata, tri poslovna sastanka u "Cassandri", tajnog odlaska kod Filera - morao je još riješiti problem o kojem je ovisio razvoj daljnjih događanja u regiji. Gotovo da nije bilo vremena za razmišljanje. Donoseći bilo kakav konačni zaključak, jednostavno nije smio pogriješiti u svojim izračunima i prognozama. Previše je toga na kocki. Stoga, nakon što je slomljen i iscrpljen stigao kući, Sensei je odlučio posvetiti više pažnje... svojim svakodnevnim meditacijama, jer je bilo potrebno brzo dovesti tijelo i mozak u red, i što je najvažnije, namjenski uključiti podsvijest u rad. Osim duhovnih vještina, takav ciklus meditacija pomagao mu je brzo i učinkovito vratiti radnu sposobnost tijela i mozga.

Stanje meditacije je samo po sebi paradoksalno. Reklo bi se da spaja nespojivo u svakodnevnom životu: mir, duboku opuštenost i istovremenu koncentraciju pažnje, nalet prijemčivosti za količinu dolaznih informacija, spremnost da se trenutačno reagira na bilo koji signal. U normalnom stanju svijesti čovjekom uglavnom vlada dominantna lijeva ili desna hemisfera mozga, dakle, o pojavama razmišlja temeljito-logički ili slikovito-intuitivno. U svakom slučaju, osoba informacije percipira selektivno, odsijecajući samo svoj "omiljeni" dio iz ukupno dostupne cjeline. U stanju meditacije čovjek se oslobađa takvog automatizma. U tom nevjerojatnom stanju svijesti prevladava jednaka aktivnost obje hemisfere mozga. Tako meditant dobiva cjelovito viđenje. Inače, ta percepcija je svojstvena i djeci. Ali s godinama ovaj se dar izgubi.

Cjelovita percepcija informacija samo je jedan od koraka koji vodi do pravih visina meditacijske vještine, gdje se spoznaje bogati unutarnji svijet, neiscrpane mogućnosti podsvijesti i tajanstvenost duše. Ovaj učinkoviti način samospoznaje vuče korijene iz Starog istoka - kolijevke ljudske civilizacije. Oni koji su dosegli takve visine, kako legende svjedoče, vidjeli su svijet u potpuno drugačijim aspektima stvarnosti, spoznavši veliku tajnu vječne Duše i smrtnog Tijela.

Sensei se već dugo i ozbiljno bavi umijećem meditacije. Fenomenalno upravljanje vlastitim tijelom bila je davno prošla faza,

iako Sensei to znanje još uvijek aktivno koristi u svojoj mnogostranoj praksi, uključujući ekstremne borbe. Na primjer, kada su njegovi partneri na "Otoku" gutali stimulirajuće tablete s jantarnom kiselinom kako bi dva dana mogli bez hrane i spavanja, Sensei se u potpunosti ograničio na meditacije drevne umjetnosti "Belyao Dzy", što je, više puta se pokazalo u praksi, bilo znatno djelotvornije. Ljudsko tijelo je najsavršenija kemijska tvornica. Tu se nalaze svi potrebni elementi za mnoge različite reakcije. Zagonetna za suvremenu medicinu, sa svim njenim dostignućima, i dalje ostaju pitanja: "Kako? Što? Kada? Gdje?" No, čini se da su stari znali puno više o čovjekovoj prirodi, budući da su u meditaciji uspjeli utjeloviti tako nevjerojatne učinke na tijelo... Ne može se reći da vlasti nisu bile zainteresirane za te fenomene. Ali kako je mladić, čije čitavo djetinjstvo nije izlazilo izvan granica industrijskog grada, mogao poznavati zamršenosti rada s podsviješću jedne od najstarijih umjetnosti Istoka, za njih je ostalo misterij.

Nakon završetka niza meditacija, Sensei se osjećao u dobroj formi. Primijenio je kontrastno tuširanje. A za konačni učinak, kako bi mišićima dao odgovarajući tonus, dodatno je odradio nekoliko specifičnih vježbi disanja. Nakon što je na taj način tijelo i um doveo u odgovarajuće stanje, Sensei je sjeo u fotelju i počeo proučavati novi dosje. Malo kasnije izvadio je nekoliko video kasete iz skrovišta i pronašao potrebne snimke. Ponovno je uronio u čitanje dosjea. Uzeo je druge fascikle. Usporedio ih. Osobnosti koje je proučavao pokazale su se uistinu jedinstvene po svojim karakteristikama, kao i po svomu dosadašnjem radu.

Situacija je bila prilično ozbiljna. Čini se da je "Bijela strijela" odlučila pošto-poto uništiti Kronosa. Ciljana eliminacija "vrhuške" u posljednje je vrijeme prilično česta pojava, posebice u susjednim regijama. Ali fizičko uklanjanje Kronosa nipošto nije bilo dio Sensejevih planova. Kronos je bio samo kraljica u igri, a trebalo je doći do kralja. I ne samo doći do njega, već ga i matirati. Sensei je već praktički razvio genijalnu kombinaciju kako uništiti kriminalne aktivnosti "Olimpa" bez ispaljenog metka. Čak je i u drevnom kineskom traktatu o umijeću ratovanja zapisano: "Najsigurniji način da se porazi neprijatelj je da ga se uništi iznutra". Ovaj postulat je praktički besmrtnan, budući da je opravdan unutarnjim principima i zakonima ljudske psihe.

Sensejev plan bio je jednostavan i složen u isto vrijeme. Od "dna" prodrijeti u Kronosovu organizaciju, saznati pravo stanje stvari. Ispitati slabosti u odnosima. I ovisno o tome, već manipulirati

odgovarajućim radnjama, huškajući mafijaške šefove jedne protiv drugih. Složenost ovog projekta bila je u tome što je sve izgrađeno na zloglasnom ljudskom faktoru. Bilo je potrebno suptilno razumjeti psihu ljudi kako bi se, stupajući na takvo sklisko tlo, predvidjeli svi mogući scenariji razvoja posljednjih događaja. Ali... Zahvaljujući tako umješnom "rukovodstvu", s neupadljive pozicije "nižih", kriminalne strukture bi nedvojbeno doživjele krah. I, kako to obično biva u takvim situacijama, svatko bi krenuo spašavati vlastitu kožu sipajući kompromitirajuće informacije o bivšim kompanjonima. U takvoj "lađi koja tone" Lordovi marifetluci bili bi razotkriveni i njegovoj silnoj moći došao bi kraj.

Ali ako bi "Bijela strijela" ostvarila svoje namjere, onda bi na mjesto ubijenog Kronosa Lord stavio drugog. Odmah bi proveo reorganizaciju, ojačavajući glavne pozicije svojim ljudima. A onda bi Sensei i njegova grupa morali naporno raditi još barem godinu dana kako bi ponovno sastavili i "konstruirali" ono što su do ovog trenutka već uspjeli. A tko zna što se sve može dogoditi u to "izgubljeno" vrijeme pod jarmom nove kriminalne vlasti? Da, bilo što, od pogibije stotina nevinih ljudi pa do velikog pustošenja same države! Ne. Uloži su previsoki. Dakle, treba neutralizirati "konkurenciju". Kako? Naravno, da je bilo više vremena, moglo bi ih se lijepo ukloniti iz posla, takoreći klasično. Ali nema vremena. I Sensei je odlučio postupiti grubo, otvoreno. Dvije bazuke su naznačile taktiku djelovanja konkurencije, što znači da je potrebno biti na dva mjesta istovremeno kako bi ih se neutraliziralo bez buke i prašine. Sensei je radi veće sigurnosti cijele nadolazeće operacije odlučio sa sobom povesti svoga vjernog prijatelja Vanoa, o čemu ga je u tri ujutro požurio "obradovati" kodnim pozivom.

Kada se počelo razdanjivati, Sensei je sakrio sve dokumente i video kasete u skrovište, spalio listove s njihovim "rebusima". Zdrobio je pepeo i pažljivo ga stavio u malu papirnatu vrećicu. Zatim je izašao iz kuće i, poduzevši mjere opreza, automobilom se odvezao iz grada. Na putu je razbacao pepeo po raznim mjestima, slijedeći svoju staru naviku da ništa ne smatra sitnicama.

Odvezavši se u šumu, Sensei je izašao iz auta i krenuo pješice. Vrlo je dobro poznao to područje. Ovdje je bilo njegovo drugo skrovište, doduše, više nalik mini-bunkeru, koji je jednostavno bio natrpan svakojakim "tajnama". Jednom su ih na "Otoku" obučili izgradnji takvih skloništa. Ispočetka su ih mjesecima, poput vukova, tjerali kroz šume, usađujući im vještine ne samo u borbenom djelovanju, već i u orijentaciji na terenu. Također su bili

obučeni pažljivo se prurušiti, preživjeti u ekstremnim uvjetima, izgraditi ovakve mini-bunkere, samostalno nabavljati zalihe hrane i izraditi oružje.

Skrovište je bilo pažljivo kamuflirano i nije se razlikovalo od običnih izbočina. Od posljednjega Sensejevog posjeta prošlo je dosta vremena. Ali glavne "kontrolke" nisu bile poremećene. Sensei je sastavio "lukavi" ključ, koji se sastojao od četiri dijela, i otvorio neprimjetnu bravu. Oprezno se spustio niz stepenice, ali samo po njemu poznatim uporišnim točkama (inače bi sve istog trena poletjelo u zrak).

Odmjeravao je malenu prostoriju. Sve je bilo na svom mjestu. Sada je trebalo odlučiti koji zadatak preuzeti. Ovdje je bilo dosta arsenala. Bijaše tu brzometni "UZI", snajperska puška s laserskim ciljnikom i "olimpijskim" patronama za visokoprecizno gađanje na velike udaljenosti, jurišna puška AKMS Kalašnjikov s prigušivačem i uređajem za pucanje bez iskre (PBS) i s ciljnikom za noćno pucanje (NSP-3), ručni bacač granata "RG-6", pa čak i unificirana jurišna puška bazirana na "AKS-74" za podvodno gađanje. Kao i nekoliko pištolja: strojnica AEK-919K (Kaštan), pištolj TT s prigušivačem, automatski pištolj Stečkin (APS) i bešumni pištolj P-8. Za cijeli arsenal postojalo je odgovarajuće streljivo. Svo oružje je bilo u savršenom stanju, pažljivo zamotano u nauljeni papir. Sensei je savjerio UZI, nekoliko pištolja i vratio ih na mjesto.

U blizini je bio još jedan drveni sanduk s raznim vrstama hladnog oružja - od običnih bodeža i posebnih noževa do japanskih zvjezdica i šurikena. Zavirivši u sanduk, iz njega je uzeo tri zvjezdice i kao da ih je vagao u ruci. Malo je razmislio i pogledao oko sebe tražeći komad drveta koji je nekoć služio kao meta za trening. Vrativši se na površinu, postavio ju je na istu polomljenu osušenu granu, kao i prije mnogo godina. I, odmaknuvši se dvadesetak metara, oštro je bacao zvjezdice s različitih pozicija. Čelične zvijezde su se fijukajući zabijale u "desetku" pod različitim kutovima, tvoreći trokut. Sensei se nasmiješio i, zadovoljan rezultatom, pomislio: "Vau, ruka nije zaboravila. Eto što znači tjelesna memorija! Vještine ukucane u podsvijest nikada se ne brišu. To je isto kao vožnja bicikla. Jednom naučiš kako treba i onda znaš za cijeli život". Kad se vratio, stavio je metu na mjesto i ubacio zvjezdice u sanduk, zatvorio poklopac.

Uz to oružje, još je odvojeno pohranjeno nekoliko granata s učinkom buke i zasljepljivanja; plastični eksplozivi, usmjereni eksplozivi i suzavci. Općenito, sva ta "dobra", kojim su ga šefovi

"Otoka" svojedobno brižno opskrbljivali, bilo bi dovoljno za vođenje cijelog mini-rata.

Sensei je s prijezirom pogledao sav taj arsenal i teško uzdahnuo. Iako je pucao prilično precizno, ništa lošije od olimpijskih prvaka, i savršeno rukovao ostalim, ipak nije volio oružje. Ukrašavati sebe pištoljima i strojnicama kao igračkama novogodišnju jelku, Sensei je smatrao glupošću. Čovjek se opusti dok drži oružje u rukama i postaje ranjiv, jer se u njega uzda. Podsvjesno unaprijed odbacuje svoje prirodne mogućnosti, računajući na stroj. A ako mu se iznenada oduzme ta "posljednja nada", onda pada u paniku. A panični strah je jednak porazu bez otpora, zapravo, glupoj smrti.

Sensei je pogledao posebnu opremu. U rukama je vrtio uređaj za noćno gledanje. Na trenutak je razmislio i, odmahnuvši rukom, stavio ga na svoje mjesto. Više nego bilo čemu je vjerovao svojim prirodnim sposobnostima, a ne ovoj vojnoj igrački. Kao rezultat toga, tradicionalno zaobilazeći sve te "muzejske eksponate", kako ih je nazivao, Sensei je, kao i obično, uzeo kombinezon i maskirni ogrtač. "Barem nešto pametno su smislili" - pomislio je u sebi. Tkanina od koje je sašiven kombinezon nije reflektirala svjetlost i stapala se s bilo kakvom sjenom čak i danju, a noću bi čovjek u njoj postao potpuno nevidljiv. Bio je crne boje, kroja sličnog nindža odjeći, ali je imao svoje individualne posebnosti. Sensei je uzeo posebne lagane cipele s mekim potplatima, u dizajnu kojih je napravio neke promjene radi udobnosti. I nakon kratkog razmišljanja uzeo je mali nož.

Potpuno zadovoljan svojom opremom Sensei je otišao do izlaza. Pažnju mu je privukao mali kovčeg. Ukucao je složenu šifru. Kovčeg je lako kliknuo, prepoznavši svog vlasnika, i predočio mu svoju "riznicu". Sensei je pogledao unutra. Tu su, istim redoslijedom kao i do tada, bile pohranjene razne ampule, šprice, bočice i kutije s prašcima i mastima. Uključujući MMP kremu, koja ne ostavlja otiske prstiju. Sve je bilo hermetički zapakirano. Sensei je uzeo jednu od kutija i izvukao malu vrećicu s praškom. I, utipkavši šifru, zatvorio je ovaj "Ajbolitov žuti kovčeg", kako su ga u šali zvali na "Otoku". Premda je bio crn, a svrha njegova sadržaja bila je više u skladu s procesom obrnutim od liječenja.

Oprezno hodajući stepenicama Sensei je prikrio zamršenu bravu, pažljivo postavio "kontrolke" i posuo to mjesto prahom koji je, kako kažu, obeshrabrivao svakog psa da diše na nos. Iako je i ta predostrožnost bila nepotrebna.

Mjesto koje je Sensei nekoć odabrao za sebe odlikovala je neka posebna energija. I on je to jasno osjećao. U krugu od dvadesetak metara čak su i životinje zaobilazile ovo mjesto, a da ne govorimo o ljudima koji bi, kada bi zašli u ovu zonu, osjećali nelagodu, malaksalost, pa čak i neobjašnjiv strah. Sensei je to znao po sebi. Prvi put ga je ovo mjesto zainteresiralo kada je osjetio slične simptome. Drugi bi od bezrazložnog straha pobjegli što dalje. Ali ne Sensei. Po prirodi je bio prilično znatiželjan za takve prirodne pojave, i umjesto straha u njemu se javila žeđ za istraživanjem. Sensei je ovdje proveo nekoliko dana u određenim meditacijama, što mu je omogućilo da se prilagodi anomalnoj energiji ovog mjesta. Nakon toga mogao je sigurno boraviti u ovom "Bermudskom trokutu" bez veće štete po zdravlje.

Sensei je došao do auta, stavio odjeću u prtljažnik i odvezao se natrag. Kad je stigao kući, sunce je već izašlo. Nakon što se istuširao, skuhao je jaku kavu i počeo birati telefonske brojeve ljudi koji su mu bili potrebni. Zatim je ponovno provjerio svoj kombinezon i, ponijevši ga sa sobom, otišao na posao. To mu je omogućavalo brzi dolazak na mjesto zasjede u slučaju hitnog poziva od Filera.

Cijeli radni dan prošao je u napetosti, ali bez pravih problema. Završivši posao rano, Sensei je otišao na susret s ocem Ivanom. Na dogovorenom kilometru već ga je čekao Vanov auto. Naravno, u vozaču je bilo teško prepoznati nekadašnjeg svećenika. Otac Ivan je više ličio na uglednoga uspješnog biznismena. Kosa mu bijaše pažljivo začešljana unatrag i zalizana. Brada stilski podšišana. Bio je odjeven u svečano odijelo. Unatoč neprospavanoj noći, kao i službi u crkvi, izgledao je potpuno svježe i čilo. "Ford" u kojem je sjedio Vano također je više govorio o tome da "vlasnik" prije spada u poslovne krugove nego u duhovnu braću. Svatko sa strane bi to pomislio. To je zapravo bila samo neophodna kamuflaža.

Vozeći se do auta oca Ivana, Sensei se nasmiješio gledajući takve "rekvizite" i upitao kroz otvoreni prozor:

- Pošto je opijum za narod?

Otac Ivan se nacerio i, naglašavajući svoje omiljeno "o", u šali odgovorio:

- Svetom pesnicom dobit ćeš po prokletoj šiji. Zaveden si od čovjeka i ne važeš što zboriš.

- Da - nasmijao se Sensei. - Ini u blagostanju žive, kanda svetostima dostojanstvo uništeno biti neće.

Nakon što je parkirao svoj auto, Sensei je ušao u Vanov. Prijatelji su se srdačno rukovali.

- Šta je, sad su popovi počeli kupovati limuzine od doniranih para?

- Ne bogohuli, sine moj. Zavist je grijeh koji skroz osiromašuje dušu... Ne smijemo griješiti, nego ispunjavati zapovijedi Gospodnje...

- ...pogotovo u naše vrijeme, kada je životinjsko rasuđivanje posvuda prevladalo, - završio je Sensei omiljenu frazu oca Ivana.

- Dobro zboriš, - rekao je Vano, i dalje se smiješeći. - Pa, slugo Božji, zašto si zvao? Može bitno si se odlučio ispovjediti, otpustiti grijehe na sto prvom kilometru? Čak sam i svetu pričest ponio, za svaki slučaj.

Otac Ivan kimnuo je prema prtljažniku.

- Svetu pričest kažeš? To je dobro. Ovdje ima ljudi kojima je stvarno potrebna. Treba ih pričestiti prije nego što uzmu grijeh na svoju dušu.

- Ozbiljan grijeh?

- Ubojstva.

- To je ozbiljno... Valjda ne "župljane" koji u kilometrima učešća grabe u razmišljanju o sudbi svojoj?

- Ne. To su njihove "oči i uši".

- A-a-a, u redu. - Vano je, nakon što je već prešao na normalan govor, pojasnio: - Dakle, koji je točno zadatak?

- Znači ovako... Pojavili su se "konkurenti" koji mogu napraviti neželjene promjene u našim planovima. Ljudi su općenito normalni. Nekad su radili u sustavu. Imaju dobre rezultate. Jedan od navodnih sudionika čak...

Sensei je Vanou kratko rekao neke strogo povjerljive informacije o uvjetnom "takmacu", koje je Filer uspio nabaviti.

- Stoga ne griješi, - upozorio je Sensei sa smiješkom na kraju priče, - ne ubiti, ne ozlijediti. Samo onesposobiti. Poželjno je privremeno umrtviti, ali bez posljedica. - Razmotao je kartu. - Pretpostavljeno mjesto zasjeđe je ovdje i ovdje.

- Kakvo će oružje imati?

- Sitnica. Samo bazuke, - rekao je Sensei sa smiješkom.

- Ideš! Stručnost, vidim, drže na razini, prema zahtjevima vremena - drsko i sigurno.

- Možda će, slijedeći staru naviku diverzanta, sa sobom imati automatske puške i specijalne noževe, - dodao je Sensei ozbiljnije.

- Ma, to sto posto.

- Ja preuzimam ulogu prvog izvođača. Ti si drugi. Tvoj zadatak je onemogućiti i premjestiti tijelo do točke A, odnosno do prvoga. Je li zadatak jasan?

- U potpunosti. Prosto k'o pasulj. Deaktivirati. Onemogućiti. Premjestiti.

- Pa, onda naprijed! Služimo narodu.

- O Gospode, grijesi u me teški... - uzdahnuo je otac Ivan i dodao sa smiješkom: - A šta ćeš, za narod je za narod.

Sensei se prebacio u svoj auto i odvezao se, skrenuvši s autoceste na zemljani put. Zaustavivši automobile na znatnoj udaljenosti od mjesta koje ih je zanimalo, pažljivo su ih zakamufirali. Presvukli su se u specijalnu odjeću i počeli se kretati pošumljenim područjem prema navodnoj zasjeđi. Hodali su na određenoj udaljenosti jedan od drugog, gotovo nečujno. Krećući se posebnim mekim hodom, poput divljih mačaka, čas se šuljajući, čas se naglo ukipivši, približavali se cilju. Poput duhova, njihova su se tijela ukazivala između stabala, rastvarajući se u prostoru kjaroskuro šumskih zasada. Približavajući se objektima njihove pažnje, sporazumijevali su se jedva primjetnim gestama.

U to vrijeme promatrači su se pripremali za smjenu, pa im se raspoloženje značajno popravilo. Ipak, sjediti dvanaest sati u neizvjesnosti - nije ni mačji kašalj. Samo se naizgled posao promatrača čini lakim. Reklo bi se da tu nema ništa teško - stojiš i

gledaš! Ali to je toliko psihički iscrpljujuće da ljudi u ovoj profesiji često doživljavaju preopterećenje, pa čak i živčani stres.

Četrdesetak minuta kasnije, kada je počeo padati mrak, promatračima je putem radija rečeno da se vrate u "Zero One", odnosno u automobil koji će ih pokupiti. Sa sljedećom smjenom vozili su se dvadesetak minuta. To je bilo sasvim dovoljno da Sensei i Vano zauzmu udoban položaj na mjestima gdje se planira zasjeda "konkurentima". Senseju je bilo lakše odrediti lokaciju, budući da su promatrači stajali na točki koja je, prema svim svojim strateškim pokazateljima, najpogodnija za obavljanje sabotaze. Vano se, pak, morao pomučiti, oslanjajući se na svoju intuiciju i profesionalnu obuku. Uostalom, ako bi "konkurenti" koristili dvije bazuke, tada bi razmak između strijelaca trebao biti petnaest do dvadeset metara. Hitac iz prve bazuke u blindirani džip ne bi ga uništio, već bi samo nanio mnoga oštećenja. U tom trenutku, hitac iz druge bazuke, zahvaljujući već postojećim oštećenjima, potpuno bi raznio automobil. Stoga je Vano, izbrojavši dvadesetak metara od glavnog mjesta prvog strijelca (bolje više nego manje, lakše je doći s leđa), odabrao poziciju s koje se jasno vidi cesta. Koristeći promjenu smjene, vješto se i nečujno popeo na drvo koje je stajalo usred ove minijaturne zgodne čistine. Vanova prirodna mršavost omogućila mu je da se stopi sa stablom u jedinstvenu cjelinu.

Za razliku od Vanoa, Sensei je točno znao svoju poziciju. Problem je u kamuflaži. Osjećalo se da ovdje rade profesionalci, koji su okolo postavili mnoštvo "kontrolki". Ipak, djelovali su nedaleko od jazbine svog neprijatelja, itekako osigurane. Sensei je upamtio lokaciju šumskog smeća na tlu, raznih sitnih grančica. Odabirući zaklon, pažljivo je koračao kako ne bi poremetio moguću "kontrolku". A onda je uspio pronaći razbacane trule kore drveća na dodatnom prilazu položaju. A to je jedna od najboljih "kontrolka" u šumi. Komadi kore su toliko truli da bi se, ako ih lagano zgazite, odmah raspali. Sensei se odlučio smjestiti baš ovdje. Više nade u "kontrolke" - manje budnosti. Da, i sama priroda je ovdje napravila udoban ležaj u obliku male udubine. Uklonivši gornji sloj zemlje zajedno s trulom korom koja je ležala na njemu sa strane prolaza između dva stabla, Sensei je iskopao plitku rupu i prekrpio je dodatnim grančicama. I, smjestivši se u njoj, navukao je maskirni ogrtač. Zatim je pažljivo položio sloj zemlje preko glave. Na sreću, zemljani sloj bio je jedna srasla gruda. Odlično se smjestio. Takav udoban položaj dao je Senseju priliku da doslovce pod zemljom prati što se događa.

Prema prirodnom faktoru, u svrhu kamuflaže na treningu na "Otoku" puno su radili, svaki put komplicirajući reljef područja, predviđeni obzor, kamuflažu, pa čak i prisutnost (i, sukladno tome, reakciju) raznih životinja i ptica. No, najteže je uvijek bilo predvidjeti psihologiju uvjetnog protivnika, budući da su među "protivnicima" bili i sami učitelji, pravi asovi ovoga teškog posla.

Sensei se ukipio u iščekivanju. Sada je njegova snaga ležala u samoj nepokretnosti. Potpuna nepokretnost pouzdan je pratilac iznenađenja. Nije bez razloga što se u prirodi mnoge životinje i kukci ukipe prije napada. Ne vidiš ih i ne čuješ. Svojom bojom se stapaju s okolnim prostorom, kao da su nastavak, beznačajni dio golemog masiva. Njihova ukočenost je povoljan start prije napada. Isto čine i "žrtve" prirodnog ciklusa, stojeći kao ukopani ispred opasnosti. Ali u ovom slučaju to je povezano s očuvanjem života ("neprijatelj" neće odmah primijetiti). U oba slučaja nepomičnost je instinkt razvijen umijećem preživljavanja. Prirodna formula je jednostavna: nepokretnost je jednaka iluzornoj odsutnosti. I ljudi su to odavno primijetili.

Nakon nekog vremena pojavili su se glavni "heroji", koji su vukli bazuke. Bila su trojica. Dvojica su, sudeći po dosjeu, pravi specijalisti za diverzantski rad. Osim tereta, iza leđa su im visili automati "UZI". Treći je bio Gavran. Hodali su tiho, ne govoreći. Kada su stigli na mjesto događaja, pukovnik GRU-a je izvukao pištolj s prigušivačem. Još jednom ga je provjerio i zataknuo za pojas. Zatim je pažljivo pregledao promatračnicu. Hodao je vrlo blizu Senseju. Baterijom je usko usmjerenim svjetlosnim snopom obasjao trulu koru. Provjerio je još par obližnjih "kontrolki". I, očito ne primijetivši ništa sumnjivo, jasnim vojničkim gestama nijemo razjasnio položaj svojima podređenim. Jedan borac s bazukom krenuo je kriomice kroz žbunje u smjeru Vanoa. Drugi je počeo isprobavati bazuku, birajući najoptimalniji položaj. Starješina je uzeo dalekozor i počeo pregledavati područje i cestu. Napokon su utihnuli u iščekivanju.

Sensei je promatrao iz svog skrovišta, polako se grupirajući za početni položaj. Pokreti su mu bili vrlo spori. Jednostavno superspori. Takav pokret ostaje gotovo neprimjetan, čak i ako ga gledate izravno. Ljudsko oko je dizajnirano na način da više reagira na nagle radnje nego na postupno kretanje. Na primjer, ako uzmemo cvijet ili pupoljak, tada čovjek primijeti da se otvara samo prema očitim znakovima, iako se taj proces odvija konstantno i vrlo sporo. Ili u mraku brzo primijetimo svaki treptaj svjetla. A kako

točno dolazi do svitanja - nerazgovjetno ga fiksiramo i sudimo o njegovu nastanku samo zato što počinjemo razlikovati boje i predmete. Stoga, tako ultra-spori pokret ljudsko oko može zabilježiti samo laganim premotavanjem filmske vrpce.

Zauzevši početnu poziciju, Sensei se pripremio za napad. Već se skroz smračilo. Starješina je izvukao uređaj za noćno gledanje. Petnaestak minuta kasnije, napetim glasom tiho je rekao: "Pažnja..." Na cesti se pojavio luksuzni džip "Mitsubishi Pajero", posljednji krik automobilske mode, u pratnji dva "BMW-a". Pomoćnik je zauzeo planirani položaj, doveo bazuku u borbenu gotovost. Naciljao. "Pripremi se!" - začula se tiha zapovijed. Osigurač je škljocnuo. Istovremeno sa škljocanjem, Sensei je jednim skokom izašao iz svog skrovišta. Pomoćnik je samo uspio čuti lagano šuštanje, kao da je noćna ptica poletjela s grane, i naredbu starješine: "Pali!" Njegov mozak je već poslao naredbu mišićima, ali...

Odjednom je osjetio laganu bol u zatiljku. Oči su mu bile zaslijepljene jarkim bljeskom žučkastoružičaste boje, kao da je upaljen snažan reflektor. Tijelo se istog trena ukočilo. Ovaj je čovjek počeo s užasom osjećati kako su se svi mišići, poput jednog mehanizma, stisnuli u grču protiv njegove volje i želje. Užasan grč zahvatio mu je cijelo tijelo. A najčudnije je bilo to što se prst koji je ležao na okidaču, umjesto da se stisne, teškom mukom počeo otpuštati. Činilo se da napetost u tijelu svake sekunde raste i ništa je ne može zaustaviti. Mišići su se skupljali toliko snažno da se pomoćniku učinilo da čuje krckanje vlastite kralježnice. Slijedeći pravila koja su se nekoć uvježbavala u KGB-u, pokušao je pojačati nepodnošljivu bol kako bi izgubio svijest. Ali svijest je bila doslovno blokirana. Začudo, unatoč svim metamorfozama tijela i uma, savršeno je sve čuo i vidio. Automobil-meta produžio je mirno u svom smjeru. Ali to pomoćnika nije brinulo. Sva njegova pozornost bila je usmjerena na vlastito okovano tijelo. Takvo ga je stanje šokiralo. Nikada u cijelom svom vojnom životu nije doživio ništa slično.

U međuvremenu, starješina je instinktivno više osjetio opasnost nego ju je vidio. Mehanički prateći uhodane pokrete dugogodišnjeg iskustva, oštro je bacio uređaj za noćni vid u svjetlucavu sjenu. Prema svim pravilima vojne znanosti, ako se predmet oštro baci na čovjeka, on će sigurno podići ruke, instinktivno se braneći. Ali dok podiže ruke, otvara torzo, ostavljajući ga nezaštićenim na djelić sekunde. Stoga je starješina u trenu, bacivši napravu u smjeru

pretpostavljenog protivnika, smjesta iz okreta nogom izveo kratki, ali snažni "Mavaši", vjerojatno u područje ispod rebra protivnika. Prije, u sličnim slučajevima, od tako snažnog udarca čovjeku bi obično bila slomljena rebra i pukla bi mu jetra, što bi neminovno dovelo do smrti. No ovoga puta pukovnik, okorjeloga ratničkog duha, prvi put u životu pogriješio je. Zapravo se to ni ne može nazvati greškom. Bilo je to nešto neuobičajeno... Uređaj za noćni vid letio je kroz sjene, a noga je s bukom prorezala prazninu.

Gotovo istovremeno zadobio je snažan udarac u predio srca. Pukovnik je vladao mnogim trikovima i udarcima, uključujući i u ovaj ranjivi organ. Više puta ih je osjetio na vlastitoj koži, pa je stoga vrlo dobro poznao odgovarajuće simptome povezane s poremećajem rada srca. Ali ovaj čudni udarac nije nalikovao ni na jedan od njih. Njegovo migoljivo srce kao da je stisnula nevidljiva ruka i ono je, zanjihavši se nekoliko puta, istog trena stalo. Pukovnik je cijeli proces osjetio tako realistično, kao da uopće nema kože ni kostiju, već samo unutarnje, lako dostupne organe. Zastojem srca došlo je do neumljivog poremećaja cirkulacije krvi i pukovnik je shvatio da gubi svijest. Ali umjesto da se svom težinom sruši na tlo, osjetio je kako mu se tijelo postupno spušta, kao u mekano paperje. Iz nekog razloga, u tom se trenutku sjetio kako je u svomu dalekom djetinjstvu isto tako padao, držan brižnim roditeljskim rukama. Posljednje što mu je palo na pamet bila je misao: "Kako je sve ispalo glupo... sve je glupo na ovom svijetu..."

Oko pukovnika lebdjela je tama. Crni ponor ga upijaše mučnom brzinom. Uz buku i neskladne vapaje, preletavaše lica voljenih, umirućih prijatelja, umirućih neprijatelja... Jecaj, plač, škrgut. I... bol, nepodnošljiva bol, superjaka bol, kao da je duša doživljavala neljudsku patnju. Bilo je nemoguće istrpjeti, to je bilo izvan granica njegove izdržljivosti. Odjednom je u daljini bljesnula meka privlačna svjetlost. Iz nekog razloga pukovnik je intuitivno shvatio da će se, ako dođe do tog svjetla, odmah riješiti ovih teških muka koje su mu izazvala lica i sjene koje su jurcale uokolo. Cijelo njegovo biće hitalo je u taj blistavi trenutak vječnosti. Ali što se više trudio doći do tamo, to su njegovi pokreti postajali sporiji, sjene su ga obavijale tješnje, poput debele užadi s teškim kamenjem na krajevima. I što se više trudio osloboditi ih se, sve su ga jače i čvršće sputavale. Napokon, skupivši posljednju snagu, napravio je očajnički trzaj... Evo dugo očekivane Slobode! Njegovo je tijelo, poput kamenog kipa, ostalo daleko iza. Munjevita brzina... I kada je samo malčice preostalo do svjetla, u njoj ugleda oči... oči pune Ljubavi i

istovremeno Strogosti. Gledale su netremice. U njihovim se zjenicama ogledala beskonačnost.

Bljesak jarke svjetlosti... Pukovnik se ponovno osjeti u vlastitom tijelu. Samo što je više ličilo na ogromni, zahrđali skafander. Osjećao je snažne otkucaje srca, dok mu je krv ponovno pojurila žilama, poput vode koja se probija kroz golemi tunel. Bilo mu je odvratno biti u ovom skafanderu, kao da je upao u zatvoreni prostor - zamku, kao da ga je netko na silu strpao u taj akvarij. Cijelo njegovo biće pojurilo je natrag u tu daleku svjetlost. Ali jao... Odnekud se začuo ugodan melodičan glas, kao da je netko pjevao a ne govorio: "Još nije vrijeme da umreš, nije vrijeme..." A onda je uslijedilo guranje izvana.

Pukovnik se probudio. Činilo mu se da je prošla cijela vječnost. Ali ta vječnost stala je doslovno u nekoliko sekundi. Vrijeme je u svojim granicama varljivo, pogotovo kada su u pitanju sfere podsvijesti. Njene granice su prozirne: stvarno - nestvarno, bilo je - nije bilo, vječnost - sekunde. Sve se pomiješalo, sve se preokrenulo... Sve je postojalo po nekim drugim zakonima, pretvarajući postojanje u privid, bitno u prazno, smrt u novi život. Vidio je pred sobom sve iste prijazne oči. Iz njih je izbijala ugodna svjetlost. Duša mu bijaše spokojno i dobro. Nikada nije doživio tako blaženo stanje. Postupno su nejasne mrlje oko njega poprimile konkretne crte.

"Šta je, probudio si se, vojniče?" - čuo je pukovnik odnekud iz daleka isti ugodan glas. Još ne shvaćajući gdje je stvarnost a gdje fikcija, slablašnim glasom upita: "Tko si ti?" Pitao je kao da se nada da će čuti nedvosmislen odgovor koji ga povezuje upravo s tom lijepom stvarnošću u kojoj je nedavno boravio. "Sada je najvažnije TKO SI ZAPRAVO TI", odgovorio je isti melodičan glas. "Ja?" - čudio se pukovnik u sebi. "Stvarno, TKO SAM JA?" - pomisli.

Konačno je i posljednji veo koji ga je povezivao s dalekim, ali vrlo poznatim svijetom, potpuno iščezao. Svijest je potpuno preuzela njegov vojnički mozak. I nešto je zlo zavladao u njegovu umu. Nad sobom je ugledao nagnutog čovjeka u crnoj uniformi s podignutom koprenom. Oči su mu blistale od titranja obližnje svjetiljke.

- Jebote.., - tiho je opsovao pukovnik i pokušao ustati, ali se nije mogao ni pomaknuti, jer mu se cijelo tijelo zgrčilo.

- To je dobro. Čim si opsovao, znači da si se sigurno pribrao, - tiho i ljubazno reče čovjek koji je sjedio do njega.

Pukovnik je opsovao prema crnome:

- Ma, ti... Tko si ti?... ... Šta gledaš?! Vidjet ćeš ti, gade... ... Šta šutiš... Pičkice... Mrzim te... Seronjo!!!

- Zašto zagađuješ zrak? - rekao je Sensei mirno i, sagnuvši se do samog uha ležećeg, tiho izgovorio njegovo pravo ime i prezime.

Pukovnikov je bijes u trenutku splasnulo, a zamijenilo ga je iskreno iznenađenje. Prije trideset godina, dok je radio za GRU, morao je potpuno promijeniti ime, lažirati svoju smrt i ležati u lijesu na vlastitom sprovodu. To je bilo vezano za incident opasan po državu. Dugi niz godina živio je pod lažnim imenom i izgledom. Samo su dva generala znala njegovo pravo ime, a jedan od njih je nedavno umro.

- Kako si... - pukovnikove riječi prekinule su se usred rečenice, a oči mu se raskolačile od užasa koji ga je obuzeo.

- Smiri se, smiri se...

Sensei se ponovno nagnuo nad pukovnikovo uho tako da ga ukočena "statua" s bazukom ne bi mogla čuti i tiho mu šapnuo njegovu pravu godinu i mjesto rođenja, imena roditelja, brojke iz osobnog dosjea, osobni broj bivšeg obavještajca, imena ljudi povezanih s incidentom zbog kojeg je i došlo do neočekivanog preokreta u sudbini pukovnika.

- Je li dosta ili da nastavim?

- Dosta, - rekao je rezigniranim glasom.

U to vrijeme u grmlju se začulo lagano šuštanje. Vano je nosio težak teret - drugog promatrača, skupa s bazukom. Senseju je do uha doletjelo tiho, nezadovoljno gundanje oca Ivana: "...rečeno je 'ne ubij', 'ne mrzi one koji nam štetu nanose'... Zaboga, kako si težak, čedo Božje, sa svojim grijesima..." Prišavši, spustio je teret na zemlju i ukipio se kao da nikad nije bio tamo.

- Tko ste vi? - upita pukovnik.

- Pa, u svakom slučaju, nismo MUP, ni KGB ni GRU. Recimo da ovdje imamo svoj interes...

Dok je Sensei sve to govorio, pukovnik je grozničavo razmišljao tko bi ti momci mogli biti. Odmah je odbacio verziju razbojnika, sve je bilo previše profesionalno odrađeno. Njihova odora govorila je o pripadnosti specijalcima. Nije bilo oružja. Ali majstorski su vladali čak i njemu nepoznatim tehnikama. I što je najvažnije, podaci koje su posjedovali ukazivali su na to da su momci pripadali najvišoj

vojnoj eliti bivšeg SSSR-a. A s takvima nema šale. Bilo bi puno lakše da su pripadali Predsjednikovim osobnim tjelohraniteljima... Ali zašto mu je ovaj tip dopustio da ga pogleda u oči? Zašto?! Od te pomisli lagana jeza prošla je skamenjenim pukovnikovim tijelom.

- Ovdje imamo svoj interes, - ponovio je Sensei. - A vi, momci, svojim bazukama razbijate globalnu igru. Želite srediti Kronosa...

Na spomen Kronosa pukovnik je živnuo:

- Kronos nam jebeno ne treba! - On je razbojnik. Gonite ga dovraga. Treba nam samo Minoks. Taj gad nas je izdao... Zakleo se... Prekršio je sve zakone oficirske časti i savjesti! Minoks je izdao ljude koji su jednom s njim dijelili zadnji komad kruha! Pretvorio se u seronju. Pogledajte šta radi! Sve što je naučio za obranu Domovine izdajnik je iskoristio za vlastito bogaćenje, za napredak kriminala, za uništenje same Domovine koju se nekoć zakleo štititi. Za takvu strvinu nema mjesta u ovom životu!...

Tijekom strastvenog govora, pukovnika obuzeše luđački bijes i gnjev. Činilo se da će ga, ako mu Minoks sada zapne za oko, golim zubima rastrgati u komadiće.

- Govnar! Svejedno neće izbjeći našu odmazdu!

Sensei je samo uzdahnuo, gledajući takvu uzavrelu mržnju, i rekao:

- Igra je skrojena za veće uloge. Kronos i Minoks su samo potrebne figure. Dakle, šizio ili ne šizio, svakako se moraš smiriti.

- Da, sve ja to dobro znam. Ali shvati nas! Minoks će svejedno umrijeti, bez obzira na cijenu, makar njegova smrt odnijela sve naše živote odjednom! To je stvar časti, razumiješ? Časti!!!

Sensei odmahnu glavom.

- Da, dečki, zadali ste si zadaću... Pa, učinimo to. Budući da su vaše težnje tako nepokolebljive, hajde onda da se dogovorimo da Minoksa nećete dirati do kraja naše operacije... Možda ćete se do tada i sami predomisлити o tovarjenja dodatnog grijeha na svoju dušu.

- Ne, - rekao je pukovnik odlučno, - nećemo se predomisлити. - Kako ćemo znati da je vaša operacija završena?

Glas mu je već postao ujednačen i miran. Shvatio je da ovdje nitko nikoga neće ubiti.

- Recimo ovako. Na dan završetka operacije imat ćeš svježi buket jarko crvenih ruža u svom stanu. Pa, onda ćeš sam odlučiti: hoćeš li ga dati voljenoj ženi ili ga staviti na grob svog neprijatelja.

Pukovnik se naceri, misleći: "Gle, ovi likovi se lože na romantiku".

- Slažem se.

- Nećeš me iznevjeriti?

- Časna riječ.

- Superiška... A sad, brate, vrijeme nam je. Naravno, nikad nas niste vidjeli. Smatrajte da je to bio glas s neba.

Sensei je bocnuo jednu točku na pukovnikovom tijelu. Ovaj nije ni vidio zamah rukom. Sensei je isto učinio s ukočenim pomoćnikom s bazukom, ali prethodno razborito u stranu pomaknuvši istureni kažiprst blizu okidača.

- Ne brinite za svoje zdravlje, dečki. Ti ćeš se u potpunosti oporaviti za četrnaest minuta, a tvoj pomoćnik za petnaest. A ovaj, - Sensei je pokazao na onesviještenog čovjeka, - za dvadeset i pet minuta. Bok! Ne zaboravi svoje obećanje.

Dvije sjene bljesnule su pred pukovnikovim očima i nečujno nestale u tami. Ostao je sam sa svojim mislima. Ono što se dogodilo izazvalo je u njemu čitavu buru različitih emocija i misli, dotaknuvši neki unutarnji, duboki smisao njegova života. Ali postupno je ta oluja počela jenjavati sama od sebe. Na kraju se činilo da se nešto promijenilo u pukovnikovoj svijesti. Ljutnja je negdje nestala. Lakoća i blaženstvo ponovno su zavladao njegovim umom. Mirno je gledao u noćno nebo posuto zvijezdama. "Kako su lijepi ti daleki svjetovi, kako ih je veliko mnoštvo... I svaki od njih pulsira svojim divovskim životom, potpuno drugačijim od našega, ljudskog. Tko smo mi u usporedbi s tim svjetiljkama? Ništavilo, prašina s drumu..." Pukovnik se iz nekog razloga sjetio knjige o fascinantnoj astronomiji koju je jednom davno, u mladosti, pročitao. Ali njene stranice jednostavno su plijenile svojom "kozmičkom" filozofijom. U njoj se govorilo da ako se čovjeka gleda iz svemira, onda je, sa stajališta evolucije planeta, u punom smislu riječi "ništa". Njegove dimenzije su toliko male u odnosu na "megalopolise" galaksija, svemira, da se ne može usporediti ni s prašinom. Jednostavno NIŠTA! A njegov život na ljestvici globalnog kozmosa nije ni djelić sekunde. To je isto NIŠTA. "Zašto onda čovjek živi? Zašto mu je dano vrijeme i ovaj skromni kutak Sunčevog sustava u golemim

prostranstvima globalnog Kozmosa s milijardama zvijezda? Zašto?! Tko sam ja?.. Tko sam ja zapravo?.."

Prvi put u životu pukovnik je iz nekog razloga razmišljao o ovom pitanju upravo sada, ove noći i na ovom mjestu. Čudna je, uostalom, ta gospođica Sudbina, koja je upravo ovdje, u ovo vrijeme, neočekivano ostavila otisak "raskrižja"... U pukovniku su se uzburkala neka nejasna sjećanja koja su ga uznemirila kao da nisu s ovoga svijeta. I htio ih je shvatiti, slijedeći svoju uobičajenu logičku naviku da sve objasni do kraja. Ali tada, kao da je njegovo tijelo probolo tisuće igala. Izgleda da su mu se svi udovi istovremeno oporavili. Pukovnik je tiho opsovao, postupno stežući i otpuštajući prste na svojim "oživljavajućim" nogama i rukama. Svijest mu je opet bila obavijena velom mržnje, zla, a ugodan, fini osjećaj odjednom je negdje nestao. To ga je još više naljutilo.

Minutu kasnije njegov se pomoćnik promeškoltio. A prvi pokret je izveo kažiprst desne ruke - instinktivno se stegnuo i opustio. Konačno je izvršena naredba koju je mozak poslao tim mišićima.

Poglavlje 6 - UDAR

Nekoliko dana nakon ovog važnog događaja, kojega apsolutno nitko drugi nije primijetio, Sensei je imao sastanak s Buljbom. Ponovno se uživio u svoju staru ulogu, iako mu je sve to bilo duboko odvratno. Sensei bi s velikim zadovoljstvom radije sjedio u položaju "lotosa" negdje na vrhu drevnih planina Altaja nego ponovno kaćio na sebe kamuflažu od zlatnih drangulija i skupih stvari, glumeći hladnokrvnog moćnika, vješto izbjegavajući zamke na putu do vlasti.

Svijet ljudskih želja je tajanstven. Svatko u njemu teži svojim visinama. Siromašnima nedostaje bogatstvo, bogatima sreća, sretnima mir. A najzanimljivije je da je takav optok brojnih želja stalno prisutan u nevidljivim sferama ljudskog društva. Ljudi su u stanju potrage. Za potpunu sreću svima uvijek nešto nedostaje. I upravo to unutarnje nezadovoljstvo tjera ih da iznova bezglavo uranjaju u vrtlog novih kušnji.

Toma, koji je trebao Senseja predstaviti Buljbi, skovao je svoj plan osvete vođi bande s kasnijim zauzimanjem njegova "trona". Prevariti varalicu smatrao je dvostrukim zadovoljstvom za svoju

osobu. Stoga je djelovao prikriveno i lukavo. Toma je intenzivno tražio prečac do upoznavanja s Kronosom, kako bi kasnije sa zadovoljstvom narušio Buljbin ugled. A glavni mu je adut u ovoj igri bila udruga.

Sensejevo prvo upoznavanje s Buljbom, naravno uz Tominu pomoć, pokazalo se prilično suhoparnim. Sam Buljba je sebe prikazao kao zaposlenog čovjeka. Neki ljudi su trčali i vrzmali se oko njega. Ili bolje rečeno, čak ne "neki", već sasvim prepoznatljivi. Činjenica je da se još na ulazu u gangsterski "brlog", kao i obično, Sensei sjetio lica dokone teturajuće braće. A upravo su ti dečki, po glupom scenariju, stvarali privid Buljbine burne aktivnosti, trčeći redom u njegov ured i čitavim svojim izgledom pokazujući koliko im je šef ozbiljan i važan. Sensei se neprimjetno naceri gledajući ovu mišju strku i pomisli: "Vamte-tamte, ali znaju baciti prašinu u oči. Vjerojatno je to u krvi - ništa ne raditi, stvoriti dojam velikog rada".

Budući da je Buljba bio "prilično zauzet", pridošlicama je mogao dati samo minutu. Toma je predstavio Senseja, bla-bla, to je moj prijatelj, zajedno ćemo raditi biznis. Na što je Buljba ukratko izrazio pristanak, ne zaboravljajući reći glavno:

- Ako bude problema, dođite, riješit ćemo. Sam Kronos je dao zeleno svjetlo... A ako netko od biznismena ne želi, natjerat ćemo ga. To nam treba. Ne organizirate se sami, već u ime većih ljudi, tako da možete sigurno raditi...

"Baš sam počašćen", Sensei se nasmejao u sebi. Ova je rečenica bila kruna u Buljbinom govoru. Zato što u podzemlju "raditi u ime većih ljudi" već podrazumijeva stalni novčani danak nametnut čovjeku. Običaj je jednostavan: "Koristiš ime - plati".

Od ostatka Buljbinoga "kratkog" oproštajnog govora s pripadajućim dragocjenim uputama (DU), Sensei je gotovo zaspao. Već mu je, iskreno, dosadila takva nemarna igra niskog kalibra. Ali ovu fazu je trebalo proći. Zijevao, ne zijevao, ali sve je u tome... Konačno, Buljba je završio s davanjem DU-a i požurio se oprostiti, misleći na svoju "pretjeranu zaposlenost".

Sljedećih dana Toma je počeo intenzivno surađivati s biznismenima, nagovarati ih na suradnju, a Sensei mu je u tome aktivno pomagao. Ovdje je Sensei napeo sav svoj potencijal. Pod općom halabukom i vanjskim "dobrim" pokrićem tražio je ljude poslovno povezane s onima koji su Kronosovoj kasci prasici donosili znatne prihode. U ovoj fazi počela je glavna igra. Sensei ih

je ne samo pobliže upoznao, već je i neprimjetno otkrio psihološke karakteristike ljudi, njihove navike i slabosti. Kroz njih je provjeravao veze s najbogatijim ljudima na tom području, na kojima je počivalo Kronosovo carstvo, a otkrivao je i lance interesa, "međusobnog poštovanja" i tome sukladnog "prijateljstva". Bio je to vrlo delikatan, težak posao, ali iznimno važan. Stoga bi, nakon rada u medicinskom centru, Sensei stupio na dužnost u svojim nezakonitim aktivnostima, a noću bi analizirao primljeni materijal. Naravno, to je zahtijevalo puno truda i vremena, ali što ćeš, mora se. Prije pritiska na gumb za likvidaciju zločinačke organizacije bilo je potrebno pažljivo razumjeti sve njezine unutarnje i vanjske sheme i tek onda, nakon što se sve temeljito prouči, poslati taj jedan nepogrešivi impuls koji će neumoljivo i precizno uništiti cijeli mehanizam.

Ljeto je stiglo. Život je teкао odmjereno, mirno. Nije bilo drastičnih promjena na vlasti kriminalnih struktura. Buljba se okuražio, sve više razotkrivajući svoje pohlepne ideje ispod oklopa obrambenih misli. Već je požalio što je dopustio Martinjiću da se tako lako odvoji od bande. Isto tako, više nije bio zadovoljan činjenicom da Doktor surađuje s Tomom. Buljbi je smetala Doktorova neovisnost. Gladni mozak je žudio za još. Kolovođa je htio Doktora propisno vezati za svoju bandu, za svoj "krov", kako bi njegov novac bio direktno pumpan u Buljbin džep.

Te je misli, uz pomoć nagovještaja, podijelio s Tomom. A on je, manevrirajući između "vaših" i "naših" u postizanju vlastitih ciljeva, bez razmišljanja predložio:

- Doktor ima prodajna mjesta na regionalnom tržištu, gdje vlada Vovka-"Nindža". Dogovorimo se s Vovkom, kao, neka organizira udar tobože od "gazde". A mi ćemo, poput "prijatelja", pomoći da se ova Doktorova glavobolja riješi bez problema.

Toma je inteligentno savjetovao jednu od glavnih postavki svake bande, stare koliko i svijet. Njen raspored je jednostavan. Čim bi se u posjedu kriminalne strukture pojavio odgovarajući biznismen, gazda ga preko treće osobe nastoji ne samo upoznati, već mu i osigurati vlastiti "krov". Naravno, biznismen sumnja u potrebu za takvu "pomoć" i javlja ju se određena pitanja: "Za što ću im platiti?"

Radim mirno... Mo'š mislit što mi treba takav 'pomagač' na tristo godina". U tom trenutku, vođa bande, kako bi svomu "klijentu-muzari" psihički održao vjeru u predloženi "krov", traži od druge bande da nasrne na ovog biznismena. A onda se sve događa kao na filmu. Jedna banda zagnjavi, "krov" štiti na vrijeme. Obračun, prašina, meci u zraku. Klijentu-gledatelju od takva "krvavog vesterna" već se od straha tresu tetive koljena, diže mu se kosa na glavi. Nikada u životu nije vidio takve "obračune" zbog njegove osobnosti i imovine i nikada se nije tako živo osjećao u svojoj koži. Naravno, na kraju ovih kazališnih predstava zastao bi mu dah od sreće, ruke bi mu drhtale, blaženi osmijeh na usnama i jedina uporna misao u glavi: "Dobro je da sam se povezao s ovim dečkima! Kako je divan život s njima!" I od tog dana klijent počinje voljeti i cijeliti svoj "krov" iz dubine srca, velikodušno plaćajući previsoku naknadu za svoje sretno "oslobođenje i zaštitu". Tako kod bandita izgleda "dobro organiziran i razumno postavljen biznis", a na njihovu jeziku - "odvajanje čiste vode". Njihova industrija je takva. Dakle, nema slučajnih udara. A "krov" još nikoga nije spasio od iznenadnosti zalutalih "gostujućih izvođača".

Sensei je sve savršeno razumio. Predobro je poznao svu tu razbojničku kuhinju. A kad je Toma, skrivajući oči, počeo opširno nagovještavati: "Ako bi se ti obratio...", onda je Senseju postalo jasno kakvu mu spačku žele namjestiti. Jedino nije znao s koje strane točno očekivati klip u kotače. Sensei je svoje nesretne "trgovce" uputio o mogućem "udaru", o oprezu i spremnosti na takve radnje, te počeo čekati.

Bila je subota. Andrej i Valera išli su na tržnicu automobila, kao i obično, radi zarade od prodaje boja. Ignorirajući Sensejeva upozorenja, Andrej nije poveo gomilu sa sobom. "Samo potrošiš puno goriva... Koliko dugo ćeš ih mukte voziti?" - pomislio je. Direktor "Cassandre" obukao se u svoj neponovljivi grimizni sako, iako je vani bilo prilično vruće. Obukao je moderne hlače, tek jučer kupljene. I, odbacivši posljednje trunke prašine, pomno se pregledao u zrcalu. "Odlično!" - izustio je škljocajući jezikom od zadovoljstva.

Andrej je važno otišao do svog "Audija", gdje ga je već čekao Valera. Također nije zaostajao u modi, ali je u usporedbi s Andrejem izgledao skromnije. Ta usporedba je bila vrlo laskava samozadovoljstvu direktora tvrtke "Cassandra".

Dolaskom na tržnicu, poslovni momci počeli su skupljati novac sa svojih "punktova"... Fascinirani ovom aktivnošću, nisu primijetili kako se među gomilom na tržnici pojavila skupina od petnaestak ljudi, većinom kavkaske narodnosti. Njih petorica prišli su Andreju i Valeri i, ne objašnjavajući ništa, počeli ih tući. A ako se Valera ipak nekako opirao, onda je Andrej letio kao nogometna lopta, sa strahom odmah zaboravivši svo svoje "umijeće" u borilačkoj vještini. Nije ni shvaćao o čemu se radi. I tek kad mu je jedan od napadača izlio cijelu limenku boje na glavu, potpuno uništivši skupu odjeću i bolno ga ponizivši pred gomilom čaršijskih promatrača, tada mu je, kako kažu, sinulo. "Punktovi" su uništeni. A Andrej, jadan, pretučen, brišući svoj natučeni nos, pokušao je promrmljati nešto o službenom dogovoru s vlasnikom tržnice.

- Kakvi dogovori? Koji gazde? Kakav krov? - grubo je rekao brigadir jurišnika s jakim naglaskom. - Šta ti melješ, budalo... Nemoj da te sad zavežem i objesim naopake za noge. Kao ker ćeš visiti i krepavati dok ti ne dođe krov.

Ali, naravno, nije ispunio svoja pozamašna obećanja, samo je zaprijetio:

- Ako sutra u deset tvoj krov ne bude ovdje, ne izlazi mi na oči, jes' čuo!?

Pokupivši zaradu i na kraju našutavši "gubitnike", jurišnici su ponosno napustili mjesto događaja, praćeni znatiželjnim pogledima promatrača.

Nervozni Andrej nije se mogao riješiti korozivne boje automobila. Psujući, proklinjao je dan kada je ovdje otvorio te "pункtove". Valera je zajedno s prodavačima nekako skupio preostalu robu. Poniženi i uvrijeđeni, "nesretni poduzetnici" požurili su napustiti zlosretnu tržnicu i krenuli ravno prema uredu. Stigavši tamo, počeli su izljevati "dušu" umrljanu bojom, emotivno mašući rukama. Andrej je bio posebno revan, deseterostruko povećavajući svoje "podvige" u očajničkom protivljenju. Ali, po njegovu mišljenju, snage su bile previše neujednačene.

Bilo ih je dvadesetak! Kako su se svi sjurili...

Sensei je, ne bez ironije, slušao svo to brbljanje "uvrijeđenog derišta", kojem su pljunuli na "grimizni sakoić", a zatim rekao:

- Dobro, dečki, idite kući. Isperite se. A navečer dođite na trening, smislit ćemo nešto... Ako žele krov, dobit će krov!

Svi ti nametnuti obračuni, poput dosadnih komaraca, ometali su Sensejevu glavnu djelatnost. Stoga nije imalo smisla odgađati rješavanje ovog pitanja, a pogotovo napuhavati sukob iz njega. Sve treba obaviti u jednom danu.

Poglavlje 7 - TRENING ISTOČNJAČKIH BORILAČKIH VJEŠTINA

Sekcija koju je vodio Sensei dugi niz godina bila je posebno popularna ne samo u ovom gradu, već i u regiji. I to je razumljivo. Svaki Sensejev trening bio je jedinstven i neponovljiv upravo zbog neobične osobnosti voditelja, njegova poznavanja borilačkih vještina, životnih i filozofskih istina koje je tako jednostavno i prirodno objašnjavao brojnoj publici. Nije iznenađujuće da je na njegovim lekcijama broj učenika dosezao šezdesetak ljudi, što je daleko iznad norme za tu dvoranu. Pritom su ovamo dolazili ljudi različite dobi. Očigledno je svatko pronašao nešto svoje u Učitelju: mladež - informacije za tijelo, zreli ljudi - za dušu. Sama atmosfera je bila nevjerojatna. Većina prisutnih savjesno je radila na svom tijelu, osvajajući pridošlice entuzijazmom. Dvoranom je vladala disciplina koju nitko nije ni pomišljao narušiti, kao i posebno međusobno razumijevanje među ekipom različitog uzrasta.

Ovaj put je bilo puno novaka. Očito je to bio rezultat posljednjeg treninga, gdje je Sensei pokazao neke od fizičkih sposobnosti čovjeka koje su do sada mnogi smatrali jednostavno nevjerojatnim. Nakon intenzivnog zagrijavanja i bazičnih vježbi, Učitelj je preopterećenim tijelima svojih učenika dao priliku za mali odmor. I dok je zagrijana ekipa vraćala snagu, Sensei je organizirao svojevrсни trening za um. Vodio je neobavezan prijateljski razgovor, tijekom kojeg ga je svatko mogao pitati o svemu što ga zanima. Naravno, prvo krunsko pitanje novopridošlica, kao i obično, bilo je sljedeće:

- Što je temelj fenomenalnih sposobnosti čovjeka? - upitao je tip od dvadesetak godina.

- Snaga vjere. Čak i u davna vremena ljudi su težili samousavršavanju, znali su da samopodešavanje svijesti, apsolutno povjerenje u postizanje zadanog cilja, unutarinja samodisciplina uključuje gumb za poseban režim biokemije našega organizma.

- A što se pritom događa u organizmu? I kako se točno fenomenalne mogućnosti manifestiraju u čovjeku: spontano ili svjesno? - upitala je mlada djevojka.

- Postoje različite manifestacije - i spontane, i voljne, i razvijene uz pomoć posebnih duhovnih vježbi. Na primjer, možemo promatrati spontane slučajeve u ponašanju čovjeka kada je izložen čimbenicima stresa u ekstremnom okruženju. Kod većine ljudi značajno poraste emocionalno uzbuđenje kada snaga vjere zauzima stav "preživi i pobijedi". Takva mentalna naredba se u mozgu pretvara u odgovarajuću zapovijed središnjemu živčanom sustavu, koji, pak, šalje svoje naredbe u obliku živčanih impulsa po cijelom tijelu. To dovodi do povećanog oslobađanja norepinefrina i adrenalina u krv od strane nadbubrežnih žlijezda. Ti hormoni aktivno mobiliziraju energetske resurse organizma, a također sudjeluju u regulaciji aktivnosti njegova glavnog "motora" - srca, kao i dišnog sustava...

- A što znači "mobilizacija energetske resurse hormona?" - upitao je čovjek u četrdesetima.

- Pa, na primjer, aktivno djelovanje adrenalina dovodi do korištenja rezerve glikogena mišića kao izvora energije za njihovu aktivnost, a također osigurava povećanu opskrbu glukozom iz jetre u krv. A glukoza je jedna od vrsta ugljikohidrata koje skeletni mišići koriste za energetske potrebe, drugim riječima, kemijske reakcije koje oslobađaju energiju za život organizma.

Usput, što se tiče skeletnih mišića... Ako su u normalnim uvjetima pojedine skupine mišićnih vlakana uključene u rad jedna po jedna, onda se u stresnoj situaciji, uz pozitivno raspoloženje svijesti, mogu istovremeno uključiti. Čak su i procesi koji inhibiraju mišićnu aktivnost tijekom umora blokirani. Ali još jednom ponavljam, to djeluje samo s vašim pozitivnim stavom, s apsolutnom vjerom da ćete nesumnjivo preživjeti. Brojni su primjeri, kako u vojnom tako i u civilnom životu, kada su ljudi, došavši u stresne ekstremne

situacije, preživljavali upravo snagom vjere i volje, zahvaljujući pozitivnim mislima.

Ako pustite negativne misli u svoju svijest i dopustite im da preuzmu snagu vaše vjere, tada će vaše neuropsihičko uzbuđenje u ekstremnoj situaciji dovesti do panike sa svim posljedicama koje iz toga proizlaze. Uz negativnu dominantu snage vjere, vaša će psiha povećati razinu anksioznosti i dati odgovarajuće naredbe tijelu. Kao rezultat toga, sposobnost čovjeka da objektivno percipira okolinu naglo će se smanjiti. Fokus pažnje će se suziti, što vam, dakle, neće dopustiti da objektivno odgovorite na sve potrebne podražaje. Koordinacija i preciznost pokreta će biti narušena. Doći će do refleksne napetosti cijelog niza mišićnih skupina. A prije svega - antagonist radnih mišićnih skupina. A to znači da tijelo mora uložiti dodatni napor i, sukladno tome, dodatnu potrošnju energije kako bi odoljelo otporu tih mišića-antagonista. To će za sobom povući brzu potrošnju pričuvne energije, što će dovesti do brzoga fizičkog umora i, naravno, prezasićenosti neiskorištenom glukozom, što može uzrokovati komplikacije, sve do kriza tipa dijabetesa.

Dakle, tijelo vam može pomoći ili vas ubiti. Sve ovisi o tome u koju misao-zapovijed ulažete snagu svoje vjere - pozitivnu ili negativnu. Uostalom, naša svijest je samo jedna desetina nas, a devet desetina je podsvijest koja, među ostalim svojim funkcijama, regulira autonomni rad našeg tijela. Podsvijest ne razlikuje ulažete li lošu ili dobru misao. Ona razumije samo naredbu-misao koju ste dali. Podsvijest je poput računala: koje informacije stavite u nju, to vam izbacuje. Dakle, o vašim mislima-zapovijedima ne ovisi samo formiranje vašega unutarnjeg svijeta, već i sigurnost vanjskoga. Stoga je vrlo važno, prije svega, naučiti kako kontrolirati tok svakodnevnih misli, kako se kasnije ne biste našli u glupim situacijama.

- A ako si se, primjerice, tijekom brodoloma našao u hladnoj vodi?
- modelirao je situaciju dječak od osamnaest godina, očito pogledavši dovoljno horor filmova. - Kako te onda može spasiti puka misao, ako tijelo utrne od hladnoće za nekoliko minuta?

- Povijest poznaje mnogo slučajeva kada su ljudi bez štete po zdravlje preživjeli u hladnoj vodi tri do pet sati. Iako znanstvenici tvrde da čovjek može preživjeti u vodi na temperaturi od osam stupnjeva deset do dvadeset minuta. Ali činjenica je činjenica. A taj je fenomen povezan isključivo s posebnom postavkom svijesti.

- Tako, tako, kažite vi njemu! Izmrvario me svojim strahovima, - šaljivo se požalio momkov prijatelj, koji je sjedio pored njega. - U vojnom odsjeku su nam obećali da ćemo se upisati u mornaricu, tako je sve ovo i počelo.

- Mornaricu? Pa to je super! Naprotiv, trebaš biti ponosan, oni ne primaju svakoga. - rekao je Sensei. - I ne treba se bojati. Postavi svoj um na pozitivan val i ništa ti se loše neće dogoditi. Ubij strah znanjem, dobrom tjelesnom spremom. Čitaj literaturu. Pa poznati su mnogi izvanredni slučajevi, na primjer, tijekom Velikoga Domovinskog rata, kada su ljudi, zahvaljujući hrabrosti i samokontroli, izvodili naizgled nevjerojatne fizičke pothvate. I sam ćeš se iznenaditi mogućnostima koje ima čovjek jake volje. A volju treba učvrstiti vjerom!

- Oprostite, ali da se vratim na ono što ste rekli... Što se događa u organizmu ako čovjek svjesno upravlja svojim izvanrednim sposobnostima? - upitala je djevojka.

- Pokreće se isti unutarnji mehanizam kao u stresnoj situaciji. Samo što u ovom slučaju čovjek takvu situaciju stvara, takoreći, umjetno, uključujući svoju snagu volje i vjeru, te podvrgava tijelo fizičkim kušnjama. To je svojevrsni trening uma i tijela. Ako istreniran čovjek ikada stvarno dođe u ekstremno stresnu situaciju, neće biti zbunjen ni paraliziran strahom. Zašto? Zato što će momentalno prebaciti svoju svijest na val koji je, recimo, razrađen, i poduzeti sve potrebne adekvatne mjere za prevladavanje te opasnosti.

- A na koji način se konkretno može tako istrenirati tijelo? - upitao je jedan od novih.

- Pa, postoji mnogo različitih načina, kao što sam rekao, i voljnih i uz pomoć posebnih duhovnih praksi. Primjerice, najelementarniji primjer voljnog treninga, kada čovjek prevlada čisto psihološku razinu barijere svijesti, je ono što mnogi sada pokazuju: hodanje po žeravici, razbijenom staklu... Ili ležanje na dasci načičkanj čavlima, probijanje kože na različitim mjestima bez izazivanja čak i znakova boli. Dakle, pri tim radnjama nema promjene pulsa, krvnog tlaka, čak ni refleksnog suženja zjenica, što je siguran znak skrivene boli.

- Ali kako hodaju po žeravici da se ne opeku? - iznenadio se jedan od mlađih među prisutnima.

- Uopće ne razmišljaju da se mogu opeći. Ti se ljudi pripreme iznutra, usredotoče se na pozitivne podražaje i mirno hodaju. Potpuno su sigurni u sebe. Osim toga, njihovo samopouzdanje potkrijepljeno je i poznavanjem fizike. Budući da, prvo, pepeo koji se nalazi na površini žeravice ima nisku toplinsku vodljivost. Drugo, takozvani efekt hlađenja poznat je u medicini još od 18. stoljeća. Prema toj teoriji, u ovom slučaju, znoj na stopalima sprječava da čovjek koja hoda po žeravici zaradi opekline. Ali najfenomenalnije je to što je fizika fizika, a po žeravici hodaju samo oni koji su uspjeli ovladati sobom i ispravno prilagoditi svoju svijest.

- A kako ljudi leže na daskama s čavlima? - upitao je isti mladi glas.

- Opet sama fizika! Sve je vrlo jednostavno: što više čavala, to manje tjelesne težine pada na njihovu oštru površinu. A što je manja težina, manja je mogućnost oštećenja kože. Usput, krevet od čavala izumljen je u staroj Indiji i nije korišten samo za demonstraciju čovjekovih sposobnosti, već i kao svojevrsna terapijska akupunkturna sesija. I opet, glavna stvar u ovom fenomenu je voljno postavljanje svijesti.

Ali sve je to tako, sitnica u usporedbi s onim što čovjek uistinu može svjesno stvoriti snagom svoje vjere, vođen raznim psihološkim i duhovnim tehnikama i praksama. U cijelom razdoblju naše civilizacije nagomilano je ogromno iskustvo u tome. Posebna postavka svijesti bila je osnova u ritualima domorodaca, sigurnih u potporu duhova svih svojih predaka, ili su se povezivali s moćnim elementima, životinjama, te u religijskim ritualima različitih vjerovanja ili u sustavima vježbi indijskih fakira, dubljega unutaršnjeg stanja jogija. I na kraju, samih majstora borilačkih vještina. Zašto te psihološke tehnike i duhovne prakse postoje u tako raznolikim verzijama i, u principu, nikada nisu bile skrivene od ljudi koji su željni upoznati sebe? Jer one su, unatoč svoj svojoj učinkovitosti u očitovanju fenomenalnih sposobnosti čovjeka, prije svega samo razni alati za uspostavljanje reda u sebi, kontrole nad negativnim mislima. I, u konačnici, akumulacija unutarnje snage Vjere i Ljubavi, što je jedna od najvažnijih zadaća svakog čovjeka u ovom životu. Kad se čovjek ozbiljno bavi sobom iznutra, izbacuje "smeće" iz glave i sagrađuje veličanstven hram za dušu u svom tijelu, neće samo vidjeti svijet iz ugla Ljubavi, u potpuno novom tumačenju, nego će ga i po svojoj želji mijenjati na bolje. Tada će se pred njim otvoriti prave fenomenalne mogućnosti, koje se nikako ne mogu usporediti sa svim gore navedenim trikovima rada

podsvijesti. Stoga počistite nered, prije svega u svojim mislima, i naprosto ćete se začuditi koliko će se sve oko vas promijeniti.

Na našim lekcijama imat ćete priliku upoznati se s ozbiljnim duhovnim praksama i psihološkim tehnikama. Upravo ćemo danas razmotriti cijeli kompleks drevnih tehnika koje su se koristile ne samo kao psihološki lijekovi protiv bolova, već su ujedno pridonosili unutaršnjem duhovnom samorazvoju i samospoznaji čovjeka. Te su tehnike u svojoj duhovnoj praksi uspješno koristili mnogi veliki majstori borilačkih vještina i njihovi učenici. Upravo zbog svoje jednostavnosti i djelotvornosti dostupne su gotovo svakom čovjeku koji je primio to znanje. Kako kažu, gdje postoji želja... Stoga ih mogu uspješno izvoditi i oni koji su danas prvi put posjetili našu nastavu. No prije nego prijeđemo izravno na analizu samih tehnika, najprije doznajmo što je bol i kako točno naš mozak i tijelo na nju reagiraju.

Bol je osamdeset posto naših emocija i samo dvadeset posto funkcionalnih problema u tijelu. Stoga do danas nitko na svijetu ne može objektivno izmjeriti osjećaj bola općenito. Bol se ne bilježi ni krvnim tlakom, ni skeniranjem, ni raznovrsnim pretragama, ni dijagnostičkim metodama. Jedino što čak i liječnici mogu učiniti je saslušati vaše pritužbe i, sukladno tome, na temelju vaših subjektivnih osjećaja, postaviti početnu dijagnozu, propisati dodatni pregled i potom odrediti daljnje liječenje.

Kako tijelo reagira na bol? Po cijelom našem tijelu smješteni su slobodni živčani završeci, takozvani nocireptori. Oni reagiraju na svaki podražaj - pritisak, promjenu temperature, električni naboj itd. Prisutni su u svim tkivima. Nema ih samo u mozgu. Stoga je sam mozak apsolutno neosjetljiv na bol.

Shema prolaska signala boli je sljedeća. Nakon nadraživanja živčanih završetaka signali boli putuju duž živčanih vlakana do leđne moždine. Odatle se prenose u talamus - kontrolnu točku mozga. Kreće razvrstavanje dolaznih i odlaznih signala. Zatim ulaze u limbički sustav, u kojem se formira emocionalni odgovor na bol. Tu se, naime, nalazi grm u kojem leži naš zec (onih osamdeset posto), koji u svakoj prilici kuka i žalobno zavija. Stoga ste više puta od mene čuli savjet: da biste smirili jaku bol, morate promijeniti dominantu svijesti, odnosno isključiti se. Ali za mnoge takav napor volje ne traje dovoljno dugo, pogotovo ako je bol oštra. Postoji učinkovitija psihotehnika.

Imajte na umu da su bolovi različiti. Jedno je obična modrica, drugo je razderotina ili oštra kronična bolest. Stoga se ne biste trebali zakačiti i ograničiti samo analgetski učinak psihotehnikama koje ću vam dati. Uvijek treba imati na umu da je svaka bol, prije svega, signal tijela o nekim ozbiljnim problemima. Blokirajući bol u svom umu uklanjate posljedicu, a ne uzrok. Stoga, ako je vaša bol povezana s nekim ozbiljnim poremećajima u tijelu, svakako se morate obratiti liječniku. Ako se radi o manjim ozljedama s kojima se možete nositi bez liječničke pomoći, onda trebate slijediti cijeli niz mjera o kojima smo govorili na satu. Mislim na prvu pomoć. Odnosno, zaustaviti krvarenje, zaštititi ranu antisepticima od sekundarne kontaminacije i mikroba koji ulaze u nju, previti je. A onda hrabro ukloniti bol razrađenom psihotehnikom. Mislim da je razumljivo.

Dakle, kompleks drevnih psihotehnikama sastoji se od tri koraka ili, modernim riječima, tri faze. Prva faza je primjena najobičnije psihotehnikama. To je svojevrsni voljni trening svijesti, priprema za drugu fazu - za meditaciju. Ne zahtijeva nikakve posebne vještine niti specijalno disanje. Svatko može postići rezultate, uključujući i smanjivanje osjećaja boli. Ovdje, za razliku od metode koja vam je poznata, morate naučiti ne samo isključiti se, već prenijeti dominantu svijesti s fizičkog tijela na svoju duhovnu ili, kako vi to nazivate, energiju, kako god želite. Možete izvoditi bilo koju vježbu u bilo kojem položaju tijela. Pretpostavimo da čovjek sjedi, a ruke su mu na koljenima. Pokušava mentalno, ne podižući fizičku ruku, već koristeći samo astralnu ruku, prstom dotaknuti vrh nosa ili izvesti druge pokrete: spojiti astralne ruke, podići ih u stranu itd. Tada možete zakomplicirati: ležeći u krevetu na leđima, trebate podići fizičku ruku ispred sebe, dlanom prema gore od sebe. Ovako. U međuvremenu svu svoju pažnju koncentrirate na astralno tijelo ove ruke i postavite je na način koji vam odgovara - na krevet ili ispod glave. Glavno je da se trebate koncentrirati na astralnu ruku u tolikoj mjeri da zaboravite na fizičku. Ako želite, možete postaviti svoju vlastitu štopericu, na primjer, "zaboraviti na 5 minuta", zatim "zaboraviti na 20 minuta", na sat i tako dalje. Kasnije možete ostaviti fizičku ruku u ovom položaju cijelu noć. A ujutro nećete osjetiti ni najmanji umor fizičke ruke.

- A šta ako iznenada utrne, poremeti se opskrba krvlju u njoj? - posumnjao je punašni muškarac u pedesetima.

- To se neće dogoditi ako se sve napravi kako treba. Zato što će energetsko tijelo biti u prirodnom stanju. A fizičko tijelo bez astrala

je samo robot koji možete programirati svojim mentalnim naredbama, i to na razne fenomene. Naravno, ako je čovjek neznalica i počne se baviti mučenjem vlastita tijela, onda, naravno, neće izdržati takva opterećenja. Stvarne fizičke mogućnosti u fizičkom tijelu su još uvijek ograničene. A da bi se postigao gore navedeni rezultat, prije svega su potrebne duhovne vježbe... Dakle, u procesu razvoja ove psihotehnike, ispada da nećete osjetiti fizičko tijelo, a energetsko ne boli, uopće ne postoji koncept boli kao takve; to je sasvim druga fizika. Evo vam vlastita hitna pomoć!

Nadalje, druga faza je obavljanje vrlo učinkovite meditacije. Gdje god da se nalazite, kakve god probleme imali - fizičke bolove, živčani slom ili neku vrstu poteškoća na poslu, u školi, kod kuće, koje treba riješiti u mirnom okruženju - jasno zamislite sljedeće. Sjedite na vrhu litice s vrlo udobnom platformom, bilo u "lotos" položaju, ili kako god vam je ugodnije, čak i ako vam noge vise. Ali sjedite na litici i gledate svoje tijelo koje se tog časa nalazi ispod litice, na primjer, stojite "na tepihu" kod šefa ili sjedite na predavanju, ili trenirate u dvorani, ili ležite na kauču kod kuće... Vi ne samo da izvana promatrate svoje tijelo, već se i mentalno fokusirate isključivo na dobre misli. Mnogima od vas dobro poznatu meditaciju "Cvijeta lotosa" najbolje je raditi na litici. To će omogućiti vašem umu da se prebaci na pozitivno. Uz pozitivno stanje svijesti, pa čak i u ovom meditativnom stanju, intuitivna percepcija dobro funkcionira. A ona zna puno više o svijetu od vaše ograničene logičke svijesti, pa će vam stoga reći najispravnije i optimalno rješenje za svaki vaš problem.

Štoviše, promatrajući fizičko tijelo s litice, čut ćete sve što mu se govori, ali nećete vidjeti očima tijela, s njihovim ograničenim kutom gledanja, već obimnu, cjelovitu sliku iz različitih kutova. Možete odabrati bilo koji prostor, koji vam najviše odgovara, na primjer, stajati iza vlastitog tijela ili blizu svojih drugova, iznad, ispod, sa strane i tako dalje, kako želite. I što je najvažnije, tijelo će, primajući tako opsežne informacije od vas, biti mnogo mudrije. Zato što njegove glupe misli neće funkcionirati. Jer tijelo je samo tijelo. Ako se ne kontrolira, bit će vođeno instinktima životinjske prirode. Dakle, baš kao što ste u prethodnoj psihotehnici uklonili svoju astralnu ruku, u ovoj meditaciji sada učite odvojiti svoje fizičko i astralno tijelo. Vaš glavni zadatak je naučiti osjećati sebe na litici i promatrati svoje tijelo izvana.

I konačno, treća faza je ista meditacija, ali već učite kontrolirati svoje tijelo izvan tijela. Odnosno, dok ste na litici i promatrate svoje

tijelo pod laticom, želite, na primjer, da se desna ruka fizičkog tijela podigne. U potpunosti osjećate svoje astralno tijelo na litici. Ali fizičko tijelo, koje se nalazi ispod litice, ne osjećate, već samo vidite kako se ruka diže na vašu zapovijed. Zatim također naučite tijelo hodati, izvoditi složenije pokrete i vrlo složene pokrete. I onda, na primjer, vaše tijelo, u znoju lica svoga, aktivno trenira u dvorani, a vi mirno izvana promatrate cjelokupnu sliku treninga. U konačnici, vaše tijelo je uključeno u borbu, a vi sjedite na litici i gledate borbu iz svih kutova. I ne samo da promatrate, već i brže reagirate, odnosno dajete potrebne naredbe tijelu. Jer, u prvom redu, vidite ono što drugi ne vide. Vidite energetska ruku protivnika koji udara, a tek iza nje se pokreće fizička ruka. Odnosno, svaki udarac predvidite i odmah činite protuudar. Energetska ruka protivnika koji nije uvježban specijalnim tehnikama nije strašna ni za koga. U ovom slučaju je to premala sila. Fizička ruka je strašna za fizičko tijelo. Stoga ćete uvijek imati vremena za blokirati, uzvratiti udarac, a vaše tijelo će se moći kretati mnogo brže od bilo kojeg čovjeka. Jer više puta je dokazano, a ja sam vam više puta pokazao, da je čovjek u posebnom stanju sposoban činiti čuda, brže reagirati u borbi, dizati utege koji su puno veći od njegove težine, kretati se desetke puta brže bez štete po zdravlje i tako dalje.

Cijeli ovaj kompleks drevnih tehnika vrlo je jednostavan i vrlo djelotvoran, samo se ne smije biti lijen. To je svakodnevna praksa. Osim što radite na "Cvijetu lotosa" kako biste njegovali unutaranju snagu Ljubavi, istovremeno poboljšavate svoj unutarnji svijet i fizičko tijelo kroz duhovni trening.

Ove drevne prakse korisne su ne samo za one koji se bave borilačkim vještinama, već posebno za ljude koji se fizički ne mogu kretati - invalide, prikovane za krevet. Za njih je to šansa, jer stječu potpuno novi život. Čak i ako nemaju udove, mogu naučiti promatrati krećući se astralno, odnosno svladavati one prepreke koje ni fizičko tijelo ne može. Štoviše, ljudi s invaliditetom, paralizirani ljudi, bez obzira što im živci više ne funkcioniraju, mogu naučiti upravljati mišićima i njihovo tijelo će se slobodno kretati. Bez da ikamo ode! Ne postoji sila koja može nadvladati Božju silu ili Božju volju. Sve ovisi o vašoj iskrenoj Vjeri i unutarnjem duhovnom svijetu. Uostalom, kakva god da je bolest, ona je prije svega rezultat slabosti vaše vjere i snage. Ako čovjek dovede stvari u red u svom unutarnjem svijetu, onda fizičko tijelo nema izbora nego slijediti duhovno. Jer, opet ponavljam, tijelo je

samo tijelo, kočija. Ti si kočijaš u njoj. U tvojoj je moći da tu kočiju dovedeš u ispravno stanje i zadaš joj smjer koji sam odabereš.

Nakon ovako intenzivnog informacijskog materijala, nakon što je dao tijelima da se malo odmire, a vlasnicima da se oporave, Sensei je ponovno nastavio s treninzima u dinamičnom ritmu, površno upoznavajući prisutne s tehnikama snage i disanja Katedo škole. Treba napomenuti da je Sensei ovladao mnogim stilovima borilačkih vještina. Jedinstvenost njegovih predavanja bila je u tome što je čovjek, gledajući "uživo" demonstraciju različitih stilova i okušavajući se u njima, u konačnici odabirao onaj koji njemu najviše odgovara. A zatim je slijedio odabrani put uz pomoć Senseja, istovremeno proširujući obzore znanja u drugim praksama koje je demonstrirao Učitelj. Sensei je stalno tvrdio da je, u biti, ista unutarinja suština skrivena u svim stilovima borilačkih vještina, samo svatko odabire vanjski oblik koji mu se sviđa.

Za većinu prisutnih vrijeme treninga je proletjelo brzo i neprimjetno. Za Senseja je ta nastava bila i svojevrsni odušak, kako kažu, za dušu i za tijelo. No, trening je trening, a trebalo je riješiti i tekuće poslove sive svakodnevice. Na kraju nastave Sensei je pozvao svoje borce iz starije grupe.

- Dečki, jeste li ono jednom izrazili želju da mi pomognete?

- Sensei, u svakom trenutku, to valjda znaš, - odgovorio je Volođa za sve sa smiješkom.

Čak je i neumorni šaljiždžija Ženjka bio zatečen tako neočekivanim prijedlogom Senseja:

- Nu! Je li usred ljeta pao snijeg ili sam krivo čuo?!

Za stariju skupinu bio je doista rijedak slučaj da ih Sensei traži za nešto svoje, a pogotovo da se za pomoć obrati baš njima. Stoga su se s neskrivenim uzbuđenjem i znatiželjom okupili u gustu skupinu u blizini Senseja i počeli slušati predloženi akcijski plan u vezi s nadolazećim obračunima koje su nametnuli momci na tržnici. Poslušavši Senseja, svi su počeli tiho raspravljati o detaljima.

Treba napomenuti da je Sensei, čak i u velikom kolektivu, uvijek uspostavljao prijateljske odnose s učenicima. I, unatoč svomu dubokom znanju i neobičnim pojavama tjelesnih i duhovnih sposobnosti, nikada nije dopustio drugima da ga ugrade u okvire nepristupačnog superučitelja. Pri svakom takvom pokušaju svojih učenika on bi svakodnevnim humorom rušio tu iluziju kulta

ličnosti, koji bi ne samo vraćao svijest određenih pojedinaca u uobičajeni ritam, već bi mnogima postao najbolji prijatelj, uz kojeg je svima bilo ugodno. Stoga je karakteristično obilježje momaka iz starije skupine bio i njihov zarazni humor te prijateljska komunikacija sa Sensejem na "ti".

Raspravljajući o planu mogućih akcija, Volođa, koji je u vojnoj službi odradio više operacija, razmišljao je neko vrijeme, a zatim, pucnuvši prstima od nadahnuća, rekao:

Slušaj, imam ideju...

I očito shvativši da je rekao preglasno, ponovno je prešao na šapat.

Momci se nasmijaše čuvši ga.

- Točno, Volođa, bravo, - rekao je Sensei s odobravanjem. - Dođi kod mene kući, dat ću...

Andrej, koji se poput lisice vrtio u blizini "moćne gomile", kao da vježba udarce, nije razumio što će Sensei dati Volođi. Toliko se nadao da će čuti barem nešto što će ugoditi povrijeđenom egu, barem jednu riječ o osveti za njegovu dušu, tako nepravedno umrljanu automobilskom bojom. Ali koliko god se Andrej trudio, nije razumio što se tamo planira. Prisluškiivanje mu je ostalo jedina nada. Sensejeva disciplina kad su u pitanju ozbiljne stvari bila je takva da je svatko znao samo ono što je trebao znati, prema Sensejevu mišljenju. Dakle, nitko zapravo nije znao ništa.

Nakon što je s dečkima razgovarao o akcijskom planu, Sensei je konačno pozvao Andreja i Valeru te im dao odgovarajuće upute. A kasnije je, nakon što je odabrao dvadesetak ljudi koji su željeli sudjelovati u provedbi plana, svima objasnio položaj i ulogu u ovoj igri.

Nakon treninga, kada je glavna gomila otišla, uključujući upravu "Cassandre", blistavu od iščekivanja sutrašnjeg revanša, započela je, kao i uvijek, dodatna nastava za Sensejevu stariju grupu. Dečki su radili savjesno, punom snagom. No prije nego što su se uspjeli dobro zagrijati u sparringu, u dvorani se pojavila neobična delegacija. Predvodila su je dva ugledna muškarca srednjeg rasta. Jedan s europskim tipom lica, drugi s jasno orijentalnim crtama. S njima je ušlo pet jakih momaka. Sudeći po izgledu i ponašanju, dvojica su bili učenici Europljanina, a trojica - Mongola, kako su momci potajno prekrstili pristiglog gosta. Muškarci su se s istočnjačkom ljubaznosti najprije naklonili Senseju, a zatim se

rukovali s njim. Momci su se naklonili kao borci. Sensei je također srdačno pozdravio goste, očito ih je dugo poznavao. Dogovorivši se o nečemu s Učiteljem na slabom ruskom, muškarci su dali naredbe svojim momcima, svaki na svom jeziku. Europljanin je jasno govorio jezikom koji pripada romanskoj skupini, nekim koji podsjeća na španjolski ili talijanski. A Mongol je, unatoč tajnom nadimku koji mu je dodijeljen, ipak govorio jezikom turske skupine, više poput altajskog. Učenici su im se naklonili i otišli u svlačionicu. Sensei je dao znak svojim momcima da rad presele u desni kut dvorane.

- Slušaj, - Ženka je gurnuo svog prijatelja Stasa sa strane, - zar ne misliš da su ti "vanzemaljci" već posjetili naš skromni dom? Ako me sjećanje ne vara, prije četiri godine. Barem onaj tamo, sigurno.

Kimnuo je prema Mongolu.

- Da, - potvrdio je Stas zureći u muškarca. - Izgleda... Ali ako je to on, sada će biti veliki spektakl!

- O tome ti i pričam!

- Kakav onda može biti individualni trening?! - šaljivo je negodovao stariji sempai Viktor.

- Tako je, - basirao je Volođa pridružujući se razgovoru.

I ostali su klimali glavama. Dečki su se pogledali i svi se sa smiješkom zagledali u Viktora.

- Opet sam ekstremam, - nasmijao se. - Dobro, dužan sam vam. Neka bude, otići ću i zatražiti Sensejevo dopuštenje da budem prisutan.

- Ajde, ajde, - zadirkirao ga je Ženka. - Kad ćeš još vidjeti ovo? U životu se svašta događa, ali s godinama sve manje. Je li tako, Stas?

- O čemu ti pričaš?

- O tome, matori, o tome, - Ženka je potapšao prijatelja po ramenu i napravio komičnu suosjećajnu grimasu.

- Ma daj...

Pet minuta kasnije, kada su sportske klupe već zauzeli novopečeni gledatelji, petoro boraca u čudnoj odjeći, različitoj od svih poznatih sportskih odjeća popularnih škola, utrčalo je u dvoranu jedan iza drugog. Nosili su sive široke hlače, koje su podsjećale na dimije. A gore, iste boje, nešto slično skraćenoj samostanskoj mantiji s

kapuljačom i širokim rukavima. Taj svojevrsni "kimono" izvana je izgledao poput grube jute tkane od velikih lanenih niti. Na nogama momaka - nikakva obuća. Iz svlačionice su bosu utrčali u dvoranu.

Muškarci su im nešto rekli na svom jeziku, očito dali naredbu da se malo zagriju, jer su borci, naklonivši se svojim Učiteljima i Senseju, započeli vježbe disanja, a zatim neposredno zagrijavanje. U takvoj demonstraciji nesvakidašnje gipkosti, istežanja, virtuozne kontrole vlastitog tijela, dečki su vidjeli naprosto vrh savršenstva, što je bio svojevrsni poticaj za njihov osobni rast. Borci su se zagrijavali nevjerojatnom brzinom. Stvorio se dojam da je publici ubrzano prikazivan film, gdje su najbolji od najboljih pokazivali svoje mogućnosti.

- Kako uopće mogu raditi tako dugo, takvom brzinom, s takvom plastičnošću i gracioznošću? - Viktor se nije prestajao tiho diviti.

Cijela starija skupina očito je bila u laganom šoku samo od zagrijavanja gostiju.

- Da, - rekao je Stas zamišljeno, pokušavajući pratiti sparing zagrijavanja. - Jedna greška u kretanju - i to je to, ruka ti presiječe tijelo kao cigaret-papir... Čudna tehnika. Koje stilove koristite?

- Ne znam, - slegnuo je ramenima Ženjka, neumorni šaljivdžija. - Za razliku od njih, ja znam kung fu, taikwondo, judo, katedo i mnoge druge strašne riječi. Sa mnom se ne moraju ni tući. Sam ću leći na pod i brojati do deset!

Dečki su se nasmiješili na tako "iskrenu" ispovijest tipa koji je neprestano razmišljao o nevjerojatnim akrobacijama boraca. Ponekad je ipak korisno vidjeti, čak i ljudima toliko iskusnim u ovoj stvari, da postoji netko savršeniji od njih, kako ne bi ušli u iluziju samozavaravanja. Naši dečki su u liku gostiju otkrili potpuno novu razinu individualnog znanja. Stoga su svi pažljivo pratili kretanje tih ljudi, pokušavajući zapamtiti najupečatljivije trenutke.

Za to vrijeme Sensei i muškarci stajali su po strani promatrajući rad boraca. Tiho su o nečemu raspravljali. Tada je Učitelj kimnuo glavom u znak odobravanja, a muškarci su pljesnuli rukama i zaustavili proces zagrijavanja. Dok su borci radili vježbe disanja dovodeći svoja tijela u red, Sensei je otišao u svlačionicu i izašao s nekom sivom tkaninom u rukama, sličnom tkanini boračkih kimona. Usput ju je ispravio i počeo navlačiti na sebe. Odjeća mu je nalikovala na dugi ogrtač s kapuljačom, s remenom i širokim rukavima.

- Opa! - reče Ženjkina zadivljeno. - Hoćemo li doista svojim očima vidjeti stil "starog lame"?!
- Onaj? - upitao je Stasa novi dečko u ekipi.

- Da, da, - žurno je odgovorio ne skidajući pogled s Učitelja.

Sensei je prišao muškarcima i rekao:

- U redu. Prvo provjerimo fizičku spremnost. Zadatak je sljedeći: napad izvode punim kontaktom na bilo koji način, po svom izboru, grupno ili pojedinačno. Pogledajmo za što su sposobni.

Europljanin i Mongol su se pogledali i srdačno nasmiješili, kao da su razumjeli više nego što je naglas rečeno. Zatim je svatko preveo Sensejeve riječi na svoj jezik objasnivši zadatak svojim borcima. A ovi se, kao znak suglasnosti, nakloniše.

Ženjkina je napravio zbuñjenu grimasu i rekao:

- Je li se Sensei šalio u vezi kolektivne borbe ovih "vanzemaljaca"?

- Oćeš istinu? Ili šta se zapravo dogodilo? - rekao je Stas u šali.

- Zanimljivo, - naceri se Viktor. - Kako će voditi kolektivnu bitku ako se ne razumiju?

- Šta imaš razumit? - ironično će Ženjkina. - Kao što često biva u životu: što manje razmišljaš, više imaš istomišljenika. Eto! Treba kontakti, dobri čovječe!

Dok je publika polušapatom izmjenjivala primjedbe, Sensei je navukao široku kapuljaču svoje odore i zauzeo neobičan stav, nalik umornom putniku naslonjenom na zamišljeni štap. Tih šapat divljenja "Stari lama, stari lama, stari lama..." prostrujao je publikom, a oni su se, svi kao jedan, ukipili, zadržavajući dah. Borci su, unatoč jezičnim barijerama i suprotno mišljenju publike, široko okružili Senseja, djelujući kao bliska ekipa. Čim su položaji zauzeti, počeli su se istovremeno kretati u krug, praktički bez ikakva signala izvana. Unatoč činjenici da je ova kombinirana skupina uključivala različite ljude, oni su radili savršeno, kao jedinstveni mehanizam. Publici je postalo jasno da svi ti ljudi definitivno treniraju u istoj tehnici. Ali kakva je to tehnika, stil ili škola, nitko nije razumio. Nije se uklapala ni u jedan od poznatih pravaca, popularnih škola ili stilova. Bilo je to nešto posebno.

Borci su se počeli kretati izdaleka, spiralno, mijenjajući položaje, izmjenjujući rad ruku, kao da vrte Senseja u nekakvu nevidljivom

vihornom uraganu. Brzina im se naglo povećavala, sinkrono dobivajući na zamahu. Publici se već i u očima zamutilo od svih tih pokreta. Moralo se jako žmirkati da bi se barem nekako doveo vid u red, ali sve uzalud. Na kraju publika više nije vidjela borce, već samo njihove siluete kako se brzo približavaju Senseju. Učitelj je, kako je zauzeo svoj stav, ostao stajati ne poduzimajući nikakve manevre. Odjednom se brzina boraca ponovno naglo povećala, a spirala se istog trenu skupila u vrtlogu svojih nevidljivih smrtonosnih udaraca. I ovdje se dogodilo nešto neobično. Nitko od gledatelja, zarobljenih slikom brzog gibanja, nije primijetio pomiče li se Sensei ili ne. No, u trenutku približavanja postalo je očito da su borci, unatoč svojoj snazi i brojčanoj nadmoći, naletjeli na nešto moćnije. Jer u sljedećem su se trenutku razletjeli u različitim smjerovima poput komadića zemlje od razorne eksplozije. Gledatelji nisu ni shvatili što se tamo točno dogodilo. Njihov je vid jasno fiksirao tek sliku kada su borci već ležali na podu, a Sensei je i dalje stajao u istom stavu umornoga putnika naslonjenog na zamišljeni štap.

Nastala je kratka stanka, promatrači su se ukočili u laganoj omamljenosti. Sensei je izašao iz svoga duboko zamišljenog stanja, pogledao okolo ležeće borce i prišao muškarcima. Počeli su tiho razgovarati. Minutu kasnije i sami su se borci počeli komešati, dajući znakove života. A onda je publika udahnula, ništa manje šokirana onim što je vidjela. Unatoč očitoj ogromnoj sili udarca, dečki su se uspjeli prilično brzo oporaviti radeći neke posebne tehnike disanja. Nije im trebalo više od pet minuta da se vrate u formu.

- Jesi li išta skužio? - tiho upita Ženjk Stasa.

- Još pitaš, - odgovorio je.

- Sada sam u stanju koje se naziva: "Dobio sam udarac u desni obraz, namještam lijevi - da se čeljust vrati na svoje mjesto".

- Je, je, - potvrdio je Volođa. - Nema riječi, pa čak ni izraza... Ništa, Ženj, s godinama ćeš i ti to lako obavljati.

Ženjk teatralno uzdahnu:

- S godinama?! Naravno, s godinama sve postaje lakše za obaviti: lakše pereš zube, lakše se češljaš, lakše gledaš ženu...

Dečki su se nasmiješili i vratili uobičajenom ritmu rada svoje svijesti. Za to vrijeme Sensei je razgovarao s muškarcima,

povremeno se slažući s njihovim mišljenjima. Nekoliko puta je nehajno bacio pogled na jednog od Mongolovih boraca.

Konačno povrativši snagu, dečki su se još jednom naklonili Učiteljima i Senseju, pokazujući spremnost za sljedeću lekciju. Mongol je odmah otvorio svoju torbu i izvukao pet mačeva neobičnog izgleda, uredno zamotanih u sivu tkaninu. Oblikom su nalikovali na skraćenu tursku sablju. Pažljivo razmotavši mačeve, Mongol ih je predao svakom od boraca. Zatim je Sensei kimnuo muškarcima, a oni su dali upute svojim učenicima. Čuvši ih, momci su se ponovno naklonili i otišli zauzeti položaj zajedno sa Sensejem.

Učitelj je, u svomu neponovljivom ruhu lutajućeg redovnika, došao na sredinu dvorane i opet zauzeo onaj neobičan stav. Oko njega su se postrojili borci s mačevima. Svi su se promatrači ponovno ukočili zadržavajući dah. U dvorani je zavladała potpuna tišina. A onda se dogodilo nešto stvarno nevjerojatno, i to doslovno trenutačno. Četiri borca istovremeno su jurnula u napad koristeći u svojim manevrima najpouzdaniju varijantu. Dvojica su najprije naglo ustuknula, fingirajući povlačenje. U tom trenutku, dvojica s druge strane udarila su s niskog položaja, nemilosrdno zamahujući mačevima kako bi pogodili metu. Gotovo istovremeno napao je i prvi par. Od takva križnog napada nije se imalo kuda pobjeći.

Gledatelji su razjapljenih usta promatrali što se događa u dvorani. U nekoliko sekundi doživjeli su cijeli život, čitav niz osjeta: užas, zbunjenost, bespomoćnost, ljutnju, šok, iznenađenje, oduševljenje, ponos i divljenje. Od početka takva neočekivanog napada srca su im se jednostavno stisnula od straha da ne izgube Učitelja, jer se činilo da je iz ovih kliješta jednostavno nemoguće izvući se živ. Ali sljedeći trenutak ostavio ih je u potpunom šoku. Vidjeli su kako je tisuću ruku doslovno izrešetalo mačevima... prazninu, samo sivu siluetu, koja se u svom kretanju umnožila za nekoliko milisekundi. I to takvom nevjerojatnom brzinom da ni rub ogrtača nije imao vremena odstupiti i napraviti svoje uobičajeno valovito kretanje pri hodu. Takva neopisiva brzina prisilila je promatrače da gotovo istovremeno trznu glavama, kao da im se slika percepcije promijenila, kao da je mozak reproducirao potpuno drugačiju stvarnost. Kada su uspjeli doći k sebi, nakon što su vratili svoj uobičajeni format vida, bili su iznenađeni otkrivši da je Sensei izvan epicentra udarca, iza kruga. Izveo je munjeviti protunapad, smjesta oborivši četiri borca tamo gdje su se nalazili, te ponovno zauzeo stav "Starog lame", stajavši leđima okrenut petom borcu.

Ovaj momak od samog početka borbe nije ni pokušavao napasti. Iako je on, kao nitko od petorice, imao realnije šanse pogoditi metu. Uostalom, Sensei mu je okrenuo leđa zapravo se izloživši udarcu. Ali umjesto udarca, tip je brzo okrenuo svoj mač i, držeći ga za vrh oštrice, pružio ga rukom prema Neznancu, nisko pognuvši glavu. Nastala je napeta tišina. Nitko od prisutnih u dvorani se u tako uzbudljivom trenutku nije usudio pomaknuti. Čak su se i Mongol i Europljanin ukočili poput kipova u iščekivanju razrješenja ove situacije.

Sensei se polako okrenuo i pažljivo pogledao momka. Ovaj je još više pognuo glavu. Stranac je lijevom rukom uhvatio njegov mač za dršku i glatkim pokretom ga skrio u njedra s desne strane, u brojne nabore sivog ogrtača, a zatim, u sljedećem trenutku, istim glatkim pokretom izvukao ga za dršku, ali desnom rukom iz lijevog njedra. Jedino što su gledatelji uspjeli vidjeti je neobičan sjaj ručke, koja nije nalikovala ni čeliku ni srebru.

Mongol i Europljanin su požurili k njima. I čim je Mongolov učenik uhvatio dršku, odmah su bacili zlatni brokat preko mača. Momak je s posebnom nježnošću i preciznošću zamotao dragocjeni dar, skrivajući njegov pravi oblik od drugih. Da se radilo o istom maču, naslućivalo se samo po konturama tkanine omotane oko njega. Borac ga je pritisnuo uza se, duboko se klanjajući Senseju, Mongolu i Europljaninu. Oni su mu uzvratili naklon. A onda je, potpuno neočekivano, Sensei progovorio nekim čudnim jezikom, koji je zvukom nalikovao melodičnomu ptičjem pjevu. Vrlo zagonetan jezik, koji nije sličio nijednomu poznatom. Ipak, Sensei ga je tečno govorio, kao da je cijelog života samo njega koristio. Nakon njegova govora Mongol i Europljanin su na istom tom jeziku izgovorili i neke male "oproštajne riječi". Uslijedili su međusobni nakloni. Očito je konačan izbor napravljen.

Preostala četiri borca, probudivši se nakon udaraca, dovela su se u red i predala svoje mačeve Mongolu. I naklonivši se Senseju, Učiteljima i petom momku, potrčali su se presvući. Muškarci su se okupili i raspravljali o maloprijašnjoj bitci. A "Odabrani" je bez žurbe pošao u svlačionicu, priljubivši uz srce nešto njemu tako dragocjeno. Tek sada je postalo primjetno koliko su momka preplavile emocije, posebno strahopoštovanje i uzbuđenje koje je prethodno pokušavao obuzdati. U njegovim bistrim, blistavim očima bile su suze radosnice zbog pobjede, prvenstveno nad samim sobom. Činilo se da ne primjećuje ni dvoranu ni publiku u njoj, kao da mu je misli zaokupila sasvim druga očita stvarnost. Momak je

jednostavno blistao od sreće. A to stanje njegova nezemaljskog oduševljenja nehotice se prenosilo na publiku. Dok je prolazio pokraj njih, nepomično su sjedili, prateći zadivljenim pogledima čovjeka koji je u samo nekoliko sekundi postao ne samo heroj u njihovim očima, već i živi primjer besprijekornosti Ratnika.

Nakon što su gosti otišli, dečki su pokušali detaljnije ispitati Senseja o onome što su vidjeli. Učitelj im nikada ne bi odbio objasniti fenomene i tehnike koje je demonstrirao na treningu. Ali ovaj put, čuvši ih kako pitaju: "Što je to bilo?" - odgovorio je:

- Dečki, nemojte se uvrijediti, ali unatoč činjenici da ste mi prijatelji, ne mogu vam reći istinu, a lagati ne želim. Već sam vam učinio veliku uslugu time što sam vam dopustio da to vidite.

Poglavlje 8 - REPRESALIJE GRADANSKIH ODNOSA

Nedjelja je bila sunčana i vedra. Andrej i Valera stigli su ranije na tržnicu, umjesto prodavača. Svoje su lakove i boje posložili kao i obično, kao da se jučer ništa nije dogodilo. Susjedi na tezgama samo su odmahivali glavama, a neki su trljali ruke u iščekivanju nadolazećeg spektakla. Kako kažu, čaršija nije bez "dobronamjernika"; u masi se uvijek nađu "barabe", koji od tuđe nevolje doživljavaju poseban užitak i nasladu.

Malo prije deset sati dečki su primijetili kako su se svi oni isti momci kavkaske nacionalnosti u istom broju dovezli do tržnice svojim stranim automobilima... Sensei, koji je, prema planu, trebao doći do štanda, još nije bio na vidiku. Evo ih, cere se prilazeći... A Senseja nema. Njih petorica su stali ispred tezge, drugi su stajali sa strane.

- Će si, Mujo! Vidim da si stigao. Gdje ti je krov? - upitao je brigadir.

- Sad će doći! Još nije deset, - pravdao se Andrej, marljivo očima tražeći Senseja.

Tada je "predvodnik", koji je stajao pored njega, oštro dignuo ruku u Andrejevom smjeru, oponašajući udarac, i prkosno pogledao na sat. Andrej se instinktivno sagnuo i time izazvao hihot gomile.

- Da, Mujo, još imaš tri cijele minute...

U to vrijeme, Sensei se, zajedno s impresivnim Ženjkom i Stasom, pojavio iz gomile. Sensei je u rukama nosio otvorenu konzervu boje. Stavio ju je pred Andreja kao da je to bila posljednja kap koja je prelila čašu njegova strpljenja.

- Evo, vidi, vidi šta si mi jučer prod'o! - Sensei poče ljutito grditi Andreja, glumeći nezadovoljnog kupca. - Je li to boja? Seronjo! Ti to nazivaš kvalitetnom bojom?! Pogledaj koliko je ovdje pijeska!

Pljačkaši su se nasmijali, a brigadir rekao:

- Mujo, pa ti si još i aljkav! Da?! Zbog ovoga plaćaš duplo!

Sensei je, ignorirajući ove izjave, nastavio:

- Vрати pare, inače ću ti rasturiti cijeli štand!

Okolo se počela okupljati gomila promatrača.

- Šta si mi ono rek'o? Dao si garanciju! Ovom bojom ne možeš ofarbati ni "Zaporožac". Prikladna je samo za tvoju glupavu facu!..

- Ma, dobra je to boja - brbljao je Andrej pravdajući se. - Vjerojatno vas je zapala neka loša kantica... Zamijenit ću vam je...

- Zamijeniti? Vraćaj pare! - Sensei ga je protresao za prsa. - Jer ako te "zamijenim", sanjat ćeš ovu pijacu!

Sensei je glumio tako prirodno da je i sam Andrej posumnjao u kvalitetu boje. Čak je promiješao, radi vlastite uvjerljivosti, boju čistim štapićem.

- Vidite, čista je...

- Čista?! - Sensei je zgrabio štap i zabio ga dublje.

Na površini se doista počeo pojavljivati pijesak. Andrejeve su se oči raskolačile od užasa. Iz nekog razloga je pomislio da bi se cijela nedavno kupljena serija mogla pokazati jednako neispravnom.

Pljačkaši su također sa zanimanjem pogledali u kanticu.

- Možda je stvarno falična kantica, - naglas je razmišljao "predvodnik", očito dobro upućen u boje za automobil. - Tvrtka na etiketi je solidna, a etiketa tvornička...

- Šta, magarče, oćeš reć da sam ja nasipao pijesak?!

- Tko je magarac?! Ti ćeš meni "magarac"? Ma, odjebi odavde dok ti nisam sve kosti polomio!

- A gle, šupčino, našao si i zaštitnika! Pa sam ja zbog tvoga mućkog jajeta upropastio auto! Da, sada ću ti cijelu facu ofarbati ovom bojom!

Sensei je tresao boju ispred "predvodnika". A onda je, bez razmišljanja, lagano prebacio kanticu u desnu ruku, odvrativši protivnika, i odmah lijevom zadao udarac u trbuh. Nakon toga, nesretna kantica boje naglo se spustila na glavu "predvodnika". Dok je Sensei prikazivao "svečanu osvetu", Ženjkica i Stas su fino onesposobili "brigadiru" i ostalu trojicu njihovih pratitelja. I... nastao je metež.

Gomila Kavkažana pohrlila je braniti svoje, ali onda su niotkuda, kao iz zemlje, izronili snažni frajeri atletske građe. Okruživši grupu Kavkažana, počeli su ih tući, kako bi se reklo, "do daske". To bi se tek djelomično moglo nazvati običnom tučnjavom, budući da su se kroz svu tu makljažu provlačili sasvim konkretni profesionalni udarci.

Nitko u ovom metežu nije primijetio kako su nasred bojnog polja oteti brigadir grupe i njegova dva pomoćnika. Njihova onesviještena tijela utovarena su u pripremljena vozila i odvezena u nepoznatom pravcu.

Nakon što su dobro namlatili gomilu pljačkaša, nepoznati momci su također neprimjetno nestali u gužvi. Sami "zaštitnici" brzo su se razbježali po tržnim zakucima, usput "ližući" svoje rane. Mjesto masakra u trenu je opustjelo i njime je potekao neprekidni tok ljudi. Sve je završilo krajnje obično.

Brigadir se probudio i dalje ne shvaćajući gdje se nalazi. Pod nogama je bilo nebo i sjalo je sunce. Svi okolo stajali su na glavama. Tijelo mu se samo njihalo naprijed-natrag. U magli pomućene svijesti, koja mu je iz nekog razloga baš u tom trenutku dala informaciju o reinkarnaciji jednom naučenu iz filma strave, na svom je materinjem jeziku pomislio: "Da nisam slučajno postao crv?! Tijelo se čudno izvija. Zemlja mi je točno ispred nosa. A svi ljudi okolo su veliki, veliki i naopačke. Mora da se dogodila nekakva nesreća... CRV?! Uf! Bilo tko, samo ne to malo, ljigavo stvorenje.

Zašto meni takva kazna? ZAŠTO?!!!" U to se vrijeme iz zvučnika otvorenog automobila čula pjesma Visockog:

Dosadno papigama žiujeti.

Zmiji predug vije-e-e-ek.

Nije l' bolje za života biti

Pristojan čovj-e-e-ek...

Brigadir je odmahnuo glavom, trepnuo očima i naposljetku potpuno progledao, skroz se osvijestio. Tijelo mu je bilo vezano debelim užetom i obješeno za noge na golemoj grani nekog drveta. Shvativši to, čak je i odahnuo. To je, po njegovu mišljenju, ipak bilo bolje nego se stvarno osjećati kao ogavno, ljigavo stvorenje. Ali njegov osjećaj olakšanja nije dugo trajao. Odjednom je shvatio da je njegov trenutni položaj vezanog homo sapiensa čak i gori od položaja crva koji slobodno luta. Nedaleko su visjeli i pomoćnici sa sleđenim grimasama užasa. Nekoliko krupnih momaka u sportskoj odjeći stajalo je sa strane, ne obećavajući ništa dobro svojim izgledom. Tiho su razgovarali među sobom i s likom koji je s bojom nasrnuo na momke. Vidjevši da ga nitko ne tuče, sakati i nimalo ne obraća pažnju, kao da je hrpa balege, brigadir se odlučio pokazati pred svojim "drugarima", takoreći bljesnuti svojim "junaštvom":

- Hej, vi... Čega se bojite? Vezali ste me, ha? Jeste kukavice?

Njegovo daljnje opsceno psovanje nije bilo suđeno čuti u potpunosti. Čim je brigadir zucnuo, odmah je primio tako precizan i snažan udarac od najbližeg frajera da ne samo da je prestao disati, već su mu se čak i "zvijezdice" prosule iz očiju. Sinulo mu je zašto su njegovi pomoćnici preplašenih lica tako revno šutjeli. Od tog trenutka brigadirova slutnja bivala je sve crnja. Totalna neizvjesnost bila je gora od svega. U glavu su mu počele uskakati najmračnije misli koje su se mogle pojaviti u glavi čovjeka koji je dugo živio u razbojničkom čoporu "vukova": "Tko su ovi, majke ti? Mafioze? Služba? Reketaši? Iz novih Rusa? Ili samo banda ološa koja ne priznaje nikakvu vlast i "zapišava" sve redom? Zašto će me ubiti? Zbog kantice auto-boje koju nisam ni dotaknuo?"

U to vrijeme iza zavoja je polako izišla krasna "Mečka" i zaustavila se u blizini automobila. Jedan od momaka je uslužno pritrčao i otvorio stražnja vrata. Iz "Mečke" je staloženo izašao stariji muškarac na čijem je licu bilo utisnuto svo surovo iskustvo zonskog "sveučilišta". Grube, tvrde crte lica. Zastrašujući pogled. Bio je

nizak i pomalo mršav. Gledajući njegovu odjeću, zveckajući zlatni lančić i skupocjeni prsten, brigadir je shvatio da je u velikoj nevolji. Plahi šapat razdvajajuće gomile doleti mu do uha: "Ložač... Ložač... Ložač, glavom i bradom". Čak je i onaj čovjek s tržnice s poštovanjem pognuo glavu i odmaknuo se, jasno ističući poštovanje prema ovom čovjeku. Iz auta su izašla i dva golema, pristojno odjevena čuvara. Najgora brigadirova predviđanja počela su se brzo ostvarivati. A kad je vidio ruke tog Ložača, ostao je potpuno zaprepašten. U cijelosti su bile u zonskim tetovažama, s različitim datumima robijanja. Približavajući se brigadiru, Ložač je pucnuo usnama i, na čisto zonski način počeo objašnjavati koje je "gadno" mjesto namijenio toj visećoj ništariji. Od toga se čak naježio. Nije bilo dvojbe - pred njim je bio istinski okrunjeni zonski lopov. Sa svakom riječi "poglavnika" strahove nesretnoga visećeg čovjeka uvelike su pojačavale njegove vlastite misli. Na kraju je čuo pravu prijetnju, koje se najviše bojao u ovom životu: "Rasjeći ću te na komade! Spustit ću te, pizdo, kao i posljednju, pred očima tvojih drugara..." - i brigadirovi živci nisu izdržali:

- Poglavniče, oprosti! Jebote, oču, nisam kriv... Dat ću tom liku svoj auto umjesto farbe... Pa nije to naš "fazon"...

- Dabome da nije tvoj, pizdo! Ali je moj!

- Poglavniče, izvini! Poglavniče, nisam kriv! Smjestili su mi. Nisam namjerno. Nisam znao... nisam znao da je to tvoje! Poglavniče, radit ću za tebe uvijek! Izvini!

- Tko? - kratko je upitao Ložač.

- Vovka-Nindža. Pitao me, - a onda se brzo ispravio: - Natjerao me da udarim na tvoje momke. To je sve on! On!

- Koordinate?

- Da da...

Brigadir se brzo sjetio Nindžine kućne adrese i njegova radnog ureda, pa čak i one na kojoj je živjela njegova ljubavnica. Kad je već bez oklijevanja izbrbljao telefonske brojeve, Ložač je zadovoljno pljunuo u stranu i rekao:

- U redu, pizdo, izvuko si se! Ali ako mi još jedared staneš na put, živog ću te bijednog zakopati na đubrištu, ja ću...

- Hvala, poglavniče, hvala...

Brigadir mu je čak pokušao ispružiti ruku, napućivši usne da ga poljubi, zaboravljajući da je vezan i obješen. Ova iskrena gesta ispala je prilično komična. Ložać je s gađenjem trgnuo ruku.

- Ma beži bre, smrade!

- Hvala ti, poglavniče, hvala, - brigadir bijaše zahvalan do neba, još ne vjerujući da je ostao živ.

Ložać je ušao u svoj auto i jedva primjetno kimnuo prema gomili. Njegovi su čuvari sjedili pored. Automobil se udaljio s čistine, skrivši se iza zavoja na zemljanoj cesti.

Smrknuti momci su prišli, prerezali užad i, bacivši nož uzet od pomoćnika na tlo, rekli:

- Sami se vratite, nećemo valjda mi prljat ruke...

Sjeli su u automobile i otišli.

Puzeći i izvijajući se u pokušajima da se oslobodi užeta, brigadir je iz nekog razloga pomislio da nije ni loše biti crv. Barem živi tiho pod zemljom, čak i kad ga sudbina okrutno potrga na dva dijela.

U međuvremenu su se automobili "mrcina", odnosno Sensei i njegovi momci iz osobne grupe, odvezli do staze na kojoj ih je čekala ljepotica "Mečka". Sensei i Volođa brzo su se preselili u strani automobil, izmijenivši mjesta s "čuvarima".

- Pa, čiča Vanja, bravo, - rekao je Sensei toplo se rukujući s Ložaćem.

- Potrudio sam se, - nasmiješio se skidajući zlatni nakit. - Volođu poznajem još iz onih godina. Kao klinac trčao je po našem dvorištu, a glava mu već bijaše usijana. Nije ni čudo što je postao veliki šef. Dakle, ako treba za njega, za posao - onda nema na čemu...

Volođa je ispod sjedala izvukao četiri boce votke i pružio ih Ložaću:

- Po dogovoru... Eh, čiča Vanja, ti si svjetski čovjek! Kako si dobro odigrao. Usrali su se od straha...

- Pa, ja bih to još i malo više, - mirno je odgovorio čiča Vanja. - jer volim raditi na otvorenom. Ali smrada imam dovoljno u životu.

Svi su se nasmijali sjetivši se brigadirova brbljanja i pokušaja da poljubi ruku.

Čiča Vanja je zaista radio kao ložač. Dogodilo se da je značajan dio života proveo u zatvoru, ponajviše zbog svoje mladosti i gluposti. I kad ga je Volođa pozvao da odglumi "autoritet", rado je pristao. Tih divota se već nagledao u zoni. Da, i njega samog je zanimalo kako će izgledati kad postane "okrunjeni poglavnik". Stoga je ovu ulogu odigrao iz srca. Šteta je samo što toj "tajnoj operaciji" nisu nazočili njegovi drugari za pijanku. Uostalom, neće vjerovati ni riječi iz priče njegove nevjerovatne preobrazbe.

Isporučivši zadovoljnog čiča Vanju u njegovu radnu "rezidenciju", Sensei je odmah otišao Vovki-Nindži. Osobno je poznavao tog bivšeg karatista još preko sporta. Nindža je otvorio vrata pospanog lica, ali kad je ugledao Senseja, prijateljski uzviknuo:

- Oh, vidi čovjeka! Druže dragi! Dugo se nismo vidjeli!

Umjesto odgovora, dobio je snažan udarac u čeljust. Nindža je odletio metar i pol duž hodnika, izgubivši papuče u letu. Ovaj je udarac najrječitije izrekao da su njegovi poslovi loši, vrlo loši. Za Sensejem je ušlo još nekoliko ljudi. Iako ni njegov "pajdo" u sportu sam nije bio "cvečka", njegova je ekipa izazivala još veći užas. Nindža je shvatio da neće imati vremena dotrčati do pištolja, a mahati nogama i glumiti "nisam znao" besmisleno je i krajnje nesigurno za njegovo zdravlje. Stoga je Nindža odmah počeo govoriti što se od njega očekivalo:

- Šta vam je, dečki? Mislite da sam svojom voljom naredio da vam se rasture "puktovi"...

- Tko? - upitao je Sensei, toliko prijeteci da je Nindža nehotice ustuknuo.

- Toma... Toma je tražio. Tutnuo vreću "šuške" za ekipu i rekao "morate"...

Nastavio je marljivo ukopavati svoga "naručitelja", mukotrpno spašavajući vlastitu kožu. Ali Sensei više nije slušao:

- Znači, - prekinuo ga je, - znači tako... Tomi ni riječi o mom posjetu. Samo mu reci da su moji dečki isprebijali tvoje... A ako izblebečeš nešto što ne smiješ, sam ćeš si bit kriv. Tada će naš sljedeći razgovor, posljednji, biti na groblju.

Nindža je kimnuo glavom. Nakon "dogovora", nepozvana delegacija je otišla i konačno mu pokvarila raspoloženje za cijeli dan. Nindža ustade s poda. A kad se topot nogu na prilazu stišao, razvališe ga emocije i prijetnje koje su potresle zrak praznih soba. Ali mahanje šakama nakon tučnjave, kao što se zna, je nezahvalna i beskorisna stvar.

Glasine, osobito one kriminalne, šire se brže od vjetra. I već u ponedjeljak Toma se svojim autom vozio do Nindžinog ureda znojeći se od uzbuđenja. Mučilo ga je jedno jedino pitanje koje se tiče osobne sigurnosti i najdragocjenije "karijere": zna li Doktor da su ti obračuni njegova zapovijed? Točnije, nije čak bila njegova zapovijed, nego Buljbina. Ali Nindža je od njega dobio novac... Cijela Tomina "svijetla budućnost" ovisila je o ovome. Uostalom, Toma je baš iz Sensejevih usta crpio najbriljantnije ideje o organizaciji udruge, a kasnije ih prekrasno prikazivao kao svoje vlastite. A ako Doktor sazna... Onda svi napori da se napreduje prema Kronosu mogu otići do vraga. Kaže se: ne sijeci granu na kojoj sjediš. "Kako to nisam predvidio? Kako se to dogodilo? Trebalo je igrati na sigurno", - razbijao je glavu Toma.

Što se više približavao uredu, to je njegovo uzbuđenje postajalo sve jače, što je pogoršavano stalnom strujom strašnih misli. Organizam je, primajući odgovarajuće signale za uzbunu, aktivno pokretao svoje mehanizme. Složene kemijske reakcije povećale su sadržaj "hormona stresa" - adrenalina - u krvi. Puls se značajno ubrzao, krvni tlak narastao. Glukoza je intenzivno ulazila u krv. Psihofizička napetost je rasla, a do opuštanja nije dolazilo ni za trenutak. Tomine ruke počеше se tresti kao u oronulog starca. A kad je ušao u Nindžin ured, čak ih je morao sakriti u džepove hlača da se ne vidi koliko je zabrinut.

- Šta se tamo dogodilo? - rekao je s vrata, a da nije ni pozdravio.

- Šta, šta, - zarežao je, - isprašili su nam guzice, eto šta...

Nindža je nevoljko počeo govoriti kako mu je rečeno, kako su mu nalagali zdravlje i sigurnost.

- Ajde, ajde, - požuri ga Toma, - dalje, dalje...

Toma je bio nervozan. Htio je brzo postaviti svoje glavno pitanje. Ali imidž koji je sam stvorio nije mu dopuštao da to odmah učini. Na kraju, Toma nije izdržao pa je upitao:

- Zna li Doktor čija je to naredba?

- Ma otkud bi? - Nindža je slegnuo ramenima skrivajući pogled. - Naravno da ne zna. Bilo je to samo uobičajeni udes, njihovi obračuni.

Toma je s olakšanjem odahnuo, ni ne primijetivši Nindžin posramljeni pogled. Kad bi mogao primijetiti da u njegovoj glavi trešti svečana himna pobjede i radosna riječ "Tooo!" Istog trenutka se opustio. Nakon doživljene stresne reakcije tijela - faze tjeskobe, faze pojačanog otpora - nastupila je faza iscrpljenosti. Ruke su mu se smirile. Ali psihički se osjećao tako umorno, kao da je cijeli dan radio kao vol. Zavalivši se u fotelju rekao je:

- Mogao bi me barem počastiti konjakom... Ništa, sve okej. Poraz nije uvijek poraz...

Nindža se počeo zezati, sretan što je ovaj neugodan razgovor završio tako brzo i sigurno za njega. Izvadio je skupi konjak i natočio ga u čaše.

- Ništa, - još jednom je tiho ponovio Toma smirujući se. - To ćemo pitanje riješiti... A ti pazi, šuti, nemoj previše laprdati...

"Jebite se svi skupa...", - reče Nindža od srca, ali u mislima. A naglas je rekao sa smiješkom:

- Znaš me.

Kucnuli su se čašama i jednim potezom progutali sadržaj, ne guštajući kao obično. Obojici je više stalo da odjednom ublaže stres, uzrokovan i pogoršan ne toliko životnim okolnostima koliko vlastitom pretjerano napuhanom maštom. Nisu ni slutili, jadnici, da je "stvarnost" koju su tako ozbiljno shvaćali samo plod njihovih razmišljanja i fantazija. A Sensei se samo vješto poigravao s njihovim strahovima, nekoliko puta pojačavajući zamišljenu opasnost.

Toma je nakratko nestao iz vida i nekoliko dana kasnije pojavio se kod Senseja. Složivši zbunjeno lice, upitao je:

- Čuo sam da si imao nekih problema na tržnici. Dečki kažu da je bilo nekakvih obračuna... Trebao si se nama obratiti. Problem bi brzinski bio riješen.

Sensei se nasmiješio i dobrodušno odmahnuo rukom.

- Zašto gnjaviti velike face? Takvu sitnicu sredimo sami.

Toma je kimnuo s razumijevanjem. Još uvijek se bojao da bi Doktor mogao nešto nanjušiti. No, vidjevši takav prijateljski stav, opustio se i počeo razglabati o poslovima udruge.

Jedino što je Buljba shvatio nakon svega što se dogodilo jest da Doktor i njegov tim predstavljaju ogromnu silu s jasno organiziranom strukturom, daleko jačom od domaćih momaka. Kako je Buljbi to promaklo?! Čini se da je od dana neočekivanih preokreta povezanih s pojavom Doktora u novoj ulozi Buljba, poput šišmiša u nepovoljnim uvjetima, upao u umjetnu hibernaciju. I tek sada, kad se čini da se sve smirilo i vratilo u uobičajeni ritam, probudio se iz dugoga "zimskog sna". Ali takav "oživljeni" pogled na ono što se događa nije donijelo nikakvoga veselja. Da je Buljba izgubio svoju moć - bijaše očito. Toma, iako se hvalio da je Doktora podredio sebi, zapravo nije imao apsolutno nikakvu kontrolu nad njegovim postupcima i poslovanjem. I Buljba je odlučio napraviti posljednji zakašnjeli pokušaj ubacivanja svoga čovjeka u Sensejeve poslove, što će kriti čak i od Tome.

Na kraju radnog dana Senseju je prišao poznati policajac i započeo razgovor. Navodno ima prijatelja, dobrog momka, ali sad je bez posla. Bivši "komsorgaš". Nabrojao je odgovarajuće pozitivne osobine.

- I nakon raspada Saveza muvao se tamo s prijateljem. Zatim su se razišli. Žao mi je momka. Sposoban organizator. Uzmi ga pod svoje, nekako si u usponu... Dobro će ti doći.

Sensei je već na početku razgovora osjetio podvalu. Jako je sumnjao da ovaj poručnik poznaje osjećaj sažaljenja i čovjekoljublja. Štoviše, prema tihim glasinama, podmićivanje, iznuda, teška premlaćivanja ne samo optuženih, nego i svjedoka već su mu bili na savjesti. Stoga, kada je rekao radi čega je došao, Sensei je shvatio odakle "vjetar puše".

- Dobro. Dovedi ga.

I njega je Buljba pridobio preko svojih bitangi! Tu je ozbiljnog posla bilo napretek! Upravo se sada odvijao glavni posao analitičara, gdje je jednostavno nemoguće pogriješiti u shemama ljudske psihologije. Buljba se opet spremao nametnuti svoja pravila igre, takoreći, u tuđem samostanu donijeti svoju povelju. "Dobro, nisi u potpunosti razumio, sredit ćemo ti represalije u 'međuljudskim' odnosima... Udarit ćemo tvojim salom po tvomu vlastitom 'mursalu'". Nakon kratkog razmišljanja Sensei je shvatio na koji način snažno i zadugo zbuniti Buljbu njegovim vlastitim problemima. "Pametnan organizator, kažeš? - Sensei se nasmiyao razmišljajući u sebi. - Vidjet ćemo..."

Sljedećeg dana policajac je upoznao Senseja s Denisom. Iako je, kako se kasnije pokazalo, čak i njegovo ime bilo izmišljeno. A od cijele priče koju je ispričao o svom životu, jedino istinito je bilo da je radio kao "komsorgaš". Denis je izgledao gipko, sportski. Srednje visine. U svim njegovim pokretima i razgovorima bilo je vidljivo iskustvo prijestupničkog života.

Sensei ga je od prvog dana aktivno uključio u rad s udrugom, zatvorivši mu time pristup drugim stvarima. Otporetio ga je tako da početnik nije imao vremena zaista se upoznati s velikom ekipom, gdje se zapravo htio ubaciti. Sa svoje strane, Denis je, kako bi se više dodvorio Senseju, počeo raditi po svojoj gangsterskoj "savjesti".

U međuvremenu, Sensei je "neslužbeno" posjetio Nindžu. Kada su potonjeg obavijestili o neočekivanom dolasku gosta, ozbiljno se preplašio. Vlasnik autotržnice mu je potpuno posramljen izašao u susret, ne shvaćajući što je zapravo skrivio.

- Bok, - Nindža je nesigurno pružio ruku, još uvijek se sjećajući nedavnoga klasičnog udarca u čeljust.

Sensei ga je, vidjevši tu zbunjenost, požurio smiriti:

- Bok. Ne brini, došao sam zbog nečeg drugog. Poznaješ li tržnicu? Nindža je na to pitanje gledao na svoj način, naslutivši podjelu svog "domaćinstva".

- Da, ja sam za tržnicu i želio sam razgovarati s tobom, - brzo se počeo pravdati.

- Nemam šta s tobom o tržnici pričat, - Sensei je bio ispred njegovih misli. - Tržnica je tvoja, radi! Nitko te ne izbacuje. Samo ne diraj moje... Tu sam zbog druge stvari... Koji od tvojih likova radi s pandurima?

- Pa ima tamo momaka, par štandova je konkretno "pod njima". A ima i onih koji plaćaju i drotovima i nama...

- Konkretno me zanima tko je to "pod njima"?

Nindža je pogledao prema tržnici.

- Malo dalje od vas, u istom redu. Čak i istu boju prodaju. Oni su konkretno pod OBOP-om. Mi ih uopće ne diramo. Jednom smo čačkali mečku - uvalismo se u gadne probleme...

- Koje je mjesto?

- U vašem redu, malo dalje, četrdeset i sedam, s lijeve strane.

- Kužim. Gledaj, nemam ništa protiv tebe! - Radi dalje. Nemam zamjerki. Samo nemoj mahati metlom.

- Nema problema.

Na ovome su se rastali. Unatoč nedavnom strahu, Nindži se raspoloženje značajno popravilo. Više mu se sviđao upravo takav "obračun pojmova" nego neočekivani ranojutarnji aperkat.

Nije prošlo ni tjedan dana Denisova aktivnog rada, kada mu je Sensei "povjerio" odgovoran samostalni posao.

- Općenito, ovako... Imamo dečke koji također prodaju boje, i to u našem redu. Zašto nam to treba? Prodajemo istu boju kao i oni. Zašto stvarati konkurenciju? Idi i pozovi ih na sastanak.

Razgovarajmo o tome kako možemo bolje surađivati po ovom pitanju. Vozimo i kupujemo na istom mjestu, prodajemo na istom mjestu. Nije fora! Možda se možemo dogovoriti: netko će voziti, netko će prodavati... Općenito, mislim da ćemo naći zajednički jezik. Moramo to s njima riješiti.

- Nema problema, šefe! Sutra ću otići. Za kad da dogovorim sastanak?

- Kad god im odgovara. Naći ćemo vremena. Pozvani su...

Za normalne biznismene riječ "sastanak" znači skroz poslovni razgovor. Ali ni Denis, a kamoli tip kojeg je uzeo za pomoćnika, nisu bili upoznati s čistim biznisom, niti s odgovarajućim pravilima lijepog ponašanja. Sensei je to sigurno znao. Riječ "sastanak" u Denisovim gangsterskim pojmovima tumačila se kao "pucnjava", a "poslovni razgovor" - "nož pod grlo". Stoga, kada mu je povjeren tako odgovoran posao, smatrao je to nekom vrstom promocije, srodno rangu banditskog brigadira.

Nakon drskog "udesa" i otvoreno grubog iznuđivanja, Denis je slavodobitno pričao svom šefu o rezultatima svog "rada":

- Ukratko, dogovoreno za sutra u dvanaest popodne na Lenjinovom trgu.

- U dvanaest, znači u dvanaest, - rekao je Sensei jedva suspregnuvši osmijeh.

Pa tko još može dogovoriti sastanak na takvu "egzotičnom" mjestu, u centru, na glavnom gradskom trgu, pa čak i blizu MUP-a? Naravno, "dobronamjerci" od takvoga susreta.

- Idemo sami ili ćemo uzeti dečke kao zaštitu? - počeo je ispitivati Denis. - Ili da uključimo Buljbine dečke? Tako ćemo u obračunu sigurno biti konkretniji...

- Da, možeš, - složio se Sensei iznenađujuće brzo. - Okej, sada idi i dogovori to s njima. A ja ću nazvati Tomu, neka se i on dovuče. Sutra u dvanaest idemo na mjesto.

Situacija je bila gotovo u potpunosti po Sensejevim predviđanjima. Do dvanaest sati na Lenjinovom trgu počela se okupljati gomila momaka impozantne vanjštine, od kojih su dobar dio bila lica kriminalne fizionomije, bikovski vratovi i glave ošišane na "robijaša". U blizini je stajala hrpa stranih automobila raznih modela. Ukupno se na trgu okupilo pedesetak ljudi.

Plahi bi prolaznik mogao pomisliti da se ovdje planira nekakav redoviti skup posvećen izborima - bilo za gradonačelnike, bilo za zamjenike - lokalne "vlasti". U posljednje vrijeme ove su pojave postale toliko učestale da se tome gotovo nitko ne čudi.

Oh, kakva su vremena došla! - guđale su starice u prolazu. - Svaka bitanga oće bit "nedodirljiva", penje se u zastupnike!

- Jašta, - ubacio se u razgovor djed koji je hodao pokraj, - imaju koristi od toga. Kad postanu zastupnici - nema zatvora, nema oduzimanja imovine, nema iznošenja informacija o zločinačkoj prošlosti i sadašnjosti! Debljaju se na kostima ljudi! A narod gladuje...

- Točno! Neće se budžovani među sobom jesti, fuj!

U smjeru "mitingaša", doduše na znatnoj udaljenosti od "osuđenih", poletjelo je pljuvanje. A pljuvalo se uglavnom "zrakom", a ne slinom. Slina takve publike (s njihovim mršavim mirovinama) odavno je presušila u ustima i izlazila bi tek noću, u slatkim snovima o hrani u njihovim pretrpanim hladnjacima. Što se može? Demokracija. Ona ima takvo razdoblje - gastrointestinalno-izlučivo, gdje se "blagostanje" cijelog društva može lako odrediti individualno utabanim stazama do hladnjaka njegovih građana.

Na sastanak je od konkurenata došlo samo troje, što je neizrecivo iznenadilo gomilu koja ih je čekala. I čim su izašli iz auta, Sensei je rekao Denisu:

- Idi na tržnicu, nađi gdje se može otići i mirno razgovarati. Ako su došla samo trojica, pustit ćemo ostale momke. Šta će nam, sve ćemo se sami dogovoriti.

- Čekaj, - rekao je Toma koji je stajao pored njega, - uzmi nekoliko mojih momaka, da se ne obrukate. Njih su trojica - i vas treba bit trojica, tako je pravedno.

Denis, predvođeci svoje "jarane", "herojski" se krenuo probijati iz gomile do sirotog trojca koji je stajao u blizini. Prije nego što im je stigao reći pet riječi, zaškripale su kočnice dvaju automobila u blizini i odatle je iskočilo devet ljudi. Jedan od njih je predočio dokument službenika OBOP-a (Odjel za borbu protiv organiziranog kriminala). Denis je od iznenađenja digao ruke u obranu. Odmah je nekoliko puta udaren gumenom palicom. Ne samo da su "pregovarači" nagrabusili, nego i još trojica Buljbinih momaka koji su samo stajali u blizini. Vezavši im ruke, OBOP-ovci su bacali

"iskričave" poglede na nasmijanu gomilu, koja je mirno promatrala njihove postupke, baš kao film u kinu. Branitelji reda i zakona s velikim bi zadovoljstvom pohapsili i ostale, ali nažalost... Skromni državni proračun nije dopuštao transport u dovoljnoj količini (i kvaliteti). Šestoricu zarobljenih "iznuđivača" nisu znali ni smjestiti u vozila. Da si žuna, ne možeš sve stražnjice strpati u ograničeni prostor! Izgleda da će se Obopovci vratiti pješice!

Napokon se jedan od službenika dosjetio. Nakon što je pretražio i izvrnuo džepove uhićenika, pronašao je ključeve od automobila i pritisnuo dugme na privjesku. I "Mazda" koja je svjetlucala na suncu i stajala među drugim stranim automobilima kao na paradi, izdajnički je zapištala, zavodljivo namigujući svojim farovima.

- Dvojica tamo, - zapovjedi časnik bez oklijevanja, - ostali u naš...

Toma je, gledajući što se događa, čak bio pomalo zatečen.

- Šta ćemo sad? - zbunjeno je upitao Senseja.

- A šta možemo? Ništa. Privest će ih i pustiti, - mirno je odgovorio Sensei. - Nisu ništa učinili. Samo su došli na razgovor.

- U principu, da... Nećemo baš ubijati policajce u centru grada, - nasmiješio se Toma. - Mada, bio bi to zabavan prizor... Pa, neka dečki odu... A oni će se valjda sami izvući; nisu djeca.

- Kako ti kažeš, - slegnuo je ramenima Sensei. - To su tvoji momci. Moj je samo Denis. Ali on je malo sumanut...

Na tome su se rastali.

Nakon razumljivih "preventivnih mjera", Denis i "njegova kompanija" ubrzo su pušteni na slobodu. Pritiskali su ih konkretno, dovoljno bolno, ali bez tragova batina. Najgore od svih prošao je Denis. OBOP-ovci su svoje potpuno opipljive "emocije" izlili na tako zloban smijeh svjetine i ostalih sudionika. Stoga, izašavši na slobodu, ne bez Buljbine financijske pomoći, "pregovarači" barem mjesec dana nisu bili u stanju raditi nikakav posao.

Ali tu zbrci nije bio kraj. Toma je, uz laganu sugestiju Senseja, savjetovao Buljbi da istjera "pravdu" u odnosu na svoje dečke koji su nezakonito pretučeni. Sada je vrijeme za demokraciju! Tko kaže da su ti momci banditi? Oni su građani kao i svi ostali. I država ih je dužna štititi od "bezakonja" agencija za provođenje zakona. Općenito, Toma je sve tako lijepo opisao da si je Buljba, prvi put

nakon mnogo godina, kupio knjigu. Ali ne bilo koju, nego "Ustavna prava i slobode građana". Čak je i pokušao pročitati prve stranice. Kao rezultat kombinacije "nespojivoga" u Buljbinoj glavi, došlo je do sinteze kriminalnog razmišljanja s postulatima građanskih prava. Kao rezultat toga, opet ne bez Tominog poticaja, "ispravni momci" su napisali žalbe nadležnim tijelima. Policija nije očekivala ovako drzak potez bandita. Vlasti OBOP-a zaprimile su kopije "žalbi", prepune gramatičkih grešaka, sa zahtjevima (na "čisto konkretnom" jeziku "pajdaša") za njihovim zakonskim građanskim pravima. Ovdje je strpljenju osoblja došao kraj. U znak odmazde, OBOP je ozbiljno i dugo ribao Buljbinu bandu, vršio "udese" zbog najmanje sitnice i neumoljivo uništio cijelu njihovu strukturu nagomilanim nepobitnim dokazima.

Poglavlje 9 - DETONATORSKA KAPISLA ZA "OLIMP"

Vrijeme je prolazilo. Sensei je intenzivno otkrivao zamke Kronosovog carstva. U ovoj fazi udruga je pravno registrirana i sve snage su uložene u formiranje zajedničkoga novčanog fonda. U poštenom poslovanju to podrazumijeva dobrovoljno davanje sredstava biznismena koji su se pridružili novoj organizaciji. No Toma, koji je u osnovi vodio poslove udruge, slijedeći načela svoje kriminalne "škole", pretvorio je ovaj proces u čistu iznudu. Sensei nije proturječio Tominim aktivnostima i dopustio mu je da se igra prema vlastitom nahođenju. Sve što je Senseja zanimalo bile su potrebne informacije. A Toma, koji se jako volio hvaliti svojim znanjem, postao je dobar izvor.

Raspravljajući o nekim poslovima udruge, Toma je rekao:

- Bilo bi lijepo imati ljude poput Čike kod Kronosa ili Ljuke kod Tremovih za naše poslove!

Tremovi su dva prezimenjaka koji su svoje biznise spojili u jednu korporaciju. To su bili najbogatiji biznismeni u Kronosovom carstvu.

- A u čemu su ti ljudi dobri? - upitao je Sensei ravnodušno, izazivajući Tomu na detaljan razgovor.

- Kako u čemu? To su najjači ubojice! Nisi čuo za Čiku i Ljuku?

- Da, čuo sam nešto malo.

- O-o-o, - rastegnu Toma s nasladom. - Njih se boji čak i sam Kronos.

Sensei je sumnjičavo pogledao svog sugovornika.

- Kažem ti! - zaklinjao se. - Evo, jedan od Židova se nedavno osilio. Kuja! Smrad! Zaboravio je tko ga je nahranio i postavio na noge. Pa je Kronos poslao Čiku da ga posjeti. Ovaj nije poštedio ni njihovo šestomjesečno dijete. Direktno pred očima roditelja razrezao mu je truh i izvukao sve iznutrice. Zatim je dohvatio ženu. Počinio je takva zvjerstva nad njom, tako unakazio njezino tijelo da je Židov u trenu posjedio. A onda je došao red na tog smrada... Već je bio skoro lud nakon svega što je vidio pa se nije ni opirao. Tako ga je Čika sjeckao malo po malo da bi duže umirao u mukama. A na kraju je izvadio i srce. Krvavo!.. Čika je sve to snimio kamerom kako bi dokazao svoj rad, budući da je kasnije sve leševe spalio. To srce je prikazao u krupnom planu dok ga je rezuckao kirurškim skalpelom. Kažu da je Kronosu, dok je gledao snimku, bilo muka i skoro se onesvijestio.

- Hm... A zašto su mu dali nadimak Čika? Za to što voli čikati tijelo ili kositi kao Čikatilo?

Ovaj se čak naježio od takve smirenosti i hladnokrvnosti Senseja. Drugi su, dok im je to pričao, drhtali od straha. A ovaj sjedi i mirno priča o nadimku. Tominim tijelom prostrujala je hladnoća.

- Ne znam, - odgovorio je, skrivajući svoj zbunjeni pogled. - Vjerojatno zato što je vješt u čikanju. Njega Kronos uvijek poteže kao posljednji argument. Ako nekome Čika u goste dolazi, gotovo! Bolje se odmah ucmekaj, pa ćeš barem umrijeti bez muke. To svi znaju.

- A Ljuka?

- Ni Ljuka nije baš dobrica. Izravno se natječe s Čikom, tko izopačenije i vještije ubija... Šta misliš, zašto je Čika priredio tako krvavi šou? Zato što ga je Ljuka nadmašio prije godinu dana. Također je sredio neke jadnike, kožu im na živo derao komad po komad. Uzeo im je skalpove, na komadiće razbio svu robu koju su drmnuli i razmazao je njihovim mozgovima. Tako ti je to... Čika i Ljuka su neuništiva sila, najrazumljivija Kronosova riječ. Svi ih se

boje, čak i murija. Sve im se dopušta. To je, naravno, jasno, svi žele doživjeti starost, - uzdahnuo je Toma.

Ti su podaci za Senseja bili baš nedostajuća "detonatorska kapisla", zbog koje bi se, teoretski, trebao dogoditi "veliki prasak" i, sukladno tome, revolucija u umovima "kraljeva i dvorjana" tog kriminalnog kraljevstva.

Nekoliko dana nakon tog razgovora Sensei je imao sastanak s Filerom.

- Pa kak' si? - tradicionalno je pitao.

- Kao u bajci: što dalje, to strašnije, - nasmiješio se Filer. - Ali postoji nešto.

- Vidim, vidim, čak ti i oči sjaje... Pa ispljuni, ne muči se.

Filer je predao fasciklu. A kad ju je Sensei otvorio, ne bez ponosa je komentirao:

- Plan "Olimpa". Detaljna shema cijeloga sigurnosnog sustava.

Sensei je zazviždao:

- Čo'eće! Bra'o, majstore! Kako si uspio?

- Vjerojatno je i sam Bog na našoj strani... Ta zgrada je bivši hotel. A kada ju je Kronos kupio, pozvao je jugoslavenske stručnjake da opreme sigurnosni sustav. Onda je jedan od naše internacionalne braće podijelio svoje "dojmove" o učinjenom...

Sensei se još jednom uvjerio u Filerovu visoku profesionalnost, zahvaljujući kojoj je pronalazio ključna rješenja u naizgled bezizlaznim situacijama.

- Postoji mnogo stupnjeva zaštite, naravno, - nastavio je Filer, - odmah je očito da je rukovođenje "profi". Tu je i video nadzor, i infracrveni senzori, i senzori pokreta, i senzori promjene sobne temperature... Vrata su blindirana. Čak i prozor ima odgovarajući kut zakrivljenosti stakla kako bi se izobličilo moguće prisluškiivanje. No, najzanimljivije je da kablovi iz senzora nisu provučeni samo kroz kontrolnu sobu - ona je ovdje na prvom katu - nego i pojačani u podrumu. Čak su morali probijati zidove u ovu tajnu sobu. Inače,

baš u toj sobi postoje svi stupnjevi zaštite koji su raštrkani po zgradi. Nema prozora. Do nje vode samo jedna vrata. Ali i ona su pomno prikrivena. Izvana su obložena kako bi izgledala kao da su od cigle. Izgleda kao jedno od proširenja temelja. Najvjerojatnije je to Minoksov osobni bunker. Tko još tako pojačava i pomno oprema, ako ne šef sigurnosti, pogotovo bivši kontraobavještajac? U ostatku prostorija - ovdje na dijagramu - značkama je obilježeno koji stupanj zaštite vrijedi. Ovdje je Kronosov ured, ovdje su njegove odaje... A evo i Minosa. Ovdje žive sa svojim obiteljima. Baš cijeli klan.

Sensei je pažljivo pregledao papire.

- Pa za vanjsku zaštitu već znaš. Kapitalna ograda s bodljikavom žicom. Stražarske kule. U dvorištu stalno dežura od 8 do 10 ljudi sa psima. Naoružanih.

- Dobro... Odlično!.. Imam još jedan poslić. Čuo si za Kronosovog ubojicu Čiku?

- Još kako!

- Trebat će mi više informacija o njemu. O njemu i Ljuki, koji radi za Tremove. Po mogućnosti neka bude brzo. Iskopaj sve što možeš: službeno i glasine.

- Važi.

- I to je to! Hvala još jednom. Vidimo se kasnije!

Dok je Filer prikupljao informacije, Sensei je naporno radio na razvijanju udarne kombinacije. Ako Filerovi podaci potvrde njegova nagađanja, tada će na "Olimpu" u bliskoj budućnosti doći do grandioznih događaja.

Kad je konačno došao dugo očekivani susret s Filerom, ovaj je kroz smijeh rekao:

- Pa zgodne si mi frajere dao za posao, samo mi se diže kosa na glavi!

Filer je izvukao dvije fascikle:

- Eto ti posla za besane noći. Prema glasinama, oni čine takve grozote da je Freddy Krueger obično nevino dijete u usporedbi s njima. Evo, na primjer, Čika. Ispada da je u mladosti studirao medicinu, ali je bio izbačen. Odlikuje se povećanom okrutnošću u pokolju svojih žrtava. Komada ih kao nesuđeni kirurg. Voli produžljivati njihovu muku.

Nadimak "Čika" dobio je nakon jednog incidenta. Suučesnik ga je zeznuo za novac u zajedničkom poslu. Tako je Čika ubio ne samo njega, već i cijelu njegovu obitelj, i to s posebnim cinizmom i okrutnošću. Tijela im je "počikao" kao škarama za papir. Naravno, prva sumnja za zločin pala je na njega. I što je najvažnije, bilo je očito da je Čika to učinio. Ali izravni dokazi i tragovi nisu pronađeni. Osim toga, sam Čika nije ništa priznao, izdržavši sva teška ispitivanja. Slučaj je odjeknuo u javnosti. A to se dogodilo upravo u razdoblju jačanja Kronosovog autoriteta. Kronos se zauzeo za Čiku, a zatim ga uzeo k sebi kao odgovor na Ljuku Tremovih. Štoviše, već se pročulo o Čiki kao o potpunom ološu i divljaku.

A drugi, Ljuka, općenito je prirodni luđak. Bio je pod nadzorom psihijatra. Nekoliko puta je ležao u psihijatrijskoj bolnici. Zadnji put je odande pobjegao prije raspada Saveza. Karakterizira ga povećana agresivnost i nepredvidljivost u djelovanju. Kao što je zapisano u njegovu medicinskom kartonu: "psihopatska osoba koja gubi uračunljivost kada aktualizira kompleks inferiornosti povezan s razinom razvoja i fragmentiranim sjećanjima iz djetinjstva..." Priča se o jednom slučaju, kad je žrtvi prerezao grkljan i pred "pregovaračima" sukobljene strane prkosno napunio čašu svježom krvlju i ispio je. Taj im je prizor, kažu, bio dovoljan za cijeli život.

Priča se da iza Čike i Ljuke stoje desetci ubojstava. Organi vlasti se pozivaju na poteškoće s dokazivanjem, manjkaju im izravni dokazi. Iako, čak i ako se pojave, slučajevi se prosljeđuju podobnim istražiteljima. A cijeli je taj proces dobro plaćen - od najviših pretpostavljenih do istražitelja. Dakle, dokazi se momentalno gube, a slučaj se stavlja u ladicu "neriješeni". Općenito, iza ovih ubojica stoji visoki "krov". Najvjerojatnije je Kronos samo vidljiva poveznica. Tu se osjeća nečija ruka iz visoke politike. Inače to ne bi trajalo toliko dugo, a nadležni iz područne policije bi zbog takva bezakonja odavno bili smijenjeni. Eto, to ti je glavno. Ostalo je u fascikli.

- Razumljivo. Što je s njihovim bračnim statusom?

- Čika je oženjen. Ali djece nema. Provjerio sam bolničkim kartonom. Ispostavilo se da je Čika "sterilan". Ali očito to drži u

tajnosti. Svima govori da mu je žena jalova... Žive u luksuznom peterosobnom stanu u samom središtu glavnoga regionalnog grada.

- A Ljuka?

- Ljuka je osebujan lik. Živi sam, izvan grada, u velikoj privatnoj kući, na periferiji u blizini šume. Okolo ima mnogo šupa. Masivna, visoka ograda od cigle. Nedruštven. Ne poznaje susjede. Da, odlikuje ga nešto neobično. Često na tržnici kupi koju domaću životinju: ovcu ili svinju, ili kravu, ili pticu. Svakako živu. No, susjedi kažu da ga nisu vidjeli kako uzgaja te životinje, nego ih, naprotiv, ubija. Jednom su čuli kako je, razgovarajući s nekim likom koji mu je došao, rekao da mu se "gadi jesti strvine"... Pa, jednom riječju, svojim je čudnim ponašanjem potaknuo mnoge glasine u selu, čak i mistične. Mještani njegovu kuću zovu nikako drugačije nego kućom vampira... Među banditima također postoje mnoge legende o njegovim "podvizima".

Ljuka i Čika u kriminalnim strukturama smatraju se gotovo utjelovljenim vragovima. Uvijek nečovječno uživaju u svojim mračnim djelima. A po snazi, izopačenosti zločina mogu konkurirati samo jedan drugome. Barem su u to sigurni i razbojnici i policija. Sve to daje povoda za šuškanja da nad njima navodno visi stanoviti oreol nepobjedivosti.

Sensei se nasmiješio i rekao:

- Pa, jesu li stvarno nepobjedivi... Za svakog Vidžaja postoji njegov Radža.

- Šta? - ne čuvši, ponovno upita Filer.

- Kažem: za svaku akciju postoji reakcija... A ovi probisvjeti nikako nisu iznimka od pravila.

- Moguće.

- U redu. Znači... Bravo! Dobro odrađeno.

Sjedeće večeri u fotelji pod noćnom lampom, kada je dobar dio ljudi slatko spavao, Sensei je razmišljao o pristiglim materijalima. Vrijeme od dvanaest navečer do četiri ujutro za njega je bilo najbolje za "kreativni rad", kada se mogao potpuno koncentrirati na stvar i polako sve shvaćati. Navikao je na te sate. Radnim danima to je bilo najbolje vrijeme za ozbiljnu meditaciju. Okolo je bila tišina, mir. Mrak je sve predmete činio jednako sivim, sablasno-iluzornim, što

je pridonosilo odgovarajućem jasnom usmjeravanju misli u određenom pravcu.

Priroda je Senseju dala veću osjetljivost za suptilne pojave nego običnim ljudima. Stoga je procese koji se odvijaju vidio mnogo dublje, kroz prizmu svoga duhovnog iskustva i svjetonazora. Misli su rađale slike. Slike su stvarale radnje. Sensei bi odigravao najstvarnije situacije, zamišljajući ih sve bistrije u svojoj svijesti. Svaki put bi ih vidio sve jasnije. Na kraju bi mu se u glavi nanizala savršeno jasna slika djelovanja. Sve je vidio jasno kao pedantan redatelj koji je upravo pogledao montirani film na ekranu. Nakon što je nekoliko puta "pregledao" gotov rezultat svojih misli, Sensei je bio prilično zadovoljan. Izvana, prema osnovnoj radnji, slika je izgledala sasvim logično za lakovjernog "gledatelja", zarobljenog nevjerojatnim dojmom iluzije kadra. Iako je zapravo sve u njemu izgrađeno na misteriji podteksta.

Sensei je pozvao svoga vjernog prijatelja, oca Ivana, na predstavljanje ovih slika. Susrevši ga u večernjim satima izvan grada, Sensei mu je počeo opisivati cijelu situaciju i kasnije postupke. Slušajući informacije o ubojicama, otac Ivan se namrštio:

- Slažem se s tobom. To su jednostavno neljudi, izrodi ljudski.

- Dobro si primijetio što se tiče izroda, - složio se Sensei. - Pogodio si u sridu. Ubojica su pravi ljudski izrodi. Evo, uzmi Čiku. Odavno je prekršio kodeks viših zakona u odnosu na ljude, čak i prije svoga čuvenog djela. Čak znamo da je "sterilan". A sam dobro znaš, kao i ja, koga dostigne takva Božja kazna, pretvara se u mrtvu vrstu... Čika je prirodni sadist. A njegov sadizam je pak uzrokovan bolesnom žeđi za moći, patološkom potrebom za dominacijom, zapovijedanjem, podčinjavanjem drugih. Ali ne toliko fizički koliko psihički. Stoga se jako trudi zadržati svoju aureolu super-ubojice, kako bi što više ljudi držao u strahu i trepetu. Tuđi strah hrani njegovu bolesnu psihu iluzijom potpune nadmoći. A pod Kronosovim "krovom" ovaj sadist je sam po sebi otvorio dugo očekivane perspektive za nezasićeno zadovoljenje svojih skrivenih potreba.

- Da, prema Bibliji, vlasnik njegove duše je - vrag, koji je oduvijek težio neograničenoj moći.

- Upravo tako. Čika je, po svojoj psihologiji, rođeni vođa. Odavno je poznato da su svi rođeni vođe potencijalni kriminalci. A rođeni kriminalci su potencijalni vođe.

Nakon kratke stanke, Vano reče:

- Da. Čika je, naravno, pravi pravcati šljam.

- Da, a Ljuka nije ništa bolji.

- Kako kažu, čovjek koji ne zna razmišljati opasan je samo kad nešto smisli.

- To je točno... Znaš, Ljuka je s razlogom bio u psihijatrijskoj bolnici. On je plod incesta, i to druge generacije. Njegov otac je oženio kćer svoje sestrične.

- Uf, prokletnik! Baš kao i roditelji Adolfa Hitlera.

- Točno.

- Da, incest je teški grijeh. Ljudi ni ne razumiju da takvim miješanim brakovima krvlju potpisuju ugovor s vragom. A otkud ta "ljubav"?

- Potpuna degeneracija, bolna vezanost, psihološka fiksacija na obožavani predmet - tu imaš pretjeranu bolnu ljubav među rođacima, od koje je jedan korak do spolnog odnosa.

- Vrag je lukav! Kruva ti, kako se sakrije iza plemenitih ljudskih osjećaja i poriva kao što je ljubav, dovodeći ih u konačnici do potpunog apsurdna i krajnosti...

- I eto rezultata, - složivši se, nastavio je razmišljati Sensei na svoj način. - Slojevitost genetskih karakteristika. Neke karakteristike su pretjerano razvijene zbog nerazvijenosti drugih. Priroda takve stvari ne oprašta. Oživjeli su svoje apsurdne misli - dobili plod svoje bolesne mašte: degenerici, psihopati, psihički neuravnoteženi ljudi... Na kraju imaš luđake, genijalce, idiote. Samo iz nekog razloga ovih potonjih ima puno više nego svih ostalih zajedno.

- Zato pravoslavna crkva zabranjuje brakove među rođacima do sedmog stupnja srodstva, - naglasio otac Ivan.

- A govoriti o slučajnosti, - razmišljao je naglas Sensei, ne obazirući se na njegove riječi. - Nema slučajnosti. Slučaj je samo prirodna posljedica nekontroliranih misli.

- To si dobro primijetio, - složio se otac Ivan i dodao o svom problemu: - Znaš, i ja sam zapanjen onim o čemu ljudi govore na ispovijedi. Čini se da od jutra do mraka misle samo o zlu, žive sa zlom, okružuju se zlom i sami stvaraju to zlo. Svaki, naravno, na svoj način. Poput slijepih mačića stalno cvile i uopće ne vide okolnu ljepotu. Dobre stvari se uzimaju zdravo za gotovo. Loše kao kaznu. I loše odmah upiju u sebe. Shvaćaš, njihova svijest podešena je za rad na negativnom valu. A u crkvu dolaze, moglo bi se reći, na samom vrhuncu tog naleta.

- Naravno. Jer duša je prisutna u tijelu svakog čovjeka, uz vrlo rijetke iznimke. A tijekom razdoblja negativnog naleta također se aktivira u sučeljavanju sa životinjskom prirodom...

Razgovor je ponovno pošao u pravcu vječne ljudske teme, o čemu je otac Ivan uvijek s velikim zadovoljstvom razgovarao sa Sensejem. U tim je razgovorima uvijek izvlačio nešto novo za sebe, iako je bio načitan i pismen čovjek. Ali takav melem za vlastitu dušu nije našao ni u jednom drugom čovjeku.

Nakon kratke stanke Sensei je prešao na raspravu o hitnoj temi sive svakodnevice.

- Da, - rekao je otac Ivan kad se razgovor ponovno dotaknuo ubojica. - Čika i Ljuka su čak gori od otrovne degenerirane pšenice - pljeve.

- Nesumnjivo. To su paraziti koji ubijaju ne samo plodove, nego i samo stablo... Čovječe, kakve ništarije, i kolikim je ljudima sudbina osakaćena njihovim zvjerstvima... Pa dobro, barem će na kraju poslužiti za dobro svojim tijelima. Cijeli su život koristili tuđe strahove. Mislim da ćemo ih tim oružjem pobijediti.

Sensei je počeo detaljno opisivati zamišljenu shemu djelovanja, pojašnjavati detalje. Obuhvaćala je tri faze: tajni upad na "Olimp" i nagli nestanak nekih tajnih papira iz sefa Kronosa i Minosa; eliminacija Ljuke Tremovih; eliminacija Čike Kronosovog. S vještim rasporedom ovih događaja, jedan se logično preklapa s drugim i, u konačnici dovodi do kasnijeg kolapsa cjelokupne kriminalne strukture Kronosa.

Nakon razgovora o detaljima prijatelji se razidoše.

Na dan operacije bila je topla noć, baš kao naručena. Vano i Sensei obukli su crne uniforme, pažljivo kamuflirali svoje automobile i krenuli u tami noći prema strašnoj građevini "Olimpa", koja već dugi niz godina plaši stanovništvo regije, ne toliko svojom nepristupačnošću koliko apsolutnom brutalnošću svojih stanara. Kad je do ovog kompleksa ostalo četiri stotine metara, dvije su se sjene spojile sa zemljom. Vano je izvadio uređaj za noćno gledanje i počeo pregledavati objekt.

- Dakle... Dakle... Na kulama po jedan stražar... Ukupno dvanaest ljudi.

- Trinaest, - tiho, ali samouvjereno šapnuo je Sensei, koji je, ležeći pored njega, bacio pogled u tamu.

Vano je još jednom pogledao kroz uređaj za noćno gledanje. Bio je dobro svjestan prijateljeve sposobnosti da "vidi" i osjeti više od ostalih "običnih smrtnika". Ali, gledajući u uređaj, nije našao ništa sumnjivo.

- Dvanaest.

- Trinaest, - ustrajno je ponovio Sensei. - Trinaesti čuči u krajnjoj lijevoj kuli i razgovara sa stražarom.

Pažljivo se zagledajući, Vano je nakon dvije minute ugledao jedva primjetni odbлесак vrha glave trinaestog stražara.

- Točno. Što dovraga taj radi ovdje? - i zamišljenim glasom upita: - Možeš li čuti o čemu pričaju?

- O djevojkama, - odgovorio je Sensei ravnodušno.

Vano je pogledao partnera, ali nije shvatio šali li se ili govori istinu. Tijekom dugih godina rada u njemu su se ta dva pojma toliko ispreplela da bi se svaka šala mogla pokazati istinitom, a istina šalom. Smješajući se, Vano je šutke nastavio promatrati objekt. A kad je završio sveobuhvatni pregled, rekao je:

- Jesu li tu bodljikavu žicu razvukli zbog djece ili tako nešto, da im lopta ne bi upala na teritorij? Gluposti! I to mi je neka zaštita! Šaraf Ahmedov je imao bolju stražu i veću palaču, a onda... potkrala im se "pogreška".

Sensei se nasmijao, prisjetivši se kako su u jesen 1983. sve novine bile pune naslova da je "iznenada preminuo istaknuti lik Komunističke partije i sovjetske države, kandidat za člana Politbiroa CK KPSU, prvi sekretar Centralnog komiteta Komunističke partije Uzbekistana, član Predsjedništva Vrhovnog sovjeta SSSR-a, dvaput heroj socijalističkog rada Ahmedov Šaraf Rašidovič...". Naravno, njegova osmrtnica je ispisana u najljepšem svjetlu. Tada nije bilo ni naznake tko je on zapravo. Ahmedov je stvorio snažan klanovski sustav osobne moći, koji je kontrolirao čitave regije i uspostavio gotovo polufeudalni režim u republici, gdje su lokalni partijski čelnici seljake iskorištavali kao robove - cijela je zemlja o tome saznala kasnije, kada je njena golema prostranstva šokirala senzacionalna istraga o poznatom "uzbekistanskom slučaju" o korumpiranim čelnicima Partije.

- Naravno da je to glupost, - rekao je Sensei u odgovoru. - I Ahmedovljeva palača je nakon posjeta Kubi postala glupost.

- Ah, pošiljka za Fidela, - rekao je Vano značajno.

Pogledaše se i tiho nasmijaše.

- Da... Ta boca konjaka na Fidelovom uzglavlju najveća je fora koju sam čuo, - rekao je Vano smiješeći se. - Čuo sam da ga je Batko nazvao sutradan, zanimao se za njegovo zdravlje i pitao je li se njegov "prijateljski" odnos prema sovjetskoj državi promijenio s novom garniturom na vlasti. A onda je, kažu, ponudio da kuša naš konjačić, takoreći osobni dar.

- Da, čuo sam, - rekao je Sensei. - Nakon toga Fidel je svoj svojoj straži izvukao uši. Mislio je da netko od njih radi za Batka.

- Pa dobro, što je drugo mogao misliti? I on je bio siguran da je potpuno zaštićen od uljeza...

Sensei je pogledao na sat s pozadinskim osvjetljenjem.

- Tri sata i pedeset minuta. Dobro, dosta brbljanja. Vrijeme je...

- Pričekaj...

Otac Ivan je uhvatio Senseja za ruku kao da će se dogoditi potres. Sensei se brzo sagnuo i zabrinuto pogledao u mrak. U to vrijeme otac Ivan sklopi dlanove i reče poniznim glasom:

- Prije početka svakog posla treba pročitati molitvu.

Sensei je odahnuo.

- Uf, ti... - tiho je opsovao prijateljski.

- Ne huli, - mirno je odgovorio otac Ivan i počeo tiho mrmljati sebi u bradu: - Gospodine Isuse Kriste, Jedinorođeni Sine Oca Tvoga bez početka, govorio si prečistim usnama svojim kako bez Mene ne možete ništa. Gospodine moj, Gospodine, i dušom i srcem vjerujem u Tvoje riječi, klanjam se Tvojim dobroti: pomози nama grešnicima, ovo djelo koje činimo, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, s molitvama Majke Božje i svih tvojih svetih. Amen.

Otac Ivan je i dalje držao dlanove sklopljene i s iščekivanjem gledao Senseja:

- Amen, amen, - rekao je smiješeći se.

- Tako je već bolje, - rekao je Vano s olakšanjem i spremio se za izlazak na teren.

Vrijeme pred zoru, a to znaju sve obavještajne službe svijeta, najpogodnije je za neočekivani posjet, kada je ljudsko tijelo najopuštenije u dubokom snu. U to se vrijeme čak i oni koji pate od nesanicе prepuštaju dugo očekivanom slatkom drijemežu. Čovjek s takvom smanjenom aktivnosti središnjega živčanog sustava postaje vrlo ranjiv na vanjske opasnosti. Iako sadrži unutarnje obrambene mehanizme u obliku "dežurne" paradoksalne faze sna, koja povremeno, poput budnog čuvara, povećava osjetljivost živčanih analizatora, aktivira funkcije srca i dišnog sustava, te aktivira neka središta mozga. Upravo u toj fazi sna javljaju se aktivni snovi koji pripremaju tijelo za opasna iznenađenja.

U pretpovijesno doba takav je signalni sustav sigurno bolje funkcionirao kada je našega dalekog usnulog pretka mogla iznenada napasti bilo koja divlja životinja. No, u suvremenom svijetu, u čovjeku koji već stoljećima živi bez stalne prijetnje iz vanjskog okruženja (s mogućim izuzetkom globalnih ratova ili prirodnih katastrofa), ovaj je zaštitni mehanizam, moglo bi se reći, donekle "atrofirao". Ili bolje rečeno, nije čak ni "atrofirao", već je svoju aktivnost više prebacio na prepoznavanje unutarnjih opasnosti u obliku raznih bolesti.

Što se tiče ljudi koji spavaju na "Olimpu", zanimljivo je povući svojevrsnu paralelu sa životinjskim svijetom, gdje različite životinje, ovisno o njihovu odnosu prema okolnim uvjetima, spavaju na različite načine. Predatori, na primjer lavovi, koji se ne boje nikoga na svijetu, spavaju duboko, dugo, "s guštom". Ali strašljivi zečevi, naprotiv, spavaju kratkim, površnim snom, na oprezu, da ih nitko

ne iznenadi. Općenito, kako kažu, što je živčani sustav jači, to je san zdraviji.

Sensei i Vano su bez problema ušli u pospano carstvo "Olimpa". Tu su se razišli. Sensei je otišao u bunker Minoksa (ili Minosa, kako su ga zvali banditi), a Vano je otišao do Kronosovog sefa. Visoka stručna obučenost i poznavanje položaja sigurnosnih sustava omogućili su im da ostanu nezapaženi.

Svladavši sve prepreke na svom putu, Sensei je pažljivo otvorio Minosov sef. Nakon što je preturao po papirima, zgrabio je par fascikli s pečatom tajnosti. Poderao je nekoliko vrijednosnih papira stvarivši mali "pretinac" u sefu. I kad je završio ovaj "rad", odjednom na dnu pronađe tajnu. Sef je imao dvostruko dno. Činilo se više nego zanimljivo. Što bi šef sigurnosti mogao čuvati u posebnom skrovištu, ako nije bilo lako doći do tog prerušenog sefa? S mukom otvorivši skriveno mjesto, Sensei je uzeo nekoliko disketa - sve što je bilo tamo. I u tako raskupusanom stanju, zatvorivši samo vanjska vrata, ostavio je sef da čeka svog vlasnika. Ponijevši sa sobom ulovljeno "dobro", Sensei je otišao jednako neprimjetno kao što je i ušao, svladavajući sve zamršenosti raznih senzora, budući da je bio na "ti" s tehnikom.

Došao je na zakazano mjesto. Ali Vano je kasnio. Prijatelj se već počeo brinuti je li se nešto dogodilo... Popevši se u samu jazbinu uspavanog kraljevstva "Olimpa", otišao je tražiti svog prijatelja. Sensei je uspješno izbjegao straže. I, krećući se poput neprimjetne sjene po hodniku, iznenada se ukipio u blizini Kronosove spavaće sobe. Sensei je više osjetio nego čuo da se tamo odvija neka akcija. Pažljivo otvorivši vrata, vidio je kako Vanov brz pogled juri u njegovu smjeru. A ovaj se, primijetivši svog prijatelja na vratima, ponovno opustio i počeo dovršavati svoj "kreativni" posao. Sensei je s mukom potiskivao napade smijeha. Otac Ivan ni ovdje nije izostavio svoj neumorni humor. Nakon što je izvršio glavni zadatak, Vano je vjerojatno odlučio primijeniti stari štos koji se nekoć prakticirao na "Otoku". Pastom za zube obilno je namazao sve dijelove Kronosova tijela vidljive ispod deke. Britvom je rasparao drugi jastuk. A kad je Sensei pogledao unutra, Vano je već gusto zasuo novokomponovano "božanstvo" paperjem. A sama britva je uredno ostavljena na jastuku. Nakon što je završio "posao", Vano je ponosno promarširao ispred Senseja, pokazujući rezultat svoga dodatnog rada. Sensei je samo odmahnuo glavom i beznadno mahnuo rukom prema ocu Ivanu.

Obojica su se tiho povukli s teritorija "Olimpa" ne ometajući slatki san njegovih čuvara. Sigurno su stigli do automobila, oslobodili se svoga vrijednog tereta presavivši papire u unaprijed pripremljenu torbu.

- Vau, kako dobro! - šaljivo ga osudi otac Ivan. - Sad sam miran za tebe. Cijele ćeš noći, kao i svi pristojni muškarci, baviti se... ovim "ljepoticama".

Ironično je improvizirao poljubac u povjerljivu fasciklu.

Sensei se nasmiješio.

- Kakav perverznjak... Inače, svi pristojni muškarci noću spavaju.

- Dobro, grešno dijete. Tada ću odmah otpustiti sve tvoje grijeha za neprospavane noći provedene nad ovim pepelom...

Dok je Sensei skrivao torbu u skrovištu auto sjedalice, otac Ivan, koji je stajao u blizini, veselo je mrljao sebi u bradu.

- ...ispunjenje svih blagoslova ... Ti, Kriste moj, ispuni dušu moju radošću i veseljem i spasi me, kao Jedinu Mnogomilostivi, Gospodine, slava Tebi...

- Što šapućeš? - upitao je u šali Sensei i već u sljedećih pet minuta požalio što je to učinio.

- Ovo je molitva za završetak posla. Ako naše molitve nisu odmah uslišane, onda Gospodin ne želi da imamo ono što želimo, nego ono što On želi. U ovom slučaju, On nas želi i priprema nešto veće i bolje od onoga što tražimo molitvom. Stoga se svaka molitva mora skrušeno završiti: neka bude volja Tvoja!

- Amen, - rekao je Sensei sa smiješkom.

Ali otac Ivan nije posustajao.

- Ti si sigurno jak duhovnjak. Ali pri radu s ovim sotonskim papirima toplo ti savjetujem da noću poškropiš svetom vodicom sve strane svijeta i kažeš sljedeće: "U ime Oca i Sina i Duha Svetoga, škropljenjem ovom svetom vodom neka se sve zlo, demonsko djelo dade u bijeg. Amen". Pij svetu vodu ujutro natašte, a i u svakoj potrebi, čak i ako jedeš...

Sensei je pogledao oca Ivana i ponovno se nasmiješio. A ovaj je poučno nastavio, naglašavajući svoje omiljeno "o":

- Izlazeći iz kuće, prije no što prijeđeš prag, izgovori riječi: "Odričem se tebe, Sotono, tvoga ponosa i služenja tebi, i sjedinjujem se s tobom, Kriste, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen". I zaštititi se znakom križa. I nikad ne izlazi bez da to izgovoriš. Tada ti neće biti u stanju nauditi ne samo zao čovjek s kojim se susrećeš, već ni sam vrag, kad te vidi s tim oružjem...

Sensei je završio sa "skrovištem" i s olakšanjem odahnuo.

- Dakle, u kočije, - i ironično doda: - Hvala Bogu da smo u različitim autima.

- Bez brige, - uzvratilo je otac Ivan s očitim zadovoljstvom u glasu. - Kad budemo putovali istim automobilom, čitat ću za spas tvoje duše Evanđelje po Mateju, dva poglavlja Poslanica, počevši od Djela svetih apostola i završavajući s Otkrivenjem sv. Ivana Bogoslova, te nekoliko psalama iz psaltira.

Sensei se nasmijao.

- Hvala ti, utješio si me.

Vozili su se šumskim putem do prigradskog naselja u kojem je Ljuka živio. Automobile su ostavili nedaleko od njegove kuće, jer je stanovao na periferiji u blizini šume.

Tamna noć postupno se pretvarala u jedva primjetnu zoru. Predmeti su poprimili svoj uobičajeni oblik, ali su i dalje zadržali monotono sivilo. Dvije sjene zatreperiše preko Ljukine goleme ograde. U dvorištu kao da su iščezle, stapajući se s tmurnim mračnim šupama i velikom turobnošću kućom.

Unatoč svitanju, u Ljukinoj kući bila su upaljena svjetla. Iz jedne od šupa s poluotvorenim vratima protezao se uski trak električnog svjetla. Sensei je otišao do šupe, dok je Vano ostao u blizini kuće kontrolirajući njezine izlaze. Ogromna štala, poput male sportske dvorane, bila je prazna i otkrivala je mučan prizor. Na njenim zidovima, kao na izložbi, visjele su razne sjekire, mačevi, buzdovani, toljage. Bilo je i finskih, kavkaskih, lovačkih noževa. Općenito, cijela kolekcija hladnog oružja. Sa strane su za strop bile zakačene goleme kuke, od kojih je na jednoj visjelo obezglavljeno pseće truplo s oderanom kožom. Usred staje, poput zlokobnog prijestolja, stajao je golemi nož kućne izrade stisnut u škripcu. Okolo ležale alati za oštrenje. Očito je Ljuka odlučio napraviti novo oružje u obliku obrnute giljotine. Na podu je ležalo zapetljano debelo užo. U staji je bio i golemi stol za rezanje po kojemu su bile razbacane razne

iznutrice od krave. A sama lešina, očito još donedavno živa krava, ležala je na boku. Pritom je u njoj, u predjelu srca, bio mali jastuk, kao da netko unutra spava. U blizini lešine ležala je čaša umrljana krvlju. U zraku se osjećao oštar miris krvi. "Da", pomislio je Sensei. "Ljuka je već potpuno poludio". Tiho se izvukao iz staje i otišao do Vanoa.

Kad je Sensei prišao, znakovima je pokazao na prozor kuće. U prostoriji neukusno pretrpanoj raznim smećem Ljuka je sjedio u luksuznom starinskom naslonjaču s otvorenom knjigom u grimiznom uvezu. Izgledom je podsjećao na svinju. Čelava jajolika glava uzdizala se na bikovom vratu. Debilni izraz lica. Čitajući, sjedio je otvorenih usta. Sline su mu tekle niz krajeve usta. Iz nekog razloga njegovo debelo tijelo bilo je odjeveno u ženski kućni ogrtač.

Pokraj stolice je bio mali ormar. Na njegovim policama stajaše nekoliko knjiga, a sudeći po koricama bile su povezane s mistikom i stravom. A na zidu su visjele, kao u paleontološkom muzeju, lubanje životinja i ljudi.

Otac Ivan se tiho nasmijao i šapnuo Senseju:

- I ovaj slinavac sebe naziva strašnim Ljukom-vampirom?! - I, gledajući njegovo koncentrirano čitanje, podmuklo doda: - Bah! Kakav napredak! Barem na kraju života će početi razlikovati slova.

- Kakva korist od napretka u rukama idiota?

- Točno. Onda, hoćemo li? Kao što je "as" Puškin rekao: "Slučaj je moćan, trenutni instrument Providnosti".

S tim riječima Vano je zajedno sa Sensejem krenuo prema vratima. Tijekom tog vremena Ljuka je bio uronjen u čitanje knjige "Đavo u tijelu". U autoru je pronašao srodnu dušu i sa zanosom čitao o svim zvjerstvima koje je glavni lik činio po nalogu đavla. Ali u trenutku kada su nevidljivi gosti došli do Ljuke, on se gotovo tresao od straha, dostigavši vrhunac, gdje se đavao pojavio u tijelu da uništi svoga vjernog slugu. Na Ljukinom čelu lagano je izbijao znoj, a drhtava ruka okretala je sljedeću stranicu. Bojao se čitati dalje, ali radoznalost bi ga svaki put nadvladala. I on je, poput zeca, dopustio da mu svijest upije monstruoza knjiga-zmija. Ljuka je bio jako zabrinut jer se poistovjetio s njezinim glavnim likom i u njegovoj smrti vidio vlastitu smrt.

I bilo je potrebno da se to dogodi - u tom trenutku nesta svjetla! Ljuka je podigao pogled s knjige i bojažljivo se osvrnuo oko sebe.

Odjednom je začuo neko nerazumljivo, zastrašujuće šuštanje. U glavi su mu brzinom munje bljesnule asocijativne slike iz knjige o približavanju strašne smrti. Ljuka je htio skočiti i pobjeći, ali kao da mu se tijelo skamenilo. A sljedeći trenutak ga je baš čvrsto prikovao za naslonjač. Odjednom se pojavio bljesak svjetla iz svjetiljke koja je došla niotkuda, nečujno se kretala sama u tami. Osjetivši Ljukinu prisutnost svojom jezivom zasljepljujućom zrakom, ova je odmah prešla preko stropa i u sljedećem trenutku osvijetlila najstrašniju đavolsku pojavu: rijetku riđu bradu koja je stršala na sve strane, mršavo, blijedo lice. U raščupanoj kosi "demonu" Ljuka je čak sa strahom ugledao prave rogove, koji su mu sve više rasli pred očima. Ljukino je srce divljački lupalo. Ispustio je knjigu iz ruku. Činilo se da se taj vrag materijalizirao s njenih stranica, potpuno isti... Polako se približavajući svojoj žrtvi, ovo čudovište napravilo je strašnu grimasu u obliku osmijeha, otkrivajući ružne zube. Ljuka je ispustio žalosni, bespomoćni jecaj. Trznuo se i klonuo cijelim tijelom, ukočenih očiju razrogačenih od paničnog užasa. Đavao koji je došao za njim u tijelu posljednje je što je vidio u svom životu...

Sensei je upalio svjetlo u sobi. Vano se nagnuo nad Ljuku.

- Gotov je. Očito da mu srce nije izdržalo, - rekao je.

I nakon stanke skrušeno izjavi:

- Rekao sam ti - slabić! Nisam imao vremena ni otvoriti usta i razumno objasniti zašto smo došli.

- Ništa iznenađujuće. Kad sam te prvi put vidio na "Otoku", i ja sam skoro umro od straha, - zadirkivao ga je Sensei uzimajući u ruke knjigu "Đavo u tijelu". - Dakle, tvoj izgled mu je bio sasvim dovoljan.

- Nisam ja kriv što me majka takvim rodila, - nasmiješio se. - Pa, šta ćemo sad?

- Šta? Šta smo i zamislili. Idemo u ured Tremovih.

- Mojim autom?

- Pa po dogovoru.

Vano uzdahnu. I vidjevši da će tu svinju ipak morati vući do svog auta, otišao je tražiti materijal pogodan za prijenos, mrmljajući si u bradu:

- Uvijek je ovako... O, Bože! I zašto meni takva kazna da nosim ovu vreću s grijesima ubojstva i proždrljivosti na svojim krhkim

plećima... Uvijek sam govorio da je pogrešna i pretjerana ljubav prema tijelu, njegovu trbuhu i spokoju, iz čega se javlja samoljublje, dolazi do teških grijeha...

Dok je Vano tražio vreću, Sensei je razgledao sobe, pregledavao sadržaj ladica u stolovima i ormaru. U jednoj od njih pronašao je kutiju s raznim dječjim predmetima. A na samom dnu dječje porno fotografije, koje prikazuju Ljukine prljave perverzije i patnje na nevinim licima djece od samo pet do sedam godina. Pritom je većina fotografija snimljena u pozadini Ljukinih soba.

- Oh, gade! - nije se mogao suzdržati Sensei.

Vano se pojavio na vratima s ogromnim čvrstim celofanom.

- Pogledaj čime se ova strвина bavila, - rekao je Sensei pružajući mu fotografije. - Ispada da je bio prikriveni pedofil.

Vano je pogledao slike i dramatično promijenio lice, bacivši celofan u stranu.

- Kakav ološ! Pa osakatio je dječje duše, monstrum! Gad, da sam znao ranije, umro bi takvom smrću da bi mu pakao izgledao kao raj...

Otac Ivan stisnuo je šake, kao da skuplja svu gorčinu u njima, i prijeteci ih protresao po zraku prema mrtvu tijelu.

- ...Proklet bio, nemani! - Neka tvoja duša nikada ne pronađe mir!

- Ako ju je uopće imao od rođenja, - dodao je Sensei.

Vano je razvukao široki list celofana i s gađenjem bacio Ljukino tijelo s fotelje poput vreće balege. Udarajući nogama, trpao je tijelo u celofan. Zajedno sa Sensejem zamotao je i iznio Ljuku iz kuće. Zatim su uništili sve tragove svog boravka na ovom tmurnom mjestu i tijelo odvukli do automobila.

- Da izgoriš u paklu, - osuđivao je otac Ivan, još uvijek šokiran onim što je vidio.

Poglavlje 10 - VELIKA STRKA

Kronos se probudio jer ga je nešto škakljalo po nosu. Nekoliko je puta kihnuo i prevrnuo se na drugu stranu, pokušavajući ne

prekinuti svoj blaženi san. Ali to mu je "nešto" počelo još više golicati lice. Kronos je nezadovoljno otvorio oči i ispred sebe ugledao bijelo pahuljasto perje. "Koji...?!" - pomisli u sebi i iz navike baci pogled na zidni sat. Pokazivao je osam sati i pet minuta. Za njegovu značajnu osobu to je bilo isto kao pet ujutro. Vidjevši tako "rano" vrijeme, jako se naljutio. Pogled mu je pao na krevet. Njegovoj je ljutnji dodano neizrecivo iznenađenje. Ležao je sav u bijelom paperju, kao u peradarnici. Štoviše, cijelo njegovo lice, ruke, noge, prsa bili su premazani osušenom pastom za zube. "Kakve su ovo idiotarije?" Kronos se izgubio u nagađanju, jer je njegov autoritet bio toliko velik i nedodirljiv, kako u obitelji tako i među kriminalnim klanom, da se nitko, čak ni u mislima, ne bi usudio upriličiti mu takvo poniženje.

Gušeći se od bijesa koji ga je obuzeo, Kronos pogleda oko sebe. Odjednom je na obližnjem jastuku ugledao britvu kojom je razderan. Tek tada mu je sinulo kakva mu stvarna opasnost prijeti tijekom spavanja. Oči su mu se raskolačile od užasa, panika mu je zavládala cijelim tijelom. Iz sveg glasa je viknuo ime svog pomoćnika. Na divljački vapaj gazde dotrčaše stražari. Čak je i Minos dojurio u kućnom ogrtaču, u papučama i s četkicom za zube u rukama.

Oni koji su dotrčali vidjeli su ovaj nevjerojatan prizor i ukočili se od šoka. Minos je prvi shvatio što se događa i brzo počeo davati stražarima upute za pregled teritorija. Ubrzo su otkrili otvoreni Kronosov sef. Do jedanaest sati pomno su pregledani svi zakuci "Olimpa" i okolice, ispitano je osiguranje, provjereni monitori i senzori. Nema tragova izvanjske prisutnosti.

- Kako nema tragova?! Kronos je ljutito dreknuo na Minosa. - Očeš reći da sam se sam namazao pastom i posuo perjem?! A onda sam sebi ukrao dokumente?! Šta, ličim ti na luđaka, majku ti..!

- Smiri se! Gnjev je loš savjetnik u bilo kojoj stvari, - strogo vojnički Minos je izrekao svoju omiljenu poslovicu. - Naveo sam samo prve podatke. Pošto su činjenice tu, uskoro ćemo pronaći onoga tko je sve ovo učinio... A sad daj da se smirimo i polako sve shvatimo. Dakle, što imamo... Prvo, demonstrativna priroda samog događaja. Nisu te namjeravali ubiti, samo te uplašiti i pokazati tvoju ranjivost i dodirljivost...

- To mi govori moj vlastiti šef osiguranja, koji me uvjeravao da je predvidio sve moguće situacije! - Kronos je mahao rukama.

- Nemoguće je predvidjeti apsolutno sve, - mirno je odgovorio bivši kontraobavještajac i nastavio: - Inače, na britvi nisu pronađeni otisci, kao ni na sefu, uključujući i tvoje, ako te to tješi.

- Ma je li! Hvala na povjerenju! - dobacio je Kronos.

- Sljedeće... Drskost radnji plaćenika naglašava snagu i popustljivost...

- Naravno! Ovako nešto bi mogao napraviti samo bolesni luđak!

- Mjesto prepada - "Olimp". Njega nije tako lako osvojiti. Znači da nije djelovao samo "plaćenik", nego profesionalac, - zamišljeno je rezonirao pukovnik.

- Hm, profesionalac?! I kog đavla svaki mjesec pljujem tolike pare na osiguranje?! Cijelo bogatstvo sam utuk'o na posebnu opremu! Je li to sve zato da mi sad mirno tumačiš da me je neki profesionalac, nakaza, psihopat s nagnječenim mozgom posuo perjem? Da?!

Minos je znao da je razgovor s Kronosom beskoristan. Kronos je običan lopov, razbojnik, pa mu je svijest ograničena na razmišljanje sukladno tome. Minos je sa sigurnošću znao da niti jedan plaćenik među banditima, pa čak ni među običnim vojnicima, ne može tako spretno prevladati sve zamke protuobavještajca. Jednostavno ne bi bili dovoljno pametni za to. Ne, ako je netko uspio doći na "Olimp", to je čovjek dobro upućen u specijalnu opremu, koji poznaje trikove i finese kontraobavještajne službe. Općenito, ne samo profesionalac, već pravi stručnjak za sustav. Nešto loše je stegnulo Minosa iznutra, uhvatio ga je loš predosjećaj.

- Onda, zašto si umuknio? - Kronos reče autoritativno. - Nastavi! Pretvorio sam se u uši.

- Čekam da se smiriš.

- Ja?! Smiren sam, dođavola! Na "Olimpu" je kaos, a ja sam miran...

I nakon što se izborio s valom bijesa koji ga je zasuo, doda nježnije:

- Okej, došli su. Dalje razmišljaj. Svida mi se što radiš s takvom... smirenošću.

Pukovnik je opsovao u sebi, ali je naglas rekao istim tonom:

- Vrijeme napada je najvjerojatnije četiri ili pet ujutro.

"I to je uredovno vrijeme", - pomislio je u sebi. I dok je Kronos izgovarao još jednu glupost, Minos je u glavi analizirao da je najvjerojatnije "Olimp" netko pažljivo prošao prije operacije. A ako je to profesionalac, malo je vjerojatno da će biti moguće pronaći njegov trag. Uostalom, baš kao i trag njegova transporta. A način na koji je ovaj profesionalac obišao sve stražare, a da nije sredio niti jednog očevica, jer ih nije bilo, govori sam za sebe. Od takvih zaključaka Minosa je stegnulo u želucu, kao i uvijek u slučaju ozbiljne opasnosti.

- Mamu ti., ne pričaj mi sranja! Bolje reci tko je naručitelj! - Kronos je urlao histerično.

- Naručitelj? - rekao je Minos u istoj nepokolebljivoj zamišljenosti i gotovo automatski odgovorio: - Naručitelja je lako odgonetnuti kad znaš motive.

- Te usrane priče ostavi za svoje drugove-đubretare! A meni konkretno kaži - TKO?

Sada ni Minos više nije mogao izdržati, potaknut bijesom, više zbog nepoznate opasnosti nego zbog Kronosovih uvreda:

- Tko, kažeš? Pa bilo tko! Misliš da si ti jedini igrač ovdje, okrunjeni muktaš? Da, Lorda nije briga tko sjedi na tom prijestolju! Gubiš snagu, a Lord će te odvrnuti kao zahrđali šaraf i zamijenit te drugim, ne zamarajući se puno opravdanjima. Na čelo "Olimpa" stavit će neke tvoje konkurente pametnijih glava, koji su ti pred nosom ukrali važne dokumente - i to je to! A svo ovo perje, zbog kojeg paničariš, obično je cvijeće u odnosu na ono što te ubuduće čeka!

Kronos je bio zaprepašten tako kratkim, ali žestokim, iskrenim govorom, a čak se i iznutra nekako zgrčio. Nikada nije vidio svog šefa osiguranja u tako razdražljivom stanju, s užarenim očima. Uvijek ga se bojao, a sada... Kako sam Minos govori o opasnosti, znači da je situacija gora nego što je mislio. Kronosov bijes je odmah nestao ustupivši mjesto strahu. Od tog trenutka "svevišnji" "Olimpa" se uozbiljio i zamislio. Nakon kraće šutnje reče:

- U redu... Oprosti, nisam te htio uvrijediti. Mozak mi već ključa od ovog kaosa... Razmislimo: tko bi to mogao učiniti?

U Kronosovu uredu zavlada je tišina. Svatko je razmišljao u sebi. Minos je znao da ono što je upravo rekao Kronosu u bijesu nije sasvim istina. Jer čak ni njegovi konkurenti nisu mogli angažirati

stručnjaka tako visoke klase. Nije se radilo o novcu. Čitava stvar je u tajnovitosti i nedostupnosti takvih visina za obične bandite i biznismene.

U međuvremenu je Kronos razmišljao na svoj način. Minosova ideja o konkurentima činila mu se prilično očitom i prijetećom. Napade s drugih područja odmah je isključio. Sa svima su sklopljeni "mirovni ugovori" i poprilično su ga se bojali, znajući da iza njega stoji moćna sila. Dakle, netko je s njegovih posjeda "podigao njušku". Nakon što je vrtio po sjećanju sve krupne biznismene koji su podržavali Kronosovo carstvo, došao je do zaključka da osim ujedinjenih Tremova, zbog rijetkoga identičnog prezimena prozvanih "Blizancima", ne postoji nitko drugi. Tremovi su mu, po obimu i napredovanju svog poslovanja, stalnom porastu prihoda širenjem sfere utjecaja, bili jedini koji su mu se snagom mogli oduprijeti. Štoviše, donosili su gotovo četrdeset pet posto ukupnog prihoda u Kronosovu riznicu. Oni su bili jedini koji su imali ubojicu koji je mogao parirati Čiki. "Ljuka! - sinulo je Kronosu. Upravo tako, Ljuka! Tko bi me drugi, ako ne taj debil, bjegunac iz ludnice, mogao obasuti perjem i namazati pastom... Upravo je on po uputama Tremovih ukrao dokumente!" Kronosove su oči zasjale zvjerstvom, a od poplave emocija udario je šakom o stol.

- Ljuka! Ljuka je to učinio, a Blizanci su naručitelji!

Pukovnik se tiho nasmijao banditovoj lako predvidljivoj logici.

- Pa naravno, tko drugi! - uvjeravao je Kronos samog sebe.

U sjećanju mu je isplivao nedavni problematični razgovor s Tremovima, u kojem su odlučno i oštro odbili dijeliti njegov stav po delikatnom kriminalnom pitanju.

- To su oni, gadovi, potkopavaju me! Sjećaš se posljednjeg sukoba? Baš oni. Gnijde! Pokazat ću im...

Uslijedio je cijeli niz probranih psovki.

- ...Ima da se uguše krvlju, a njihov psihopat Ljuka - prvi je na redu!

Minos sumnjičavo odmahne glavom.

- Je li tako?! Gledaj, - uzbuđeno je nastavio Kronos. - Došlo je do sukoba. Ukradeni su dokumenti koji se jasno odnose na interese Blizanaca. Pasta s perjem je 100% djelo Ljuke, tog podjetinjelog psihopata. Sve se poklapa! Ima da te nakaze isječem na komade!

I vičući pomoćniku koji je čekao ispred vrata, oštro naredi:

- Hitno nađite Čiku!

Minos je opet u nevjerici odmahnuo glavom.

- Da sam na tvom mjestu, prvo bih propisno popričao s Tremovima... Tu nešto nije u redu.

- Naravno, popričat ću. I jako ću se iznenaditi ako mi nakon Čikinog dolaska glatko sve ne ispričaju.

- Sumnjam... - pukovnik htjedoše reći da je malo vjerojatno da je to djelo Ljuge i Tremovih, ali se predomislio. - U redu. Zašto vodu sipati iz šupljeg u prazno! Idem pregledati svoje papire. Možda iskopam nešto korisno.

Kronos je ignorirao Minosove sumnje, čvrsto uvjeren da bi mogao slomiti Tremove. Smješajući se, rekao je s neskrivenom zlokobnom pakošću:

- Hajde... A ja ću nazvati Blizance. Pozvat ću ih na šalicu čaja... s cijanidom umjesto šećera.

Minos se vratio do svog bunkera, blago je reći zbunjen. Nadao se da će u svojim spisima, koje je pomno prikupljao dugi niz godina, pronaći odgovore na zabrinjavajuća pitanja. Pritom je u potpunosti dopuštao mogućnost da bi se oni mogli nalaziti i u dosjeu o bivšim suradnicima. Silazeći u svoj opremljeni podrumčić, mehanički je pregledao sve "štekove". Sve je bilo kao i obično. Upalio je svjetlo i sjeo za masivni stol. Uobičajenim pokretom otvorio je ladice ključem i izvadio papire.

Pukovnik je volio pregledavati dosjee o ljudima koji su izazivali globalne legalne i ilegalne događaje u regiji. To ga je smirivalo. Čitajući dokumente, Minos bi osjećao svoju superiornost nad ostalima. To je u njemu uzvisivalo megalomaniju i pojačavalo osjećaj vlastite važnosti. Minosov omiljeni izraz bio je: "Čovjek koji ima informacije ima cijeli svijet". To je postala skrivena deviza njegova života. Stoga je prikupljao podatke o svima i o svemu. Nije imao prljavštine samo o Kronosu. Kronos mu je bio samo paravan, a Lord je bio pravi gazda. Njemu je izravno dostavljao važne informacije, zaobilazeći Kronosa, i od njega dobivao glavne zadatke. Stoga je Minos imao obilje kompromitirajućih dokaza o samom Lordu. Nitko nije znao za tu tajnu. Bilo je to osiguranje za njegovu osobnu bezbjednost, a također, u krajnjem slučaju, izvrsno financijsko osiguranje za njegovu starost negdje u Engleskoj ili Americi. No, današnji incident pokazao je da je čak i u njegovu

vrhunski opremljenom bunkeru bilo itekako nesigurno držati takve supervažne informacije. U principu, Minos je opremio "Olimp" više radi sigurnosti svoje kartoteke nego radi Kronosa osobno. "Uskoro ću morati poslati diskete u švicarsku banku, dok se stvari ovdje ne poslože", - pomislio je. - "Tako će biti sigurnije".

Minos je otišao do svoga tajnog sefa i pokušao ga otvoriti uobičajenim pokretom, ali su se vratašca odškrinula sama od sebe. U sljedećem trenutku ključevi su pali na pod. Sef je bio otvoren. Unutra - totalni nered. Minos ostade zaprepašten. Zatim je pažljivo, poput bombe, izvukao raskupusane vrijednosne papire i zbunjeno ih pogledao. Sinula mu je iznenadna misao, natjeravši ga da ih baci u stranu. Minos je počeo mahnito izbacivati cijeli sadržaj sefa na pod. Kad je došao do tajnog pretinca, s užasom je vidio da je otvaran. Drhtavim rukama podigao je drugo dno. Unutra - prazno. U nevjerici je počeo rukama opipavati svaki centimetar, kao da se diskete mogu smanjiti na tako malu veličinu. Ali uzalud. Za minutu mu je cijelo tijelo bilo mokro i prekriveno gadnim ljepljivim znojem. Ne pronasavši NIŠTA, Minos se teško srušio na pod, kao da mu je tijelo ispunjeno olovom. Sve je bilo kao u magli. "Ne može biti", - ponavljao je kao mantru. Ugledavši hrpu fascikli iz sefa na podu, pukovnik je s novom snagom pojurio prema njima, bacajući ih u različitim smjerovima. Ali ni tamo ne bijaše disketa.

- Ovo je kraj, - jedva čujno je prošaputao. - Ovo je kraj.

Njegov mozak nije mogao podnijeti takav šok. Stoga su panični strah, beznađe i očaj odmah zavladao njegovom sviješću. Uvijek neustrašiv i hrabro se suočavajući s udarcima sudbine, Minos je prvi put u životu bio istinski uplašen. Budući da je cijeli život bio zadužen za tuđe sudbine, nije očekivao da će sada netko jednako lako raspolagati njegovom sudbinom, koristeći se njegovim vlastitim informacijama.

Kad je prva obamrlost prošla, Minos se pokušao pribрати. Stara navika kontraobavještajca je djelovala. On je, kao nitko drugi, znao da bi takav iznenadni psihološki udarac, ako se na vrijeme ne zaustavi u njegovoj svijesti, mogao završiti bilo čime: živčanim stresom, dubokom depresijom, histerijom, bilo kojim prijestupom, pa čak i samoubojstvom. Ali nije imao namjeru umrijeti prije vremena koje mu je dodijeljeno. Samo ljudi slabog duha hrle u krajnost, izmišljaju si napade slabosti, grižnje savjesti. Minos je sebe smatrao snažnim. U cijeloj svojoj karijeri nikada nije kukao, nije dopuštao živčane slomove, niti je tražio ičiju pomoć. Uvijek bi

uveo red i u glavi i u tekućim poslovima. Stoga je svu svoju željeznu volju skupio u šaku. Naglo je udahnuo i izdahnuo nekoliko puta, kao da se oslobađa nepotrebnih emocija. Zatim se doveo u red, popravio odijelo i počeo skupljati razbacane papire. Zapovjedio je sebi da sada ne razmišlja ni o čemu lošem i trudio se sjećati se samo dobrih stvari koje su mu se dogodile u životu. Ali ništa mu nije padalo na pamet. Tada je Minos usmjerio svoju pozornost na fizički rad. U tom se trenutku iz nekog razloga sjetio kako Japanci postižu skladan spokoj upravo zahvaljujući radu rukama. Koriste se znanjem ljudske fiziologije. Budući da se na vrhovima prstiju nalaze živčani završeci, uz stalni nadražaj aktiviraju određena područja mozga, prebacujući pozornost, odnosno dominantu u svijesti. U Minosovo sjećanju isplivaše smiješne riječi od prije gotovo trideset godina, koje je izrekao njegov bivši mentor o prebacivanju dominantnog nadražaja: "Ako te boli zub, baci kamen na nogu. Tada ćeš u trenu zaboraviti na zub". Minos se nasmiješio. Sad se već smatrao potpunom mirnim.

Ispraznivši sef, Minos sjede za stol, pažljivo dovodeći stvari u red u svaki odjeljak. Ovaj lagani rad pomogao mu je da se ponovno usredotoči i mirno analizira situaciju. Sada je postalo sasvim očito da je u pitanju profesionalac visoke klase. Premetao je po sjećanju sve svoje bivše kolege. Ali znao je sve njihove "fore" napamet. Tako majstorski nitko od njih nije mogao obaviti posao, tim više što je bilo i posebne opreme i lukavih "iznenađenja". Ne, ovdje je bio pravi specijalac, specijalac iz elite specijalaca. A takvi se mogu naći samo u sferama više politike. Znači, posrijedi su Lordovi ljudi. Nitko drugi. A ako su to Lordovi ljudi, onda je pukovnik imao točno onoliko vremena za život koliko je potrebno za provaliti njegovu osobnu šifru za pristup informacijama na disketama. "Tužno, ali je činjenica", razmišljao je Minos. - "Ma kakva prokleta činjenica! To je samo jedna od mogućih pretpostavki. Činjenica je da su diskete nestale. I to je to". Ponovno se pokušao smiriti. Prastaro Shakespeareovo pitanje iskrslo je pred njim novom oštrinom, ali ovaj put s hladnim okusom smrti: "Biti ili ne biti? Naposljetku, svemu na ovom svijetu jednom dođe kraj", - tužno je pomislio. - "Čak i sopstvenom životu".

Minos je odlučio još ne izvijestiti Lorda o ovom događaju, već pričekati njegovu reakciju. Ako su Lordovi ljudi bili ovdje, pukovniku je sigurno došao kraj. "A ako nisu njegovi?" Ova luda misao ohrabrila je Minosa, iako se činila prilično sablasnom i nevjerovatnom. Ali ipak. Ako je netko igrao svoju igru, onda je imao

malu, sićušnu, ali ŠANSU. Stoga mu je u svakom slučaju bolje da se ne ističe i da podupire raspaljenu Kronosovu maštu. A onda će se vidjeti. Ovom čvrstom odlukom napustio je svoj bunker.

Kronos se jako uplašio tako odvažnog napada na njegovu "nedodirljivu" osobu. Odmah je aktivirao sve snage. Dolazak Čike potpuno naoružanog (s noževima za bacanje, s kojima se nikada nije rastajao) izazvao je pravu pomutnju među stražarima. Čika je odavno hodajuća legenda "totalne brutalnosti". Samo spominjanje njegova imena sve bi uplašilo, a da ne govorimo o osobnom posjetu ove persone "Olimpu".

Kronos je Čiku stalno držao uz sebe bojeći se novog neočekivanog napada. A kad su Tremovi stigli, tajno ga je smjestio u susjednu sobu, kako bi vjerni pas uvijek stigao na vrijeme da pomogne gospodaru. Na sastanak su pozvani "promatrači", koji su tijekom razgovora pomno pratili ponašanje Tremovih. Kronos je naglo započeo razgovor, naletjevši na "teleći pogled" Blizanaca. Ali oni nisu bili samo iznenađeni, nego i zaprepašteni ovom nečuvenom viješću i na svaki su se mogući način ogradili od nametnute im "prezentacije", a onda i zbunjeno odgovorili:

- Nemamo mi s tim veze...

Kronos je pojačao svoj verbalni napad i s očitom zlobom počeo postavljati pitanja "u glavu":

- Možda je vaš Ljuka prolupao? Možda ste mu dali naredbu, ali nije skužio?

- Ma daj, Kronose! Šta će nam ti problemi?

- Oću lično pričat s njim, - odlučno je rekao gospodar "Olimpa".

Iako se Ljuka nije bojavao ništa manje od Čike. No Čiku je ipak smatrao jačim, pogotovo jer je sada bio stalno u blizini.

- Dobro, - odgovorili su.

Tremovi su odmah, u uredu, krenuli zvati Ljuku. Ali nitko se nije javljao. To je povećalo opću tjeskobu. Atmosfera u Kronosovu uredu bila je naelektrizirana do krajnjih granica. Iscrpljujuće ispitivanje trajalo je satima. Tremovi su pozvali svoje ljude da pronađu Ljuku.

Ali ovaj kao da je u zemlju propao. Do večeri su obje strane bile poprilično umorne od lude napetosti, međusobnih prijekora i "nesporazuma", ali nikome ništa nije bilo jasno.

Na kraju je Kronos pustio Tremove, obvezavši ih da mu Ljuku isporuče u roku od tri dana. Pretpostavljao je da će Čika uspjeti izvući, točnije, "iščikati" odgovarajuće priznanje. Kronos je još uvijek bio uvjeren da je incident na "Olimpu" djelo Ljuke i Blizanaca. Iako su njegovi ljudi, koji su pratili razgovor i ponašanje Tremovih, tvrdili da su ili odglumili predobro (a gotovo je nemoguće tako improvizirati zajedno) ili su stvarno bili "čistih ruku". Ali Kronos je ostao pri svome. Smatrao je da samo Ljuka može učiniti takvo što: više, po njegovu shvaćanju, nije postojao nitko drugi. Ljudima je svojstveno voditi se osobnim iskustvom, emocijama i svojim ograničenim razmišljanjem. I stoga ne čudi da mali svijet u kojem žive, kad se preklopi s raskrižjem okolnosti, odjednom postaje ranjiv sa svih strana.

Nakon svih ovih obračuna i bezuspješne potrage za Ljukom, Tremovi su kasno navečer stigli u svoj ured. Konačno, bili su sami i mogli su smisliti prihvatljivo rješenje. Ali kad su Tremovi ušli u svoj ured i upalili svjetlo, ukočili su se od potpunog užasa i zbunjenosti. Ljuka ih je već čekao sjedeći u naslonjaču za stolom, iskrivljenog lica od straha i izbuljenih očiju. Njegovo čelo, poput zlokobnog pečata, krasilo je krvlju urezano slovo Z. Prema njihovu shvaćanju, samo je Čika mogao učiniti nešto slično. Tremovi su izjurili iz sobe suzdržavajući mučne impulse.

Malo su došli k sebi, pokušali sabrati misli i sagledati događaje proteklog dana iz novog kuta. Brinule su ih dvije očite činjenice. Prvo, nerazumni napad na Kronosa s izmišljenim razlogom bestidnog pokušaja atentata na njega unutar zidina "Olimpa", što je, po njihovu mišljenju, bila čista fikcija. I drugo, Ljukino tijelo je u njihovu uredu. Tu ulazi i činjenica da je obično Kronos, u nepredviđenim slučajevima, uvijek držao Čiku u blizini. Ali tijekom višesatnog ispitivanja Čika je bio odsutan. Dakle, dok ih je Kronos zadržavao, Čika je sredio Ljuku. Tremovi su morali dobro razmisliti. Sve pretpostavke govornice su o početku "vojne akcije". Naravno, još ne u doslovnom smislu, ali napad je bio prilično ozbiljan.

- Tko bi Kronosa napao na "Olimpu"? - ogorčen je prvi Tremov. - Koja bi ga budala namazala pastom za zube i obasula perjem? To je u biti dječja fora! Kakav kreten! Sredio je Ljuku i sad nam pokušava zabiti noseve u svoje blato. Stvarno je...! Misli da ako je Ljuku poslao na onaj svijet, nećemo naći druge borce s olovnim mecima! Sad ću mu sve reći!

Zgrabio je slušalicu, ali ga je drugi Tremov zaustavio:

- Čekaj. Daj da najprije shvatimo. Znaš, nekad je u njemačkoj vojsci vojnik smio podnijeti prijavu protiv svojih nadređenih samo ujutro, kad se probudi i ohladi od bijesa.

- Ako još nisi primijetio, ja sam Rus, ne Nijemac, - odgovorio je drugi s podsmjehom, ali je svejedno poklopio slušalicu. - Dobro, popijmo malo konjaka. Već mi puca glava od svih ovih događaja. Ujedno ćemo razmisliti što učiniti s tim bolesnikom...

Na "Olimpu" je i ova noć ispala besana. Doslovno dva sata nakon odlaska Tremovih Čika je netragom nestao. Zadnji put ga je stražar vidio kad je otišao na WC. Ali Čika iz njega nikada nije izašao. Naprosto je ispario. Kronos se prilično uplašio, ali je skrivao strah dernjajući se do promuklosti na svoje podređene. Sva nada je sada bila na Minosu. "Svevišnji" je trčao za Minosom duž "Olimpa", navodno svake sekunde kontrolirajući njegov rad, a zapravo je u njemu vidio jedinu obranu od napada. I premda je Kronos od bijesa mahao rukama i udarao nogama, u očima mu je bio neopisivi strah za vlastiti život. A to nije promaklo iskusnom pogledu bivšeg kontraobavještajca, koji je bio prilično zabavljen takvim dvosmislenim ponašanjem "kralja Olimpa". Minosov položaj nije bio ništa bolji od Kronosova, ali se stoički držao. Nije mu to bio prvi susret licem u lice s opasnošću. Izdržljivost i hrabrost u takvim situacijama smatrao je glavnom odlikom pravog muškarca. Iz svoga dosadašnjeg iskustva znao je: tko god se prepusti panici, brzo umire; ako ne od metka, onda od vlastitoga razarajućeg unutarnjeg straha.

Poglavlje 11 - ODMAZDA

Dok je zajedno sa Sensejem vukao vreću s Čikinim tijelom, Vano bi svako malo krišom šutnuo vreću govoreći:

- Zašto je tako težak... Uopće ne znaju mjere, ugojiše se od gangsterskog života! Ne slave Boga, ne poštuju zakone, žderu kao svinje. Tko će ih nakon toga zvati ljudima? Uh, vepar!

Tim je riječima dodao još par udaraca. Iako je Čika bio malenog rasta, snažan i mišićav, za razliku od debelog krmka Ljuke.

- Već me leđa bole od ovih lešina... Je li potrebno tako prekomjerno jesti? Bolje da smo ga bacili u WC, predložih ti. Tamo bi se svi čuvari od užasa pretvorili u stupove soli...

Ali vidjevši da Sensei ni na koji način ne reagira na njegove riječi, nastavi:

- Do kog vruga da ga vučemo, daj da ovdje završimo s njim!

- Ne. Trebaš razumjeti da je to stvar Časti!

- Ma kakva Čast?! On je gori od svinje! O čemu ti pričaš...

- Ne govorim o njemu. Govorim o svojoj Časti.

Vano je uzdahnuo, shvaćajući da će prijatelja biti nemoguće uvjeriti, pa je šutke vukao teret, povremeno ga kažnjavajući, neprimjetno od Senseja, ostrim udarcima. U isto vrijeme je Čika, došavši svijesti, počeo uzvraćati kлокotanjem i grgljanjem.

- Gle, ne prenamaži se, - rekao je Sensei ne okrećući se i lukavo dodao: - Je li to zbog zadovoljstva ili zbog beznađa tvoje situacije?

- To je predujam, - okrenuo se Vano. - I ovaj će odjednom, nakon smrti, ispasti nekakav perverzajak.

Došavši do auta uz šumski pojas, torbu s Čikom ugurali su u prtljažnik Sensejeva auta i odvezli se okolnim putem do Ljukine kuće.

- Kako zemlja takve podnosi?! - Otac Ivan je bio ogorčen.

- Priroda također radi greške, - mirno je odgovorio Sensei.

- Da, ali je iznenađujuće da te "greške" imaju svoje mjesto pod suncem.

- Mjesto pod suncem - to je sporno pitanje. Sunce ne samo da raste, već se i razgrađuje.

Vano je volio sa Sensejem voditi razgovore o filozofskim temama, jer su ti razgovori uvijek nosili elemente svojevrstne jedinstvenosti. Sensei je bio u stanju ne samo analizirati činjenice, već ih je i logički poredati, dajući primjere iz povijesti civilizacija. Imao je neobičnu viziju opće slike svijeta i smisla čovjekovog života. Temeljito je razumio zamršenosti ljudske psihe. A njegova filozofija života i smrti rušila je sve sumnje u smrtnost pojedinca. Mnoge istine koje je Sensei iznosio na nevjerojatan način bi izazvale neobičan osjećaj, kao da je ono što je govorio bilo vrlo blisko i drago u duhu, ali davno zaboravljeno, vrebajuće na najmračnijem dnu svijesti. Zato ga je otac Ivan, iako je u šali dopuštao da izriče "poduke" Senseju, uvijek smatrao čovjekom kojeg ti, kako kažu, Bog pošalje jednom u životu. Sa Sensejem je bio prijatelj još od "Otoka", ali pravo razumijevanje suštine tog čovjeka stekao je tek na samom vrhuncu kriznog razdoblja života. Bilo je to vrijeme kada ih je vlada za koju su radili na ideji svjetlije budućnosti prepustila njihovoj sudbini. Savez je propao, vjera ubijena. A ništa na svijetu ne tlači dušu kao uništenje tvoje čiste vjere. I tko zna kako bi to uništenje unutarnjeg izvora života završilo za Vanoa da nije bilo Senseja. On bi jedini od svih s vanjskom mirnoćom prihvatio tragediju, što je potom u Vanou rasplamsalo novu vjeru, vjeru u Boga - vjeru koju ni jedna vlast na svijetu ne može oduzeti čovjeku. Nakon razgovora sa Sensejem u Vanovoj duši tada se dogodila temeljna promjena. Odjednom je svijet vidio iz sasvim druge perspektive. Nakon tog nezaboravnog razgovora, on i Sensei se dugo nisu vidjeli. Vano je, nakon što se vrzmao po svijetu, odlučio pristupiti religiji i postati svećenik. Ali već propovijedajući vječne istine drugima, Sensei je i dalje ostao melem za njegovu dušu.

Otac Ivan je s poštovanjem pogledao Senseja i nastavio svoje razmišljanje:

- Koliko sam puta naišao na sadizam, taj truli element propadanja, ali jednostavno ne mogu razumjeti koji su njegovi izvori u čovjeku?

- Primarni izvori leže u roditeljima. Takav je zakon prirode: djeca plaćaju za grijehе svojih roditelja. Uzmimo za primjer "nove Ruse", one koji su svoje "kante" zaradili na prljav način. Pogledaj što se događa njihovoj djeci. Ili im osobni život ne ide dobro, ili iznenada umru nesretnim slučajem, ili im otkriju neizlječive bolesti. Odnosno, priroda čovjeka udara na najbolnije mjesto. I ako bi ranije

grijesi isplivavali u trećem, četvrtom naraštaju, sada se vrijeme sve više sažima i kazna prirode može se promatrati unutar jedne generacije... Ili uzmimo za primjer Čiku. To je općenito živi primjer tipičnog predstavnika izumiruće vrste. Njegov način razmišljanja i način života sugerira da su mnogi njegovi preci prešli granicu čovječnoga, uništavajući tako svoje sljedeće generacije. Ono što se od njih izrodilo degradiralo je sve više i više, prenoseći degeneraciju s koljena na koljeno preko kromosoma. Pojam Ljubavi u takvim obiteljima potpuno je nestao, a taj je osjećaj pretvoren ili u golu životinjsku strast, ili u hladnoću i izopačenost. Ali zakon pretvorbe viših energija, izražen za ljude u jednostavnoj verbalnoj formuli, kaže: "Tko je u ljubavi, u Bogu je, i Bog je u njemu, jer Bog je ljubav". Što je rod dublje zaranjao u grijeh, to je ova nepromjenjiva vječna formula jedinstva s Bogom počela izluđivati sljedeće generacije izroda ili, jednostavnije, oblikovati neljude. To je svojevrsna agonija izumiruće vrste. A najzanimljivije je da je gotovo nemoguće zaustaviti taj pakleni stroj samouništenja zla. Čim se u rodu nakupi određeni broj teških grijeha, pokreće se mehanizam samouništenja. To je također zakon prirode, koji se tiče stupnja zla koji se, inače, stvara ne samo djelovanjem, već i bilo kojim oblikom negativnih misli. Ništa nigdje ne nestaje, već se samo pretvara iz jednog oblika energije u drugi... Dakle, kada se taj mehanizam samouništenja pokrene, u njima proradi nesvjesni "bračni instinkt" - stupaju u brakove sa sličnim degeneriranim izrodima.

- Da, ispada, koliko god hranili vuka, on i dalje gleda prema šumi, - rekao je Vano zamišljeno.

- Baš tako. Pogledaj Čiku. To je tipičan primjer posljednje faze smrtne agonije roda. Već je impresivno i ono što mu je Filer iskopao. Njegova obitelj, rodbina vrvi od svih vrsta "demona". U njegovoj obitelji bilo je i anarhista i nihilista, dvoličnih "demona" inkuba i sukuba, koji muškarce pretvaraju u žene i obrnuto, skrivenih "demona" sadizma i mazohizma... Njegova majka je, kao posljedica ranog promiskuiteta, rodila dijete. Ali odmah je umrlo. Drugo i treće dijete umrlo je u djetinjstvu. Možda je majka nekako pretpostavljala o degeneraciji svoje vrste, pa se upustila u trikove, pokušavajući prevariti prirodu. No, koliko god se trudila, na kraju se ispostavilo da je četvrto dijete začeo zli sadist, više puta osuđivan za teška ubojstva. Kako bi sakrila trudnoću, udala se za drugog. Na svijet je došao Čika. Čikin "počasni" otac bio je totalni alkoholičar, a uz to je, kako se pokazalo, bio zaražen sifilisom. Vjeruje se da će se sve "demonске" osobine zajamčeno prenijeti na potomstvo. Otac je,

naravno, pogodio porijeklo djeteta. Čika nije rođen samo crven, već i četveroprst - na lijevoj ruci su mu bila spojena dva prsta. Kažu da Bog obilježava!

- Da, i ja sam kod njega primijetio taj defekt.

- Eto. Otac je zbog svoje potpune impotencije i kroničnog alkoholizma svaki dan ludovao, nemilosrdno tukao majku i sina. Na kraju, kad je Čika imao devet godina, majka je došla s posla i pronašla mužev leš. Nož mu je do korica bio zaboden u trbuh. Čika je rekao da je vidio kako se njegov otac sam nabo na nož. Jasno je da je stvar mračna... Kasnije, tamo gdje su živjeli, susjedske mačke i psi počeli su nestajati. Jednom je majka uhvatila sina kako siječe leševe tih bespomoćnih životinja.

Ako idemo u deduktivnu psihoanalizu, upravo tada se kod Čike počinje pojavljivati negativna nasljednost, kao i kompleks neprirodne ljubavi prema smrti. Odnosno, to je kad čovjek cijeli život živi s ljubavlju prema tuđem strahu, prema tuđoj smrti. To mu postaje poput droge. Ali ovaj kompleks istodobno izaziva i bolan strah od vlastite smrti, koji čovjeka prati cijeli život.

Kad je Čika imao dvanaest godina, njegova majka je počinila samoubojstvo objesivši se u zahodu. Takvo samoubojstvo opet je očitovanje znakova trulog roda. Naravno, za Čikinu psihu ovaj incident nije prošao bez traga. Potpuno se zatvorio u sebe. Njegov odgoj preuzela je baka s mamine strane, koja je bila napola Židovka. Zahvaljujući njezinu trudu, Čika je upisao medicinski fakultet, sanjajući da postane kirurg kako bi se približio okruženju krvi i vlasti nad tijelima.

- Zmija mijenja kožu, ali ne mijenja sebe.

- Baš tako.

- Što je s dušom? Zar je takvi tipovi nemaju ili..?

- Zašto ne bi imali? Jasno da je imaju. Naravno, u povijesti postoje slučajevi kada je tijelo živjelo bez duše, ali su rijetki. Inače, rijedak primjer je naš Ljuka. Ali uglavnom su duše prisutne, dakako, samo je pristup njima čvrsto zatvoren totalitarnom vlašću životinjske prirode u čovjekovim mislima. Ali ovdje pitanje nije ni u prisutnosti duše, nego mnogo dublje. Zašto su upravo te duše završile u tijelima propadajućeg roda...

Auto se snažno zatresao. Išao je po neravninama šumskih staza. Sensei je neko vrijeme koncentrirano vozio i, dovezavši se na ravnu cestu, nastavio:

Dakle, o Čiki. Na medicinskom fakultetu razvio je seksualni "apetit". To je jasno. U dobi od osamnaest do dvadeset i pet godina najjače se očituje seksualni poriv i, sukladno tome, psihoze povezane s njim. Kako danas kažu znanstvenici - hormoni tuku u glavu. U tom razdoblju Čika razvija kompleks sadizma. Počeo je doživljavati zadovoljstvo u seksualnom nasilju u izopačenom obliku, u "žrtvinom" strahu i vlasti nad njom. S medicinskog fakulteta Čika je "izletio" upravo zbog svoga seksualnog sadizma. Budući da je bio u ekstazi tijekom spolnog odnosa s kolegicom, počeo joj je rezati tijelo britvom. Pogled na krv ga je još više opio. Ali djevojka se uspjela osloboditi i pobjeći. Čiki tada nije suđeno, jer se njegova baka pobrinula da se slučaj prije suđenja zataška. Ali uzalud! Koliko je ljudi kasnije nastradalo od njega... Dakle, Čikin se daljnji život vrtio na valu kriminalnih radnji, sve dok ga Kronos nije pronašao. Kako kažu, slični se namirišu... Prije toga Čika se uspio oženiti. No ubrzo je postalo jasno da nikada neće imati djece. Tada je konačno "prolupao". U smrtnoj agoniji svojega roda Čika je zamrzio sve i svakoga. A onda se pojavio Kronos u usponu. I Čika dobiva ono čemu je težio cijeli svoj svjesni život, i to u otvorenom obliku: krv, tijela i neograničenu vlast nad žrtvama. Naravno, nakon takva "dara" bio je odan Kronosu kao pas... Ali koliko god Čika "dijelio i vladao", koliko god "duboko disao", kako kažu, neće se nadisati prije smrti. Pogotovo ako se radi o smrti roda.

Sensei i Vano dovezli su se do Ljukinog naselja sa strane šume. Prije nego što je prišao na petsto metara, Sensei je ugasio farove i motor. U blizini Ljukine kuće bilo je nekih aktivnosti. Vano se dobrovoljno javio za izviđanje. Šutke se uputio prema kući. Tama je skrivala Vanoa od glave do pete, čineći ga svojim nevidljivim dijelom. Ispred Ljukine kapije bijahu parkirana dva automobila. Vano je dopuzao sasvim blizu njih. Ljudi su sjedili u jednom od automobila, igrali karte, škiljili u prigušenom svjetlu unutrašnjosti automobila. Očito su dugo čekali vlasnika kuće i prilično se umorili od takve "zabave". Vano je slušao njihove lijene rečenice i htio otići, kada je odjednom zazvonio mobitel jednog od njih.

- Da, - začu se glas i odmah uslijedi promjena intonacije. - Šta?! Ljuka?! Jasno... Jasno... Idemo!

Gadno opsujući, reče ostalima u autu:

- Majke ti, Ljuku su sredili! Tremovi su ga upravo našli u svom uredu...

Ova vijest očito je šokirala prisutne. U autu je zavládala tišina. Samo je s radija dopirala prigušena glazba.

- Pa šta sjedite! Brzo do auta, - zalajao je isti glas.

Vano se odmah otkotrlja u stranu. Gotovo istovremeno, trojica muškaraca istrčala su iz auta i odjurila do drugog auta. Urlajući motori dvaju stranih automobila, žurno odlazećih, podigoše uznemireni lavež pasa u okrugu. Vano je, iskoristivši tu buku, nestao u tami u pravcu šume. Sensei ga je dočekao sa smiješkom.

- Šta je, glumiš mačku lutalicu? - upitao je s podsmijehom.

Vano se nasmijao.

- Onda, zašto si raskesio zube? Nisam ja sve džukce natjerao na lavež... - Nakon što se malo našalio, prešao je na ozbiljan ton i detaljno ispričao sve što je vidio i čuo.

- Odlično, - rekao je Sensei nakon što je saslušao prijatelja. - Čak i bolje nego što sam mislio. Sada će cijelo probuđeno selo potvrditi da su dva automobila u dva sata ujutro odjurila od Ljukine kuće. Najvjerojatnije su Ljuku čekali od jutra. Stoga se netko može sjetiti njihovih brojeva, dati opis. Taj trag će voditi do Tremovih. I logično, svima će postati jasno da je Čikin leš djelo Tremovih...

- Nesumnjivo. Ako uzmemo u obzir da razbojnici razmišljaju u takvim kategorijama logike, onda je sve u redu. Ali ta dječica, poput onih kretena koje sam vidio, ne računaju se. Takvo sivo razmišljanje može zanimati samo okružnu policijsku upravu... Ali Minoks je već ozbiljan...

- Ne brini. Minoks neće ni prstom mrdnuti za ovaj slučaj.

- Siguran si?

- Siguran. Očito smo mu uzeli neke vrlo ozbiljne informacije. Treba provjeriti te diskete... Inače bi jučer sve svoje stare poznanike iz kontraobavještajne službe podigao na noge. Minoks od jučer nije izašao iz "Olimpa". Znači da se sakrio od straha... Ali ne brini, bacit ćemo i njemu nekoliko činjenica koje ukazuju na Tremove. U međuvremenu će se Minoks obračunati sa svima, "bit će prekasno piti 'Radensku' - bubrezi su već izvađeni".

Pričekali su da se psi u naselju koliko-toliko smire, pa odvukli Čiku do Ljukine kuće. Za razliku od prošlog puta, svjetla na prozorima kuće nisu bila upaljena. Svo ovo zeleno mjesto bilo je uronjeno u mrkli mrak. Prijatelji su odvukli vreću u šupu i čvrsto zatvorili vrata za sobom. Ova jeziva soba bila je ostvarenje sna za Ljuku, koji ju je i sagradio. Zidovi su bili čvrsti, obloženi posebnim zvučno izoliranim materijalom, da nitko nije mogao čuti kakvi su strašni krici odjekivali unutra. Sensei je razvezao vreću i izvukao Čiku, čvrsto vezanih ruku i nogu, s krpom u ustima. U malim bježećim očima nekoć svemoćnog ubojice nalaziše se neopisiv strah od očekivane smrti. Na njegovoj odjeći bilo je nekoliko mrlja od krvi. Čika, koji je majstorski baratao noževima, uvijek ih je nosio sa sobom. I sad ih je bio pun. Njegovi otmičari se nisu ni potrudili uzeti to smrtonosno oružje. Stoga, dok se Čika tresao u prtljažniku, očajnički se borio za život pokušavajući smisliti način da dođe do svojih noževa i oslobodi se okova. Ali nije mogao. Bio je vezan tako čvrsto i vješto da je svaki pokušaj pokreta bio popraćen snažnim puhanjem. Nekoliko je puta, prevladavši bol u pokušaju izbjavljanja, zadobio nekoliko plitkih posjekotina vlastitim naoštrenim noževima. Nakon ovih neuspješnih pokušaja, Čika se konačno pokunjo. Užasna smrt, koje se toliko bojao cijeloga života, neumoljivo je približavala svoj koščati zagrljaj.

Čika je izgledao prilično jadno. Sensei mu je izvadio krpu iz usta i u potpunoj tišini rekao izmijenjenim glasom:

- To što si učinio na ovom svijetu više je nego dovoljno da umreš devet smrti, živ zakopan... Znao si koliko su tvoja porodica i njeni korijeni truli, ali ništa nisi učinio da svojim djelima ili mislima zamoliš Gospodina za oprostaj od grijeha predaka... Tvoja duša također nema opravdanja za ono što si učinio. Sjećaš se kad si imao devet godina, četiri mjeseca i tri dana, kada je tvoja duša još imala djelomičnu vlast nad tvojim tijelom, što si radio? Gospodin te je tri puta spasio od čina koji odlučuje o tvojoj sudbini. Prvi put kada te je bijes obuzeo i kada si odlučio ubiti oca, sjećaš se kako si se zapleo u mrežu na tavanu i dugo nisi mogao izaći?

Jeza je prošla niz Čikina leđa, a kosa mu se nakostriješila. Te detalje nitko na svijetu nije znao, jer nikada nikome nije odao svoju tajnu iz djetinjstva. Tijelo mu je lagano zadrhtalo. A glas je u mrklom mraku zazvučao novom snagom, kao niotkuda, najavljujući cijelom svijetu samo Čiki dobro poznate pojedinosti toga kobnog dana.

- Tvoj bijes je nestao i sigurno si se izvukao iz mreže, ali nisi se maknuo od svojih crnih misli... Drugi put, kada si otišao u kuću u kojoj je spavao tvoj otac, došla ti je djevojčica iz susjedstva. Svetu si već smatrao svojom "nevjestom". Upravo je ona došla u tom kobnom trenutku i pozvala te da se igrate. Stvarno si htio poći s njom, ali pomisao na ubojstvo bila je jača od djetinje čiste ljubavi. Ni treće upozorenje te nije zaustavilo. Sjećaš li se kako je mamina omiljena mačka Slivka srušila vazu dok si ti posezao za kuhinjskim nožem? Bio si uplašen jer se tvoj otac u tom trenutku probudio. Ali umjesto da pobjegneš, zgrabio si nož i...

- Ne-e-e!!! Čika je vrisnuo poput bijesne zvijeri.

Suze mu potekoše iz očiju.

Ali Sensei je tvrdoglavo nastavio nabrajati sve njegove skrivene grijeha, za koje nitko osim Čike nije znao. Čak se i Vano, slušajući taj razgovor, nekako sav skupio od Sensejeva strašnog monologa i nehotice se počeo križati od tako teških Čikinih grijeha. Kako mu je objavljena "presuda", Čiki se počеше događati čudne stvari. Pao je na pod i počeo se valjati. Njegov se krik pretvorio u mahnito režanje, zatim u umorni plač. Pokušao je nekako prigušiti taj strašni glas, ali uzalud. Ruke su mu bile vezane. Zabijao je nokte u kožu vlastitih ruku, grebao ih dok nisu prokrvarile. Na kraju, iscrpljen vlastitom nemoći, Čika je samo ležao i slušao, gušeći se u suzama. Boljela su ga prsa. I negdje duboko u sebi osjećao je snažnu bol. Toliko snažnu da se ta bol ne može usporediti ni s jednom ljudskom patnjom. Za kraj Sensei reče:

- ...Hulio si Gospodina zbog užasnog života, zbog svoje sterilnosti, zbog svoje nezasitnosti moći! I nikad nisi ni primijetio u oblaku svojih crnih misli koliko ti je prilika, pa i takvom ološu kao što si ti, dao Gospodin, da makar i na trenutak svoju bijednu dušu približiš Njegovoj svjetlosti! Svojom mržnjom i stalnim odvratnim mislima sam si sebi prelio čašu zla. Od sada tvoja duša više neće imati utočište u svijetu ljudi! U ovom životu si izgubio svoju posljednju priliku da postaneš Čovjek.

- Ne-e-e!!! Čika je ponovno viknuo. - Oprosti mi, Gospodine, oprosti mi! Ne želim, ne želim umrijeti! Dajte mi još jednu priliku! Popravit ću se, obećavam da ću se popraviti! Gospodine, molim te, oprosti mi!

Čika je ponovno briznuo u plač. Sensei i Vano su mrzovoljno šutjeli. Otac Ivan bio je šokiran kao i Čika. Samo za razliku od njega, vidio

je prijatelja s potpuno druge, nepoznate strane. Dok je Sensei držao govor, ocu Ivanu se čak pričinilo da mu iz glave isijava neka vrsta plavkastog sjaja. Istina, požurio je to pripisati vlastitim halucinacijama, budući da nije spavao više od 24 sata. Ali izmijenjeni čudni Sensejev glas prodro je do dubine čak i njegove duše, koji je u životu čuo sve. Otac Ivan kao da se iznutra podijelio na dva dijela. Jedan, onaj manji, koji je razmišljao kao profesionalac, govorio je da je sve to psihološki trik koji bi žrtvu trebao dovesti do samoubojstva. Ali drugi, veći dio, zahvaljujući kojem je on zapravo i postao otac Ivan, zalepršao je od nekakve unutarne neshvatljive sreće i potaknuo dotad nepoznati čudesni osjećaj, kao da se Vanova duša prvi put u mnogim životima "na vlastite oči" susrela s vojskom Božjom. I taj se osjećaj odrazio ne samo na emocionalnoj, već i na fizičkoj razini u obliku laganog pritiska, svrbeža i rasta nadahnjujuće snage vjere u području solarnog pleksusa. Vano je čak počeo osjećati laganu hladnoću.

Sensei je zbunjenost oca Ivana prije osjetio nego vidio. A kako bi spriječio nepotrebne radnje i ispitivanja, upitao ga je svojim uobičajenim glasom:

- Imaš li pitanja za njega? Rijetka prilika da se od sadista čuje iskrena ispovijest i da se pritom razumiju uzroci tog zla.

Vano je ostao zatečen. Grlo mu je presušilo. Pokušao se usredotočiti. Misli mu ponovno počеше raditi u uobičajenom ritmu, balansirajući mogućnosti dvaju dijelova. U tom trenutku ocu Ivanu ništa drugo nije palo na pamet, kako upitati, obratiti se Čiki:

- Kako ti je bilo kada si osjetio moć nad svojim žrtvama?

Čika se gorko nasmiješi i ravnodušno odgovori, kao da se raspravlja sam sa sobom:

- Hm, moć... Prazna riječ za izgublenu dušu... Ne znam... Teško je objasniti... Neki čudan sladostrasni osjećaj. Istovremeno prožima cijelo tijelo do srži, kao da se probija strujom. Vjerojatno se nekako prenese na... žrtvu. Jer cijela počinje drhtati, kao jasikov list, ljepljiva od znoja. Takav njen strah me deseterostruko uvećava u vlastitim očima. Nadahnjuje ili tako nešto... Kao da sam Bog... Zeus Gromovnik. U tom trenutku samo je u mojim rukama sva moć, istina i neistina, sav sud i osuda. I na vrhuncu tog zanosa, čini mi se da gledam svijet s druge strane, kao da padam u nešto zabranjeno, onostrano. Kao da gledam u bunar svemira, na dnu kojeg su pohranjene sve tajne svijeta...

Čika je neko vrijeme šutio, a onda, cereći se dodao:

- Čudno... Jučer sam sanjao. Nikad ništa slično. Sanjao sam da sam se srušio u ponor i počeo padati u taj sami bezdan svemira. Dugo sam letio, patio od košmarnog straha, mislio da ću se razbiti u djeliće. A prizemljio sam tiho, kao pero... I znate, najsmješnije je što se ispostavilo da je taj bezdan prazan. Zamislite, PRAZAN! Nema tu tajni, samo goli hladni zidovi, tama i praznina...

Čika se opako nasmijao vlastitim mislima, a onda se uozbiljio.

- Ponekad mi se činilo da bih mogao postati veliki vladar, reformator koji stvara epohu. Kad bih to postao, zadivio bih svijet fantastičnim preokretima, događajima i revolucijama kakvi se nikada prije nisu dogodili na zemlji. Cijeli bi svijet zadrhtao! Kad malo razmislim, već sam bio na pola puta do cilja...

Čika je bacio zao pogled u tamu, zagledan u svoje neprijatelje, kako je vjerovao, neke lude svećenike koji su mu sve velike planove sasjekli u samom korijenu. A onda mu je u glavu udarila đavolska misao. Kako ne bi odao radost zbog tako iznenadnog uvida, upitao je poniznim glasom:

- Želim se pomoliti prije nego što umrem. Odvežite mi ruke. Želim se pokajati pred Gospodinom. Čak i grešnik ima pravo na zadnju molbu.

Otac Ivan nije mogao vjerovati vlastitim očima kada je u mraku ugledao pognuti lik Senseja, koji je namjeravao ispuniti zahtjev tog gada. Vano se žurno pokušao umiješati u ovaj, kako mu se činilo, nepromišljen čin svog prijatelja.

- Mogu mu oprostiti grijeh i tako...

- To je preteški grijeh, - čuo je Sensejev odgovor. - Treba mu puno privatnosti.

Vano je shvatio nagovještaj i odgovorio bez protivljenja.

- Pa Božja djela su sveta tajna, a svjedoci, kako ja vidim, ovdje nisu potrebni.

Izgovorivši ove riječi, Vano se neprimjetno odmaknuo u stranu i zauzeo pogodnu stratešku poziciju, iako je obećao Senseju da se neće miješati u njegovo "pitanje časti".

Sensei je prerezao užad na Čikinim rukama i odmah se povukao na isto mjesto u tamu. Ali sve je to učinio samo da bi Čika zapamtio

taj smjer. Čim je Čika pogledao oko sebe i pozorno sklopio dlanove, kao u molitvi, Sensei je šutke promijenio položaj.

Za manje od pola minute dva Čikina noža za bacanje zazviždala su kroz zrak u smjeru navodne lokacije njegovih protivnika. Čika je opsovao, po zvuku shvativši da su se noževi zabili u zidove. Ali taj ga problem nije previše uznemirio. Oči su mu zaiskrile dugo očekivanom slobodom. Čika nije bio samo slobodan, već i naoružan. Za njega je počeo pravi lov, u kojem se očito već smatrao pobjednikom, jer je smatrao da mu u bacanju noževa nema premca. Nije uzalud trenirao toliko godina!

Sljedeće minute Čika se povukao pokušavajući se "pretvoriti u uho". Ali koliko god se trudio, osim disanja, mahnitog lupanja vlastitog srca i kruljenja crijeva, ništa više nije čuo. Okolo je vladala mrtva tišina, kao da u šupi nikoga nije bilo. Čika se povukao još nekoliko koraka, šuštajući odjećom, i ponovno osluškivao. Zatim je bacio nekoliko noževa naglo se okrenuvši u različitim smjerovima, i pobjegao. Ali odgovor je bila ista zvonka tišina i besciljni pogoci u zid. Od umijeća borbe u mraku, Čika je znao samo da se prilikom bacanja noževa treba brzo pomaknuti u stranu. Tu je njegovo znanje završavalo. Jurcao je s jedne strane na drugu, poput malog glodavca, udarajući ili o stol s nečim ljepljivim i smrdljivim, ili o golemu lešinu, ili o neke oštre predmete. Na kraju, u tišini, Čika je shvatio da sam juri po ovoj štali, kao debil, a njegovi ljudi svećenici, očito uplašeni, odavno su sramotno pobjegli s bojišta. Čika je opet opsovao, cinično pljunuo na pod i opustio se. Sada je trebalo pronaći izlaz iz ove prostorije. Ali baš u tom trenutku, tik iznad Čikinog uha, kao grom iz vedra neba, začuo se oštar krik:

- Valeas!

Čika je od iznenađenja i neopisivog straha ispustio posljednje noževe iz ruku, a koljena mu zaklecaše. Uz strašni vrisak, okrenuo se i brzo ustuknuo, pokrivši lice rukama, kao da se brani od neizbježne nadolazeće odmazde. U tom trenutku noga mu se spotaknula o nekakvo uže. Čika je posrnuo, ne mogavši zadržati ravnotežu, i srušio se cijelim tijelom unatrag. U mraku se začuo težak pad tijela uz karakteristične zvukove trganja tkanine. Oštar miris svježeg krvi ispunio je šupu.

Sensei je upalio svjetlo. Vano, koji je stajao nedaleko od njega, bio je neizrecivo iznenađen ugledavši Senseja upravo na tom mjestu. Prije nekoliko sekundi, krik "Valeas!", što na latinskom znači "Zbogom!", čuo je iz sasvim drugog smjera, nedaleko od mjesta gdje

je Čika poginuo. Otac Ivan pogleda u tom smjeru. Ono što je vidio šokiralo je čak i njega. Ogroman nož koji je Ljuka napravio odigrao je kobnu ulogu u Čikinoj smrti. Tijelo mu je ležalo odvojeno od glave. Iz vrata mu je curila fontana grimizne krvi. Na Čikinom licu zaledila se strašna grimasa očaja. Kao da je sama Smrt koščatom rukom na njega stavila svoj pečat paklene muke i paralizirajućeg straha... Prijatelji su se približili sredini šupe, gdje je ležao obezglavljeni leš. Vano je ponovno primijetio priličnu distancu u sebi. Zapanjen incidentom i mučnim prizorom, otac Ivan je mogao samo reći:

- Da... Ipak, Božji glas ima razornu moć.

Kad je prvi šok prošao, Vano je pomogao Senseju spakirati Čikinu mrtvu glavu, uništiti sve tragove njihove prisutnosti u šupi i odnijeti odvratni teret u prtljažnik.

Otac Ivan se vozio u autu u tišini, duboko zamišljen. Kasnije, kad je više-manje došao k sebi, rekao je:

- Ne mogu vjerovati, kakva smrt! Baš nekakva Providnost... Tako pasti na nož koji je sam Ljuka napravio upravo za ovu priliku. Što je ubilo Čiku? Riječ izgovorena naglas? Ili su se obistinile misli Ljuke, koji je napravio ovaj nož? Ili je možda ovaj pad bio samo nesretan slučaj, kobni splet okolnosti?

Otac Ivan je bio zbunjen. Mislio je da će Sensei, s obzirom da je pričao o Časti, ubiti Čiku u ravnopravnoj borbi jedan na jedan. Ali dogodilo se nešto neobično. Vano je primijetio da su se oko njega počele događati nevjerojatne stvari otkako se umirovio i okrenuo Bogu uz pomoć Senseja. Čak i sada, kada su trebali UBITI, makar i neljude, kao da se u stvar umiješala sama Providnost, koja je na najstroži, nemilosrdni način izvršila "presudu". Čudno... Ljuka je iznenađena sam umro, ne dajući priliku ne samo da ga se onesposobi, nego čak ni da ga se dotakne. Tada je Vano pomislio da je to bila slučajnost. Ali ovo što se danas dogodilo u šupi ne može se nazvati slučajnošću. Kao po uzorku, očitovanje nečije volje odozgo. Od takvog razmišljanja zadržtao je...

- Mučiš se u svojim mislima: je li Anuška prolila ulje ili je Ljuka naoštrio nož? - primijetio je Sensei gledajući Vanoa.

Otac Ivan je zadržtao i iznenađeno pogledao svog prijatelja:

- Ne, ali je li to slučajnost ili pravilo?

- U prirodi nema slučajnosti, - mirno je odgovorio Sensei. - Slučaj je samo prirodna posljedica nekontroliranih misli.

- Da, ali Ljuka, Čika?

- Ljuku je, kao i Čiku, ubio vlastiti strah. Često su ih držali u svojim glavama i pokušavali ga pobuditi u drugima. Tako su se ti strahovi materijalizirali. I to ti je to.

- Ali život je pun strahova čak i bez vlastitih misli.

- Nikako. Zapravo, život, kako ga ljudi zamišljaju, je iluzija. Svi njegovi strahovi su misli određenih pojedinaca. Ti ljudi ih samo potiču u drugim ljudima, što se općenito projicira na društvo. To jest, ljudi svojim mislima rađaju iluziju i žive u toj iluziji.

- Što je onda glavno na ovom svijetu, ako je sve iluzija?

- Glavni je Bog, Ljubav. Tko je u ljubavi, ne poznaje strah, stoga taj čovjek živi na sasvim drugom valu stvarnosti. Kod njega je sve drugačije, počevši od unutaršnjeg svijeta pa do vanjskog. On živi u mislima više Ljubavi, okružen Božjom silom. Stoga mu je sudbina više nego naklonjena, bez obzira kakve kataklizme opsjedaju okolno društvo.

- Zanimljiva misao: kataklizme su nemoćne protiv Ljubavi. Sjećam se da si jednom rekao da većina kataklizmi nastaje zbog ogromnih negativnih misli ljudi.

- Nesumnjivo. Vidiš, u prirodi postoji takozvani zakon zrcala. Isto je i za svijest konkretnog pojedinca, i za svijest društva u cjelini. Dakle, po njemu, ako razmišljaš o lošem ili želiš nekome zlo, onda bez obzira što radio, tvoje će se misli, poput bumeranga, utrostručenom snagom definitivno vratiti svom tvorcu i pogoditi najslabije, najbolnije mjesto njegovih vlastitih strahova. I nije Bog taj koji kažnjava. Ti si taj koji sam sebe kažnjava i zakida vlastitim nemarnim mislima. Čak i ako sebe smatraš "ispravnim", ali zarađuješ na tuđim strahovima, na kraju će se ti strahovi materijalizirati i utjeloviti u tvom životu. Dakle, što god se ovdje dogodilo, zakon prirode je zakon, za razliku od ljudskog. Također se odnosi i na pozitivne misli. Ako stvaraš i daješ svijetu dobrotu i ljubav, onda će ti se sve to u potpunosti vratiti... Ono što čekaš ćeš na kraju i dobiti.

Vano je neko vrijeme šutio razmišljajući o onome što je čuo, a onda se vratio na raspravu o prethodnoj temi:

- Ipak, Ljuka i Čika su obični mali gadovi, proganjane zvijeri. Nisu mogli ni umrijeti ljudski. Jednostavno kukavice! A ljude su zastrašivali kao da su super-ubojice. Uf! Mjehurići sapunice!

- Zato su i nagonili na strah, jer su se i sami nasmrtno bojali... Ljudima samo daj povoda za razgovor. Njihova će mašta "oslikati" temu na način koji se zapravo nikada nije dogodio. A iza straha zapravo nema ničega. Čika i Ljuka svoje su slike hranili prenapuhanom iluzijom, raspirujući atmosferu straha glasinama o svojoj super-snazi i nepobjedivosti. A zapravo su bili mnogo veće kukavice od svojih žrtava. Ali strah žrtava je bio taj koji im je davao snagu i poticao misli o njihovoj superiornosti... To je porok mnogih ljudi s bolesnim kompleksom moći. Nije tako loše da su ostali u nižim slojevima društva kao sitna riba. Loše je kada se takvi degenerici probiju u najviše strukture vlasti. Onda zbog tih idiota s njihovim bolesnim manijama veličine ginu čitavi narodi. U najvišim ešalonima vlasti ih je, naravno, teško proniknuti. Uostalom, đavao je opasan dok je nevidljiv. A kad pred svima razotkrije svoju ludost i pokušava zaplašiti, smatraj da su mu dani već odbrojani...

- Da, sjećam se, Baća je dobro obavio raščlambu te nečisti. Šteta što mu nisu dali da završi što je započeo. Do tada se previše te nečisti razmislilo u vrhovima vlasti.

- Ništa. Nije čovjek, pa će priroda uzeti svoje. Ona ima jedno veličanstveno svojstvo - bez obzira na mišljenje "elite čovječanstva", povremeno se čisti od svake prljavštine i strвина. Protiv njezinih nevidljivih sila ne-čovjek je nemoćan.

- M-da-a... A što se tiče obitelji... Htio sam te pitati još onda. Ako, primjerice, razina zla u obitelji još nije dosegla kritičnu masu, je li moguće nekako spriječiti ili potpuno izbjeći smrt obitelji?

- Nesumnjivo. "Svi ljudi su braća" nije samo neki izmišljeni postulat glavnih svjetskih religija. To je samo jedan od zakona prirode, tako izražen u verbalnoj formuli da bi bio dostupan razumijevanju čovječanstva. Ljudi su svjesni tog fenomena, ali ga još nisu dovoljno spoznali... Najbolji lijek protiv degeneracije roda na genetskoj razini je primjesa svježije krvi, kada različiti narodi, nacije miješaju svoju krv u zajednički brak te žive u miru i prijateljstvu. Usput, potonje je jednako važan uvjet, ako ne i glavni. Jer u miru i prijateljstvu, u ovom temelju temelja, leži pozitivna misao. A misao je sama po sebi jedinstvena pojava u čovjeku. To je tanka linija između njegove duhovne i fizičke razine. Bog je čovjeka obdario snagom misli i pravom osobnog izbora. Ove dvije osobine razlikuju čovjeka od

životinja. U svemu drugom čovjek je obična dvonožna životinja... Zato se fokusiram na misli. Koliko god to paradoksalno zvučalo u naše vrijeme, ali moć misli u stanju je izmijeniti čovjekovu genetiku, odnosno informaciju genetskog koda. Stoga, ako se čovjek pojavi u degenerirajućoj obitelji, ili još bolje, skupina ljudi koji akumuliraju duhovnu silu, tada ta duhovna sila na kraju iskorjenjuje negativnu, čineći rasu fizički i psihički potpuno.

- Pa dobro... Rekao si tada da se degeneracija obitelji temelji na tri glavna "stupa": psihičkoj bolesti, spolnim perverzijama i nekim fizičkim deformacijama tijela.

- Urođenim deformacijama, - pojasnio je Sensei.

- Da, urođenim. Ali što je s događajima velikih razmjera? Doista, tijekom globalnih kataklizmi ili tijekom, na primjer, rata, ne može svaki normalan čovjek izdržati takvu napetost. Osim toga, vjerujem da su okolnosti te koje čine čovjeka ranjivim. I ako događaji globalnih razmjera upadnu u njegov život, a pogotovo u život njegove obitelji, tada može doći neočekivani kraj za cijelu obitelj, čak i ako je bila napredna.

- Ma nemoj mi reći, - usprotivio se Sensei. - Nijedan događaj se ne odvija protivno zakonima prirode. Svaki se događaj rađa, prije svega, u mislima određenih ljudi. A to što se tobože radi protiv volje tog pojedinca, pa oprost, dragi čovječe, prvo nauči kontrolirati sve svoje misli koje utiskuješ u podsvijest. Događaj je samo njihov rezultat... Što se tiče globalnih događaja u odnosu na jaku obitelj, dat ću ti živi primjer mog djeda. On, poručnik garde, prošao je cijeli Veliki Domovinski rat od početka do kraja. Borio se ne samo s Nijemcima, već i s Japancima. Istodobno je zapovijedao kaznenim bataljunom. Znaš i sam što to znači - ni dan izvan fronta. I tijekom cijelog rata, ne samo da nije zaradio ogrebotinu, nikada nije bio ni prehladen. Eto šta je snaga roda!

- M-da...

- Dakle, kada ljudi počnu ozbiljnije shvaćati duhovnu silu, mnogi će problemi nestati za njih i njihovo potomstvo. I nije važno kojoj vjeri ti ljudi pripadaju ili uopće ne pripadaju. Uglavnom, Bog je jedan, a zakoni prirode, koji se odnose na misli i, prema tome, snagu čovjekove vjere, također su jedno. A strukturu religija izmislili su poduzetni ljudi na temelju jednih te istih informacija koje su dali Veliki Učitelji u različito vrijeme.

- Recimo. Pa ipak, što se tiče religija i informacija, ne slažem se baš i mogli bismo se dosta prepucavati.

- Nema problema, - odgovorio je Sensei sa smiješkom. - Ali imam malu molbu za tebe. Prije prepucavanja nemoj biti lijen pročitati, osim Biblije, svete knjige hinduizma, džainizma, budizma, islama, šintoizma, taoizma, djela drevnih filozofa i mudraca, na temelju kojih se razvila ideologija postojećih suvremenih religija. A ako tamo ne uočiš zrno mudrosti, koje su davali u različito vrijeme, različiti ljudi, za različite razine ljudske formacije, onda...

- Bit ću potpuni idiot, - rekao je Vano sa smiješkom.

- Zapamti, sama si to rekao. Ja s tim nemam ništa, - pojasnio je Sensei u šali.

Prijatelji se nasmijaše.

- U redu, - Vano je podigao dva prsta. - Svečano se kunem da ću svladati to titansko djelo. Pa ipak, na početku, želio bih ponovno čuti od tebe, kako ti shvaćaš Boga i đavla?

- Bog je ogromna sila svemira, koja prožima sve i svakoga. A ta sila je jedinstvena. Najmanja čestica "Po"...

- "Po"? To je nešto novo.

- Ma jok. To je staro dobro, ali zaboravljeno, - odgovorio je Sensei.

- Nisi je ranije spominjao.

- Sve u svoje vrijeme... Dakle, čak i najmanja čestica "Po", koja je prijelaz u energetska stanja i od koje se sve sastoji, je nositelj te božanske sile, fizička manifestacija Allata.

- U smislu?

- Pa, "Po" može biti i val, a može se transformirati i u materijalnu česticu.

- Želiš li reći da se čak i Svemir može roditi iz te "Po" čestice? - Otac Ivan je zbunjeno pogledao Senseja.

- Pod određenim uvjetima, da. Uostalom, ona je nositelj ne samo informacija, već i odgovarajuće stvaralačke božanske sile.

- Kao spermatozoid, je li? - iznenadio se Vano, ne nalazeći prikladniju zemaljsku usporedbu.

- Skoro, - nasmiješi se Sensei. - Dakle, božanska sila kontrolira i prožima sve od mikro do makro svijeta. I u tome nema ničega nadnaravnog. Sve je izgrađeno na jasno definiranim zakonima. Naravno, danas je mnogima teško shvatiti ono što se ne uklapa u njihovu ograničenu sliku uobičajene vizije svijeta. Čovjek je previše zatvoren u postojanju i vlastitim egoističnim mislima.

Vano je pažljivo saslušao, a zatim upitao:

- Zanimljivo, ali često razmišljam zašto se u Bibliji spominje da Bog ne može izravno razgovarati s čovjekom, već za to koristi Anđele i Arkandele.

Jer Bog je energija. A čovjek čeka objašnjenje kroz Riječ... Čovjek može razumjeti Boga samo u sebi. Nešto kao uvid.

- Da. Tako je... to je kao otkrivenje.

I nakon stanke, dodao je:

- Što je vrag?

- Vrag nije ništa drugo nego zvjerska, životinjska bit svojstvena svakom čovjeku, koja stvara negativne misli. Čak i u prijevodu s hebrejskog, ako se sjećaš, riječ "satan", odakle je proizašao "sotona", znači "suprotstavljanje". Manifestacija vraga je upravo ono što opažamo u sebi, u svojim lošim mislima. Samo nam se čini da smo tako dobri. Ali zapravo, pogledaj koliko puta svaki dan u djelima i mislima budimo životinjsku prirodu u sebi, odnosno zazivamo vraga, a ne Boga. Koliko puta na dan u mislima njeđujemo svoje samoljublje i tijelo.

- Zanimljivo, ali ljudi vraga zamišljaju u obliku određenog stvorenja...

- Pa, moraju nekoga učiniti žrtvenim jarcem za svoje grijehе, - rekao je Sensei s humorom, a zatim dodao ozbiljnije: - Ljudi su iskrivili informacije radi svoje udobnosti i predstavili ga kao zvijer. Ali zapravo se on nalazi u nama, sastavni je dio svijesti. I udara upravo odakle ne očekujemo - iz naših misli. Pobijediti đavla ne znači odreći se svega na svijetu. Pobijediti đavla znači pobijediti negativne misli u sebi, dovesti stvari u red unutar svoga uma. Kao što su stari rekli, najveća je pobjeda čovjeka pobjeda nad samim sobom; čovjekovo najveće postignuće je ubiti zmaja u sebi.

- Lako je reći "pobijediti". Ali kako? Jesu li možda spomenuli? Kako pobijediti tog đavla? Unutarnjom koncentriranom borbom?

- Nikako. Misli su poput vakuuma. Kako ćeš se boriti s vakuumom?
- Stvarno... A kako?
- Samo stvaranjem istog vakuuma. Odnosno, treba se odvratiti od loših misli i prebaciti se na dobre. I kontrolirati sebe svake sekunde.
- I to je točno...

Poglavlje 12 - PROPAST CARSTVA

Dogodilo se da dok je Providnost činila svoju osvetu nad Čikom, za to su vrijeme Tremovi već prilično raspalili svoj bijes, ne bez prijeverne pomoći žestokih pića. Ne čekajući jutro i besramno kršeći sve svojevremeno napisane "drevne kanone njemačke vojske", odlučili su Kronosu ispričati sve što im je ključalo u duši. Zgrabivši slušalicu, prvi Tremov je počeo birati Kronosov osobni broj. Ali telefon je dugo vremena davao kratke zvučne signale, sve više narušavajući ponos vlasnika ogromne korporacije.

- Njegovo veličanstvo je jako zauzeto, - rugao se drugi Tremov. - I ne želi razgovarati sa slugom poput tebe.

Glasno se nasmijao i ispio tko zna koju po redu čašu konjaka.

- Ništa, - ljutito odgovori prvi Tremov uporno birajući brojeve. - Svejedno ću srediti tog mutikašu!

Konačno se u slušalici začuo umorni Kronosov glas.

- Slušam.

Tremov je rukom prekrpio slušalicu i zahihotao se, namigujući svom kompanjonu:

- Hej, on nas sluša.

Posljednju je riječ izrekao podrugljivim razvlačenjem. Kompanjon se ljuto nasmiješio i požurio do izbornika da zvuk pojača do kraja.

- Slušam, - ponovi Kronos.
- Slušam ja tebe, - oštro će Tremov.
- Ne razumijem; Tremov, ti si ili..?

Tremov mu htjede odgovoriti "Jok, ti si!", ali mu hladan, zapovjednički ton Kronosa to nije dopuštao. No, s druge strane, u blizini je stajao kompanjon koji nije htio pokazati svoju slabost. Stoga je Tremov naprosto drsko odgovorio:

- Ja.

- Jeste li pronašli Ljuku? - upita Kronos prijetećim glasom.

Još uvijek nije razumio zašto je Čika iznenada nestao: možda je to bio još jedan "hir" samog ubojice, ili je možda djelo Ljuka po uputama Tremovih, što je vrlo vjerojatno.

Tremov je u međuvremenu bacio pogled na svog prezimenjaka, a njihove su oči ponovno odražavale užas nedavnih događaja. Mržnja im je novom snagom raspalila misli.

- Pronašli.

- Pa zašto se onda praviš blesav? Šta, nisi razumio naredbu? - Kronos je ljutito viknuo u slušalicu.

- Hoćeš da ti ga isporučim u lijesu ili što? - upitao je Tremov podrugljivim tonom.

- Živog!

- Živog?! Mater ti..., - iz Tremova je izbila prljava psovka. - Nismo ti mi sveci da Ljuku uskrsnemo iz mrtvih! Možda bi to znao tvoja hulja Čika?

- Kako, jebote, razgovaraš sa mnom?! - Kronos je od bijesa udario rukom o stol.

Isprva nije razumio, ali kada je ova vijest stigla do njega, jednostavno se obeshrabrio. Tremovu je u to vrijeme bljesnula misao da odustane od svoga drskog "napada" i sve sredi na dobar način. Ali ta je misao samo bljesnula, jer mu je bijes već potpuno pomutio svijest, ponos silovito šikljao poput fontane, a prsa pucala od ogorčenja. Pa ipak, kako ne bi snosio moguću naknadnu odgovornost za upravo izgovorene riječi, umalo je dreknuo u slušalicu.

- Ma tko si ti, majku ti..., da se saginjemo pred tobom?! Naš prihod je više od pedeset posto ukupnog kapitala. Zahtijevamo određeno poštovanje! Bez nas si nitko!

Kronos je jednostavno ostao zatečen takvim drskim riječima. Nikad prije nije čuo ništa slično od Blizanaca. U njegove misli nahrupiše Minosova upozorenja.

- ...ako hoćeš rat, dobit ćeš ga! - viknuo je Tremov.

Kronos je ispustio slušalicu kao da ga je ugrizla zmija. Najgore o čemu je razmišljao počelo se ostvarivati. Odjurio je u Minosov ured. Već pola sata kasnije, od Minosovih ljudi koji su radili u zaštiti Tremovih stigla je potvrda da je Ljuka zaista mrtav; pronađen je u fotelji za stolom osobnog ureda Tremovih u kućnom ogrtaču sa slovom Z urezanim na čelu. Nakon toga je Minos poslao ljude u Ljukinu kuću.

Kronosov osobni telefon ponovno je zazvonio u uredu. Zvonilo je dugo i uporno. Kronos je u to vrijeme raspravljao o zapanjujućim najnovijim vijestima u Minosovom uredu. Na kraju je opsovao i krenuo u svoj ured:

- Vjerojatno opet Blizanci.

Žurno je prošao hodnikom punim čuvara, mentalno se pripremajući na razgovor. Ušavši u ured, Kronos je brzo zaobišao svoj masivni stol i, posegnuvši za slušalicom, gotovo automatski sjeo u fotelju. Ali perifernim vidom odjednom je primijetio neke promjene: nešto nije bilo u redu u njegovu uobičajenom okruženju. Sljedeće sekunde okrenuo je glavu usredotočujući se na fotelju. Ruka mu se skamenila na pola puta do slušalice. Telefon je nastavio zvoniti. Ali Kronos je već potpuno zaboravio na njegovo postojanje. U fotelji je ležala krvava glava samog Čike s užasno izobličenom grimasom - strašnim otiskom neizbježne smrti.

Minutu kasnije, čuvari su čuli tresak padajućeg tijela. Kronos nije mogao izdržati tako jake šokove i jednostavno se onesvijestio. Čuvari koji su utrčali vidješe šokantnu sliku: na podu, blijed poput krpe, ležao je Kronos, a u njegovoj fotelji počivala je, kao na prijestolju, odvratna Čikina glava. Dva čovjeka iz straže istog časa su se brzo rastali sa sadržajem želuca. Konačno se netko sjetio pozvati Minosa.

Kronos je jedva došao k sebi, odveli su ga u spavaću sobu, doveli doktora koji je Kronosu ubrizgao sedativ. Pored njegova kreveta bili su postavljeni stražari.

Kronos se dugo nije mogao oporaviti od šoka. Usnuo je san koji ga je pratio kasnije kroz život. Činilo mu se da trči među čoporom vukova. Iza je bila bjesomučna potjera. Svuda okolo buka, galama, kao da ih juri tisuću lovaca. Posvuda fijuću meci. Ustrijeljeni vukovi cvileći padaju okolo. Krzno im je natopljeno grimiznom krvlju. A on je još živ. ŽIV! Živi na račun čopora vukova koji su primili metke namijenjene njemu. Postade mu hladno, ledeno. Zahvati ga jeza. Zatvorio je oči i potrčao brže. A kad ih je otvorio, vidio je da okolo više nema čopora. Svi su vukovi iza ležali mrtvi. Svi su pobijeni, ostao je sam. Znači da će lovci gađati samo njega. Uspaničio se. Jako se uspaničio. Ali odjednom je buka utihnula, a onda potpuno nestala. Sumnjivo brzo sve je utihnulo. Pogledao je oko sebe... Nikoga. Nebo prepuno crnih zlokobnih oblaka. Odjednom je osjetio da su mu noge spojene za nešto ljepljivo. Pogledao je, a uokolo ležaše iznutrice i krv. Panični strah obuze njegovu dušu. Kronos se opirao svom snagom, ali nije se mogao pomaknuti. A krvava močvara ga čvrsto drži. Vrišti, zove u pomoć, ali nitko ne odgovara. Na njegov krik odnekud su ispuzale samo sikćuće zmije. Puze oko njega, ali ga ne diraju, kao da je njihov ugriz prelaka smrt, prebrza. Već je počeo zvati lovce u pomoć, unatoč strahu i riziku. Ali uokolo je vladala tišina, kao da ih nikad nije bilo.

Nitko se nije usudio progoniti ga po ovim divljim mjestima. Okolo samo sjene, sablasne i tužne. Pažljivije je pogledao i u njima prepoznao ljude koje je nekad ubio i naredio da se ubiju. Vikao je iz sveg glasa, ali čuo se samo užasan mrmor. Močvara ga je već dopola usisala. A onda je ugledao pristojno odjevenog čovjeka koji je mirno hodao po trulim iznutricama, kao da pregledava svoje imanje. Kronos bolje pogleda, kad - to je Lord. Obradovao mu se, hvala Bogu, spašen je! Mahao je rukama, pozivao ga k sebi. Lord ga je primijetio, nasmiješio se kao da je našao ono što je tražio. Mirno je prišao i rekao: "Želiš živjeti? Živjeti?!" A onda se počeo smijati. Isprva lagano, a onda sve glasnije, dok nije prasnuo u grohot. Kronos je vidio da se Lordovi zubi pretvaraju u odvratne očnjake, lice monstruma s ogromnom čeljusti i grabežljivim zelenim očima. A tijelo mu je kao u divlje zvijeri nakon gozbe - svo umrljano krvlju. "Živjeti?!" - ponovio je i zamahnuo svojom čupavom šapom kandžama po Kronosovu licu. Grimiznim mlazom poteče krv. Divlja bol zahvatila mu je cijelo tijelo. Uskoro više uopće nije osjećao svoju ljusku. Kronos je gledao, kao odozgo, kako mu golemo čudovište proždire tijelo uz odvratno mljackanje, a nedaleko je usamljena

ležala Kronosova desna ruka sa satom na kojem je vrijeme stalo. "Kako sam glupo živio... Kako smiješno izgleda ovo kratko vrijeme u usporedbi s vječnošću", - kao da je netko u snu šapnuo Kronosu sa strane. - Što je zemaljski život - para koja se pojavi za kratko vrijeme i odmah iščezne..."

Vijest o nevjerojatnim događajima jednog dana potaknula je mnoštvo glasina koje velikom brzinom poprimaju sve više košmarnih detalja. To je unijelo pomutnju u redovima "garde" čak i na samom "Olimpu". Nitko nije želio okončati život na način na koji se to godilo Čiki. A smatrali su ga najboljim od najboljih ubojica, strašnom legendom na ovim prostorima. Stoga se u zakutcima "Olimpa" sve češće čuo šapat: "Kamo zbrisati prije nego što bude prekasno?"

Minos je za sve to znao. Još jučer je i sam razmišljao o tome, ali danas... Dok je "Olimp" drhtao od straha, Minos se radovao kao dijete. On je jedini savršeno dobro razumio da Lord uopće nije zainteresiran za ubijanje Čike i Ljuke, tih strašila za utjerivanje straha. Slijedom toga, najnoviji događaji na "Olimpu" nisu djelo Lorda, nego njegovih konkurenata. Netko jednako jak i moćan očito je htio Lordu stvoriti velike probleme, uništiti njegovu organizaciju iznutra. To je bilo očigledno s obzirom na kasnije događaje. To znači da su Minosovi kompromitirajući dokazi o Lordu također u pogrešnim rukama. I ovdje, uz vještu igru, Minos ima dobru šansu, uz prave poteze, preživjeti, sve dok u velikoj igri ne bude iskorišten kao žrtvovana figura. Minos je nekoliko puta razmislio o taktici svojih postupaka i donio konačnu odluku. I dok je Kronos bio u slatkom snu, šef straže, s osjećajem dubokog olakšanja, otišao je nazvati Lorda.

Kao što je Pascal napisao, ljudi se dijele na pravednike koji sebe smatraju grešnicima i na grešnike koji sebe smatraju pravednicima. Lord je sebe smatrao potonjim. U neizvjesnim godinama globalne preraspodjele velike države živio je s uvjerenjem

da je iznad svakog predsjednika. Tko su predsjednici? Marionete. Kome pripada vlast u državi? Onome tko upravlja tim marionetama. I Lord je sebe u ovom smislu smatrao inteligentnim lutkarom. Istina, ranije je ova elita elite imala potpuno integralni, ujedinjeni karakter. S dolaskom novih vremena pojavile su se nove prilike da se od običnoga kolača vlasti odgrize veći i ukusniji komad. Stoga je već došlo do neke rascjepkanosti. Svi su grabili sebi, razotkrivajući tako svu svoju nezasićenu prirodu s njenom pohlepom i egocentrizmom. A da bi se zadržala odgovarajuća moć i vlast, bilo je potrebno brzo sastaviti besprijekorno financijsko carstvo. I ovdje, u eliti, svatko je krenuo svojim putem: neki su svom utjecaju podredili organe reda, neki poljoprivredu, a najodvažniji su zamahnuli prema monopolu nad prirodnim resursima. Lord, promatrajući grabežljivu borbu protivnika, također nije htio propustiti svoju priliku. Brzo rješenje ovog pitanja Lord je vidio kroz prizmu vladajućeg kaosa i bezakonja u opljačkanoj zemlji. Stoga se nije trudio graditi dugoročan, čist posao, za kojeg se u takvim uvjetima još ne zna kada će se isplatiti i donijeti prihod. To nije bio njegov stil. Vrijeme silovitih prevrata i iznenadnih skokova iz povijesti više je odgovaralo njegovoj unutarnjoj prirodi. Lord je odlučio odmah iskoristiti situaciju. Brzo se orijentirajući u situaciji, financije je uložio u industrijska područja, a snagu svoje moći potkrijepio je rastućim, poput kvasca, kriminalnim autoritetom. Tako je iza vanjskog okruženja potpunog bezakonja Lord uspio sakriti jasno izgrađenu, hijerarhijski organiziranu piramidu svoje moći. Radi besprijekorne vidljivosti zasjao je svojim izbijeljenim vrhom na površini, stvarajući varljivu iluziju oblika. No, malo tko je slutio što ta golema santa leda krije u dubinama mutne, tamne vode i kakvu opasnost krije u sebi za društvo. Štoviše, svake je godine ova zloslutna planina sve više rasla odozdo, podižući vrh.

Kronos je, sa svojim moćnim carstvom u najprestižnijem industrijskom području zemlje, bio središnji podvodni dio tog "ledenog brijega". A kada ga je Minos izvijestio o najnovijim događajima, Lord je s užasom shvatio da je nastala ozbiljna pukotina u tom središnjem dijelu njegova "glečera". I ako se sada ne poduzmu hitne mjere, sutra će već biti prekasno.

Isprva je Lord Kronosu poslao svoje ljude, koji su imali određenu težinu u tim krugovima. No, nikakvo uvjeravanje izaslanika nije imalo učinka. Između bivših saveznika, Kronosa i Tremovih, kao da je protrčala crna mačka. I više se nije radilo o Čiki i Ljuki. Tu su iskočile osobne ambicije koje su, gore od požara, svakodnevno

uništavale i rušile sve što je nekada zajednički stvoreno. Rasjed se širio naočigled. Lord bi to još i mogao spriječiti, kad bi to trenutno bio jedini problem. Stvar je u tome što je istovremeno u cijelom "ledenom brijegu" započeo sličan proces otapanja tog golemog "glečera", kao da je upao u toplu Golfsku struju. Čak je i od svog šefa Lord osjećao određeni pritisak. Problemi su mu se gomilali na glavi jedan za drugim. Lord je shvaćao da se netko silno trudi uništiti njegovo carstvo. Ali tko? Kako pravilo kaže, naručitelja se mora tražiti preko izvršitelja. A izvršitelj je tu gdje se pojavio prvi ozbiljniji problem. Sudeći prema Minosovim informacijama, na "Olimpu" je radio profesionalac visoke klase. Proračunati tog ubojicu i njegove naručitelje, kao i tiho ih eliminirati, mogao je samo jedan čovjek u Lordovoj organizaciji - "Škorpion".

TREĆI DIO

Poglavlje 1 - DOLAZAK LIKVIDATORA

Minos je stajao na stanici čekajući vlak kojim je trebao stići Lordov čovjek. Na to putovanje nije poveo svog vozača; takav je bio jedan od uvjeta Škorpiona, koji se pridržavao svih pravila tajnosti. Čak ni Kronos nije imao pojma o dolasku tako važnoga Lordovog igrača na njegov teritorij.

Minos se tiho radovao što je u ovoj zbrci Lord svoga tajnog čovjeka povjerio baš njemu. Ta je okolnost značila da je Minos bio izvan svake sumnje glede nedavnih događaja, a što je najvažnije, diskete s kompromitirajućim informacijama o Lordu nisu dospjele do neželjenih očiju. Čak i da diskete negdje i isplivaju, koliko neprijatelja ima Lord, pogotovo sada, u ovoj zbrci, hajde dokaži tko ih je objelodanio! Stoga je Minos odlučio ne miješati se i ne dvostručiti provjeru aktivnosti Škorpiona, ma koliko to želio, isključivo iz profesionalne taštine. Odlučio je tiho preživjeti sve događaje na "Olimpu", jer je bio pametan čovjek i znao je da ako dođe do sukoba između krupnih elitnih političara, onda bi bilo bolje da sitne ribe poput njega budu tiši od vode, niži od trave. Samo budale u tom trenutku pokazuju svoje ambicije i pokušavaju igrati svoju igru, ne sluteći da time privlače pažnju na sebe kao figure za žrtvovanje u velikoj igri "profesionalnih velemajestora".

Najavljen je dolazak vlaka. Minos je nastavio do perona. Iz sedmog vagona izašlo je mnogo putnika, među kojima i pet momaka koji bi mogli proći kao vojnici. Minos nije poznavao lice Škorpiona. Ovaj je morao doći k njemu. Bivši protuobavještajac pratio je momke koji su odlazili pažljivim, procjenjujućim pogledom. Ali svi su prošli pored njega na peronu. U tom je trenutku netko s leđa tiho zazvao njegovo ime i prezime. Minos se osvrnuo i vidio čovjeka koji, ako je izlazio iz ovog vlaka, očito nije bio iz sedmog vagona.

Minos je zapazio da se tip ne razlikuje od sive gomile. Na licu nije bilo izraženih znakova; nepamtljiva osobnost. Dakle, tip za bilo koje okruženje. Obično izraz lica svakog čovjeka odražava ono što mu se vrti u glavi. Iz malih detalja na licu može se procijeniti način razmišljanja i osjećaja. Ali ovo vizualno pravilo ne vrijedi za prave

profesionalce. Gledajući to besprijeckorno lice, čini se da ovaj čovjek umjesto misli ima potpuni vakuum. Bez naznake emocija.

Nakon pozdrava, tip je rekao lozinku, spominjući ime i prezime Lorda. Otišli su do auta. Minos je prethodno unajmio privatnu kuću na periferiji grada. Tamo su otišli. Škorpion nije bio pričljiv. Više je slušao i povremeno postavljao pitanja. Minos je ukratko ocrtao situaciju. No Škorpion je očito bio nezadovoljan informacijama. Stoga je u kući Minosu priredio detaljno ispitivanje o svim stvarima koje se događaju na ovim prostorima, o rasporedu snaga, o svim transakcijama posljednjih mjeseci koje su se odvijale ilegalno, o tome tko stoji iza koga i u kakvoj su vezi, tko je ubijen tijekom prošle godine itd.

Sve - njegova hladnoća, smirenost, kao i njegovo držanje, posebna formulacija pitanja - govorilo je o njegovu značajnom iskustvu u umijeću ispitivanja i neospornoj profesionalnosti. Takav ciljani, jasan razgovor ispunio je Minosa i strahom i poštovanjem prema njegovim očito rijetkim vještinama. A strah je proizlazio iz same pomisli da će Minos, zbog onih prokletih disketa, sigurno postati "klijent" tog čovjeka. Iako bivši protuobavještajac nije bio pobornik samoubojstva, u ovom slučaju je sa sigurnošću znao da mu je bolje zabiti si metak u čelo nego pasti u ruke tako elitnog profesionalca. Stoga, kada je višesatni razgovor završio, Minos je požurio napustiti kuću, pošto je od pridošlice dobio cijeli popis neophodnih mu podataka.

Nekoliko dana se nastavio mukotrpan rad Škorpiona na informacijama koje mu je Minos svakodnevno dostavljao. Izvukao mu je gotovo sve dokumente iz svog bunkera, napominjući, međutim, na činjenicu da su uzeti iz različitih izvora. Uz to, Škorpion je nastavio svoje "ispipavanje", ispitujući Minosa čak i o potpuno beznačajnim ličnostima, o kojima je malo znao. Taj se tip sve više sviđao bivšem kontraobavještajcu. Minos je sebe smatrao najboljim sistematizatorom događaja i činjenica. No, upoznavši Škorpiona, jednostavno je bio šokiran radom tog "čovjeka-komputera", koji je, poput usisavača, do najsitnijih detalja usisavao sve u sebe, i kao rezultat toga davao potpuno neočekivane rezultate, sastavljene od tisuću nekakvih neuglednih malih fragmenata. Tako je ovih dana, paralelno sa svojim glavnim poslom, Škorpion dokučio skrivene veze nekih sjenovitih lica, o čemu Minos, sa svojim bogatim iskustvom u regiji, uopće nije imao pojma. Takva burna aktivnost trajala je oko dva tjedna.

U isto vrijeme Škorpion je vodio svoj "izviđački" rad. Živio je običnim, za susjede neupadljivim životom. Polako je istraživao cijelo područje pod različitim krinkama. Planirao je razne opcije za iznenadno povlačenje. U susjednom rajonu opremio si je skrovište na teritoriju zatvorene mini-tvornice nekog propalog kooperanta. Ovo mjesto je idealno poslužilo za pohranu osobnog oružja i specijalne opreme. Škorpion takve stvari nikada nije držao tamo gdje je živio, zbog slučajnog susreta s agencijama za provođenje zakona i odgovarajućih nepoželjnih posljedica. Stoga je uvijek u rezervi imao idealno mjesto za skladištenje oružja i prilično dug boravak.

Ovoga puta Škorpion je odabrao ovu mini-tvornicu, koja je ispunjavala sve potrebne uvjete. Objekt je bio ograđen visokom ogradom s bodljikavom žicom. U blizini nije bilo stambenih četvrti. Štoviše, objekt je bio pod zaštitom kako bi se očuvala imovina tvornice dok je netko novi ne kupi. Istina, stražu su činila dva čuvara-djedice. No, to je bilo sasvim dovoljno da prestraši beskućnike i druge pljačkaše privatne imovine, što je općenito bilo potrebno u ovoj situaciji.

Škorpion je, za stražare ostajući neprimijećenom sjenkom, pažljivo istražio teritorij i pronašao podnošljiv podrum. Ušavši u njega, ugleda dugi hodnik s mnogo bočnih vrata na različitim stranama, koji se proteže sve do praznog zida. Lako otvorivši kalauzom posljednja vrata na kraju podruma, Škorpion je smatrao da je prostorija sasvim prikladna za njegovo utočište. Tamo je opremio skrovište, temeljito ga zamaskiravši. Toliko temeljito da čak i kada bi mini-tvornica radila punim kapacitetom, a njen podrum bio pun radnika, teško da bi itko od njih pretpostavio što se krije iza zidova ove bezazlene pomoćne prostorije.

Napokon je došao dan kada je Škorpion vratio sve dokumente Minosu, rekavši da će ga sada, ako bude potrebno, sam pronaći. I koliko god se Minos trudio pažljivo ispitivati o glavnim zaključcima Škorpiona, ovaj je izbjegavao izravan odgovor. I tako je Minos otišao bez ičega, zbunjen nepoznatim proračunima specijalca.

Škorpion je, analizirajući ogromnu količinu materijala, iznio dva kandidata koji odgovaraju njegovoj analizi: skupina armenske

braće u usponu i Doktorova skupina. Oni su se po svojim djelima, interesima, nekim životnim prazninama ili neobičnostima u konkretnim slučajevima našli na popisu osumnjičenih. Škorpion je odlučio osobno promatrati te ljude. Gledajući čovjeka uživo pravi stručnjak može puno reći, sudeći po očima, izrazima lica, hodu, odjeći, navikama, načinu govora i tako dalje. Mnogo je nijansi i pojedinih sitnica koje ostavljaju poseban pečat na osobnosti. To se ne može pročitati ni u jednom dokumentu. Može se samo vidjeti i osjetiti.

Savršeno vladajući umijećem šminkanja, Škorpion je, mijenjajući svoj izgled, metodično počeo obilaziti svoje "kandidate". Isprva je slijedio braću. Obojicu je odlikovalo nepredvidivo ponašanje, grubi maniri gladni moći, nedostatak uzdržanosti u emocijama i podmukle taktike kad je riječ o sklapanju dogovora. Unatoč svim tim osobinama, u njihovoj skupini vladala je savršena disciplina i bespogovorna poslušnost prema braći. Drski način djelovanja u regiji, uz sve češće pribjegavanje oštrim, nasilnim metodama, osvajanju tuđih teritorija, ukazivao je na to da braća nisu prezala ni od čega u nastojanju da preraspodijele vlast i steknu vodeći autoritet u regiji.

Drugi "kandidat" bio je Doktor, s potpuno suprotnom taktikom djelovanja. Skrivena, tajanstvena osoba, u čijoj je biografiji bilo previše praznina. Od njega su dolazile nerazumljive radnje, koje su neizravno utjecale na promjene u regiji.

U početku ga je Škorpion odlučio pogledati sa strane. Dogovorio je termin kod Doktora kao pacijent. Morao je čekati u redu nekoliko sati. Ali to mu je bilo korisno. Za to vrijeme Škorpion je gledao oko sebe. Nigdje nije bilo ništa posebno što bi ga upozoravalo. Obični pacijenti sjedili su u redu, nagađali o svojim ozljedama i divili se liječniku. Zahvaljujući njima, Škorpion je ne samo prikupio informacije, kako kažu "ne poduzimajući ništa", već je postao vješt u "umijeću" razgovora s bolesnim čovjekom, izmislivši o sebi prikladnu legendu.

Strpljivo dočekavši svoj red, ušao je u sobu za primanje, gdje je sjedio liječnik-terapeut. Žena mu je u službeni dnevnik upisala ime i adresu (naravno, izmišljene).

Ušavši u Sensejev ured, Škorpion je počeo glumiti jednostavnog tipa:

- Ovdje me, Iгоре Mihajloviču, uhvatilo u donjem dijelu leđa... Sada je malo popustilo. Ali bojim se da će opet početi boljeti. Malo osjetim, tako...

Istodobno se mogla uočiti čudna značajka: koliko god se Škorpion trudio, nije mogao uhvatiti Sensejev pogled. Sensei je samo jednom pogledao ravno u njega, kad je ovaj ušao u ured. No Škorpion je tu priliku propustio, jer ga je odvratila kvaka dok je zatvarao vrata za sobom. Iako to, na prvi pogled, nije bilo ništa zabrinjavajuće.

- Lezite da vidim, - ljubazno je rekao liječnik.

Škorpion se skinuo do pojasa i legao na ležaj. Liječnik je polako prelazio rukom duž kralježnice, zadržavajući se na svakom segmentu nekoliko sekundi. Kada je završio pregled, reče:

- Ustanite, molim vas... Nemate razloga za brigu. Samo malo opterećeni mišići...

U početku se Škorpion zbog tako ishitrenih zaključaka čak i uvrijedio, čineći time najgrublju pogrešku svakog specijalca - pokazivanje nekontroliranih emocija. Nakon što je dva sata sjedio u redu, nadao se da će mu dati barem petnaest do dvadeset minuta vremena za proceduru i razgovor o njegovim "bolnim" leđima.

Kad je Škorpion ustao s ležaja, čisto mehanički je primijetio jedan mali detalj. Liječnik je već stajao malo podalje od njega, ne tako blizu kao kad ga je tek susreo. A kad mu se pokušao približiti radi razgovora, ovaj se, kao slučajno, okrenuo na stranu. I to ne samo na stranu, već ako gledate profesionalno, onda na vrlo zgodan položaj za protunapad. Međutim, Škorpion je Doktora isprva gledao ne kao izvođača, već kao mogućeg naručitelja.

Na prijemu se Sensei ponašao prirodno, poput običnog liječnika, ali se neobično postavljao u optimalno povoljne položaje za moguću obranu. Škorpion je na to više skrenuo pozornost na nekoj podsvjesnoj razini, jer su mu svijest zaokupljale emocije. U naknadnim objašnjenjima liječnika "pacijent" je već bio iznenađen onim što mu je rečeno o njegovim leđima, a samo jednom je rukom prešao preko kralježnice.

- ...U prsnom području imate izbočinu u T3-T4 segmentu. A u lumbalnom je došlo do kompresijske frakture tijela kralješka L1. Očito ste prije šest godina nespretno pali s visine od pet metara...

Škorpion je kimnuo zadivljen takvom preciznošću.

- ...Sada nije ništa strašno, - nastavio je mirno liječnik. - Mišići su malo napeti... možda ste zabrinuti... Preporučio bih vam da odete na bazen kako biste opustili leđa.

Dakle, u pet minuta Škorpionu je opisana cijela slika njegove kralježnice bez rendgenske snimke. Škorpion bi, naravno, i dalje rado pričao o "svojoj ozljedi", ali kako ne bi skretao posebnu pozornost na sebe, zahvalio je i otišao.

Nakon posjeta Doktoru razmišljao je o tome kako kiropraktičar može, sudeći samo po osjećaju svojih prstiju, ispričati takve detalje o njegovim ozljedama kralježnice. Uostalom, doista je nespretno sletio prije šest godina s visine od pet metara. "Vau", - pomislio je Škorpion. - "Kako mu to uspjeva?"

Doktor, prema Škorpionu, nije izgledao kao bandit željan moći. Vrlo ugodan čovjek. Po svemu sudeći, taj liječnički posao za njega je važan smisao života, budući da ima strast za ovu profesiju, rijetke vještine, široko znanje iz ovog područja. "Ali ako čovjek živi i 'diše' za to, što će mu onda tako čudne firme, i to brzorastuće, koje se tom brzinom spajaju? Možda za osnovni dohodak? Pogledaj koliko je umirovljenika u redu. A prima svakoga. Od takva 'dobročinstva' u naše vrijeme ne možeš ni noge protegnuti... Ne, Doktor, najvjerojatnije, otpada. Nije taj tip, nije taj stil, nije taj način razmišljanja".

Mozak Škorpiona grozničavo je povezivao sve što je vidio i čuo, izračunavao i proračunavao: "Najvjerojatnije je to grupa armenske braće... Oni su naručili. Vrlo brzo se podižu prema vlasti. Pametno i okrutno. Potrebno je proširiti krug informacija o ovom pitanju. Možda imaju nekog od profesionalaca? Ili su, vjerojatno, zvali nekog od svojih s Istoka, tko je bio obučavan na borbenim područjima u Afganistanu, Čečeniji... Ne... Ovdje nije djelovala vojska. Previše čist rad na 'Olimpu'. Nitko ništa nije vidio. Vojska bi uključivala mnogo ljudi. A ovdje je očiti potpis samotnjaka..."

Osjećao je da je odgovor negdje u blizini. Ali gdje? Na kraju je Škorpion odlučio upotrijebiti svoj omiljeni trik - staviti sve informacije u podsvijest, pustiti je da radi "singl", bez uplitanja logike. Bio je to najpouzdaniji i više puta isproban način za dobivanje pravog odgovora. Znao je da je mozak svojevrsna "video kamera" s vrlo osjetljivim "mikrofonom", koji bilježi cjelokupnu količinu dolaznih informacija.

Škorpion je odlučio skrenuti misli s problema i malo se opustiti. Već je bila večer. Razmišljajući, polako je šetuckao gradom. Prolazeći pored kina ugleda plakat s nazivom filma "Ralje-III" i kupi karte za sljedeću projekciju.

Nakon posjeta takvoga "pacijenta", Sensei je postupio drugačije od Škorpiona. Prvo je uputio tajanstveni poziv. Tada je, iskoristivši Andrejev telefonski poziv, koji je izvještavao isključivo o tekućim poslovima, Sensei, spustivši slušalicu, svomu medicinskom osoblju najavio da hitno mora na službeni put. Terapeutkinja je napisala obavijest da će Igor Mihajlovič biti odsutan dva ili tri tjedna. Ljudi su, naravno, bili uznemireni, ali su to shvatili na svoj način.

- Da, da, - rekla je neka starica. - Iako je sovjetska vlast završila, ljudi su ostali podčinjeni. Pred pozivom odozgo nema mrdanja!

- I njih leđa bole, - suosjećajno je rekla sugovornica, značajno podižući kažiprst.

- Bilo bi bolje da ih tako boli glava za narod! - dreknu snažni djedica. - Svašta su radili tamo gore, a ljudi pate od njihovih marifetluka...

Nadalje, kako to obično biva, uslijedila je čitava politička diskusija. Red je brujao, raspravljalo se o političarima i rukovodstvu, a onda se prešlo na plaće, mirovine, nizak životni standard. I to je razumljivo. Uostalom, red nije samo rulja, on je izvor glasa naroda, svojevrsni psihoemocionalni generator i nakupljajući "akumulator" glasila. Gdje će, ako ne u redu do liječnika, baka i djed naći toliku publiku pažljivih slušatelja i izreći sve što im vrije u duši? Gdje se, ako ne u redu, može čuti "očitu-nevjerojatnu", ali svakako "činjenicu" koja se dogodila negdje i s nekim?

Nakon što je završio s primanjem, Sensei je dao konkretne upute zaposlenicima tvrtke boja i lakova, najavivši da ga neće biti. A onda je, uzevši sve što je potrebno, otišao u nepoznatom pravcu.

Nakon što je odgledao film Škorpion se vratio kući. Nakon kratkog odmora ponovno je počeo analizirati situaciju, čak i kada je legao u krevet. Škorpion je razmišljao o grupi armenske braće. Postupno je umor od napornog dana uzeo danak i on je utonuo u san.

Sanjao je čudan san: potpuno gol leži na krevetu. Isprva je mislio da je na pustoj plaži. Ali onda su se uokolo počeli pojavljivati zidovi ordinacije kiropraktičara. Osjetio je kako mu Doktor prelazi rukom duž kralježnice. Od tih se radnji Škorpion nekako ukočio. Osjetio je nelagodu, sram što tako leži pred njim, kao od majke rođen, bez ikakve "zaštitne" odjeće. Doktor mu je uzeo ruku i pojavio se neki nepisivi strah.

Iz takvoga uznemirujućeg sna Škorpion se naglo probudio u hladnom znoju. Osvrnuvši se oko sebe i malo se smirivši, shvatio je da je danas propustio nešto jako važno, a podsvijest mu pokušava pomoći da to shvati. Škorpion se počeo koncentrirano prisjećati svog posjeta kiropraktičaru, sve do najsitnijih detalja. Zahvaljujući bivšim učiteljima pamćenje mu je bilo temeljito istrenirano, "do daske". "Premotavao" je svoju posjetu, prvo brzo, zatim sporije, pa kadar po kadar. Ovdje liječnik prolazi rukom duž kralježnice. Svaki kralježak pipa najmanje dvije sekunde, prsti mu se zadržavaju na ozlijeđenim segmentima do četiri sekunde... Završava pregled i... Ali što je to? U Škorpionovu sjećanju iskoči kadar zahvaćen perifernim vidom. Doktor čini mekani uzmak, neobičan za običnog liječnika, ali do boli poznati uzmak. Stop! Još jednom. Taj se premotava nekoliko puta, sve jasnije i jasnije. Nema sumnje... Taj im je "tajni uzmak" pokazan tijekom obuke na "Otoku"! "Da nije... Doktor... 'otočanin'?!"

Od takvih zaključaka Škorpiona je oblila vrućina. U njemu se izmiješale dva nejasna, apsolutno suprotna osjećaja. S jedne strane radost rijetkog susreta sa "suplemenikom", a s druge strane nejasna tjeskoba, jer je i sam bio na dlaku od smrti. Škorpion je osjetio kako mu žmarci trče po tijelu. Već dugo nije doživio takvu senzaciju, a vjerovao je da ga nitko na ovoj grešnoj zemlji ne može uplašiti.

Još uvijek ne vjerujući u ovo zapanjujuće otkriće, Škorpion se počeo pomno sjećati svakog Doktorovog pokreta. Ponovno premotavajući kadar po kadar, došao je do zaključka da je Doktor, nakon pregleda i mekanog uzmaka, cijelo vrijeme jednostavno bio super profesionalac, spreman za napad i za odbijanje napada. A sam Škorpion je bio u najnepovoljnijem položaju. Onda se ispostavilo da

je doktor to prvi shvatio. Ali zašto ga onda nije ubio? Uostalom, dovoljan je bio mali napor palca i... Škorpion je obrisao znoj s čela i ponovno pokušao sabrati misli. U to da je Doktor bio "otočanin" nije više bilo ni najmanje sumnje. Sada se sve spojilo jedno na drugo: višestruke "praznine" u Doktorovu životu; brzi rast njegovih tvrtki; petlja oko udruge, ograničena aktivnost ubačenih Buljbinih ljudi; dostupan izvor informacija putem udruge biznismena. I konačno, čist rad na "Olimpu". Sve se poklopilo. Od takvih zaključaka Škorpion je opsovao, jasno svjestan triju točaka današnjeg sastanka. Prvo, on je, kao zadnji naivac, napravio veliku pogrešku zbog emocija. Drugo, propustio je trenutak likvidacije. I treće, sam je bio tik do smrti. Škorpion je osjetio da se davno zaboravljeni strah uzburkava negdje u njemu. Imao je dojam da se, poput vuka, suočio jedan na jedan s medvjedom. Škorpion je tu unutaranju snagu protivnika osjetio nekakvim šestim čulom. Shvatio je da je u ovom slučaju nemoguće igrati se mačke i miša. Mora se djelovati sigurno.

Škorpion je počeo razmišljati kako da ispravi svoju pogrešku. "A ako pretpostavimo da su takvi uzmaci Doktora njegova podsvjesna reakcija? Možda je u meni osjetio profesionalca. Kako je saznao? Kako? Ruke. Točno! Njegove ruke. Tada sam se iznenadio što je lako iščitao informacije s mojih leđa. Osjetio je posebnu pripremljenost mišića. A kasnije sam se sam odao, čak i ako pretpostavimo da je Doktor neverbalno s mene čitao informacije. Ali ponašao sam se kao običan pacijent. U miru došao, u miru otišao. Malo je vjerojatno da će nakon toga pomisliti da sam ga došao ubiti. To znači da Doktor može mirnije prihvatiti moj drugi posjet. Odigrat ću bolesnika kojem su leđa "raštimana". Možda da uđem vukući nogu, lagano iskrivljenog tijela. Nije problem. Izmislit ću priču. Sada je glavno - kako to učiniti..."

Škorpion je mentalno odabirao razne kombinacije zadavanja smrtonosnog udarca. Efekt iznenađenja, zbog njegova očitog prvog "izlaganja" već je otpao. Sada je bilo potrebno uzeti u obzir sve preostale moguće opcije i procijeniti najprihvatljivije od njih. Shvatio je da se udarac mora zadati u jednoj sekundi. Zato što je u igri specijalaca, gdje je ulog život, svaka neiskorištena sekunda - šansa, dar za protivnika. Propustiš priliku - budi spreman na munjeviti napad.

Proračunavši sve radnje i odstupnicu, Škorpion se malo smirio i isplanirao operaciju za sutra. Čim je um profesionalca završio svoj tehnički posao, neka vrsta neodređene čežnje počela je ispunjavati

njegovu svijest. Sjetio se "Otoka", svojih suboraca... A sad je morao... "Ne, - opet se upalio profesionalni stroj. - Gotovo. Nema više emocija, nema više distrakcija. Ne razmišljati. Spavati. Posao je najvažniji. Gotovo. Spavati, spavati, spavati..." Škorpion je ponovio jednu od verbalnih formula za podsvijest, odsijecajući sve nepotrebne misli, osim jedne, jedine - o cilju. To su ga naučili još na "Otoku".

Poglavlje 2 - UMJETNOST UZMICANJA OD NADZORA

Ujutro se probudio u najvišoj borbenoj gotovosti. U svijesti je vladao potpuni mir - rezultat jučerašnje formule. Nikakve misli - samo cilj. Škorpion se propisno prerušio i otišao u medicinski centar, mijenjajući nekoliko autobusa na ruti. Ušao je i izašao iz posljednjeg autobusa, teško šepajući i vukući nogu. Glumio je tako dobro da su mu samilosni putnici čak počeli ustupati svoja mjesta. Od stajališta do medicinskog centra "pacijent" je, očekivano, polako hodao, oslikavajući na licu nesnosnu patnju koju mu je svaki korak prouzročio.

Još izdaleka primijetio je sumnjivi manjak automobila i uobičajene gužve ljudi. U dušu su mu se počele uvlačiti nejasne sumnje. Koliko god želio brzo trčati, potrudio se i dalje marljivo igrati svoju ulogu. Jedva došepavši do trijema i s velikim naporom se popevši stubama ulaza, konačno je ušao u zgradu. Ali na njegovo iznenađenje, u hodniku nije bilo nikoga. Prilazeći vratima ureda uvidio je razlog sumnjive pustoši - obavijest koja ga je zaprepastila. Protrčavši očima kroz tekst, Škorpion je snagom neprirodnom za invalida povukao kvaku. Ali, jao. Vrata su doista bila zatvorena. Škorpion je shvatio da je u ovoj rundi pogrešno procijenio. "Pacijent" se teško spustio na klupu. Kratko je sjedio, a onda se vratio kući.

Ali kad je izašao na ulicu, osjetio je da nešto nije u redu. Očito je praćen. Polako se gegajući do stanice i povremeno se zaustavljajući, kako i priliči teškom bolesniku, Škorpion je neprimjetno razgledao okolni prostor i "snimao" prolaznike. Ali nije našao ništa sumnjivo: ni vozilo koje se žurno vozi na popravak, ni vozila hitne pomoći u blizini, niti specijalne radnike koji nešto popravljaju. Kafić nasuprot

medicinskog centra bio je prazan. Ni u blizini obližnjeg ROVD-a (oblasni odjel unutarnjih poslova) nije bilo posebnog kretanja. Krovovi kuća bili su "čisti". Ni na jednom potkrovlju nisu se vidjeli sumnjivi odbljesci. Prolaznika je bilo malo: žena s djetetom, mlada djevojka, starac s vrećom namirnica. Ali svi su naprosto trčali u usporedbi s puževim koracima Škorpiona. Čini se da je ovo mjesto, s obzirom na jučerašnju živahnost, umrlo. Ali osjećao je nadzor, kako bi se reklo, svim svojim bićem. Ovdje su radili pravi profesionalci. Škorpion se ne bi začudio ni da je pronašao oči kako vire kroz pukotine na asfaltu. "Otočane" su naučili takvim izvanrednim metodama nadzora, za koje bi se mislilo da su izmišljotine. Tako bi se mogli natjecati i s mađioničarima i s piscima znanstvene fantastike.

Trebalo je brzo pobjeći iz ovog kvarta, štoviše, u običnom putničkom prijevozu, budući da se, iako sporo, uvijek putuje redovnom rutom. A stopiranje i taksi su u ovom slučaju opasna stvar, pogotovo kad si zec i bježiš od lovaca. Mogli su zamaknuti u zabačenu uličicu koju uopće nisi uzeo u obzir. Zato samo lagano, dragi putniče! Škorpion je stigao do stajališta i doslovno u posljednjoj sekundi uskočio kroz vrata autobusa koja su se zatvarala pod znatizeljnim pogledima iznenađenih putnika. Pa neka bulje u lažnog "invalida"! Ali on je već na putu i kroz stražnje staklo može gledati one koje toliko zanima njegova ličnost.

Neprimjetno pamteći brojeve i marke automobila koji su vozili iza, Škorpion je, više se ne pretvarajući da je teško bolestan, brzo promijenio još dva trolejbusa, tramvaj i autobus. Kao rezultat složenih trikova i računalnih kombinacija, ipak je uspio otkriti dva automobila koja su ga neprestano pratila, istina, na vrlo značajnoj udaljenosti. Osim toga, kada su se približili, imali su različite brojeve, pa čak i različite vozače - debele, mršave, ćelave, s brkovima, s bradom, s perikom. No, svima bijaše zajednička neodređena dob, profesionalna vožnja i držanje određene distance iza usporenoga gradskog prijevoza. Osim toga, u automobilu je sjedio jedan čovjek, što znači da je u nadzor bilo uključeno nekoliko automobila. Škorpion je osjećao da prate baš njega. Stoga, kada je redovni autobus stao na završnoj stanici u blizini željezničke stanice, Škorpion je čak odahnuo. Željeznica je bila njegova jača strana u izbjegavanju progona. Najteže je otkriti čovjeka među gomilom putnika koji od uzbuđenja jure izbuljenih očiju prema svom vlaku.

Škorpion je nestao u gomili. Prolazeći kroz čekaonicu neprimjetno je izbio podnožje natovarenih kolica nekog čovjeka. A kad su se ona uz tresak srušila, privlačeći pažnju svih, Škorpion je već bio na priličnoj udaljenosti od mjesta događaja. Dok je hrpa promatrača okretala glave u smjeru koji im je dao ubojica, Škorpion je vješto zgrabio putni kovčeg od drijemajućeg putnika otprilike njegove građe. U WC-u, otvorivši "nađeno", brzo se presvukao. Gurnuvši papir iza oba obraza promijenio je oval svog lica. Stavio je naočale koje je našao u koferu. Svojoj kosi dodao je sijede vapnom sa zida. A čiste cipele zamazao je prljavom paučinom, koje su ovdje visjele u izobilju. Tako je u WC ušao jedan čovjek, a izašao sasvim drugi, i to ne samo izgledom, već i pokretima te ponašanjem. Pogrbljen (a samim tim i znatno niži od svoje uobičajene visine), zgažen životom "putnog inženjera", po izrazu lica jedva preživljava od plaće do plaće. O tome je svjedočilo mnogo konkretnih sitnica: kako je, na primjer, taj čovjek iskosa pogledavao dok je prolazio pored štandova s hranom, kako je škiljio prema semaforu, kako je namještao naočale "iz navike"...

Škorpion je postupio kako su ga učili, izmijenivši apsolutno sve na sebi, čak i hod. Svojedobno su "likvidatori-otočani" imali cijeli tečaj o ovom vrlo važnom elementu čovjekove vanjštine - hodu, kao i detaljno proučavanje znakova otiska stopala cipela i nogu. Škorpion je potanko znao promijeniti oblik i veličinu traga, individualne karakteristike potplata, a posebno elemente hoda. Doista, u hodu se očituju anatomske i funkcionalne značajke čovjeka. Na primjer, duljina koraka. U određenoj mjeri to također ukazuje na visinu čovjeka. Ako uzmemo korak čovjeka prosječne visine, onda uz normalno hodanje on iznosi u prosjeku sedamdeset pet do osamdeset pet centimetara. Na temelju ovih parametara može varirati sve ostalo. Škorpion je glumio ljevaka. A ljevak nije dešnjak; naime lijevi korak je veći za jedan ili dva centimetra. Osim toga, uzeo je u obzir širinu koraka. A ona se odražava na postavljanje nogu prilikom hodanja, opet s prosječnim parametrom od deset do petnaest centimetara. I ono najvažnije - kut rotacije stopala. On ukazuje na naviku hodanja kada se stopala drže paralelno jedno s drugim, ili s prstima prema unutra, ili s prstima u stranu. Osim toga, postoji mnogo malih nijansi koje ovise o individualnim karakteristikama. Hod karakterizira čovjeka. On može biti lagan, brz, težak, vučenje nogu, gegajući, poskakivajući, sitan, njihajući i tako dalje.

Dakle, Škorpion je bio dobar u ovoj "znanosti". Stvar je bila u nečemu drugom. Posao "nadzora" poznavao je s obuke. I znao je po kojim će ga znakovima tražiti. No, poteškoća je u tome što ga nije analizirao uobičajeni "nadzor", već, najvjerojatnije, "agenti-otočani", koji su također savršeno dobro znali što zna i on. Stoga bi njegov veličanstveni preobražaj bio dovoljan za kratko vrijeme prije nego što bi bio potpuno razotkriven. Stoga, dok je imao mrvice vremena, bilo je potrebno hitno zbrisati odavde.

Škorpion je krenuo prema peronu, gdje su najavili polazak nekog vlaka. Kondukerka je, za izdašnu nagradu, ljubazno prihvatila zakašnjelog putnika. Vlak je krenuo. Ali čak ni ovdje Škorpiona nije napuštala nejasna zabrinutost. Nakon dvije stanice otišao je do kraja vlaka i malo prije sljedeće stanice iskočio iz vagona.

U skakanju iz jurećeg vlaka Škorpion je uvijek bio bolji od ostalih svojih kolega. Postoji jasno pravilo: iz vlaka se mora skočiti unatrag. Doskočivši na savijene noge u trenutku dodirivanja tla, mora se ili napraviti kolut, ili se odmah snažno odgurnuti od tla, nastaviti trčati pored vlaka, postupno smanjujući brzinu. U tom slučaju ne smije se dodirnuti tlo rukama. Ali što je najvažnije, psihološki stav - treba biti sasvim siguran da ti se neće dogoditi ništa loše. Tada će sve ići glatko. Bila je to posljednja barijera, koju su mnogi momci iz njegova tima teško svladali. Zbog toga je bilo i težih ozljeda.

Sigurno prizemljivši, Škorpion se sakrio iza obližnjeg stupa, sve dok se vlak nije udaljio iz vidokrug. Sat vremena kasnije stigao je do sljedeće stanice, sad već u liku beskućnika, i prešao na električni vlak koji se kretao u suprotnom smjeru. Dakle, nakon što je u jednom danu proputovao gotovo cijelu regiju u prašnjavim vlakovima i očito konačno umaknuvši svojim progoniteljima, Škorpion se vratio u grad s potpuno druge strane i, naravno, u drugom ruhu.

Za svaki slučaj otišao je u svoje naselje preko ograde, kako bi bio sasvim siguran da više neće podići svoj "rep". Ali kada se već približavao stambenoj četvrti, ugledao je izdaleka plamen u području naselja gdje se nalazila njegova kuća. Škorpion je stao kao ukopan na mjestu: "Provalili su me!" Nije sumnjao da gori baš njegova kuća. Nakon što je neko vrijeme stajao, "stanar" se okrenuo i pošao u potpuno suprotnom smjeru. Znao je da ga u blizini gorućih ruševina nesumnjivo čekaju oni od kojih je tako teško umakao.

Škorpion nije bio ni uzrujan ni iznenađen onim što se događa. Znao je samo jedno - neprijatelj je očito korak ispred njega. Budući da ga je Doktor jučer pročitao na ležaju, mogao je dati nalog da Škorpiona otprate kući. A Doktor je očito imao grupu podrške i to, najvjerojatnije, onu s "Otoka". Previše profesionalno se "ponaša". Čak se i njemu, iskusnom specijalcu, bilo teško otrgnuti od "repa".

Doktor je u njegovim očima izrastao u ozbiljnoga protivnika, dostojnog poštovanja. Sudeći po globalnim događajima koje je odigrao u regiji, suptilnoj i vještoj igri, precizno sračunatim akcijama, kao i prisutnosti profesionalne grupe agenata, Doktor je bio "otočanin" iz "Analitičara" - posebne skupine "Az" (nazvane po prvom slovu stare ruske abecede, koje potječe iz ćirilice). Ti dečki su bili prvi u svemu. Čak su i na "Otoku" među sobom sve "Azovce" nazivali "asovima", jer su tu skupinu činili univerzalci, najbolji od najboljih.

Škorpion je, s druge strane, utjelovljavao svu vještinu specijalne grupe za likvidaciju "Ižica". Oni koji su smislili ovo ime povukli su čudnu analogiju sa starim, posljednjim slovom ruske abecede - "Ižica". Specijalna grupa "Ižica" simbolizirala je posljednji zvuk - zvuk pucnja. Osim toga, slovo "ižica" ukinuto je pravopisnom reformom 1917-1918. Grupa je također bila izuzetna po specifičnostima svog djelovanja i imala je neslužbeni karakter iznenadne odmazde. Prema zastarjelom starom ruskom konceptu, "prepisati Ižicu" značilo je nekoga išibati, dati strogi prijekor. Prema konceptima "Otoka", propisati "Ižicu" značilo je gotovo isto, ali u fatalnom smislu. Stoga je "nevini" stari izraz "od temelja do Ižice" na "Otoku" značio potpuni postupak i uništenje pojedinca ili visokih dužnosnika, uz uništenje njihove korumpirane moći. Za vladavine Andropova takve opsežne operacije s takvim "receptom" bile su prilično česta pojava za "otočane". Radili su u grupama i pojedinačno, ovisno o složenosti operacije.

A ono s čime se sada susreće u sučeljavanju s "Azovcima" i "Ižicašima" izgledalo je jednostavno nevjerojatno. Nevjerojatno zato što je sam "Otok" stvoren za dugoročni program. A "otočani" su, suprotno logici takve specifične obuke, odgojeni kao jedinstvena prijateljska obitelj na čvrstim ideološkim temeljima. Zajednički ciljevi i ideje povezivali su ih duhovnom bliskošću tješnje od rođene braće.

Stoga, što je Škorpion dublje zaranjao u ovaj "red", to su se unutar njega više rasplamsala unutarnja proturječja. S jedne strane,

naprosto mu je bilo drago zbog današnjih "neuspjeha". Škorpion je već prije nekog vremena postao fatalist. Počeo je vjerovati u neizbježnu sudbinu i u sve njezine manifestacije u obliku slučajnosti. "Bit će kako je zapisano", - volio je ponavljati poput uroka kada bi se dogodili izvanredni događaji. A ovo što se dogodilo danas ga je više obradovalo iznutra, kao "otočanina" koji je susreo srodnu dušu. No, s druge strane, rasuđivao je hladan um specijalca, koji se osramotio kao profesionalac današnjim kiksom. Morao je "ugaziti", pa tako sramotno izmicati, kao zec! Štoviše, u njemu se rasplamsao pravi sportski zanos. S "Otoka" pamti kako su "Azovci" uvijek bili za primjer. Bilo ih je daleko manje od ostalih, ali su bili najbolji. A budući da se Škorpion smatrao prvim među svojim "Ižicašima", sada je jednostavno prštao od želje da odmjeri snage s Doktorom. Uostalom, uspio je sam otkriti "Azovca", iako grupu likvidatora tome nisu posebno podučavali. Dakle, ima šanse. I za istovremeno povećati razinu vlastitih vještina, uzdići se u vlastitim očima.

Kako bi dobro razmislio o igri i od "zeca" se pretvorio u "lovca", trebalo mu je mirno mjestošće. Škorpiona uopće nije bilo briga što je kuća izgorjela. Učili su ga preživjeti u različitim uvjetima, nabaviti hranu, novac, dodatnu odjeću, dokumente, stan. Lako se mogao opskrbiti svime što mu je sada trebalo. Ali... Škorpion je odlučio posegnuti za Minosom. Rasturati mafiju za pristojnu svotu Škorpionu je bio poseban užitek. I to ne zato što je volio novac ili ga pokušavao nagomilati. Čovjek štedi novac kako bi osigurao budućnost sebi i svojoj obitelji. Škorpion, sa svojom specifičnom profesijom, nije imao ni jedno ni drugo. Barem je tako mislio u tom trenutku. Stoga se kod njega novac nije zadržavao. Dio svojih honorara potrošio je na poboljšanje osobnog naoružanja i na skupu specijalnu opremu, drugi dio otišao je na lagodan život. A treći dio, koliko god to bilo paradoksalno za ubojicu, tajno je, pod lažnim imenima, prebacivao u razna rodilišta i sirotišta. S tim u vezi imao je svojevrsnu filozofiju, izvučenu iz drevnih knjiga mudrosti - uništavajući zlo, omogućavao je klijanje dobra. Naravno, njegovi dobrovoljni prilozi su sitnica u razmjerima devastacije gospodarstva cijele njegove nekadašnje ogromne Domovine. Ipak, bolje išta nego ništa. Stoga je Škorpion uvijek tražio visoke naknade za svoj rad, pokušavajući zadovoljiti svoju savjest takvom preraspodjelom novca.

Ni ovaj put nije štedio mafijaški račun. Kad je stigao u grad, pozvao je Minosa. Sat vremena kasnije već je imao na raspolaganju nove

dokumente, potrebnu sumu i automobil "BMW". Kad je Minos pitao jesu li mu potrebni ljudi, Škorpion se samo nacerio.

- Mogu poslati puno profesionalnih boraca, - samouvjereno je izjavio Minos, gledajući njegovu reakciju.

- Ma, i da imaš cijelu vojsku! Začas bi ih rasturili k'o beba zvečku. Ti jednostavno ne možeš zamisliti s KIM imate posla, - Škorpion je zadnje posebno naglasio.

Minos je shvatio da su se potvrdile njegove bojazni o igri visoke politike, u čiji je vrtlog upao i "Olimp". Stoga mu je bilo drago što je mogao izbjeći lake usluge za Škorpiona, samo da se on sam ne bi miješao u to.

Poglavlje 3 - ZAMKA S TRIKOM

Škorpion si je našao stan, iznajmivši ga, kako kažu, bez nepotrebnih svjedoka. Kupivši potrebne stvari i hranu sjeo je u svoje novo sklonište. Imao je sasvim dovoljno vremena da sačeka Senseja da dođe s "neodgodivog puta". Ali za takvog profesionalca kao što je Škorpion, očekivanje u ovom slučaju izgledalo je nezanimljivo, pa čak i ponižavajuće na neki način. Štoviše, shvaćao je da će njegov suparnik tijekom "hitnoga službenog puta" sigurno analizirati njegovu osobnost. U takvoj igri specijalaca pobjednik će biti onaj koji prvi namami neprijatelja u postavljenu zamku. Sjećajući se tih neizrečenih pravila Škorpion je počeo ozbiljno razmišljati.

Prije svega, stavio se na mjesto svog suparnika i pokušao razmišljati kao on. Škola je jedna, stoga se misli sastaju na istoj ravni. Škorpion će razmišljati kao protivnik, ni na trenutak ne sumnjajući da će i njegov protivnik razmišljati kao Škorpion. U takvoj potrazi za slabostima sigurno će se negdje sudariti čelima.

"Dakle, kako stoje stvari... Doktor je shvatio da sam likvidator. Očito. Zapalio je požar. Zašto? Zato što je mislio da sam gostujući ubojica i da će me, nakon što je spalio kuću, lišiti svih sredstava. Dobrano sam iscrpio agente. Znači da me smatraju specijalcem. O mafiji gotovo i ne razmišlja. Najvjerojatnije me doživljavaju kao duha iz prošlosti. Zato je Doktor tako naglo prekinuo sve pristupe sebi... Dakle... Što on ne zna? Prvo, to što sam i ja "otočanin" i

razmišljam u njegovim kategorijama. Drugo, otkako je spalio kuću, nije mu poznata moja financijska potpora od Minosa... Uh-huh... Znači, još uvijek ne zna "odakle vjetar puše". To je već nešto... iako... ovo pitanje je također sporno".

Škorpion se stavio na Sensejevo mjesto s različitim pozicija i s različitim stajališta. Saznavši za određene stvari, počeo je smišljati kako postaviti zamku i namamiti "Azovca" na dvoboj. "Njegove kuće, naravno, odavno nema. A kuća je, najvjerojatnije, pod nadzorom agenata. Čekaju, promatraju, jedva čekaju da ih posjetim, a onda će me odvesti svojim naručiteljima. Sada već neće ostati na ceremoniji. Svu specijalnu opremu maksimalno koriste. Idi onda, bježi. Ne, dosta je, momci, natrčao sam se... Ovdje je potreban nestandardni potez, čak i za profesionalca... Dakle... Što mi je ostavio 'moj prijatelj'? Zatvorenu medicinsku ordinaciju. Moju ukletu kuću, odnosno s agentima i... i svoju tvrtku "Cassandra", koja radi punom parom. Ali posljednja je prilično zanimljiv poklon... Kakav će događaj natjerati Doktora da se razotkrije? Revanš-požar tvrtke. Otpada. Možda je osigurana. I koja je svrha... Pljačka? To bi moglo biti od interesa samo za lokalnu policijsku upravu, i to zbog očekivanja velike naknade od stradalih... Ubojstvo direktora? Ili čak cijele uprave... Što će to donijeti? Mrtve se ne može vratiti u život. Opet će biti "zanimljivo" samo za potragu... A otmica... To je ideja. Što ako otmem direktora "Cassandre" i zatražim otkupninu?! Zakažem termin na prikladnom mjestu za mene. To će Doktora zainteresirati. On će tu stvar shvatiti osobno. To su njegovi dečki, njegov posao, a tko bi ih, ako ne on, trebao spasiti - zahihotao se Škorpion u sebi. - A kako ne bi u ovu operaciju uključio svoje moćne rezerve, potrebno je stvar urediti na način da neke naivčine izvedu otmicu, mislim na lokalne propalice. Tada će doći na obračun, očekivano, s domaćim dilerima. Ovdje odmjeravamo snage..."

Škorpionu se ovaj plan svidio. Doktor neće očekivati od takvog profesionalca, kakvim se pokazao, toliko nizak pad u blato na razini dvorišnih probisvjeta. Utoliko bolje. Škorpion je naučen da ne pliva u takvim govovima da bi preživio. A iznenadnost kobnog susreta samo će mu ići na ruku. Ovakvim činom Škorpion je prije svega razbio svoju logiku rasuđivanja. Stoga će nedvojbeno zbuniti i protivnika. Nije potrebno puno: pronaći nekakve bitange, postaviti se kao vođa i njihovim rukama organizirati prvi dio operacije.

Sljedećeg dana Škorpion je otišao u obližnju brijačnicu. Dobivši frizuru "kriminalca", počeo je raditi na odgovarajućemu novom imidžu. Kod kuće je radikalno promijenio izgled, a prije svega lice,

uz pomoć lukavih tehnika šminkanja, kojima su ih učili na "Otoku". Koristeći improvizirane materijale za kućanstvo kupljene u trgovini, Škorpion si je izgradio "grbu" na nosu, promijenio bazu nosa, nosnice. Zatim si je "isklesao" novo čelo, izmijenivši njegov "reljef". Načinio si je čupave obrve. "Usavršen" oval lica, visina brade, obrazi. Stavio je nekoliko lažnih zlatnih krunica na zube. Te je lažnjake stalno nosio sa sobom za slučaj iznenadne "reinkarnacije". Zatim je Škorpion uz pomoć uredskog ljepila i kemijske olovke, usput kupljenih u dućanu, napravio zastrašujući ožiljak na licu, nacrtao tetovaže na tijelu, u skladu sa svojom legendom. Svakom bivšem robijašu iz kriminalnog svijeta one bi otkrile sve faze životnog puta svog vlasnika.

Svijet kriminalaca je poseban svijet sa svojim zakonima i pravilima. Na obuci na "Otoku" učili su da budu svoji i u lopovskom okruženju i u zatvoru, štoviše, kao da su do kraja života morali sjediti iza rešetaka. Trebalo je znati mnogo, a ne samo običaje, tradiciju i poseban žargon podzemlja. Nakon što stvoriš legendu tetovažama, radije znaj odgovoriti na relevantna pitanja o smjeru faza, mijenjanju popravnih domova, zatvorima, istražnim centrima, imenovati šefove i kapetane. Uzimali su u obzir sve do najsitnijih detalja, zanovijetali za svaki odgovor, svaku sumnjivu radnju ili čak neopretnu fiziološku naviku iz sadašnjosti. Pa što možeš, kako su se voljeli šaliti likvidatori "Ižica": "teško je učiti - lako je u paklu".

Škorpion, iako nije namjeravao ići na "prijem" gazdi, ali je, slijedeći naviku da sve dovede do kraja, stvorio sebi sliku zločinca temeljito i savjesno. Posljednji i najvažniji dodir bio je "bikovski pogled" ispod obrva, koji kod promatrača nije ostavljao dvojbu o boravku ovog pojedinca na mjestima lišavanja slobode. Škorpion je ispred zrcala vježbao način kretanja, ne propuštajući ni takve sitnice od tipičnih gesti kriminalaca kao što je držanje "pljuge" jastučićima kažiprsta i palca.

Navečer, kada je imidž bio ne samo sasvim spreman, već se i stvaralac u njega uživio, Škorpion je stigao u susjedni divlji gradić. Među ostalim gradovima naročito se isticao po razini pljačke. Škorpion je to shvatio dok je još radio s Minosovim papirima. Zaobilazeći rubne krajeve, novopečeni "kriminalac" pronašao je najjeftiniju prčvarnicu koja je zaudarala na miris "spaljene" votke i dima jeftinih cigareta. Najprikladnije mjesto "obitavanja" potrebnih kandidata za pomoćnike. Škorpion si je naručio kriglu piva i sjeo za stol u kutu, odakle je imao odličan pogled na sve posjetitelje ovoga jadnog mjesta. Sat vremena kasnije počela se skupljati "raja".

Nakon što je pronašao stalnoga, redovnog, alkosa-"cimera", koji očito nije imao dovoljno novca da se napije votke, Škorpion ga je upoznao i velikodušno ga častio. Nije mu bilo teško izvući iz njega informaciju koja ga zanima iza vela razgovora ni o čemu, a zatim ga pošteno naliti alkoholnim pićima do besvijesti. Sam se Škorpion samo pretvarao da pije, vješto dolijevajući susjedu, sve dok ovom glava nije pala izravno u tanjur sa smećem nazvanim "zakuska".

U vezi s novim informacijama, Škorpion je svoj prvotni plan podvrgnuo nekim prilagodabama. Već za sat vremena bio je u središtu grada. Zaustavio se u blizini jednog od skupih restorana. Petnaest minuta kasnije Škorpion se zagledao u prilično pijanog "novorusa" niskog rasta, prilično punašnog izgleda s ogromnom ćelavom glavom. Savijajući se pod težinom teškoga žutog metala pokušavao je sjesti za volan svoga luksuznog automobila. Škorpion se "sažalio" nad jadnikom i kao "uzoran građanin" pomogao mu da se "sruši" na vozačevo mjesto, oslobađajući njegovo onemoćalo tijelo od prevelike količine zlatnog nakita.

Nakon još dva sata, prilično ugledan čovjek u kvalitetnom odijelu, s debelim zlatnim lancem oko vrata, ogromnim prstenom i zlatnim satom, s licem iskusnog zatvorenika koji je odgulio najmanje deset godina na "sjeći drva", važno je ušao u bar koji se nalazio na periferiji provincijskog grada. Ovdje se, prema riječima bivšeg drugara u cuganju, motala skupina prijestupnika koji su mu trebali. Iako se čak naširoko znalo za pet mladića koji su sebe ovdje smatrali gotovo središtem svemira. Nisu bili dio ozbiljne bande, nikada nisu bili u zatvoru, ali su, sudeći po pričama, na savjesti već imali razbojničke napade, pljačke, huliganstvo i jedno silovanje. Imali su više nego dovoljno ambicija. Ovi "zakorovljeni" primjerci bili su idealni Škorpionu za posao.

Među posjetiteljima bara isticalo se društvo momaka koji očito s punim pravom smatraju da je lokal njihova "prćija". Škorpion je već znao njihove nadimke od onoga alko-doušnika. Ne mora se biti psiholog za pogoditi tko je tko u ovoj strašnoj gomili. Njihova lica najrječitije su govorila o njihovim nadimcima: Čaknuti, Cigla, Mrga, Kiseli i Bulldog. Potonji je svim svojim izgledom pokazivao tko je glavni u ovom "čoporu".

Pojava novog lica u lokalu izazvala je određenu znatiželju. Škorpion je, ignorirajući poglede, važno prošao i zauzeo središnje mjesto. Upravo tada je dotrčala uslužna mlada konobarica. Naručivši skupi konjak, lagano je uštipnuo djevojku za stražnjicu, izazvavši njenu

prodornu ciku i veseo smijeh, na koji se u punom sastavu okrenulo i društvo koje ga zanima. Momci su zašutjeli i pozorno se zagledali u nepozvanog gosta na svom posjedu. Osobito su dugo pogled zadržali na njegovu svjetlucavom zlatu. U to vrijeme konobarica je uslužno donijela narudžbu.

Budući da je Škorpion sjedio ispred ovih momaka i pijuckao skupi konjak, takav pogled izbliza, naravno, nije mogao ostaviti ravnodušnim "robijaša" koji drži do sebe.

- Šta buljiš? Oš me ubit? - upitao je Škorpion u šali, iskrivljeno se smiješeći.

- A šta, ne smijem ni gledat? - zezao se Bulldog.

- Nisam ja derpe da me gledaš.

- Uh, kako smo kurčeviti u tuđoj baraci! - nasmijaše se ovaj.

- Začepi gubicu... dok sam još dobar.

- Šta?! Ma... (opsceni umetak)... ustani...

- Ako ja ustanem, ti ćeš leći, balava barabo!

- Šta, šta???

Bulldog je ustao sa stolice. Uz njega su stajali i njegovi prijatelji. Osjećajući jasnu brojčanu nadmoć, Bulldog, prilično iskrivljen, prišao je Škorpionu i rekao prijeteći.

- A bi li, striček, izašao na razgovor?!

Škorpion, ustajući, stavi nedopijenu čašu konjaka na stol i reče istim odrješitim tonom:

- U redu, sad mi te je dosta...

Tim je riječima oštro, prirodno, s četvrtinom svoje snage udario Bulldoga u trbuh, natjeravši ga ne samo da se savije napola, već i da se od drugog snažnog udarca rastane sa sadržajem želuca. Pritom se potonje dogodilo baš u letu Bulldoga na Čaknutoga i Mrgu, poput mlaznog zrakoplova s karakterističnim tragom. Cigla je priskočio u pomoć i dobio fin udarac u čeljust, čime je njegov izgled postao još više nalik na ciglu. Kiseli nije stigao ni zamahnuti kako treba, jer je njegova fizionomija već pomela sve čaše na susjednom stolu. Izvukavši se ispod teškog Bulldoga, Čaknuti je silom udario napadača stolicom. No, stolica se raspala uz tresak na "željeznu" ruku Škorpiona, a sam Čaknuti je zadobio snažan

udarac u glavu, jasno približivši momka svom nadimku, sudeći po zjenicama očiju potonulim do nosa. U to vrijeme Mrga je velikom brzinom jurio prema nepozvanom gostu, ne sumnjajući da će ga zgnječiti svom težinom tijela, kao što se već više puta događalo u uličnoj tučnjavi. Ali neprijatelj se neočekivano izmakao u posljednjoj sekundi, a Mrga se, brišući sve što mu se nađe na putu, zabio u veliko ogledalo na zidu. Buldog je, pribravši se, izvukao nož koji je uvijek nosio sa sobom kao posljednji argument svojih "jasnih objašnjenja" i uz divlje režanje uletio u tučnjavu. Škorpion mu je dopustio da tri puta mahne u zrak. Običan zatvorenik nije mogao pokazati vještine profesionalnog ubojice. A onda je višesložnim, razmetljivo zamašnim pokretom u stilu karatea, Buldogu izbio nož iz ruku, oborio ga i na kraju snažno udario po boku. Pritom su to isto dobili i Cigla, koji se još pokušavao oporaviti od prvog udarca, i Kiseli, koji se šuljao s leđa. Pritom je ovaj zadnji uz vrisak odletio do suprotnog zida, gotovo izgubivši muškost na početku životnog puta. Općenito, Škorpion je priredio prikladan obračun, pokazujući samo vladanje uobičajenim karate tehnikama, što je sasvim odgovaralo liku kojeg je glumio. Kad je vatra u novopečenoj družbi dogorjela, Škorpion je pozvao uplašenu konobaricu i, izvukavši veliki svežanj novca, izbrojao nekoliko novčanica od sto dolara.

- To vam je za uznemiravanje i maleni nered.

Maleni nered bio je razbijeno posuđe, tri prevrnuti stola, četiri slomljena stolca i razbijeno veliko ogledalo, gdje je Mrga utisnuo svoju sliku.

- ...I donesi još jednu bocu konjaka. Onaj moj se slučajno prolio, - ljubazno doda.

Preplašena konobarica potrčala je ispuniti zahtjev, a Škorpion je, gledajući "domaćine barake" kako dolaze k sebi, cinično robijaški pljunuo i rekao:

- Krivu ste mečku čačkali... Dobro, sjednite, neka bude, popijmo za mir. Danas sam dobre volje.

Buldog ovoga puta nije ulazio u prepirku. Bokovi su ga previše boljeli. A i ostali bijahu skloni isprobavanju skupog konjaka prvi put u životu, unatoč maloprijašnjem masakru. Društvo je mrzovoljno sjelo za isti stol s nepoznatim gostom. Ogorčenost se smanjivala srazmjerno praznim bocama i konzumaciji gurmanskih zalogaja. U roku od sat vremena svi su jedni drugima sve oprostili i postali prijatelji "kao prsti jedne ruke". Škorpion se predstavio kao

gostujući "padobranac" po nadimku Gazda. Ispričao je dojmljivo "istinitu" priču o nekim svojim "časnim" djelima, ne zaboravljajući spomenuti svoje vjerne pomagače. Odmah mu je suze na oči istjerala priča o tome kako njegovi dečki samo jednom nisu poslušali njegove upute i pali u ruke policiji. Škorpion je rječito opisao kako su se njegovi momci razbacivali "zarađenim" novcem, kakav su divan život imali pod njegovim vodstvom. A sad su glupo trunuli u zatvoru, umjesto da hodaju po skupim restoranima s lijepim djevojkama.

Ubrzo je Škorpion osjetio da je potpuno zaokupio pažnju momaka. Gledali su ga zadivljenim očima, hvatali svaku njegovu riječ i uživali u svakom pokretu. U tom trenutku Škorpion je usputno rekao da postoji jedan povjerljiv posao koji zahtijeva isto tako povjerljive ljude. Bulldog je, brišući šmrklje, odmah ponudio pomoć i uvjeravao da se pouzdaniji od njih ne mogu naći u cijelom kraju. Novorođeni Gazda obećavajućim je tonom rekao da će razmisliti i dogovorio termin za sljedeću večer na obližnjem trgu. Zadovoljno društvo potvrdno je klimalo glavama. Nakon "bratskog" oproštaja "počasni gost" je naručio dodatnu bocu konjaka za svakog iz društva. Platilo je račun. I, misleći na posao, napustio lokal. Zahvaljujući tako izdašnom daru, zabava se nastavila do kasno u noć. Bulldog je novog Gazdu uzdigao gotovo do neba, nastavljajući razvijati temu koju je "programirao" Škorpion. Prema njegovu mišljenju, s ovako "cool bossom" može se cijeli grad baciti na koljena, i to u skorijoj budućnosti. Tada će novca biti na kamare... Ista utopija kipila je u mislima njegovih prijatelja.

Većina ljudi nije svjesna koliko su puta na dan podložni hipnotičkom utjecaju drugih ljudi. Potonji, međutim, u mnogim slučajevima to čine nesvjesno. Na primjer, isti oni prodavači koji vam nameću kupnju neke stvari koja vam se, pomnim pregledom kuće, pokaže apsolutno nepotrebnom; ili ljudi iz uslužnog sektora, koji primamljivo pozivaju u svoje objekte i reklamiraju ih; ili Cigani, gatare, prevaranti, varalice... Nastoje posve zaokupiti pozornost ciljane "žrtve", zavodeći iluzornim snom, kao udav zeca. Čovjek niti ne primjećuje kako grize "mamac" i kako se dobrovoljno rastaje od posljednjeg novca. Svatko se može obraniti od takve spontane hipnoze. Da bi se to učinilo, potrebno je učiniti sasvim jednostavne

stvari - skrenuti pogled, naglo ustati ili se odmaknuti, ili učiniti neki drugi pokret, i što je najvažnije - odvratiti svoje misli nečim drugim. A ako pred sobom imate očitoga, agresivnog prevaranta, krenite u napad povišenim tonom. Tada će hipnotički utjecaj nestati kao rukom odnesen.

Situacija je složenija pri susretu s profesionalcima, takoreći, majstorima u hipnozi. Ovdje je potrebna nevjerojatna željezna snaga volje za oduprijeti se nasrtaju tuđe moći na vaš um. Nije ni čudo što se hipnoza aktivno koristi u obavještajnim službama svih naprednih zemalja svijeta. Jer hipnoza je prikrivena "provala" u osobnost, koja dovodi do dobrovoljnog ropstva.

I Škorpion je toga bio itekako svjestan. Na "Otoku", posebno u grupi "Ižica", neprestano su radili i na svojoj svijesti i na otpornosti svoje podsvijesti. Učili su ih čovjeka uvesti u hipnozu i ostaviti posthipnotičku sugestiju, nakon čega bi taj "čovjek-objekt" radio apsolutno sve što mu se naloži, štoviše, nesvjesno doživljavajući tuđu naredbu kao vlastitu inicijativu ili ideju. Fiziologija hipnoze i njezine posljedice likvidatorima su objašnjeni do najsitnijih detalja, bez tajenja činjenica koje je službena medicina tako pomno skrivala od stanovništva.

Škorpion je dobro vladao hipnozom, ali se u ovom slučaju ograničio na običan hipnotički utjecaj, glumeći samo osobu jake volje. Otišavši, nije sumnjao da će njegovi novostečeni prijatelji, otrijeznivši se sljedećeg jutra nakon skupog konjaka u siromašnim, otrcanim stanovima, s još većim žarom zgrabiti priliku da pobjegnu iz ovoga "smećem zatranog života" i pretvore se u one koje su još do jučer gledali s velikom zavišću.

Sljedeće večeri, kako je Škorpion i očekivao, svih pet prijatelja čekalo je svoga novog Gazdu na dogovorenom mjestu. Nevjerojatne rezultate može postići profesionalac koji radi s umom čovjeka, pogotovo mladog. Čim se Škorpion pojavio na trgu, Bulldog je radosno dotrčao do njega i stisnuo mu ruku. Oči svih sudionika su blistale, iako nitko od njih, na zahtjev Gazde, ujutro nije popio ni kapi. Bio je to bljesak uzbuđenja, revnost mladosti da čini nepromišljena djela.

Škorpion je shvatio da će ekipa sve učiniti kako treba. A ipak je s njima obavio dodatni preventivni razgovor, čime je dodatno rasplamsao vatru u očima i predanost svojih štićenika. Škorpion je znao da čovjeka pored sebe može držati ili strahom, ili materijalizacijom njegova sna, ili uzvišenošću ideje i, stoga, idealnom igrom izabranosti. Za svaku dob prema njihovim sklonostima. Ovom mladom naraštaju najvažnije je bilo ostvarenje snova, prema čemu je Gazda snažno krčio put.

Pojačavši hipnotički utjecaj svojim samopouzdanjem, željeznom voljom i poprilično zastrašivši mladiće za slučaj neuspjeha, Škorpion se bacio na posao. Za početak je rekao da se o ozbiljnim stvarima ne odlučuje na ulici, gdje ima mnogo slučajnih prolaznika. Na to je Buldog odmah reagirao stavljajući na raspolaganje svoj stan. Nakon što su kupili hranu i piće, stigli su u novo skrovište.

Buldogov stan bio je jadan prizor. Stjecao se dojam da nije čišćen stoljećima. U bijednom okruženju bilo je nekoliko skupocjenih stvari: televizor, videorekorder, kasetofon - očito ukradeni.

Buldogova majka svakodnevno je radila u tvornici. Otac je davno napustio obitelj. Tako je Buldog bio prepušten sam sebi.

Škorpion je sjeo na stolicu. Ostali sjedoše na masni prekrivač tronogog kauča s hrpom nekakvih knjiga podmetnutih umjesto četvrte noge. Soba je odisala ustajalim zrakom od starih stvari. Buldog se uznemirio. Skupio je stvari razbacane po sobi i sve odjednom ih strpao u ormar. Ispred gostiju je postavio stolić, otesajući stvrđnute mrvice, i stavio na njega masno posuđe. Kad su mirisnu dimljenu kobasicu i ostatak zakuske izrezali i stavili na tanjure, dečki se u početku nisu usudili dirati, iskosa pogledavši Gazdu. Škorpion je, vidjevši takve "muke", rekao:

- Nemojte mene gledati. Uzdravlje vam bilo, da vam se mozak što prije oslobodi za posao.

Takav uvjerljivi savjet Škorpion nije dao da bi skrio svoju odbojnost prema hrani. Učinio je to iz predostrožnosti. Uostalom, kasnije, kada je napustio stan, nije ostavio ni jedan svoj otisak, kao da nikada nije bio ovdje.

Dok je raja jela, Škorpion je počeo iznositi odgovarajuće informacije. Slučaj otmice predstavio je kao pametno razrađen plan, "prost k'o pasulj", jasno podijeljen na faze. Pritom su uloge u njemu raspoređene u skladu s psihičkim i fizičkim mogućnostima svakog člana ekipe. S obzirom na njihov ograničen um, Gazda je detaljno

ocrtao prvu fazu. A ako se u tome dobro pokažu, onda će čuti nastavak.

Ekipi je sve savršeno odgovaralo. Jer prozmišljati nisu znali ni u školi, a ovdje se ništa slično nije tražilo. Sve korak po korak, i to po zacrtanoj shemi. U početku su, prema planu "otmice", trebali dobiti automobil. Tim više što ga nije trebalo ukrasti, već ga jednostavno uzeti posredovanjem nekog naivčine. Oko toga, kako se pokazalo, nije bilo većih problema. Ekipa je imala na umu odgovarajućeg kandidata s "Ladom Žiguli". Škorpion je Buldogu dao novac za uređivanje i za "smirivanje živaca" vlasnika automobila. Pojavom novih novčanica s portretom Benjamina Franklina slučaj je dobio na brzini.

Buldog je, kako po njegovim shvaćanjima i treba, većinu sredstava spremio za sebe, davši samo beznačajnu svotu naivcu, i to u domaćoj valuti. Nije se usudio dirati u novac namijenjen ukrašavanju auta i ubrzavanju procesa. Stoga su papiri, kako je Gazda i rekao, izdani u tri dana.

Dok se odlučivalo o prvoj fazi, Škorpion je birao odgovarajuće prostore koji će zadovoljiti njegove osobne zahtjeve u nadolazećoj borbi. Na kraju je takvo mjesto i našao - trošnu zgradu koja je nekada služila kao trafostanica, s tri sobe. Škorpion ih je pažljivo pregledao, noseći rukavice, ne ostavljajući sumnjive tragove na zahrđalim vratima. Ova napuštena zgrada nalazila se na periferiji regionalnog grada, daleko od stambenih četvrti. U blizini je bilo gradsko smetlište. Na odabranom mjestu kombinirane su sve potrebne karakteristike, uključujući i akustične, radi testiranja tehničke spretnosti "Azovca". S tim u vezi, Škorpion je čak dao značajnu prednost svom protivniku, odabravši za audio snimku "otmičara" mjesto gdje su se spajali zvuk "potoka" kanalizacije, udaljena buka velike tvornice i željeznice u isto vrijeme. Za utvrđivanje tih jedva prepoznatljivih zvukova bila je potrebna specijalna oprema.

U ista tri dana, dok su Škorpionovi pomoćnici petljali oko uređivanja automobila, ovaj je otkrio još jednu važnu stavku u otmici - rutu direktora tvrtke "Cassandra", to jest Andreja. Likvidator je iskusnim okom procijenio moguće psihološke karakteristike osobnosti žrtve, njezine tjelesne sposobnosti, sklonost naivnosti ili oprezu, znakove dominantne druželjubivosti ili povučenosti. Pojediniosti o karakteru, načinu života, dnevnoj rutini, često posjećivanim mjestima, rasonodi, nisu mu trebali.

Škorpion je samo pratio uobičajeno vrijeme Andrejeva odlaska iz kuće i povratka. U sebi je, naravno, zabilježio okolnosti koje bi mogle zakomplicirati ili olakšati operaciju. Ali on to nije namjeravao prijaviti "otmičarima", a pogotovo proračunati idealnu otmicu. Dapače, prema njegovu scenariju za buduće gledatelje, otmicu su isplanirali i izveli u punom smislu riječi "smotanci".

Čim je automobil sređen, Gazda je zajedno s Buldogom, Kiselim, Ciglom i Mrgom otišao razgledati mjesto na kojemu će držati žrtvu. Pritom je Gazda naredio Buldogu da sa sobom ponese ukradeni magnetofon. Dok je Kiseli vozio, Škorpion je nenametljivo predložio da sam Buldog smisli tekst o otkupnini. Buldog je to shvatio kao znak posebnog povjerenja i počeo snažno puhati, izmišljajući strašne prijetnje i naprežući vijuge pod zavidnim pogledima "pajdosa", koji su također pokušavali sudjelovati u tom misaonom procesu.

Stigavši na mjesto, momci su razgledali napola razrušenu zgradu, izrazito gazeći, zagledajući i pipajući svakojake izbočine i vrata. Sat vremena kasnije, pod cerekom i zezancijom glupavog društva, konačno je došlo do snimanja kasete s prijetnjama i zahtjevom za otkupninom. Tijekom snimanja samo je Škorpion razborito šutio, sjedivši u autu, ne mičući se, tek neznatno pojačavajući zvuk radija na lokalnom valu.

Izvana je audio snimka Buldogova nerazumljivog govora izgledala kao tipična prijetnja otmičara. Ali za stručnjaka je to bila otvorena knjiga o glupom razbojniku koji je prvi put obavio takvu otmicu, koji je također ostavio ne samo osobnu "fotografiju" svog lica i svojih prijatelja, već i točne koordinate mjesta gdje se nalazi. O tome svjedoči više obilježja, ponajprije sam govor Buldoga, prošaran uzduž i poprijeko lokalnim dijalektom. Ovdje je, općenito, nagovještaj slijedio nagovještaj. Njegov neknjiževni govor sa značajnim odstupanjima u rječniku, način govora s osebnim frazeološkim kombinacijama, ulični stil, nerazgovijetan izgovor nekih glasova i završetaka; spor isprekidano tempo sa značajnim pauzama, zbrkani oblik izlaganja; tip i boja glasa; prisutnost riječ-"parazita"; raspored naglasaka u riječima; obilježja usmenog govora zbog poremećaja govornog aparata, koji se kod Buldoga izražavao u

pogrešnoj artikulaciji pri izgovaranju glasova (donja čeljust mu je bila značajno pomaknuta naprijed). Svi ovi uobičajeni znakovi ukazivali su na spol, dob, antropometrijske podatke, obrazovnu i kulturnu razinu čovjeka, društveno okruženje u kojem je odrastao i kretao se, geografsko područje na kojem je nastao njegov govor, nedostatke u govornom aparatu, navike, kao i konkretan psihološki portret.

Osim toga, uz temeljito tehničko proučavanje magnetskog fonograma bilo je moguće jasno detektirati suučesnike koji su stajali u blizini sa svojim primjedbama, automobil kojeg su koristili, udaljene zvukove, po kojima je bilo moguće točno odrediti mjesto na kojem je snimka napravljena. Da ne spominjemo tehničke karakteristike same kasete, prema kojima je lako odrediti ne samo klasu mikrofona korištenog za proizvodnju fonograma, već i moguću prisutnost kvarova uređaja za snimanje zvuka, tip vrpce, neprekidnost snimke, korištenje rabljene vrpce. A ona je još uvijek djelomično sadržavala staru snimku glazbe lokalne radio postaje, uz često ponavljani naziv iste.

Škorpion je sve to znao i svjesno naštimao. Prvo, kako bi još jednom uvjerio Doktora, a ako kasete doprije u policiju, onda i organe za provođenje zakona, da su otmičari banda od pet "zgubidana", koji su se prvi put odlučili obogatiti na ovaj način. Što se njega tiče, sve je bilo čisto, a niti posredni znakovi nisu ukazivali na postojanje pametnog organizatora. Drugo, obilje "dokaza", koje je Škorpion tako pažljivo "zalijepio", značajno je smanjilo vrijeme traženja i, sukladno tome, približilo dugo očekivani susret s "Azovcem". Dok je Buldog zapisivao svoj govor, Škorpion je mentalno dao Doktoru rok od tri dana. A ta su tri dana preširoka velikodušna gesta za "Azovca". Na "Otoku" na obuci, pretrage u tom roku, s malo ili nimalo dostupnih podataka o otmičarima, ocjenjivane su s tri plus, od pet. Za potragu je bilo predviđeno najviše trideset i šest sati, s obzirom na nepoznati teren i činjenicu da su "otmičari" bili tvoji suborci, koji su se također izoštravali na sve moguće načine kako bi zaradili visoku ocjenu. Dakle, Škorpion je protivniku takvo olakšanje pružio samo zato što je bio u "bijegu" i nije bilo poznato kada će nakon početka operacije saznati za kasetu.

Nije se brinuo ni o tome da bi policija mogla prva pronaći "žrtvu". I to ne zato što regionalne jedinice za borbu protiv organiziranog kriminala nisu dobro funkcionirale. Nego je Škorpion bio itekako svjestan papirologije koja će neumoljivo usporavati istragu, sukladno uputama i zakonu. Birokratski stroj agencija za

provođenje zakona prvo mora dobiti izjavu od rodbine nestale osobe (i to tri dana nakon nestanka) ili od osobe od koje se iznuđuje novac za puštanje na slobodu. Prijava se upisuje u upisnik slučajeva prema teritoriju policije, a zatim se predaje područnom odjelu za suzbijanje organiziranog kriminala. Dostavljeni podaci se provjeravaju. Taj je posao također problematičan. Zatim se obavještava tužitelj, koji uključuje istražitelja u upoznavanje s primarnim materijalima istrage. U roku od deset dana istražitelj, ako postoji osnovana sumnja, pokreće kazneni predmet i prima ga u postupanje. Tu počinju operativno-tehničke i operativno-istražne aktivnosti za utvrđivanje mjesta zatočenja žrtve, identifikaciju otmičara i dokumentiranje njihovih kriminalnih radnji. Naravno, svi ti naputci popraćeni su riječima "žurno", "po hitnom postupku". Ali često ono što se želi slovom zakona ne odgovara stvarnim mogućnostima, zbog ozloglašenoga ljudskog faktora. U državnom stroju mnogi službenici su angažirani u potragu za otetim ljudima. Ali često ukupni rezultat ovisi o iskustvu, savjesnosti i stupnju profesionalnosti pojedinaca.

Sljedećeg dana, stari auto marke "Žiguli" dovezao se do ureda "Cassandre". Auto je stajao malo dalje od zgrade, dok nije došao sam direktor tvrtke i nevidljivim gledateljima "prikazao" svoj izgled. Potom je automobil otišao do garaže, gdje je Andrej obično parkirao svoj "Audi", prije povratka kući. A odatle se nekoliko puta provezao trasom prema gradskom smetlištu.

Za dan operacije izabran je nadolazeći dan - petak. Bulldog i njegovo društvo mislili su da su naprosto univerzalna ekipa, jer sve tako lijepo i odjednom odrade, besramno. U njihovim naglim mozgovima nije bilo ni trunke ideje zašto se Gazdi toliko žuri. Škorpion je ponovno analizirao scenarij i redosljed radnji, provjeravajući jesu li "otmičari" sve shvatili. Zatim im je duginom bojom naslikao kakvu će veliku otkupninu na kraju dobiti, i što je najvažnije, kako je mogu potrošiti sa stilom, frljajući se parama svuda naokolo. I odmah je zaprijetio strašnom odmazdom ako se netko od njih usudi izdati ili "usrati motku". Sudeći po strahu koji je momcima bljesnuo u očima, posljednje upozorenje je djelovalo, takoreći, u potpunosti je doprlo do adresata.

Poglavlje 4 - OTMICA

Prema statistikama, petak je jedan od najkriminalnijih dana, nakon ponedjeljka i utorka, posebno kad je riječ o slučajevima otmica. I to nije iznenađujuće, jer petak je kraj radnog tjedna. Ljudi se čisto mehanički bave svakodnevnim aktivnostima, njihova svijest je već ispunjena snom o opuštanju. U nagomilanom tjednom umoru čovjekov osjećaj za oprez je otupljen.

Andrej je koračao po uredu čekajući Maksov dolazak. I on se tijekom ovog tjedna dosta umorio, ali ne od rada, nego od nerada. Nerad je još gori od teškoga fizičkog rada. Fizički rad ti barem izbaci smeće iz glave. Čovjek se toliko izmori da poslije ne želi ni o čemu razmišljati, samo da se dočepa kreveta. Nerad je nešto sasvim drugo. Stvara povoljne uvjete da u glavu prodru najodvratnije, gadne i podle misli, koje svojim prljavim vonjom postupno truju ne samo tijelo, već i psihu, pretvarajući apsolutno zdravog čovjeka u neutješno bolesno gundalo. Nije uzalud da se u mnogim naprednim zemljama svijeta psihički bolesnici liječe na drevni, provjereni način - radnom terapijom.

Andreju je ostalo nešto papirologije koju je namjeravao odraditi još u ponedjeljak. Ali kako mu bijaše lijeno to odraditi, pogotovo sada, u petak! Stoga je bez razmišljanja ponovno odgodio za sljedeći ponedjeljak. "U krajnjem slučaju, Maks će to učiniti za mene", - pomislio je. Općenito, Maks u posljednje vrijeme radi puno stvari za njega. Ali Andreju se to sviđalo. Prema dokumentima, on je bio direktor, a Maks je bio nekako "podređeni", iako je imao svoj sportski klub.

Andrej je hodao po uredu, mjereći podnu površinu koracima, od dosade ne znajući što bi sa sobom. Tijekom dana je već četiri puta popio kavu, pogledao video, čavrljao telefonom, a Maksa, koji je otišao kupiti robu u susjednu regiju, još uvijek nema i nema. Koliko još može čekati "Njegovo Veličanstvo u rangu trostruko najvišeg Visočanstva"?! Andrej je počeo mentalno recitirati Maksu "bukvicu", neprimjetno u sebi prešavši na uvredljiv ton. Ljutnja potaknuta neradom sve je više obuzimala direktora. I što je Andrej dublje uranjao u vlastito "eteričko" sranje, to su se u njemu više pojavljivali nekakva "smrdljiva" ogorčenost, zavist i vlastiti samodopadni egocentrizam.

U takvom stanju jedva je čekao četiri sata, što je po njegovim vlastitim mjerama značilo kraj radnog dana direktora tvrtke "Cassandra". Psujući Maksa u sebi zadnjim riječima, počeo se spremati za odlazak kući, naposljetku se zločesto obrativši tajnici, bez ikakva razloga. Ni sam Andrej nije razumio zašto je danas tako loše raspoložen. U glavi mu je bila "kaša" sitnih pritužbi, koja je prskala preko ruba, kao u bajci o čarobnom loncu. Svijest je prekrila ljutnja, nezadovoljstvo životom i nedostatak novca za sve rastuće potrebe. Sjeo je u svoj "Audi" i odvezao se kući.

Po dolasku je uparkirao auto u garažu. Nervozno je zalupio željezna vrata garaže i, psujući u mislima sve na svijetu, krenuo prema kući. Ali prije nego što je Andrej stigao napustiti prilaz za garažu, osjetio je da se iza tiho približava neki automobil. Direktor se nije imao vremena okrenuti. Udarac u glavu naglo je zaustavio tokove bijesnih misli, promijenivši sliku obojane svijesti u potpunu tamu.

Andrej se probudio u neugodnom položaju. Ležao je vezanih ruku i nogu, s krpom u ustima. Na glavi je imao nekakvu smrdljivu, prljavu vreću, prožetu mirisom gnjilog povrća. Odozgo se osjećao težak teret. Ne shvaćajući ništa, Andrej se pokušao pomaknuti. Ali onda je "teret" oživio, nekoliko ga puta šutnuvši i udarivši s različitih strana. Ovdje je direktor shvatio da leži u automobilu u pokretu, a na njemu su tri para nećijih nogu. U trenutku ga je obuzela prava panika. "Tko? Zašto? Što sam učinio?" - kukavne su misli titrale jedna za drugom. Neizvjesnost je u njemu izazvala užas i ogroman životinjski strah za život. Još prije nekoliko minuta je od beznačajnoga nakupljenog bijesa proklinjao svoj život, a sada se naprosto tresao od same pomisli da će ga izgubiti. Eto podmukle zločinke Sudbine, kako se izruguje, hulja, nad svojim "uglednim" podanicima!

Skroz očajan, Andrej se, gušeći se u nepodnošljivom smradu stisnutog prostora, počeo snažno koprcati, poput malog glodavca koji se pokušava izvući iz zaklopljene mišolovke. Ali njegovu tvrdoglavu aroganciju brzo su smanjila tri para nogu i ruku, zaglušivši ga sa svih strana teškim batinama. I, nakon što je završio proces poduke, netko je prijeteći, zlokobno viknuo:

- Ako se budeš mrdao, zaklat ćemo te kao svinju!

Ne toliko od batina, koliko od zastrašujuće rečenice koja je nevjerojatno utjecala na njegovu slabu psihu, Andrej je klonuo. Suze su se kotrljale niz obraze i miješale sa šmrkljama. I sva ta sluz, zajedno s prljavštinom vrećice, razmazala se crnom, ljigavom

smjesom po njegovanom licu direktora tvrtke "Cassandra". Izgleda da su se tragična proročanstva Prijamove kćeri, po kojoj je Andrejeva tvrtka tako nemarno nazvana, počela ostvarivati.

Kad se auto zaustavio, izvukli su ga i vodili kao ovna, povremeno mu zadajući udarce. Spoticavši se o kamenje, Andrej je kukao i tiho cvilio od boli i poniženja. Konačno su ga bacili na hladni betonski pod i počeli ga nemilosrdno udarati nogama, ne zamarajući se suvišnim objašnjenjima. Iz svih riječi i psovki koje je Andrej čuo od svojih neprijatelja, shvatio je da je on za njih najgori čovjek na svijetu. Ali zašto baš on, nitko mu se nije udostojio objasniti.

Riječi bijahu praćene snažnim udarcima bilo gdje: u leđa, glavu, trbuh, kao da ispred njih ne leži živ čovjek, već bezdušna plišana životinja. Andrej se grčio od žarećih udaraca. Cijelo tijelo ga je peklo, a svijest postojano fiksirala jednu neprekidnu, nepodnošljivu bol. Bol, bol, bol i ništa osim ove beskonačne boli... Tu požališ što si besramno zabušavao dok su drugi dečki kod Senseja na treningu razvijali posebne vježbe za reguliranje praga boli, proučavajući stil borbe škole "Katedo".

Kad je Andrej ponovno došao k sebi, oko njega nije bilo nikoga. Samo tišina i tama. Kako se brzo mijenjaju vrijednosti kod čovjeka pod teškim pritiskom fizičkog i psihičkog nasilja. Prije je Andrej bio sretan tek kada bi dobio novac. Sada bi mu bilo drago da ga samo ostave na miru. Veselio se čak i hladnom betonskom podu, koji je barem nekako ublažavao vrućinu njegova izubijanog tijela. A glavna radost se sastojala u činjenici da je još živ.

Sličan optimizam, možda na trenutak, dolazi i kod svih onih koji se nađu u ekstremnim uvjetima. Ali samo jake osobnosti u stanju su ga sačuvati i ojačati. Slabiji ga brzo izgube, jer u umu opet zavlada poznati, iskusni predvodnik svih previranja u životu - Panika... Panika je uhvatila Andrejeve misli u čvrst obruč, a njegova mašta je nabujala do nevjerovatnih tragičnih završetaka: kako će Andrej biti ubijen, kako će ovdje skončati i nitko ga neće pronaći, kako će odvratni štakori pojesti njegovo mrtvo tijelo dio po dio... I umjesto da sabere misli kao pravi muškarac, Andrej je briznuo u plač, kao malo dijete pogođeno strahom vlastite mašte.

Na povratku se Maksov auto pokvario, a popravak je trajao dobra četiri sata. Stoga, kada je u ured uletio prekriven "sapunicom", već je bilo sedam sati. Na stolu je ležala poruka od tajnice i kasete. U poruci je pisalo da je neki dječak ovu kasetu donio na kraju radnog dana i da je treba predati "šefovima osobno". Nakon što je pročitao poruku, Maks joj nije pridavao veliku važnost. Dolje su bili radnici i kamion s robom. Robu je trebalo hitno istovariti, prebrojati i prebaciti u stražnju prostoriju ureda, zvanu skladište. A onda ponovno provjerite račune.

Kada je glavni posao obavljen, Maks se obvezao još jednom provjeriti svoje "knjigovodstvo" provjerom količine robe. U uredu je zazvonio telefon. Maks je uzdahnuo, ponovno zaboravivši cifru, i nevoljko prišao telefonu.

- Zdravo, - odjeknuo je u slušalici Sensejev umorni glas.

- O, bok! - živnu Maks.

Šefov poziv ga je razveselio. Maks je Senseja poštovao na svoj način. Za njega je to bio čovjek s kojim se moglo ne samo posavjetovati, već i kojim se ponekad moglo "plakati na ramenu" o životnomu "teškom svagdanjem poslu". Šef bi povremeno nazvao tvrtku.

- Kako si?

- Uzbuđen! Zamisli, danas sam otišao po robu i, kao za vraga, na autocesti...

Tada je Maks počeo detaljno pričati o tome kako ga je motor iznevjerio, kako ga je pokušao popraviti te koliko mu je truda i entuzijazma trebalo da ponovno upali auto.

- ...Dolazim. Mislio sam da će barem Andrej pomoći, ali njemu nema ni traga. A tu je i nekakva kasete "za šefove"...

- Kakva kasete? - zabrinuo se Sensei.

- Pa magnetofonska. Nisam je još poslušao. Ali Lida je u poruci napisala da ju je neki dječak donio i zamolio da je preda "šefovima osobno"... Ma, valjda nas zafrkavaju, vragovi!

- Daj je uključi.

- Sad ću.

Maks donese kasetofon do telefona, ubaci kasetu i pojača zvuk. S kasete se čulo šuštanje, neki nejasni zvukovi, netko je gadno ispuhao nos i pročistio grlo. Iz daljine se začuo smijeh. Onda je neki

klinac s ulice počeo nesuvislo pričati o tome da je direktor tvrtke otet, da otmičari traže pedeset tisuća dolara kao otkupninu. I cijela tirada preko pola trake o tome što će se dogoditi s direktorom ako ne dobiju otkupninu. Na kraju je rečeno da zaposlenici tvrtke pripreme novac i da ne kontaktiraju policiju, inače direktora neće vidjeti živog. I da u roku od tri dana čekaju njihov poziv s prikupljenim iznosom. Maks se čak pomalo začudio, ali se onda nasmiješio:

- Čuo si?! Kakva glupost... Klipani su baš sve drskiji. Ovako se zafrkavati na kraju radnog tjedna!

Maks se malo opustio, ali Sensejev ozbiljan glas natjerao ga je da se ponovno koncentrira:

- A gdje je Andrej?

- Ne znam. Danas me nije bilo cijeli dan. Jučer sam ga vidio... Ma daj, pa to je nekakva fora. Koja bi budala otela Andreja i još tražila pedeset tisuća za njega?!

- Dakle, ovako ćemo... Sjedni blizu telefona. Ne idi nikamo. Nazvat ću te za petnaest minuta.

- Dobro.

Maks spusti slušalicu. I dalje se nadao da je ovo glupa zafrkancija dječaka. Nakon što je neko vrijeme sjedio, zgrabio je slušalicu i okrenuo Andrejev kućni broj.

- Halo, teta Maša? Zdravo. Ovdje Maks. Je li Andrej kod kuće? Nije? Još se nije vratio s posla? Aha... Ne, ništa se nije dogodilo. Vjerojatno je negdje s dečkima. Čim dođe neka hitno nazove ured ili moju kuću.

Zatim je Maks nazvao još nekoliko brojeva poznatih ljudi. Ali uzalud, Andreja nigdje nije bilo. Čim se čuo s tajnicom preko susjedskog telefona, Maks je saznao sve detalje Andrejeva današnjeg radnog dana i zbunjen poklopio slušalicu. Izgleda da se ne radi o zafrkanciji. Dakle, bilo je potrebno hitno nešto učiniti, nekako izbaviti Andreja. "Gdje je on sada? Možda mu treba hitna pomoć?" Beskrajna pitanja vrtjela su se jedno za drugim u Maksovoj glavi. Od djetinjstva je imao duboko razvijen osjećaj prijateljstva, bratske uzajamne pomoći i solidarnosti. Stoga, kad bi netko od onih koje je smatrao prijateljem upao u nevolje, Maks bi uvijek bio jako zabrinut iznutra i pokušavao bi na sve moguće načine pomoći.

Telefon je ponovno zazvonio. Maks je zgrabio telefon.

- Halo, halo!

- Maks, ja sam, - čuo se dugo očekivani Sensejev glas.

- Zvao sam, ali Andreja nema nigdje, - Maks je počeo žurno pričati sve što je uspio saznati.

- Dobro. Slušaj pažljivo. Sad će ti doći neki ljudi. Daj im tu kasetu. Razumiješ?

- Da. I onda?

- Onda idi kući. - Za sve ću se ja pobrinuti. Ako nešto bude, nazvat ću te ujutro na kućni.

- Razumijem.

Pozdravivši se, Maks je spustio slušalicu. U srcu je osjetio malo olakšanje. Čim se Sensei latio posla, više nije trebalo brinuti o rezultatima. Tome je svjedočio mnogo puta.

Poglavlje 5 - DVOBOJ

Cijela operacija otmice prošla je bez problema, iznenađujuće glatko, posebno s obzirom na niske umne sposobnosti otmičara. Svaka izvanredna situacija dovela bi ih u potpunu blokadu. Direktor tvrtke pokazao se kao pravi slinavko, što je samo potvrdilo zaključke Škorpiona o izmišljenim i napuhanim glasinama o Doktorovoj tvrtki. Čak je iskreno suosjećao s "Azovcem". Koliko strpljenja treba imati za održavanje igre na pristojnoj razini kad u ekipi imaš idiota kao što je ovaj direktor!

Te noći Bulldog, Cigla i Čaknuti ostali su čuvati otetoga. Ujutro su ih trebali zamijeniti Kiseli i Mrga. Gazda je obećao svratiti za koji dan. Zapravo, Škorpion je u blizini zakamuflirao svoj automobil i opremio zgodnu promatračnicu nasuprot trošne zgrade. Očekivao je dolazak "ekipe" s uglednim gostom.

Bila je jesen, zlatno razdoblje toploga babljeg ljeta. U noćnoj tišini povremeno bi odjeknuo smijeh iz unutrašnjosti jedine zgrade u okolici. Ispod vrata je prodiralo svjetlo fenjera. Sve bi bilo u redu, ali taj nepodnošljivi smrad s deponije... Za Škorpiona to nije bio

problem. Ali se još nije nalazio u takvom smradu ljudskog otpada. To je, kako kažu, dio posla.

Blizu ponoći, iza malenog stuba, gdje je Škorpion sjedio u zasjedi, začuo se daleki zvuk motora iz pravca ceste. Ali u mrklom mraku nije bilo niti jednog odsjaja prednjih svjetala. Škorpion se naceri sjetivši se poznatog trika i pogleda na sat s pozadinskim osvjetljenjem. Od otmice je prošlo samo 6 sati. "Pa, šest od mogućih trideset i šest uopće nije loše", pomislio je Škorpion, pa čak i malo požalio što je svom protivniku toliko olakšao zadatak traženja. Šutke je promijenio položaj i počeo se pripremati za susret s dragim gostima.

No, očekivana buka od "svjetine" nije uslijedila. "Je li stvarno došao sa svojom grupom", - proletjelo je Škorpionu kroz glavu. Više nije sumnjao da je Doktor još uvijek imao staru gardu u punom sastavu. Ali takav razvoj događaja očito nije bio dio likvidatorovog plana. U takvim okolnostima lovac bi se lako mogao pretvoriti u žrtvu, unatoč svojoj visokoj profesionalnosti. Naravno, u tom slučaju ne bi trebalo maštati ni o kakvu dvoboju.

Škorpion je prišao bliže i u tišini se popeo na drvo. U tom je trenutku to bilo sigurno mjesto. U najmanju ruku, od tamo se moglo kontrolirati okolicu i donekle se ne bojati neočekivanog napada s leđa. Iako se od vojnika s "Otoka" može očekivati svašta, pa i ono najnevjerojatnije i nemoguće.

"Iživec" je pregledao teritorij uređajem za noćni vid. Cigla je izašao pijanim hodom. Otišao je u grmlje. "Gosti bi već trebali biti tamo. Dakle, sada se nešto mora pomaknuti. Točno!" Iza stabla je bljesnuo "objekt br.1". "Kakav munjeviti udar! Hm, čestitam". Cigla se srušio s poluspuštenim hlačama. Taj se neće osvijestiti idućih sat vremena, garant. "Objekt br.1" promijenio je položaj. "To je jasno. A gdje su ostali?" Škorpion je napregnuo oči, izoštravajući uređaj. Ali koliko god pažljivo promatrao, nije otkrio ništa osim kretanja malih životinja i ptica koje izlaze u noćni lov. "Zar je došao sam? - iznenadio se Škorpion i odmah se ispravio: - A zašto i ne bi? On je također 'Azovac'. Njih su same bacali u kojekakve akcije, a ovo je sitnica... Pa ipak, zašto je došao sam?" U blizini se doista nikoga nije vidjelo. "Ne bi trebao traćiti svoje 'talente' na ovakve bezvezarije. Čak i kad bi sam odradio sav posao, svejedno bi morao stvoriti iluziju da je direktora oslobodila gomila njegovih suradnika... Ne smije se ni po čemu isticati, razlikovati se od običnog smrtnika, šefa, iscrpljenog od brige za kolektiv..." A onda je

Škorpionu sinulo. "Azovac" je mogao sam doći samo ako je shvatio nagovještaj susreta, ako je znao da ga "on" čeka ovdje. "Pa šta, tim bolje". Škorpion se tiho spustio s drveta. Sakrio je uređaj za noćni vid i, lako se snalazeći u mraku, krenuo prema zgradi. Crno specijalno odijelo skrivalo ga je u noći, čineći ga nevidljivim i za protivnika.

Dok se Sensei obračunao s Čaknutim, kojemu je u pijanoj glavi sinulo da prestraši Ciglu u grmlju iznenadivši ga u najneprikladnijem trenutku, Škorpion je tiho ušao u zgradu. Buldog se nije stigao ni pošteno okrenuti i vidjeti pridošlicu, jer je zadobio oštar udarac odozgo po debelom vratu rubom dlana, što mu je na duže vrijeme isključilo svijest. Da su Buldogu rekli da je to sam Gazda, nikada ne bi povjerovao. Zašto bi Gazda uklanjao vjerne pse? Nije mu moglo ni na pamet pasti da si Škorpion priprema teren za dvoboj bez nepotrebnih svjedoka.

Direktor je bio zatvoren u udaljenoj pomoćnoj prostoriji do koje je prolaz vodio kroz još jednu sobu. Škorpion je letimice pogledao prostoriju. Njegovi su kompanjoni uspjeli s deponije dovući nekakav sklopivi krevet i uz njega sklepati nekakav zdepasti stolić, na kojem su već ležali otpaci i prazne boce. Škorpion je brzo posložio nekoliko aluminijskih limenki piva po raznim mjestima i nekoliko krupnih krhotina razbijene boce koji su ležali uokolo. Nakon što je na brzaka zapamtio raspored tih "zvečki", ugasio je svjetiljku. Sada je imao očitu prednost. Poznao je sobu, znao je gdje se u njoj nalaze stvari, kao i gdje se točno nalazi nepokretno tijelo Buldoga u svojstvu mamca.

Dvoboj u mraku na "Otoku" se smatrao najtežom bitkom. Mentori su pritom dvorane za vježbanje voljeli opremiti gomilom raznih predmeta i namještaja. Probaj nabasati na jednu od prepreka, odmah ćeš odati svoju prisutnost, na radost uvjetnog neprijatelja! Posebno su nezgodni bili sitni predmeti: razbijeno staklo, boce, konzerve, kamenčići, šušakava folija, zgužvani papir, razni kućanski predmeti koji ispuštaju pucketave i šišlave zvukove. Mentori su bili dosjetljivi. Svaki put novo nepoznato okruženje s nepoznatim brojem protivnika. Probaj ne proći svaku fazu - dat će ti dodatni zadatak u sobi s "iznenađenjima"! A tamo nema predmeta koji te blago ne zdrma strujom. U trenu naučiš osjećati okolni prostor, prisjetiti se odjednom svih prirodnih i "nadnaravnih" načina komuniciranja s prirodom svojih dalekih predaka.

Ali na "Otoku" nisu učili samo osjećati. Također su ih učili slušati. Slušati i prepoznavati najmanji šum, najmanji pokret. Odrediti po zvuku u letu, dok "pada" razno hladno oružje, tisuće različitih predmeta. I ne samo čuti i na vrijeme reagirati, već i odrediti dizajn i tip.

U prostoriji je vladala potpuna tišina. Škorpion je nekoliko puta silovito stisnuo i otpustio kapke kako bi se brzo priviknuo na dramatično izmijenjene svjetlosne uvjete. Zauzeo je udoban položaj. Usredotočio se na disanje, dovodeći ga u polagani, tečni ritam. Mentalno je prilagodio svoj mozak na usklađen rad svake stanice tjelesnog tkiva sa živčanim sustavom i novom frekvencijom vlastitoga unutarnjeg ritma. Ovako brzu reorganizaciju tijela, u režimu određenom naredbom, Škorpion je postigao zahvaljujući upornom dugotrajnom treningu, radeći na kontroli svojih misli. Srce je počelo tiše kucati. Um je postao hladan, proračunat, usredotočen na cilj. Sve ostalo - emocije, želje, neočekivane fiziološke manifestacije - je pod željeznom kontrolom, fiksirano negdje duboko na podsvjesnoj razini. U suprotnom, ako nekontrolirane misli lelujuju po glavi poput vjetra, odmah poželite kašljati, kihati, štucati, češati nogu i tako dalje. Tko zna kad ćete naići na iznenadne želje samo zato što to ne možete učiniti upravo sada! To je kao da se od vas traži da ne razmišljate o hromom majmunu. I budite uvjereni, odmah će vam se pojaviti njegova opsesivna slika. I to ne zato što ste tako beznadni. Nego zato što će svaki čovjek koja ne zna čvrsto kontrolirati svoje misli (a takvih je devedeset devet zarez devet posto na cijeloj kugli zemaljskoj) htjeti učiniti baš ono što je u tom trenutku zabranjeno.

Doslovno par minuta nakon što se Škorpion sakrio u mrak došlo je do propuha. Ali začudo, zahrđala vrata nisu ispustila nijedan od svojih polifonih, škripavih zvukova. Čudno, ali temperatura u prostoriji počela je rasti. Škorpion je doslovno osjetio davno zaboravljene osjećaje prisutnosti srodne duše "otočana" u ovom komadu prostora. Ali mozak je, slijedeći željeznu naredbu, te informacije samo bilježio i nemilosrdno ih slao u dubinu svijesti, vraćajući jasnu kontrolu i svoj usmjereni rad. Sluh je postao jedini zvučni radar. Sada je sve bilo važno: svaki tihi šuštaj, svaki dašak povjetarca, svaka napetost u zraku. Mozak je, poput superračunala, mahnito radio čitajući informacije iz okolnog prostora.

Škorpion se počeo kretati. Iako je malo vjerojatno da će prosječan čovjek to nazvati kretanjem. Više kao super-sporo pomicanje, poput

najsporijega i najljepijeg stvorenje na Zemlji. Cijelo tijelo se pomiče, ali neprimjetno. Stopala kao da klize po podu, jednako polako opipavaju prostor, poput tisuća "ticala" koja neobjašnjivo pretvaraju signale u osjećaje. Ti osjećaji kvalificiraju predmet na putu u mozak, a on već proračunava sigurne zaobilazne puteve.

Zaustavljanje... Slušanje... Pokret... Zaustavljanje... Slušanje... Pokret... Iznutra kuca ugrađeni kronometar. Vrijeme se također mora osjetiti i uzeti u obzir. Takve "igre" mogu trajati šest ili osam sati bez prekida, ako želiš potpuno izmoriti neprijatelja. Ali svakim satom "stisak" takvog ludog naprezanja će slabiti. Na kraju je pobjednik onaj koji bolje drži svoje misli pod kontrolom.

Zaustavljanje... Slušanje... Pokret... Disanje i puls su ujednačeni. Škorpion je potpuno usredotočen. Već je gotovo fizički osjetio prisutnost protivnika. Ali svaki put, polako dolazeći do njegova pretpostavljenog položaja, otkrio bi da "Azovac" više nije tamo. Štoviše, umakao bi vrlo oprezno, puno brže i, što je najvažnije, savršeno tiho. Nijedna od zvučnih zamki nije djelovala. Škorpion već dugo nije bio tako napet, dugo nije doživio takvo zadovoljstvo od dostojnog protivnika. Osjećalo se da Doktor ima slične vještine, isti stil razmišljanja i djelovanja. Ali na taj način se moglo do jutra kružiti u kolu! Nema koristi, samo crpiš snagu i uzalud gubiš vrijeme! Tada je Škorpion shvatio da ga "Azovac" uopće ne namjerava napasti, već je samo pokazivao svoju vještinu. "Dobro, - pomislio je. - Promijenit ću taktiku".

"Iživec" je odlučio uspostaviti potpuni kontakt. Iz sporog moda se prebacio na disanje u ubrzanom ritmu i naglo prešao na taktiku velike brzine, koristeći se lukavom tehnikom koju su mentori "Otoka" nazvali "Gordijev čvor". On se, poput Brownove čestice, počeo nasumično kretati maksimalnom brzinom u različitim smjerovima, munjevito rukama, poput kose za sijeno rešetati cijeli prostor goleme prostorije. Neuvježban čovjek bi od ove posebne tehnike umro u prvim sekundama nakon napada, vojni specijalisti bi izdržali najviše tri minute. "Otočanin" upoznat s takvom taktikom vjerojatno će se preseliti u središte "čvora", gdje mora poduzeti mjere protiv završnog udarca. No, očito je i "Azovac" brzo prešao na njegovu taktiku, budući da je Škorpion na kraju ostao sam u tom "čvoru".

Ali čak ni ovdje se "Iživec" nije zbunio. Nakon što je izbjegao završni udarac, upotrijebio je taktiku bliske borbe zvanu "ljepljive ruke". U mraku je takva taktika davala veliku prednost ako je trebalo ciljano

doći do neprijatelja i uništiti ga, kako su govorili na "Otoku", na zadanim koordinatama. Međutim, ispred njega je bio specijalac koji je savršeno svladao sve trikove ove tajne borbe. Škorpionu nije dao priliku da zada smrtnu udarce, ali ni sam nije ubio, iako je nekoliko puta "Iživec" napravio ozbiljne pogreške. "Azovac" ih nije iskoristio. Zašto? Sada nije bilo vremena za razmišljanje o ovoj temi. Borba sa specijalcima je sama po sebi teška. Borba s "otočaninom" - to se općenito može pripisati rijetkim i jedinstvenim pojavama u običnom životu. Jer ne postoji borba kao takva. Za "otočanina" postoji meta koja se mora odmah pogoditi. Za takvu borbu postoji samo jedna formula: nanijeti maksimalan broj smrtonosnih udaraca u najkraćem mogućem vremenu. Broji se u sekundama. Brzina je suluda. Malo je vjerojatno da bi vanjski promatrač, da je prisutan, mogao primijetiti bljeskove udaraca i blokova. Ne, ne bi ništa vidio. Jednostavno bi osjetio nagli porast temperature okoline, užarenost atmosfere do krajnjih granica, super-napetost koja lebdi u suženom prostoru.

Borba između dvije spojene sjene trajala je doslovno nekoliko sekundi. Ali kakvih grandioznih sekundi! Škorpion je radio punom snagom. Za to se vrijeme nije borio samo obični svakodnevni Škorpion. On je nestao. Postojao je samo istrenirani, uvježbani superstroj, superčovjek koji se borio do granice svojih mogućnosti. Bolje rečeno, postojala su dva takva supermena s identičnim ugrađenim programima. Njihov mozak nije ni analizirao udarce kao normalni borci. Umjesto složenog lanca, kada mozak vizualnom percepcijom procjenjuje situaciju, analizira je, donosi odluku, zatim tu naredbu prenosi malom mozgu (motoričkom centru), a iz njega odgovarajući signal ide kroz živce do mišića, - kod njih je podsvjesno pamćenje radilo izravno. Prije nego što bi jedan protivnik stigao podići ruku za udarac, drugi bi već poduzeo protumjere upravo za takav udarac.

To je vrhunac u Velikoj Vještini borbe - rad na predviđanju, rad male želatinozne tvari mozga - epifize. Ova tajanstvena, još uvijek neproučena pinealna žlijezda više puta se spominje u drevnim knjigama, uključujući najstariji traktat "Umijeće ratovanja", ništa drugo do RINGSE, "zrelo jantarno sjeme koje otvara Majstorovu psihičku viziju Trećeg oka, koja daje duhovni vid". Očito su se mentori s "Otoka" u više navrata osiguravali i suvremenim znanjem i znanjem iz davnih vremena kako bi iznjedrili nenadmašnu "pasminu" Ratnika ne samo na gruboj fizičkoj, već i na suptilnoj razini duboke podsvijesti. Potonje se pokazalo previše tajanstvenim

za suvremenu znanost. Zato je u pomoć priskočila zaboravljena Drevnost, zahvaljujući kojoj su mentori uspjeli postići nevjerojatne rezultate - prodrijeti u tajanstveno skladište podsvijesti. Pa, kao što je poznato, novo je dobro zaboravljeno staro.

U takvom dvoboju dva Majstora pobjeđuje onaj koji snagom svog duha preduhitri snagu misli. Najteži dvoboj za čovjeka nije čak ni sama fizička borba, već unutarjni dubinski obračun s vlastitim negativnim silama. I Škorpion je ovu borbu uz tresak izgubio. Ne zato što nije imao dovoljnu mišićnu masu, nego zato što mu je u mozak, unatoč "željeznoj zavjesi", skliznula negativna misao. Jedna jedina! Ali taj virus je bio dovoljan da napravi blagu destabilizaciju u radu mozga. Da mu protivnik nije bio jednak po snazi, to ni na koji način ne bi utjecalo na uspješnu bitku. Ali Sensei nije bio samo Majstor, već super Majstor s gigantskom snagom Duha. Stoga je taj trenutak postao odlučujući u dvoboju. Djelić sekunde Škorpionove zbunjenosti - i njegovo tijelo odleti daleko u stranu i sruši se na pod. Škorpion je shvatio da je izgubio. U glavi su mu se sve češće počele pojavljivati loše misli. I time je sam sebe konačno osudio na poraz. Prava bitka je gotova, započela je gola tehnika.

"Iživec" je odlučio iskoristiti sve ubojite pokušaje do kraja. Padajući na pod, brzo se prevrnuo i naglo odskočio u stranu. I, brzo kleknuvši, baci dva noža prema neprijatelju. Po zvukovima je shvatio da su djelići sekunde potrebni da pogodi metu. Dok su noževi letjeli, Škorpion je iskoristio buku koja je nastala i odmah se pomaknuo, promijenio položaj. Ali nije stigao doći do novog zaklona, jer mu je doslovno nekoliko milimetara od uha, uz jezivi zvižduk, proletio "povratni pozdrav". Logično, čovjek bi se trznuo natrag i u stranu. No, Škorpion je krenuo protiv logike. Nije uopće bježao, već je jednostavno čučnuo vrlo nisko, raskrečen poput žabe i gotovo u ravnini s podom. Ali drugi nož je svojom preciznošću iznenadio čak i Škorpiona, koji je u borbama sve vidio. Nož je doslovno prišao rukav njegove desne ruke na dugački drveni blok - dasku, koja je stajala otraga, na podu blizu zida. Škorpion se, začuvši zabijanje noža, naglo trgnuo od iznenađenja, pokušavajući ustuknuti u stranu. Ali nož je ušao duboko i od takva trzaja "Iživec" si je iščaošio rame, poderavši odjeću na komadiće. Za običnog čovjeka bol bi bila nepodnošljiva. Ali za Škorpiona je ostala negdje na dalekoj razini percepcije. Učili su ga da ne osjeća bol tijekom borbe.

Trebalo je odmah otići. Kao posljednji prikriveni argument, Škorpion je lijevom rukom izvukao pištolj s prigušivačem i otvorio

smrtonosnu vatru napredujući prema vratima. Lijevom rukom je pucao jednako dobro kao i desnom. Sluhom je utvrdio da neprijatelj jednako brzo mijenja položaje. Prije nego što je Škorpion uspio ispaliti tri metka, dobio je odgovore u svom smjeru, s istim preciznim nišanjem. Ali "Azovac" nije tukao da ubije, već u udove.

Škorpion je uspio pobjeći iz sobe, šepajući na nogu u koju je primio metak. Do auta u jaruzi bilo je stotinjak metara. Ali nije uspio dotrčati. Uz rame mu je proletio metak, ostavljajući spaljeni trag na odjeći. Škorpion je odmah pao, prevrnuo se nekoliko puta i počeo uzvraćati paljbu, neprestano se pomičući i mijenjajući položaj od jedne do druge neravnine. Iako je bio mrak, meci su, kako s jedne tako i s druge strane, doslovno rovali zemlju na mjestima gdje su se suparnici nalazili trenutak ranije. Da je bilo koji od njih i za sekundu bio sporiji, odmah bi na vlastitom tijelu dobio točnu krvavu projekciju promjera neprijateljskog metka.

Teškom mukom Škorpion je ipak uspio doći do šumarka. Krivudajući kroz drveće, uz veliki je naporom otrčao do auta. Motor "BMW-a" je zaurao i automobil krenu povećavajući brzinu. Cesta koja vodi od deponije prema autocesti bila je užasno ispucana. Škorpion je jurio njome pritiskajući papučicu gasa do kraja i upravljajući zdravom rukom. Auto je stalno zabacivao. Iza se pojavi bijeli "Moskvič". Posljednjim snagama je stiskao gas ne želeći zaostajati. "BMW" je, naravno, bio dobar auto, ali iz uvoza, koji očito nije bio namijenjen našim "staroslavenskim" rupama. A ako uzmete u obzir da je vozio Rus, čiji su geni prenosili strast za brzom vožnjom s generacije na generaciju, onda možete zamisliti kojom je brzinom uništavan strani automobil. Dobro je da Nijemci, proizvođači ovog ljepotana, koji su u svemu bili uredni, to nisu vidjeli, inače bi sigurno zaradili infarkt.

"Moskvič" na svojim rodnim cestama juri kao vjetar, ništa lošije od "BMW-a", čak i s manje "ozljeda". Navikao je. Te su ceste njegov zavičajni element. Kako bi tamo rekli, "kuće i zidovi pomažu". U našem slučaju, ceste. "Moskvič" je skoro sustigao "BMW", približavajući se, bio je doslovno nekoliko metara dalje. Ali ovdje, iza ugla, započela je cesta civilizacije. Koliko god lako bilo vozati se autom po njoj, "BMW" je bilo gotovo nemoguće sustići. Međutim, čak i beznadno zaostajući, "Moskvič" je tvrdoglavo jurio za stranim automobilom. No, neposredno prije ulaska u grad, kao i uvijek u krivo vrijeme, motor je zastao.

- Uf, kvragu...

Sensei je izašao iz auta i promatrao svjetla "BMW-a" kako brzo nestaju iza ugla. Objekt je opet izgubljen.

Četrdeset minuta kasnije na smetlište je stigla skupina specijalaca predvođena Volodom iz starije skupine Sensejevih učenika. Cigla, Buldog i Čaknuti, koji su do tada došli k sebi, nisu stigli ni shvatiti ništa o svomu prethodnom zamračenju, jer ih je naoružana skupina ljudi u maskirnom okružila sa svih strana. Umjesto da dignu ruke i ne mrdaju, "otmičari" su se pokušali razbježati na sve strane, za što su dobili tako poučnu lekciju, koju su preplašeni "suučesnici u zločinu" zapamtili za cijeli život.

Ukrcali su ih u automobile i odvezli u nekakvu državnu instituciju koja je zastrašivala svojim sivim zidovima. A onda su u više navrata ponovili naučenu lekciju, toliko da su "otmičari" sve po redu otpjevali specijalcima, cijeli scenarij otmice, bez zadržke. Škorpionove prijetnje, u usporedbi s takvom "besjedom", činile su im se maglovitim prividom. A dodatna porcija razumljivih "objašnjenja" specijalaca potaknula je u detaljnom pisanom prikazu iskrenu ispovijest pajdaša o svim grijesima njihove burne mladosti. Po prvi put u životu, strašni kradljivci morali su se suočiti s oštrim slovom zakona, koje je dovoljno dugo odbijalo svaku želju za zadiranjem u nečiji život i osobnu imovinu građana. Hvala, dobri šefovi "prekrstili" su otmicu u "dobrovoljno priznanje" drugih prijestupa. Inače "otmičari" na sudu ne bi mogli izbjeći, pored svog "buketa", tako detaljno objašnjeni sto dvadeset i šesti članak Kaznenog zakona o otmici osobe.

Škorpion je legao u svoju "jazbinu" zaliječiti rane. U takvim slučajevima nikada nije odlazio u bolnicu. Na "Otoku" su ih učili da se sami snađu i posluže priručnim sredstvima, čak i ako je bila potrebna operacija za uklanjanje metka iz rane. Škorpion je, hrabro podnoseći oštru bol, bio sam sebi liječnik, medicinska sestra i

pacijent. Uzevši iz auta pribor za prvu pomoć, stigao je kući. Još u autu je žurno previo ranu na bedru, jedva umakavši potjeri.

Stoga je isprva bilo potrebno hitno srediti iščašenje. Desnu je ruku vezao za kvaku vrata u stanu i, sjedajući, naglo trznuo ruku. Škljoc - i zglob je sjeo na mjesto.

Onda je prešao na najteži dio. Skinuo je privremeni zavoj, pažljivo izrezao odjeću na mjestu ozljede noge, pregledao ranu. Imao je sreće. Metak ga je okrznuo i samo razderao kožu. Ponovno je ranu prekrrio sterilnim zavojem i počeo se pripremati za operaciju kod kuće.

Otvorivši pribor za prvu pomoć izvadio je dezinfekcijsku otopinu vodikovog peroksida, vatu i zavoj. Uzeo je svileni konac s iglom. Stavio je konac u čašu votke da se dobro smoči. A iglu, zagrijanu na vatri do užarenosti, savio je kao kiruršku, da zašije ranu.

Kad je sve bilo spremno za operaciju, ponovno je skinuo zavoj i očistio ranu vodikovim peroksidom. Natopljeni svileni konac stavio je u pripremljenu "kiruršku" iglu. I stežući kožu s jedne i s druge strane čistim rukama, počeo je praviti šavove. I to ne obične, već prilično guste, svaka dva-tri milimetra, kako bi rana brže zacijelila i ne popustila pod pritiskom.

Nakon što je završio ovu mukotrpnu operaciju, Škorpion je ponovno obradio rubove vodikovim peroksidom. Krv se zgrušala. Zatim je dio oko šavova premazao običnim jodom. U kutiji prve pomoći pronašao je mast "Spasitelj" i također ga nanio na ranu radi bržeg zacjeljivanja, odozgo je prekrrio širokim antibakterijskim ljepljivim flasterom.

Ali fizička patnja nije bila toliko značajna u usporedbi s psihičkom. Ono što se nedavno dogodilo šokiralo ga je do srži i unijelo još veću zbrku u njegove misli. Svijest ga je jednostavno trgala na dijelove zbog poraza u dvoboju, njegove glupe ozljede, sramotnog odlaska s bojišta. S druge strane, bilo mu je drago što se barem izvukao. U dvoboju je osjetio da je suočen s jačom snagom volje, kakvu nije mogao ni zamisliti kod protivnika. Činilo mu se da svojim postupcima samo povlači za brkove drijemajućeg lava, iskušavajući njegovo strpljenje. Sada je "Iživec" shvatio koliko je smiješno bilo inicirati taj dvoboj. Sramota je priznati da Škorpion kao profesionalac nije mogao ništa s tim "Azovcem". Ni nakon svega dugogodišnjeg iskustva u tom području. Za stručnjaka kakvim je sebe smatrao bila je to jednostavno sramota! S treće strane, cijela

ova priča izazvala je u njemu divljenje i poštovanje prema neprijatelju. Doktor se ponio i više nego dostojno, čak nekako prijateljski, "otočanski". Imao je nekoliko prilika da ubije Škorpiona. Zašto ih nije iskoristio? Uostalom, savršeno je razumio zašto je njegov protivnik sve to upriličio.

Nikada prije se u umu Škorpiona nije dogodio takav višestruki rascjep, nikada prije nije doživio tako snažnu unutarnju borbu zbog svoje žrtve. Ova raznovrsna razmišljanja natjerala su ga da neprimjetno prijeđe na razmišljanja o svom životu, na tajnu po kojoj se nije usuđivao kopati u svom umu. Svojim ponovnim otvaranjem izazvala je preveliku bol! Ali danas se to dogodilo samo od sebe.

Škorpion je dobro znao tko je Lord, za kakvu je ništariju radio. Ali Škorpion uglavnom nije mario za tu činjenicu. Čak je bio zadovoljan i tako visokim položajem svog "poslodavca". U njemu je kipjela osveta.

Škorpion je odgojen da vjerno služi Domovini. Imao je sve: ogromnu perspektivu, unutarnji vatreni poriv, visoku oficirsku čast, domoljublje. I sve to za dobrobit njegove voljene, ogromne Domovine. A sada više ništa nije ostalo, jer mu je ukradeno ono najdragocjenije - Domovina. Uništili su mu sve ideale. Razorili državu. Ostao je prepušten na milost i nemilost sudbini, kao i milijuni njegovih sunarodnjaka. Što je okolo? Banditi, mafija, ološ i prljavština. Sve protiv čega se borio odjednom je isplivalo na površinu, šireći svoj smrdljivi vonj posvuda, stežući svom snagom poklopac kanalizacije i ne dajući davljenicima priliku da udahnu svježi zrak... Reklo bi se - dišite dolje koliko god hoćete, ali samo njihov zagušljivi smrad, na brzinu otrujete svoju svijest. Pogledaj, uskoro će "niži slojevi" postati poslušni, poput zombija. A tko dopliva do vrha postat će jednako umrljan. Uostalom, odavno se zna: ako upadneš u govna, dugo ćeš se ribati i smrdjeti.

Škorpion je bio ljut na svu tu nepravdu. Stoga je otišao raditi za Lorda - lopova u čijim je rukama bila koncentrirana ogromna moć. Škorpiona nije bilo briga tko je na vrhu. Imao je jedan cilj - sređivati bandite među banditima. I što više to bolje. To mu je također pružalo priliku da ostane u formi i preživi. Sada je ponovno realizirao svoje mogućnosti za činjenje dobrih stvari. Tješio se mislju da nije ubijao obične građane. Obične građane je osvećivao. Tako je visokoprofesionalni likvidator postao vuk samotnjak slomljenog duha i s golemom žeđi za osvetom.

Škorpion je nepokolebljivo i čvrsto slijedio svoj cilj sve do danas, dok se nije sudario sa Sensejem. Nije to bio tek dvoboj. Bilo je to nešto dublje, nešto što je dodirivalo skrivene strune njegove duše. Škorpion je to osjećao na nekoj podsvesnoj razini. A činjenica da tu informaciju nije mogao prevesti na jezik svijesti dodatno ga je ljutila. Kao da je netko iznutra uzdrmao prijestolje njezina veličanstva Osvete, okruženo carstvom zla. Od tog neshvatljivog pokreta zlo je još više uzavrelo, suprotstavilo se i silovito izbacilo svoje ljutite misli na površinu. "Ali tko je taj 'Azovac'? - razmišljao je Škorpion, podlegavši spontanoj borbi njemu nepoznatoga unutaršnjeg sukoba. - Tko? On igra svoju igru na strani razbojnika! Razbojnika... razbojnika... razbojnika... - odzvanjalo mu je u glavi, kao da je netko tim riječima namjerno pritiskao psihu. Dakle, on je i sam razbojnik. Ja sam likvidator... Ja sam profesionalac... Moram..."

Ali nešto ga je boljelo u prsima, nešto je smetalo, nešto se opiralo njegovim mislima. To bijaše vrlo slabo, ali se očito postupno pojačavalo i raslo. Polako, vrlo polako, ali postojano. Zlo je ipak pobijedilo u ovoj bitci, pritiskajući velikom snagom volje, koja je još uvijek bila na njegovoj strani, sve pokušaje nepoznatog osjećaja u dubini njegove duše. I čim se dogodila ta mala pobjeda u velikom unutaršnjem srazu, Škorpion je ponovno krenuo u analizu svog protivnika. Sada nije namjeravao demonstrirati egzibicijske nastupe odmjeravanja snage. Sada će svoju glavnu profesionalnu vještinu, usavršavanu godinama, pokazati uz pomoć snajperskog ciljnika.

Poglavlje 6 - HVATANJE NA ŽIVI MAMAC

Škorpion je savršeno dobro shvaćao da će i Doktor njega analizirati. Dakle, razmišljat će donekle na isti način. Budući da se Škorpion pritajio, Doktor nužno mora negdje "iskočiti" kako bi Škorpiona izvukao iz njegove "jazbine". Takoreći na "živi mamac". To je bilo logično za pretpostaviti nakon svega što se dogodilo. "Gdje može iskočiti, odnosno u blizini koga? - razmišljao je Škorpion. - Blizu onoga koji će mi prenijeti ovu informaciju duž lanca. Vjerojatno pretpostavlja da imam nekoga na vrhu, jer sam se tako brzo "reanimirao" i vratio u igru. Naravno, njegovi agenti su po spaljenoj

sobi već shvatili tko ju je iznajmio. To znači da će doći do Minosa i znati da mi je Minos izvor informacija. A odakle ih Minos crpi? Odozdo, od lokalnih razbojnika. A s kim je od lokalnih razbojnika Doktor povezan? S Buljbom. Ne izravno, naravno. Ali o postupcima Doktora obavještavaju razbojnici koje mu je Buljba ubacio... Mislim da su Denis i Toma, ako me sjećanje ne vara... Da, sigurno... Sudeći po tome što ih je Doktor blokirao, uputio u jednom smjeru i međusobno razdvojio, proizlazi da ih je odavno pročitao, ako ne i od samog početka. Dakle, oni su za njega tek sredstvo razmjene. I otuda zaključak: "iskočiti" zbog curenja odgovarajućih informacija, odnosno zbog mene, će baš pored njih. Ali pored koga konkretno?"

Škorpion je napeo mozak i počeo se potanko prisjećati svega što je vezano uz Denisa i Tomu u dosjeu Minosa. Zatim je napravio usporednu analizu njihove psihologije i načina života. Iz svega je proizašao zaključak da je najprikladniji kandidat za sudbonosni susret bio Toma. Vezan je za užurbani radni raspored i ima samo tri fiksne lokacije na kojima ga se može pronaći: svoju kuću, ured i omiljeni kafić. Toma bi rijetko izašao s nekim biznismenom na sastanak. Uglavnom bi dolazili u njegov ured. Takav je raspored u potpunosti odgovarao Škorpionu. Štoviše, Toma je volio priređivati zabave po kafićima, na koje bi pozvao gotovo pola grada. Toliko o širenju glasina! Denis je, za razliku od Tome, bio vuk pušten s lanca. Sudeći po njegovim djelima, što god mu u tom trenutku padne na pamet, to i učini. Previše prevrtljiv i izrazito neugodan. Svi ti Škorpionovi zaključci predodredili su buduću sudbinu ovog bandita.

Škorpion se nije mogao podijeliti na dva dijela i paziti na Doktora na dva mjesta odjednom! Trebalo je ne pogriješiti u proračunima i stvoriti sve uvjete da se protivnik pojavi točno tamo gdje bi ga Škorpion očekivao potpuno naoružan. Najprikladniji za taj posao bio je Toma. Stoga je Denisa trebalo nekako neutralizirati ili, na kraju krajeva, ubiti.

Čim su rane lagano zacijelile, Škorpion je sjeo za volan i otišao na adrese na kojima bi Denis mogao biti. Sjećanje ga ni tu nije iznevjerilo. Nakon nekog vremena otkrio je ovog razbojnika, kojem je dao privremeni nadimak "Obad". Bolno je svojim životom

nalikovao na dvokrilnog kukca koji siše krv, štetočinu i prijenosnika uzročnika svakakvoga smeća i bolesti. Vidjevši čovjeka po prvi put, "Iživec" ga je gotovo odmah prepoznao. Čak je iznenadio i samog sebe. Lice bandita doista je izgledalo poput bikovog obada. Što je to, greška prirode ili otisak njegove unutarne prirode iz tako pogubnog života? U svakom slučaju, Škorpion nije namjeravao ići do srži stvari. Neka to rade filozofi, zajedno s entomolozima i psiholozima. Zadaća mu je bila eliminirati ovog "kukca"-krvopiju s vlastitog puta, kako ne bi svojom prisutnošću kvario grandiozne planove.

Škorpion mu je neprimjetno visio na "repu". Uhodio ga je skoro tri dana. Sve je potvrđeno, pa tako i njegovo smjelo kriminalno djelovanje. Škorpion ga je odlučio likvidirati bez buke. Nestanak čovjeka kao što je Obad ne bi pobudio nikakvu sumnju. Takvi razbojnici često mijenjaju šefove, nerijetko radeći za nekoliko njih odjednom. Nestao je iz vidokruga, dobro, dobro, njegovo mjesto odmah zauzima sljedeći proždrljivi Obad.

Ali neočekivani događaj natjerao je Škorpiona da promijeni mišljenje. Kako se ne bi zamarao vizualnim praćenjem zbunjujuće putanje leta ciljanog subjekta, Škorpion je neprimjetno, dok je Denis prolazio kroz gomilu ljudi na tržnici, okačio "bube" na njegovu odjeću. Sada je mirno pratio njegovo kretanje dok je bio u autu i znao kakve su mu misli, izražene riječima, letjele kroz glavu. I sada, kada je Škorpion već odlučio sudbinu Obada, pripremao mu put na drugi svijet, čuo je nešto zanimljivo preko mikrofona. Kad se približio, uspostavio je kontakt očima. Zaista, Obad je, zajedno s dvojicom svojih prijatelja, izbijao bubrege nekom dobro odjevenom biznismenu, izvlačeći iz njega dug s kamatama. Bijesno su mu prijetili da će mu u vlastitom stanu razbiti lice užarenim glačalom, pokazujući na prozore drugog kata najbliže kuće. Na kraju je Obad krenuo u realizaciju svoje ideje, očito se nadajući da će izvući ne samo dug, već i devize i zlato koji su se vjerojatno nalazili u stanu. Biznismena su odveli do ulaza u njegovu kuću.

Zabilježivši ovaj razgovor, Škorpion se odmah orijentirao. Brzo saznajući kućni broj, ulicu i stan, nazvao je policiju i anonimno prijavio iznudu na toj i toj adresi. Doslovno pola sata kasnije Škorpion je izdaleka vidio kako je OBOP-ovski automobil neprimjetno došao, kako je skupina čvrstih muškaraca u sivim jaknama s izbočenom lijevom stranom ušla u ulaz. Slijedila su četiri specijalca u punoj opremi. Slušao je sav pikantni rječnik obiju strana tijekom iznenadnog hvatanja, prijatnje žrtava, uz obećanje

da će nasrtljivce poslati u zatvor do kraja života. I završno svečano vođenje s ulaza od strane čuvara reda pognutih iznuđivača s lisicama na rukama, koji su upravo počinili nasilni zločin iz koristoljublja. Sve baš kao u kinu, ali uz gledanje iz zadnjeg reda.

Sada se više nije trebalo brinuti o pojavljivanju Obada na horizontu u nadolazećim godinama. Ozlijeđeni poduzetnik preplašio se visokih državnih činova, a OBOP-ovci su itekako brižljivo odradili nemarne iznuđivače! Da se zna, ovi su se očito petljali gdje nije preporučljivo i "naletjeli na rutav nos". Pa, tako je bolje; teret manje na ramenima!

Obad je proklinjao svoju sudbinu svim poznatim psovkama. Budala, nije imao pojma da bi trebao ljubiti noge tom biznismenu. Da nije bilo njega, sutradan bi ležao u vlažnoj zemlji s metkom u tupavoj glavi.

Škorpion se uhvatio u mislima kako se raduje zbog minulog događaja poput nestašnoga, nekažnjelog djeteta. Čak mu se i značajno popravilo raspoloženje. "Zašto je tome tako? - odmah je pomislio njegov ego. - Otkud takva radost i emocije zbog neobavljenog ubojstva kod okorjeloga, visokoprofesionalnog likvidatora? Gubi li on svoje unutarnje lice? Iz koje je pukotine ispuzalo to sažaljenje za sudbinu razbojnika?" Carstvo Zla i Osvete ponovno je počelo dobivati na zamahu, koje je na neko vrijeme oslabilo. Veo hladnoće i ravnodušnosti ponovno je počeo prekrivati sve praznine unutar Škorpiona. Donekle je požalio što je postupio baš tako. No ubrzo se smirio i na profesionalnoj razini analizirao sve okolnosti onoga što se dogodilo, pri čemu je sebe uvjerio da sve radi ispravno, logično, razborito i, što je najvažnije, čisto i tajno.

Dakle, preostao je Toma. Praćenje i utvrđivanje Tominog rasporeda nije bio neki problem. Sve je ostalo isto. Škorpion je čak saznao za Tominu sljedeću grandioznu žurku krajem tjedna. Doktor bi, teoretski, trebao iskoristiti ovu priliku da ubaci "patku" za Škorpiona. Toma je do danas ostao jedini brz i pouzdan kanal. Čak i ako Doktor prokuži Škorpionovu želju da ga pronađe na toj zabavi radi dugo očekivanog susreta, pogriješit će u jednoj stvari: Škorpion će ići protiv svoje logike, koja kaže da bi ubojica trebao biti u gomili, neopaženo skriven među pozvanim gostima. Doktor će misliti da ga

ubojica čeka unutra, a Škorpion će ga u međuvremenu sačekati vani, u blizini jedine ceste koja vodi do Tominog kafića.

Naravno, Škorpion je shvatio da nakon svega što se dogodilo Doktor može ne doći sam, već sa snažnim nevidljivim okruženjem svoje grupe profesionalaca. Iako u prethodnom slučaju nije bilo tako. Čudno, ali istinito. Da su tada smetlišta osiguravali Doktorovi agenti, Škorpion definitivno ne bi izašao odatle. Čak i da nisu uhvatili likvidatora, dopratili bi ga do nove jazbine. Ovako ili onako. U tom slučaju, nakon sat, najviše dva, mišolovka bi se zalupila, ne davši ni ponjušiti dragocjeni sir. Ipak, Škorpion dosad nije vidio neočekivane goste, dosad je njegov unutarnji glas šutio o opasnosti, drijemajući besposleno na podsvjesnoj razini. Jedan zaključak se nameće sam od sebe - njegovo obitavalište još nije otkriveno.

Sada je trebalo djelovati više nego oprezno. Na kocki je sav njegov profesionalizam, koji je njemu osobno bio važniji od vlastitog života. Stoga sve treba ozbiljno razmotriti i proračunati, analizirati sve moguće situacije, kako najbolje tako i one najgore. A prema najgorem scenariju, sve obližnje kuće, trijemovi, krovovi, podrumi, kanalizacija, nedovršeni objekti bit će posječeni od strane agenata. Ti "penjači-kopači" obilaze sve zakutke, sve primjećuju, sve lociraju, opasna mjesta drže pod kontrolom, sumnjive osobe, ne stigneš ni pisnut, neutraliziraju te. A ako te ne neutraliziraju, onda nećeš dugo čekati. Jedna riječ - elitni specijalci. "Ne, tu je potreban nestandardni potez profesionalca. Istovremeno jednostavan i dostupan. Način mora biti barbarski, spontan, kao kod usamljenog manijaka. Manijaka? A zašto da ne... Hodao je, hodao, nikoga nije dirao. Ugledao je. Bum! I pucao je. Idiotizam?! Točno. Ali ima nešto u tome. Glavno u ovom pitanju je razbiti vlastiti stereotip razmišljanja, onaj tradicionalni, koji neprijatelj može pratiti s istim uspjehom. Ovdje je igra već na rubu zlodjela. A ipak u njoj mora postojati precizna razboritost".

Škorpion je prošao kroz nekoliko opcija. Ali sve su se one oslanjale na tradicionalne teme. Prerušen u lik umornoga, ostarjelog klošara, otišao je istražiti okolicu kafića. Postoji toliko staro, dobro pravilo, omiljeno od strane "otočana": ako želiš otkriti tajnu trika i primijetiti ono što drugi ne vide izbliza, ne smiješ se fokusirati na lice i prste manipulatora. Potrebno je distancirati se i tražiti željeno. To je ono što je Škorpion pokušao učiniti nižući krugove na određenom području. Pamtio je i neprimjetno proučavao svaki, pa i beznačajan detalj na svom putu. Kao što se zna, beskorisne informacije ne postoje. Sve ovisi u kakvu se glavu umeću. Čak i ako ta glava jako

svrbi i izvana izgleda prilično neupadljivo, to ne znači da u njoj pulsiraju beznadni mozgovi.

Kafić se nalazio među kućama stambenoga naselja izgrađenog u posljednjih pet godina prije raspada Saveza. Stoga je još uvijek bilo puno nepotrebnog smeća, kao da su ga nemarni graditelji posebno ostavili za ljude takvoga ilegalnog zanimanja kakvo je "čistač". Bezopasni klošar polako je šetao naseljem skupljajući raznovrsno smeće i povremeno boce u svoju trajjavu naprtnjaču. Iskusno oko profesionalca istražilo je mnoga skrovita mjesta. Ali upravo na njih će Doktorovi ljudi usredotočiti svoje snage, ako mu budu pružila nevidljivi zaklon. Trebalo je smisliti nešto originalno.

Škorpion se popeo na krov zgrade od devet katova. Legao je blizu ruba i izvadio dalekozor s poboljšanom optikom, koji je bio neprirodno skup za svoj oronuli izgled. Kada bi itko od običnih građana vidio ovu urnebesnu sliku, zacijelo bi sa smiješkom pomislio: "Garant ga je negdje zdepio, vrag!" Ali ne bi ga prijavio policiji, po principu "moja koliba je na rubu, ne znam ja ništa".

Iza ceste su bile parcele. Jedina asfaltirana cesta koja je vodila od kvarta do autoceste prolazila je kroz pustopoljinu. Bila je raskopana, u malim humcima, obrasla niskom, gustom, već požutjelom travom. Usred pustopoljine ležalo je nekoliko velikih štednjaka oko kojih su bili razbacani svakojaki zahrđali komadi željeza. A ovdje se, naravno, moglo leći. No, sve to uopće nije ono što je likvidator tražio. Pozornost mu je privukao oštar zavoj od gotovo devedeset stupnjeva na ovoj cesti. Ispred njega će auto sigurno usporiti. Južno od tog zavoja nalazila se gomila šljunka. A to je već bilo toplije! Škorpion je procijenio udaljenost od šljunčane hrpe: tristo šezdeset metara do magistrale i četrdeset do zavoja ceste koja vodi u naselje. To je ono što je trebao. Šezdeset do osamdeset metara je idealna udaljenost za hitac! Iako za Škorpiona ni tristo šezdeset metara nije problem. Ali rizik ovdje, kako kažu, nije primjeren. Bio je potreban jedan hitac, i to siguran.

Spustivši se s "nebesa" nove zgrade, Škorpion je prišao bliže, vukući se hodom besposlenog klošara. Šljunčana hrpa bila je zaista najbolje mjesto. Sjeverna strana mu je bila okrenuta prema cesti. Stoga se nije trebalo bojati odsjaja sunca s okulara snajperske puške ako Doktor odluči doći do Tome prije mraka. A to je sasvim moguće, budući da Doktor, sudeći prema Minosovim podacima, nije bio ljubitelj te vrste zabave. "Dakle, doći će k njemu ili prije nje ili poslije, teško da će usred, iako... Vjerojatno ranije, da bi glasina

proletjela kroz masu još prije nego što je napumpaju alkoholnim pićima. Zaključak: Doktor može doći u maksimalnom intervalu od petnaest do devetnaest sati. Još će biti dan. To je dobro - vidljivost će biti visoka; a loše - u umijeću kamufliranja bit će potrebno napregnuti mozak".

Škorpion je obilazio hrpu šljunka. Po visini, očito je nekada bila pristojna, vjerojatno dovoljna za dvije iste takve ceste. Ali potrebe ljudi gladnih novca smanjile su je za tri četvrtine. Da se malo neprimjetno izravna, onda je sasvim moguće stvoriti optimalnu visinu za precizan hitac. "Čekaj, šta je sad ovo?" U blizini je ležao dugi željezni četvrtasti sanduk. Klošar je polako sjeo do njega, kao da se odmara od beskorisnih tumaranja. A zatim i legao, lagano drijemajući. "Odlično!" Sanduk je gotovo odgovarao njegovoj visini. U glavi Škorpiona probudio se inženjer-izumitelj koji je baratao složenim matematičkim izračunima i proračunima. "A što ako hrpu šljunka obrušim sa strane, položim ovaj sanduk kao zaklon i prekrijem ga šljunkom odozgo tako da hrpa izgleda nedirnuto? Odozdo i na izlazu maskiram pristup. Unutra ima dovoljno mjesta za ležanje sa snajperom. Dakle... proračun optimalne visine šljunka... domet... putanja leta metka... izravno, moguće pod određenim kutom... brzina leta... smjer vjetra... snaga vjetra... vlažnost... toplina... prozirnost zraka..." Zatim su uslijedili detaljni proračuni specifičnih parametara. No, glavni zadatak osiguravanja maskirnih uvjeta u zoni predviđene akcije uspješno je riješen. Sjajno!

Beskućnik je opet sjeo, zijevnuo i polako se protegnuo, kao da je sanjao nedopijenu flašu piva i veliki komad kruha s debelim kobasicama. No, vrativši se u stvarnost, teško je uzdahnuo, stenjući ustao i odlutao do najbližeg grmlja obaviti nuždu. Trebalo je ne samo pripremiti mjesto sastanka, već i utabati puteve za hitnu evakuaciju.

Razmišljajući o svim peripetijama svoje prethodne igre, Škorpion je sam sebi pronalazio zamjerke u novom scenariju, poput dosadnoga sitničavog kritičara. Bilo je važno predvidjeti sva moguća i nemoguća iznenađenja, ne izgubiti iz vida niti jedan sitni detalj. On je, kao nitko drugi, znao da se zbog takvih nepredviđenih sitnica stvori niz velikih nevolja, pogotovo u njegovu poslu.

Hodajući po pustopoljini i pokupivši u okolici osušeno pseće govno u vrećicu, neprimjetno je tu vrećicu stavio pokraj šljunka. Korisno za večeras. Zatim je proteturao u blizini raskopanih kućanskih

parcela smještenih s druge strane ceste, i kako bi do kraja odigrao svoju ulogu (nije se mogao maknuti iz zone vidljivosti odmah nakon pustopoljine, kako ne bi pokazao zainteresiranost), Škorpion je obišao naselje i ponovno ušao u njega s druge strane. Tamo je ugledao veliki kontejner za smeće - "klošarska radost", koji je naprosto bio prepun raznog otpada, očito prilično imućnih građana. Oči "starog beskućnika" zaiskrile su izgladnjelim sjajem i on je marljivo počeo kopati po smeću, poput strastvenog lovca na zakopano blago.

Nije prošlo ni pet minuta od njegova uzbudljivog spuštanja u svijet otpada, kada ga je netko snažno udario šutnuo u zadnjicu.

- Ah, svinjo! Na čiji si se teritorij došao bahatiti? - Odzada se začulo zlokobno režanje.

"Djedica-klošar" se krišom osvrnuo oko sebe. Ispred njega su stajala dva beskućnika u četrdesetima s prijetećim izrazom lica.

- Da, ja, ja... momci... samo sam u prolazu - počeo je uzmicati "djed", prilično frfljajući. - Nisam znao... da ste vi ovdje... pa...

- Gubi se odavde! - drugi je prijeteći viknuo i svom snagom šutnuo vreću sa "starčevim" bocama.

- Odlazim, odlazim... - počeo se klanjati, žurno skupljajući na koljenima svoju razbijenu robu.

Ustuknuvši i vidjevši da ga nitko ne juri, "djedica" se okrenuo i punom brzinom otrčao iza najbližeg ugla kuće. Zatim je kriomice provirio sa svoga sigurnog mjesta. Beskućnici su prebirali po nekim kartonskim kutijama. "Djedica" se zlonamjerno nasmijao i iz znatizelje prošao jedan dodatni kvart. O, pa da... Tamo je bio jedan otrcani automobil s tablicama, a u njemu su sjedila trojica muškaraca neupadljive vanjštine. Škorpion se nasmijao. Trebalo se ovako suočiti s policijskom nadzornom službom! I u klošare se maskiraju. Kod lopova, naravno, to će funkcionirati, izgledaju prirodno. Ali za specijalca je njihov izgled smiješan. To je kao sivi vuk obučen u baku prije dolaska Crvenkapice. Pa, što ćeš s tim jadnim državnim službenicima u naše vrijeme? Kako ih plaćaju, tako i rade. Što očekivati od njih? Uz njihovu plaću samo se kao beskućnici mogu "dotjerivati", a za to ne treba ni tražiti posebne kostime. Kod kuće u ormaru imaju smeća napretek. Škorpion je, smiješeći se, pomislio: "Uz naš neumitno rastući kriminal, u okrugu neće biti niti jednoga pravog beskućnika. Neće htjeti zauzimati teritorij pod takvim nadzorom. Klošari bi rado ustrajali na svome i

borili se, ali policijski život i blagostanje su koračić iznad njihovih, a to znači - i snaga".

Do pred večer je Škorpion već doradio detalje. Sada je bila potrebna gruba fizička snaga za provedbu inženjerskog plana. Škorpion je navikao raditi samostalno, kako kažu, bez svjedoka. Tu spada i uređivanje vlastite zasede. Pritom je imao vještine mnogih zanimanja - bravara, zavarivača, zidara, stolara, tokara i cijeli popis drugih specijalnosti koje bi mogle biti korisne u višestrukim aktivnostima "Iživca". Ali za današnji rad bio je potreban ozbiljan napor mišića. A rane su mu tek počele zacjeljivati. Morao je napraviti iznimku. Bez razmišljanja pruerušio se u "običnjaka", sjeo u svoj luksuzni automobil i odvezao se na periferiju grada. Vrteći se ulicama, u skrovitom kutu pronašao je "Nivu" prekrivenu ceradom. Po svemu sudeći, auto dugo nitko nije palio. Dakle, njegov vlasnik je ili na godišnjem odmoru ili na poslovnom putu. U Škorpionu su se zapalili domoljubni osjećaji i on je, ne gledajući, zamijenio "BMW" za svoju rodnu "Nivu", naravno privremeno. Kako bi vlasnik bio iznenađen takvom nevjerojatnom transformacijom, pronalazeći stranu ljepoticu ispod poklopca umjesto stare dobre "žabe"! Ni sam ne bi vjerovao, triput bi se uštipnuo za ruku - je li to san?

"Niva" je bila najprikladnija za novi Škorpionov imidž. Lako je upalio auto i preselio se u najbliži susjedni grad. Usput je kupio inventar alata i votku. Prošavši kroz grad skrenuo je na zemljani put i, prešavši još nekoliko kilometara, pronašao naselje urbanog tipa. Mirno mjesto, dovoljno udaljeno od glavne ceste. Sudeći po mještanima, koji su za "Nivom" gledali kao za rijetkim čudom daleke civilizacije, bilo je jasno da su ovdje vodili odmjeren, sjedilački način života. Štoviše, lokalni autobus je, sudeći po redu vožnje, vrlo rijetko svraćao do grada. To je ono što je Škorpionu trebalo. Prošavši naseljem, vidio je u nekoj uličici dva dokona muža-alkoholičara, koji su očito htjeli piti, ali nisu imali što.

Škorpion je zaustavio auto i pogledao kroz otvoreni prozor. Pijanci su radoznalo gledali u njegovu smjeru.

- Zdravo, dečki!

- Zdravo, ako se ne šališ.

- Kako život?

- Kako život? Vidiš, usrano! Jad i čemer...

- Imam poslić. Hoćete pomoći?

Kako bi njegove namjere bile uvjerljive, Škorpion je upadljivo posegnuo za novčanikom. Pijanci se trgnu, kao iz zimskog sna, i žustro priđuše bliže.

- A šta treba radit? - znatiželjno je upitao jedan od njih oblizujući suhe usne i ne skidajući pogled s novčanika.

- Ma, ništa strašno, prebaciti šljunak! Obećao sam ženi da ću na zemljištu napraviti poseban odvod za navodnjavanje vrta, ali nije mi se dalo. A onda je žena, eto, pošandrcala. Sutra prijeti da će mi natovariti punicu da prekontrolira vrt. A ja... pa, i sami ste muškarci, razumijete... Vrt je samo "razlog za odsutnost"...

Alkosi se nasmiješiše otkrivajući požutjele zube. Pričama o lijevoj strani života vrlo je lako kupiti lakovjerne slušatelje, koji željno hvataju svaku riječ iz takvih priča. Škorpion je odlično poznao taj psihološki trik. Svi muškarci zagrizu taj mamac, od visokog političara do trulog pijanca. Ovaj kamenčić zakopan je u dubinama životinjskog instinkta, tajnih neostvarenih želja i fantastičnih snova. Stoga ljudi rado slušaju upravo ono što im se tako rječito ispriča. I, što je najvažnije, to je ono što se pamti iz cijelog razgovora.

Kada je Škorpion tako vješto zaintrigirao svoje "radnike", oni su, nastavljajući se smiješiti, odgovorili:

- Pa, zašto ne pomoći, ako si već u frci. Punica je, brate, ozbiljna stvar... Koliko plaćaš?

Škorpion se, majstorski igrajući svoju ulogu, malo cjenkao. I, dogovorivši iznos, odmah im je pola novca dao u ruke kao predujam. Ništa tako uvjerljivo na čovjeka ne djeluje kao novac koji je već u njegovim rukama. Dodir novčanica, pogotovo nakon što ih je dugo manjkalo, odmah podiže raspoloženje, čini ljude susretljivijima i ljubaznijima. Šušakajući vrijednim papirima čovjek već smišlja koliko čega može njima kupiti. A nakon takvoga ostvarenja sna uz pomoć goleme mašte, ništa na svijetu neće ih natjerati da se rastanu od njih. Mehanizam Ega - "to je moje, ne diraj" - odmah kreće djelovati.

Pijanci su, uzevši novac u ruke, odmah izračunali koliko se litara rakije može njime kupiti. Ovi izračuni i nadolazeća mjesečna fešta pokazali su se najuvjerljivijim argumentom. Bez oklijevanja se popeše u auto. Oči su im sjale u iščekivanju dugo očekivanog trošenja novčanica koje griju srce.

Veseljak u "Nivi" cijelim im je putem pričao o svojim dogodovštinama, zabavljajući ih urnebesnim anegdotama. Slušajući ga i podijelivši svoje tajne, dugo su ga smatrali svojim pravim drugarom, apsolutno se ne obazirući na dužinu putovanja, mrkli mrak i, što je najvažnije, čudan rad na zemljištu. Dolaskom na mjesto popili su votku, jer boca se "slučajno" našla pored vozača. Uzeli su je, kako kažu, "da se malo zagriju". U svijesti pijanaca ostalo je samo ono što im je, uz pomoć jadikovki Škorpiona, oslikala njihova mašta.

- Razmišljam da na proljeće ovdje napravim kućicu, a tamo šupu, saunu... Baš ste kul ljudi, svakako ću vas zvati na kupanje... Dovraga s ovim rupčagama! Traktorista sam ovog proljeća tražio da prevrne zemlju da ne moram kopat. Doš'o pijan k'o majka, preorao sve što treba i što ne treba, i zaraslo u humke. A on mrtav-ladan... Ma ništa, kiša će izravnati... Pa, o čemu sam pričao? A! Dođem, znači, kod te Svetke. Tek sam se skinuo, a muž otključava vrata...

Škorpion je, bezbrižno čavrljajući, baterijom osvijetlio brežuljak gdje su njegovi slušatelji vrijedno radili. Usred mrklog mraka bila je to jedina zraka svjetlosti u tamnom carstvu pustopoljine. Zabačeno stambeno naselje sa svojim rijetkim svjetlima u prozorima moglo je svojom rasvjetom zadovoljiti samo zakašnjelog stanovnika ovih mjesta, koji se lagano kreće kući u željenom smjeru, i to u apsolutno trijeznom stanju. O uličnoj rasvjeti nema ni govora. Jednostavno nije postojala.

Nakon što su uspješno završili posao i dokrajčili bocu votke, radnici su se popeli u "Nivu" uz grohot zbog još jedne šale. Na putu je velikodušni i zadovoljni "vlasnik vikendice" svojoj braći na noćnom štandu za poklon kupio još par boca. Tako su u prilično mutnom stanju spustili noge na svoju obećanu rodnu grud. Imali su snage samo dopuzati do svoje rodne ograde i usnuti čvrstim, kako bi se reklo, mrtvačkim snom.

U to se vrijeme potpuno trijezni "vlasnik zemljišta" vratio na gradilište i učinio svoje male prilagodbe u izgradnji zamršenog odvoda, pretvarajući ga u idealno sklonište za ležanje. Potom je oko brežuljka razbacao pseće govno koje je ujutro skupio, da bi neki nasumični "graditelj" vlastitog gazdinstva s prijezirom uopće prišao toj hrpi šljunka. Zašto uzimati tamo gdje je prljavo, ako u blizini postoje druge hrpe s dobrim šljunkom? Međutim, kako bi sa sigurnošću otjerao sve pretjerano znatiželjne, Škorpion je gotovo ispred ulaza u kamufliranu rupu položio zgaženoga krepanog psa,

čiju je lešinu pokupio na cesti dok se vraćao natrag. Kako kažu, na imanju nema čega nema.

Pred jutro je "Niva" ponovno vraćena pod ceradu svoga neobaviještenog vlasnika, a dokazi i otisci tragova nepoznatih osoba u autu su pažljivo uklonjeni.

Nakon dobrog sna Škorpion je otišao pogledati rad svoje noćne smjene. Prolazeći pored omiljene hrpe šljunka bio je zadovoljan obavljenim poslom. Mještani, svaki dan odlazeći na posao i s posla ovom cestom, zabrinuto bi gledali sebi pod noge, a tek povremeno u stranu. Za njih se poznati teren nimalo nije promijenio. Iako se Škorpion nije tako pomno kamuflirao za domaće ljude, već za agente, ako bi ih bilo. Obični ljudi ne primjećuju takve sitnice. Uronjeni u misli o svakodnevnom životu, ne bi odmah primijetili čak ni da je ta hrpa potpuno srušena ili odnesena tijekom jedne noći. Sjetili bi se nje možda šest mjeseci kasnije, i to onda kada bi im zatrebao šljunak. Agenti su druga stvar. Precizno fotografiraju očima, a zatim u glavi provode usporednu analizu slika prije i poslije. A ako uoče i najmanje promjene, pedantno će otkriti tko je točno i kada te promjene učinio i radi čega. Općenito, ti momci specijalcu ne dopuštaju ni odmor ni aljkavost, svaki put ga potičući da poveća razinu svojih vještina.

Navečer je Škorpion svratio u svoje rezervno sklonište na području mini-tvornice. Tamo je i dalje sve bilo mirno i tiho. Sve "tajne" ležale su netaknute. Iz skrovišta je izvadio aktovku, unio šifru i otvorio bravu. Aktovka je sadržavala dijelove snajperske puške. Škorpion ih je polako izvukao i pažljivo pregledao. Zatim je uobičajenim pokretom kliknuo, umetnuo kundak u utore s druge strane. Odozgo je postavio optički nišan, ubacio spremnik i zašarafio prigušivač. Snajper je bio spreman.

Škorpion je otkočio osigurač i, izišavši u hodnik, provjerio nišan. Odjednom je mali miš skočio iz udaljenog kuta na svijetlu točku jedne svjetiljke blizu ulaza. Nije imao vremena otrčati do svoje rupe, besplatno davši život za eksperimentno ciljanje homo sapiensa.

Zadovoljan preciznošću nišana Škorpion je otišao do kraja hodnika i stavio miša u plastičnu vrećicu kako ne bi ostavio tragove svojih

aktivnosti. Zatim je rasklopio pušku i uredno je složio u aktovku. Nju je ponio sa sobom. Nakon što je prikrio skrovište i posložio "tajne", tiho se udaljio.

Poglavlje 7 - KOBNI HITAC

Posljednje dane prije odlučujuće bitke Škorpion je odspavao i vratio svoju tjelesnu formu. Pritom, koliko god se želio provozati i još jednom posjetiti svoj "moćni brežuljak", nije si to dopustio. Takvo talasanje prije posla mogla bi privući pretjeranu pozornost znatizeljnih očiju promatrača. Bilo bi potpuno beskorisno. Štoviše, na tako pretjeranoj provjeri njegovi su suborci često padali na obuci na "Otoku". Takve poučne lekcije, kako se kasnije pokazalo, nisu bile uzaludne.

Napokon je došao dugo očekivani dan, točnije vrijeme pred zoru. Škorpion je još jednom svojoj podsvijesti dao postavku prije spavanja za nadolazeći dan. Probudio se točno u tri ujutro. Progutao je stimulativnu tabletu koja mu je dva dana osiguravala normalnu egzistenciju. Uzeo je pušku i sklopio je, zamotao u mekanu krpu i otišao do auta.

Vani je još bilo dosta mračno. Škorpion se vozio pustom cestom. Stigavši na svoju lokaciju, okrenuo je auto i parkirao se ispod male nadstrešnice u blizini jedne od seoskih kuća koja se nalazila preko puta pustopoljine. Vlasnik ove kućice, sudeći po starim tragovima i otiscima guma, posljednji je put ovdje bio jako davno. Zemljište je pažljivo okopano i pripremljeno za zimu. Stoga je vjerojatnost da se on iznenada pojavi bila mala. Ali čak i da se to dogodi, Škorpion nema namjeru ostavljati svjedoke na životu. Danas je odlučio ići bez okolišanja, ma koliko ga to koštalo.

Uzevši svoj vrijedni teret zamotan u krpu, otišao je do hrpe šljunka. Osvjetljavao je baterijskom svjetiljkom. Mrtvi pas je još uvijek ležao u istom položaju u kojem ga je Škorpion ostavio, čak ni rep nije bio pomaknut. Svi detalji okolo - grane polomljene pod posebnim kutom, opušci, čepovi od piva u različitim pozicijama i slično "signalno" smeće - ležali su onako kako ih je Škorpion postavio. To je ukazivalo da za to vrijeme ovdje nije bilo ni pasa litalica, a kamoli ljudi.

Škorpion je otvorio tajnu rupu - "vrata" vješto satkana od granja i žice. Izvana je izgledalo kao hrpa običnog granja na deponiji pomiješana sa smećem. Lagano je u zaklonu raširio meku tkaninu u koju je bila umotana puška. Zatim je pažljivo ugurao pušku i sam se popeo. Uz pomoć vješto ispletene žice "zalupio je vrata".

Nakon što se smjestio u skrovište ponovno je baterijskom svjetiljkom pregledao pušku. Zatim je malo razdvojio gustu sivu tkaninu na "prozoru", izvana prikrivenu granama. Već je svitalo. Opet je provjerio ciljnik, nečujno pucajući u zahrđalu limenu. Škorpion je oduvijek bio pažljiv s oružjem. Ako bi ga nekuda prenosio, onda bi to činio osobno i vrlo pažljivo. Jer, kao nitko drugi, znao je da svaki neoprezni udarac može oštetiti nišan. A onda ti svi napori padaju u vodu.

Rezultat hica u potpunosti ga je zadovoljio. Vratio je osigurač i pažljivo položio pušku pokraj sebe. Prekrio je otvor. Sada je došlo vrijeme za opuštanje i odmor. Toma svoje aktivnosti neće započeti prije 11:00 sati. Ali Doktorovi agenti bi se mogli pojaviti puno ranije, ako ne i za koji trenutak. Poznavajući njihov nepravilan raspored, Škorpion se svojim noćnim dolaskom dodatno osigurao.

Prevrnuo se na leđa i opustio, pokušao odrijemati. Običan čovjek, razmažen kućnom udobnošću, ležeći gotovo na šljunku ne bi mogao drijemati. Međutim, prekaljeni specijalac nije se ni obazirao na takvu sitnicu, koja bi se u mislima običnog čovjeka razvila u cijeli problem i buru negativnih emocija. Škorpionovo tijelo se odmaralo, ali je njegov sluh strogo bdio kao čuvar sigurnosti. Uhvatio bi i najmanji šum koji bi došao izvana. Čuo bi koliko je ljudi prošlo u jednom smjeru, koliko u drugom, koliko je automobila prošlo. Sve informacije pažljivo su bilježene i po zvukovima raspoređivane u različite kategorije.

Točno u deset i četrdeset pet Škorpion je otvorio oči. Bešumno je ispružio cijelo tijelo, dovodeći ga u odgovarajući položaj. A onda je počeo redom naprezati i opuštati različite mišićne skupine. Bila je to posebna vježba koja nije dopuštala da udovi utrnu. Štoviše, takvo migoljenje pridonosilo je povećanju cirkulacije krvi, a samim time i boljem radu mozga te drugih dijelova tijela. Zatim se Škorpion polako prevrnuo na trbuh i ponovio isto s drugom grupom mišića.

Kad je završio s vježbom, pažljivo je razdvojio maskirnu tkaninu. Dan je bio vedar, vidljivost izvrsna. Zavoj ceste uz željenu dionicu - sve bijaše jasno vidljivo. "Iživec" je počeo promatrati, povremeno u tišini napinjući mišiće.

Blizu tri sata poslijepodne Škorpion je već ležao u "zagrljaju" s puškom u punoj borbenoj pripravnosti. U njemu su vladale hladnoća i razboritost. Bez emocija. Praktički se stopio s puškom, postavši jedno s njom. Koliko god snajperska puška bila dobra po svojim tehničkim karakteristikama, ipak je bila obično željezo kojim se treba znati koristiti. Stoga je sama puška tek dodatak specijalcu. Glavni je sam strijelac, njegova sposobnost da majstorski kontrolira svoje tijelo i, što je najvažnije, svoju psihu. Sve to skupa daje dugo očekivani rezultat - savršen pogodak. Škorpion je bio as u svom poslu. Izbrusio ga je do takvog majstorstva da gdje god pogleda, tamo završi i metak.

Mirno promatrajući kroz okular, odjednom je u sebi osjetio signal za uzbunu, pribrao se i još više usredotočio. Zatvorio je oči, tri puta mirno udahnuo i izdahnuo punim plućima. I opet je pogledao u okular optičkog ciljnika. Samo nekoliko minuta kasnije na cesti se pojavila crvena "Mazda". Za volanom je sjedio mladi momak, a pored njega... Da, to je bio njegov dugo očekivani objekt... Doktor. Cijelo tijelo i svijest snajperista sada su radili na hicu.

Automobil je skrenuo s ceste na put koji vodi u stambeno naselje. Križ na ciljniku pomicao se zajedno s "Mazdom". Udaljenost se neumoljivo smanjivala. Tristo metara... dvjesto... sto... Auto je počeo usporavati pred zavojem. Osamdeset! Vrijeme je! Škorpion je uzdahnuo i ukočio se. Uхватivši trenutak između otkucaja srca, glatko je povukao okidač. Metak je izletio iz cijevi i vrtoglavom brzinom jurnuo prema meti. Silinom je presijecao zrak stvarajući turbulencije u prostoru iza sebe. Let metka nije dugo trajao. Tek djelić sekunde. Škorpion, koji naravno nije vidio ovaj let, nego ga je osjetio, odjednom je kroz okular nišana ugledao nešto nevjerojatno. Stražnje staklo automobila se rasprsnulo u komadiće, dok je vjetrobransko staklo ostalo netaknuto, a meta neozlijeđena! Škorpion nije mogao vjerovati vlastitim očima. Nemoguće! To je nestvarno! Uzeo je u obzir sve čimbenike. Tako nešto, prema svim zakonima fizike, ne bi trebalo postojati u prirodi. To je jednostavno nemoguće!

U tom trenutku "Mazda" je, umjesto da brzo odjuri, naglo zakočila, očito zbog neiskustva vozača. Auto se zaustavio dvadesetak metara prije zavoja, lagano se okrenuvši u stranu, savršeno izloživši Škorpionu metu za drugi hitac. Bočni prozor, iza kojeg je sjedio Sensei, bijaše otvoren. U tom trenutku Sensei je okrenuo glavu i usmjerio pogled na vrebajućeg Škorpiona. Njegove oči! Škorpion je prvi put u životu vidio izravan pogled Doktora, oči u oči. Bio je to

nevjerojatno fascinantan, prodoran do dubine svijesti, čudan pogled. Nije bio ni destruktivan ni agresivan. Naprotiv, zračio je nezemaljskom smirenošću, nekakvom dalekom zaboravljenom prošlošću, vrlo bliskim i vrlo dragim osjećajem. Neprirodno miran Doktorov pogled kao da je spaljivao blokadu umjetnih mentalnih ograničenja, razarajući negativne temelje i ubrzano se probijajući u nepoznatu prazninu, gdje je izgubljena duša živjela iza sedam brava.

U Škorpionu kao da se nešto slomilo, kao da je nešto bujicom izašlo iz samoga solarnog pleksusa. A to "nešto" je donijelo nekakvu lakoću nakon nesnosne boli. Ta je bol ispunila cijelo njegovo biće, gnječila ga, lomila. Kao da su se odjednom u njemu digli duhovi svih njegovih žrtava, kao da je došao Sudnji dan, sam Armagedon. Bol je pržila svijest. I da nije bilo tog osjećaja neobične promjene i lakoće, koji se spontano "zavrtio" u solarnom pleksusu, ta bi bol nesretno biće dovela do samoubojstva.

Suprotno čitavoj logici likvidatora, umjesto ponovnog gađanja, Škorpion se ukočio ne skidajući pogled. Jednostavno ga nije mogao odlijepiti. Jer ono "dobro" u njemu to nije željelo. Ono je, naprotiv, svakim djelićem svoga bića htjelo van. Ali "loše" je ipak prečvrsto vladalo tijelom. To ga je konačno natjeralo da otpuže natrag i skrrije se u tami svijesti od paralizirajućega Doktorovog pogleda.

Sav se ovaj događaj zbio kao u drugoj stvarnosti, u drugoj dimenziji vječnosti. U zemaljskom životu to je trajalo doslovno sekundama. Zaprepašten neočekivanim incidentom, momak je brzo došao k sebi i udario po papučici gasa, oštro je stisnuvši do poda. "Mazda" je jurnula u smjeru naselja. U isto vrijeme Škorpion je iskočio iz svog skrovišta i, ne ispuštajući pušku, brzo otrčao u grmlje, a odatle do svog automobila. Svladavši brzinom munje put hitne evakuacije, Škorpion uskoči u "BMW". A nagazio je tako da su kotači škripali od ludog šljadranja.

U mahnitom tempu Škorpion je pretjecao jedan automobil za drugim. U bočnom retrovizoru spazio je "Ford" koji očito nije htio usporiti. Savršeno je dobro znao da ga ovaj put iz vida neće izgubiti ni Doktor ni njegovi ljudi. Punom brzinom jurio je u nepoznato.

No, još je pitanje od koga je više bježao - od njih ili od sebe, od onog srceparajućeg kaosa nepoznate borbe koji mu se rasplamsao iznutra. Svijest su mu preplavili potpuno suprotni osjećaji. Tada je htio pljunuti na sve, otići, zakopati se u nekom dalekom samostanu u najneprohodnijoj zabiti. Tu se pak zapalio jarkom željom da

okrene auto i suoči se s Doktorom oči u oči, da ispali neposredan hitac, odradi svoj posao do kraja, čak i po cijenu vlastitog života. Tada je samog sebe uhvatio u misli da ne želi toliko taj prokleti hitac nego se ponovno susresti s Doktorovim pogledom. Susresti se s njim kao s prijateljem, a ne kao neprijateljem. Vuklo ga je da s njim iskreno razgovara o svojoj izmučenoj, napaćenoj duši, o svomu prokletom životu, o svojoj ogorčenosti. Tada u njemu planu ljutnja. Škorpion je opsovao prisjećajući se svog života, i mentalno poslao sve političare u "tri lepe". Sad je poželio srediti onu gnjidu Lorda. Zamislio je realnu sliku kako ulazi u svoj luksuzni ured i puca mu pravo u čelo, trpa ga mecima, jedan po jedan, dok se cijeli spremnik ne isprazni. Škorpionu je dosadilo biti dželat, umoran je od bivanja marionetom u pogrešnim rukama. Shvatio je da će, koliko god pucao, ova prljavština samo rasti utrostručenom snagom. Njegovi meci neće pomoći. "Meci... Zašto je metak skrenuo? Morao je pogoditi točno u metu... Doktor je samo jedan od bandita. I on je podložan uništenju... Treba se vratiti, treba završiti započeto... Metak... Pogled..." Taj neobičan pogled ponovno se pojavio u mislima Škorpiona. Opet mu je dušu obuzeo topli val nekakve bratske ljubavi prema srodnoj duši. "...Ali okolnosti! Prokleti svijet s idiotskim pravilima. Dođe mi da sve to pošaljem dovraga... Idi nekamo. Bilo kamo, makar u gustu šumu... Tko sam ja u ovom životu? Vuk samotnjak... Bijesni vuk... Točno! A podivljali, bijesni vuk podliježe uništenju... Uništenju! To znam JA, to zna ON..."

Škorpion je okrenuo auto i odvezao ga ravno u svoje skrovište, u svoju rezervnu jazbinu. Odavno nema što izgubiti u ovom životu. Došao je trenutak istine. Škorpion je malo umakao progoniteljima i naglo zakočio u blizini mini-tvornice. Iskoči iz otvorenog auta, zgrabi pušku i, bacivši je preko ramena, dotrči do betonske ograde. Lako je preskočivši, preselio se u svoj dragi podrumčić. Unutar Škorpiona vodila se bitka velikih razmjera, razni osjećaji preplaviše ga preko ruba... Podrum je imao samo jedan ulaz. Škorpion je savršeno dobro znao da će sljedeći čovjek koji će ući na ova vrata biti Doktor. Odlučio je iskoristiti ovaj posljednji trenutak, trenutak susreta, da konačno stavi točku na "i".

Imao je samo nekoliko minuta prednosti... Potrčao je dugim hodnikom, skočio u sobu, skinuo pušku, pogledao je i bacio u stranu. Iz skrovišta je izvadio pumpericu, repetirao je i izašao u hodnik. Iza njega, pet koraka dalje, bio je prazan zid. Sjena je u potpunosti sakrila Škorpiona. Otkočivši osigurač, ukipio se u iščekivanju, poput statue. Škorpion je bio spreman na svaki ishod.

Odlučio je zauzeti ovu poziciju, iako je u blizini imao pouzdanija strateška skloništa. Ali više se nije želio skrivati. Svaki čovjek koji bi ušao u podrum ušao bi baš odande, s osvjetljene strane. Štoviše, Škorpion je kao profesionalac shvatio da ga je u ovom dijelu hodnika nemoguće odmah primijetiti, budući da je duž cijelog hodnika s obje strane bilo mnogo vrata. Čovjek koji uđe u podrum neće znati odakle bi napad mogao doći. Posljedično, njegova će pozornost biti usmjerena na sobe sa strane. U svakom će slučaju produžiti do kraja hodnika i približiti se Škorpionu. To znači da će Škorpion zadržati prednost - pravo prvog hica u ovom duelu.

Teška, zvonka tišina visjela je u zraku. Vrijeme je neumoljivo odbrojavalo posljednje sekunde do nadolazećeg susreta. Napetost je rasla do krajnjih granica... Daljnji događaji kao da su izmijenili sliku Škorpionova svjetonazora, kao da gleda ultraspori film. Vrata podruma polako su se otvorila. Sensei se pojavio jednako polako. Okrenuo se prema njemu i ispružio ruke. Nije imao oružje. Raširenih ruku Sensei je mirno počeo prilaziti Škorpionu. Svaki korak odzvanjao je tupom jekom u hodniku i istim lupanjem u srcu likvidatora. Sensei je došao do svjetla lampe. Onda je otišao izvan granica njezinih fotona... Ali svjetlost nije napuštala njegov lik, već je nastavila vući se za njim i povlačiti se u najdalje dubine nepristupačne tame. Prizor je bio jednostavno očaravajući.

Prvo je Škorpion odlučio pustiti Doktora da se približi. Ali što je dalje išao, svjetlo se više pružalo iza njega. I što se ovaj više približavao kraju hodnika, Škorpion je jasnije raspoznavao da svjetlost dolazi od samog Doktora. Bilo je to izvan granica stvarnosti. Škorpion je osjetio žmarce po leđima. Solarni pleksus zagolicaše ga od prelijevanja novih osjećaja. Nešto lijepo i uzvišeno ga je obuzelo iznutra...

Kritična točka... Rubikon... Posljednja šansa za hitac... Ali ovu informaciju analizirao je profesionalac, kojeg je u drugi plan gurnula potpuno nepoznata, duhovno uzvišena percepcija zasjala na horizontu svijesti... *"Bog je s njom, s ovom Smrću, kada pred sobom vidiš vječnost, jasno vidiš drugu uzvišenu stvarnost, vrlo različitu od prljavog svijeta bića! Što je ljudski svijet u usporedbi sa stvarnom Vječnošću? Samo ILUZIJA. Ništa. A što je život u tom Ništa? Bljesnula sjena s Božjom iskrom. Iskra koja je svojom vatrom uništila sjenu - to je, pokazalo se, smisao ovog života. Radi ovoga jedinog značenja sudbina daje brojne šanse. Radi njega nas suočava s raznim sjenama na svojim raskrižjima, da jaka iskra zapali slabu. Samo snažna iskra bukne u plamen. Samo plamen osvjetljava*

sasvim drugačiju stvarnost, pokazujući put do tvoga pravog doma... Zašto to nisam znao prije? Zašto se sve to otkriva tek sada, na Rubikonu Života i Smrti... Kako sam glupo trošio snagu... Kako je bolno za slijepi život proživljen u tami... Kako je strašno biti rob svojim sjenama..."

Sensei je dugo stajao ispred Škorpiona. Šutke su se gledali u oči... Škorpion je kliknuo osigurač i bacio pušku u stranu. Oči su mu se napunile suzama, prekrivajući svu ovu gnjusnu stvarnost prozirnim velom kapljica koje spaljuju srce. I prvi put nakon mnogo godina potekle su po muževnom licu u potoku. Škorpion ih nije pokušavao obuzdati. Kao da se iz njega ispirala sva prljavština koja se nakupljala godinama unutaršnjim duševnim zatvorom, kao da se ispirala sva bol koja je nesnošljivim bremenom opterećivala savjest. Od toga je osjećao olakšanje, neizmjereno olakšanje. Više ga nije bilo briga što će se dogoditi s njegovim smrtnim tijelom, s tom iluzornom sjenkom postojanja.

Škorpion je sjeo uz bočni zid držeći glavu rukama. Tiho je jecao... Posljednji put je tako plakao u ranom djetinjstvu, kad mu je umrla majka. Ali ta je bol bila dječja. A sada je to bila bol muškarca, zrelog ratnika, koja je pekla srce i mozak. Nije se sramio svojih suza. Bile su to suze unutarnjeg pokajanja.

Sensei je prišao i šutke sjeo pored njega, poput staroga dobrog prijatelja koji je stigao na vrijeme u strašnom trenutku tuge i očaja. Izvadio je kutiju cigareta i ponudio mu. Izvukao je upaljač i pomogao mu pripaliti. Škorpion se od ovih postupaka koji griju dušu počeo smirivati. Dok je upaljač treperio, vidio je krajičkom oka kako se treća sjena odvojila od kuta praznog zida, gdje je on nedavno stajao, i sjela nasuprot njima. Taj čovjek je skinuo masku, otkrivajući lice s tankom crvenom bradom. Škorpionu je postalo jasno: da nije sam bacio oružje, ne bi imao nikakve šanse za smrtonosni hitac.

Posljednje kapi suza curile su s njegova iscrpljenog lica. Iznutra je bila potpuna pustoš. A ipak je postalo puno lakše nego prije. "Iživec" je shvatio da ga nitko neće ubiti. Ni on više nije htio nikoga ubiti. A zašto? Osjećao se kao da je među svojom pravom obitelji. Poslije neka bude što bude. Sada je sretan. Konačno, nakon dugih bolnih godina razdvojenosti, sada je bio među svojom... SVOJOM... više nego rođenom braćom. Škorpion se vratio svojoj obitelji koju je jednom beznadno izgubio. U njemu se počeo buditi zaboravljeni veliki Duh Ratnika. Kao da one strašne crne godine gubitaka,

prljavštine, unutarnjih lutanja slomljene duše uopće nisu postojale. Samo dugo očekivani užitak nevjerojatnog osjećaja: "Među svojima sam".

- Ne, dečki, još uvijek vas ne razumijem, - osmjehnuo se otac Ivan.
- Tek što ste izabrali život i odmah uzimate otrov u ruke. Zna li da kap nikotina ubije konja?

- Onda neka ne puši, - nasmiješi se Sensei.

Sva trojica su prasnuli u smijeh, dajući oduška svojim toliko dugo sputavanim emocijama. Humor je brzo rastjerao atmosferu ukočenosti i nepovjerenja. Kad su se svi zajedno nasmijali, Sensei se predstavio:

- Sensei. Specijalna grupa "Az".

- Vano. Specijalna grupa "Az".

- Škorpion. Specijalna grupa "Ižica".

Srdačno su se rukovali. Ta su rukovanja rekla sve ono o čemu su njihove usne šutjele i što im je preplavilo srca. Svi ostaci iluzornih barijera se srušile. I, unatoč vanjskoj hladnoći podruma, iznutra je gorio osjećaj topline rodnog doma.

- Sve je ispalo glupo, - iskreno je rekao Škorpion. - Oprosti mi, brate.

- Ma sve u redu, - mahnio je Sensei rukom. - Takav je život.

- Zato smo kosti dobro protegnuli, - istegnuo se Vano. - Baš kao u "posebno zahtjevnim uvjetima" prilikom obuke na "Otoku".

- Tako je, - nasmijao se Sensei.

- I vi ste imali takve ispite? - upitao je Škorpion sa smiješkom. - Mislio sam da su neke "Iživce" po "posebno zahtjevnima" ganjali kao "najljepije i najsmotanije".

- O-o-o, - razvukao je Sensei. - Bolno poznate riječi.

- Da, vjerojatno su sve tako zvali, - smijuljio se Vano. - Ako slušaš njih, onda smo najljepiji i najsmotaniji bili mi. I okrenuvši se Senseju, doda sa smiješkom:

- Sjećaš se kako te general prvi dan izribao? I što je najvažnije, zašto?

- Ah, to kad je bio ispit... Od te "anegdote" cijeli je "Otok" vjerojatno dugo umirao od smijeha.

- Evo, evo, - i već se okrenuvši prema Škorpionu, Vano je počeo govoriti: - Onda nam je stigao ispit. Pa, očekivano, priredili su ogledne provjere. Bacili su nas usred ničega. Kao i uvijek, bez novca, bez dokumenata, bez hrane. Dobro je da ispitivači barem u odjeći kontroliraju. I hvala na tome, već je manji problem. Ali pokušali su nas izbaciti iz aviona da se sigurno namačemo u nekom jezeru, kome se posreći. A kome se ne posreći - nosom u močvaru... Zadatak je bio sljedeći - za sedamdeset i dva sata prodrijeti na teritorij zaštićenog objekta do zapovjednog mjesta A. I da nam život ne bi bio sladak kao med, postavili su nam svakakve prepreke. Ne samo da je objekt zaista bio strateški važan državni objekt, koji je, naravno, uz sve svoje analitičke i tehničke začkoljice, kontrolirao KGB, a do njega je bilo moguće doći za sedamdeset i dva sata samo na granici ljudskih mogućnosti, ali nam je na trag pušten i GRU, da se ne opustimo. Bili smo razdvojeni po grupama. Sletjeli smo u deset nula-nula. Znači pred očima zapovjedništva morali smo se pojaviti točno za tri dana u isto vrijeme... Pa, Sensei i ja, da ne osramotimo čast komandira, da pokažemo svu hrabrost naših mladih gardista, pojavimo se pred generalima točno dvanaest sati prije roka. A oni su, pak, čekali drugu grupu, koja je već kasnila pet sati od vremena koje im je zadano. A nama odmah jezikovu juhu, dok se nismo ni snašli, izribaše nas bez ikakva razloga prvi dan! General nam je tada održao cijelo predavanje i "drvlje i kamenje", i o našoj lijenoj prirodi, štoviše, na tako razumljivom, živahnom jeziku! A naš komandir, zamisli, zadovoljne face, šutke je stajao po strani sva tri sata, dok nije stigla ta zakašnjela grupa... Rekao sam ti, bolje da smo te sate odspavali.

Momci se nasmijaše.

- Pa, kako je završilo? - upitao je Škorpion smiješeći se.

- Ah, kako. Naravno, nisu nam dali medalju, ali su pohvalu zapisali... Da, još se zakašnjela grupa navečer izvukla, jer je general bio prilično iscrpljen od izlivanja emocija na nas.

- Ah, znači da su svi pričali o vama? - s divljenjem je rekao Škorpion. Mislim da je ta priča poznata.

- Da, na "Otoku" nam nije bilo dosadno.

- Pa dečki, vi ste hodajuće legende! Sjećam se da su nam vas dali za primjer kada su nas bacili u moskovske katakombe. Kakvi

prolazi, majko mila! Tko ih samo nije kopao, od Groznog do Staljina. Sjećam se da su nam tamo organizirali "natjecanja", igre preživljavanja u smradu kanalizacije...

Trojac je duboko uronio u sjećanja na davno prohujale dane. U takvom ležernom razgovoru nalazili su sve više dodirnih točaka među sobom, zajedničkih trenutaka, zajedničkih zanimljivosti.

- A najviše su me živcirali oni godišnji testovi u psihofizičkom laboratoriju, - u šali je bjesnio Škorpion i ne bez ponosa dodao: - Dovraga! U četrdeset minuta trebalo je odgovoriti na tristo šezdeset i dva pitanja!

Sensei i Vano su se iznenađeno pogledali.

- To je mačji kašalj! - rekao je Vano sa smiješkom. - Imali ste sreće! Mi smo morali odgovoriti na sedamsto pedeset i osam pitanja u šezdeset minuta. I još na kraju analizirati svoje odgovore i nacrtati životinju s kojom se povezujemo.

Škorpion je čak zazviždao od takvih cifri.

- Slušaj, Sensei, još te želim pitati, koga si ti nacrtao? - rekao je Vano sa smiješkom.

- Koga, koga... majmuna, naravno. To je jedina životinja koja mi je istovremeno slična i po pameti i po ljepoti.

Svi su se nasmijali. Mnogo toga je spajalo ove ljude, a prije svega nezaboravni "Otok", nezaboravno čeličenje duha.

- Da, to su bila vremena. A sad se ne zna ni tko pije ni tko plaća. Nered svuda okolo. Svi krađu, kao da se natječu tko će više opljačkati državu i tko će prije zgrabiti u svoje ruke. Politički kapital, majku mu, zarađuje se na tuđoj krvi, na kostima ljudi. I što je najvažnije, tko najviše opljačka, pruža ruke i prema vlasti. Malo im je, daj još, da imaju imunitet, kako se očekuje od "normalnoga civiliziranog društva"...

- Ništa. Sve te pojave su privremene. Sve ima svoj početak i kraj. Nakon oluje priroda se čisti. Potoci blata će se spustiti, sunce će izaći i osušiti zemlju, - rekao je Sensei mirno.

- Meni se čini da od takvih katastrofalnih posljedica, takve višestruke rascjepkanosti Saveza, neće biti ništa dobro. Rat, krv, razdor...

- Ništa, ništa. Nakon rascjepkanosti obavezno slijedi ujedinjenje. To je u krvi Slavena... To što su se članovi obitelji posvađali za ručkom ne znači ništa. Jer do večere će se svi pomiriti i opet sjesti za isti stol. Duhovna srž slavenske duše nadilazi ambicije. Zdrav razum će ipak prevladati. U budućnosti će nesumnjivo doći do ujedinjenja Slavena. I nije važno pod kojim imenom. Ali to će biti jedno od duhovno moćnih svjetskih zajednica. I druge narode privući će prototip takve zajednice. Bit će to "zemlja" novog tisućljeća... I sada se svi preduvjeti za ovu novu fazu čovječanstva ispunjavaju s nevjerovatnom točnošću. Svijet će se uzdrmati i zdrav razum će se opet vratiti ljudima.

- Možemo se samo nadati, - uzdahnuo je Škorpion.

- Ne. Ne treba se nadati, treba vjerovati, - ispravio ga je Sensei.

- Jako bih volio. Ali tko će dovesti do toga? Kome se danas može vjerovati? Zasitio sam se smrdljivog okruženja vlasti! Tamo nisam vidio nikoga kome bi se moglo vjerovati.

- Prvo se mora vjerovati u sebe. Vjerovati da će nastupiti bolja vremena. Doći će oni koje izaberemo i oni će učiniti što moraju. Snažna vjera ima odliku materijalizacije u stvarnost. To je zakon prirode. A protiv prirode se ne može. Dakle, mora se početi s izbacivanjem smeća iz vlastite glave.

- Razumno. "Neka vam bude prema vjeri vašoj", - zamišljeno je promrmljao otac Ivan. A onda dodao: "Zamislite, kad bi se svi pobrinuli za unutarne čišćenje u svojim misaonim odajama, čak i zlatno doba moglo bi nam se dogoditi!"

- A šta si mislio? - Sensei se nasmiješio. - Što je zlatno doba? To je zajednički rezultat mnogih privatnih unutarnjih pobjeda.

- Da, lakše je nekoga ubiti nego nadvladati žestinu unutarnje bitke, - rekao je Škorpion gorko.

- Ne možeš pobjeći od sebe, koliko god svoje ambicije iskaljivao na drugima. Samo ćeš sebi naškoditi... Svaki čovjek koji se nalazi u tijelu doživljava svoj osobni Armagedon zauzimajući poziciju svojih pobjedničkih dobrih ili loših misli. Čovjek je slobodan u svom izboru. I polazeći od tog unutarnjeg izbora, stvara se njegova buduća sudbina. I najvećim dijelom sudbina ljudi. Dakle, vjera je, brate, jedinstvena pojava u ljudskom društvu. Nitko je ne vidi u tim okvirima, ali oštro osjeća njene posljedice...

I tako su tri prijatelja sjedila u podrumu napuštene mini-tvornice, razgovarajući o svemu na svijetu, o visokim vrijednostima života i o svakodnevicu, o ljudima i osobnostima, o sebi i svojim mislima, o idealima i o stvarnosti. Kao da se nisu mogli dovoljno napričati, kao da su htjeli odmah izliti dušu, poput bliskih rođaka koji se dugo nisu vidjeli. Osjećali su duhovno jedinstvo, sličnost sudbina. Svatko se iznutra radovao na svoj način: Škorpion poput razmetnog sina koji se vratio na ognjište, Vano je bio sretan što je sve tako dobro završilo, a Sensei se radovao mislima Škorpiona, što ih je iskreno izrekao naglas. Bilo mu je drago što nitko od "otočana", ma gdje bili bačeni i ma kako ih sudbina lomila, nije podlegao valu vremena, nije se duhom utopio u blatu vlasti. Jer najveća vlast je najteži ispit čak i za savršenu dušu. Žeđ za sebičnom vlasti spaljuje čovjeka iznutra, spaljuje njegov duhovni izvor. Malo tko može odoljeti carstvu napuhanog Ega. Senseju je bilo drago što su mentori na "Otoku", ma kako obrađivali psihu "otočana", ma kako psihološke stavove ubacivali u podsvijest, ipak očito pretjerali. Otišli su predaleko. Podsvijest je tanka linija, nije duboko proučavana. Malo je jače gurneš i čovjeka učiniš robom za cijeli život. A ako pretjeraš i odeš još dalje, duša se probije, stopi se sa sviješću. I čovjek pronade svoju dugo očekivanu istinsku Slobodu, ušavši u nepoznatu svijet jedinstva s Bogom.

Poglavlje 8 - ZADNJA KAP

Oko vikendice general pukovnika, smještene u slikovitoj šumi, vladala je umirujuća tišina. Što se ne može reći za unutarne odaje kuće. Vodio se živ razgovor i raspravljalo se o informacijama koje bi izazvale izrazito nervozno uzbuđenje više desetaka kriminalnih "vukodlaka" uvaljenih na državne položaje. Crni fascikli prenosio se iz ruke u ruku.

- Pa to je to, Lord je pun...

- Da-a-a, s takvim podacima...

- Još nismo iskoristili sve kompromitirajuće dokaze s disketa. Bit će ih potrebno proslijediti medijima. Od tog "Raid"-a svi će se Lordovi žohari razbježati.

- To je sigurno!

- Ovaj će fascikl biti jači od disketa. Kako ga je Sensei uspio nabaviti, kao da im je pročeprkao po mozgovima?! E pa, sada će Lord na duže vrijeme napustiti rodni kraj!

- Dabome.

- Inače, namjeravao je za četiri dana obići teritorij svoga razorenog carstva, navodno državnim poslom.

- Šta, zadnja prilika za obnovu spaljenih mostova?

- Baš to.

- Je li mu kasno da popije "Radensku" kad mu izvade bubrege?

- Ništa, pusti ga. Neće imati vremena izaći iz svoje jazbine, jer ćemo mu upriličiti tako srdačan doček sa soli bez kruha i imat će dosta dojmova za cijeli život!

Prisutni su se nasmijali.

- Iskreno, nisam mislio da će ispasti tako dobro.

- Hvala Bogu da je sve tako ispalo...

- Uostalom, naši dečki su zlatni... Bravo Sensei!

- Nego šta, jedinstveni kadar. Rijetka kombinacija analitičkog uma, profesionalne vještine i ljudskog dostojanstva.

- Da, taj specijalac je prvi u svom polju nakon Boga. S malim snagama izveo je tako grandioznu operaciju.

- Treba napomenuti. Čovjek se pobrinuo, alal mu vera! U njegov osobni dosje zapišite pohvalu i osobnu zahvalnost od mene...

Prisutni su se jedva primjetno nasmiješili na tako velikodušne misli starijeg generala, koji je na starinski način od srca dao počast svojim omiljenim herojima.

Lord je, radi osobne sigurnosti, odbio letjeti vlastitim avionom. Nije mu odgovarala ni željeznica. Odlučio je ići starim provjerenim putem - automobilom. Na putu ga je pratila cijela povorka automobila, kao podrška. Šest blindiranih metalik džipova sa

zatamnjenim neprobojnim staklima. A sam je Lord u posljednjim minutama odlučio u koji će sjesti. U ostalima su bili potpuno opremljeni borci iz njegove osobne garde. Ispred i iza kolone išla je pratnja policijskih automobila s rotirkama. A daleko naprijed i na određenoj udaljenosti iza išli su neuočljivi automobili s ljudima iz Devetog odjela.

Lord se ozbiljno bojavao za svoj život. U zadnje vrijeme je praktički živio bez izlaska u grad i sa svih strana osjećao snažan pritisak. Njegova se "santa leda" katastrofalno topila i rušila, pucala po svim šavovima. Ovo putovanje je jednostavno bilo od životnog značaja. U sebi je nosilo onu sablasnu nadu, koja, kako kažu, umire posljednja.

Cesta je vodila kroz beskrajna polja, a uz duboku kontemplaciju zazivala je melankoliju i san. Lord je zadrijemao. U to vrijeme, na n-tom kilometru ceste, upravo tamo gdje je bio blagi zavoj, razgovarali su jedan s drugim tri neprimjetna "brežuljka".

- Sve u redu? - tiho je upitao Sensei.

- Da, - jednako tiho odgovori Škorpion. - Sve je kao u najboljim kućama Londona i Pariza.

- A ti? - upita Sensei Vanoa.

- Tip-top.

- Superiška.

Priroda se uspokojila u svomu veličanstvenom jesenskom ruhu. Tek bi povremeno leteće jato bučnih vrana poremetilo njen harmonični mir.

- Kakva tišina, - rekao je Škorpion s neskrivenim zadovoljstvom. - Već sam zaboravio kad sam ovako s užitkom slušao prirodu... Oh, pogledajte, zec.

- Tiho... nemoj ga uplašiti, - šapnuo je Vano.

Zec se zaustavio nedaleko od živih brežuljaka. Duge uši okretao je u različitim smjerovima. Stao je na stražnje noge kako bi bolje vidio okolinu. Njušio je zrak. I, očito ne otkrivši nikakvu opasnost, ponovno je sjeo i nastavio prekinutu potragu za hranom. Toliko se zanio da je prošao doslovno nekoliko centimetara od ukipljenih promatrača.

- Gle, sumnjičav je, - tiho je rekao Škorpion kad je zec otišao. - Ode ne trepnuvši.

- To je zečica, - reče Sensei.

- Ah... onda je razumljivo zašto nas nije primijetila. Vidi se da žuri svomu zecu...

Prijatelji su se tiho smijuljili.

- Koliko još? - upita Vano.

- Još tri sata grijanja trave, - odgovori Škorpion gledajući na sat.

Mir i tišina okoline nehotice su navodili na razmišljanje. Kao da je priroda namjerno provocirala čovjeka. Oblaci polako puzaše poput crne sjene nad zemljom, čineći svijet nakratko sivim i užasno dosadnim od mučnog čekanja. Ali sunce je provirilo, a sve okolo ponovno zabljesnulo jarkim bojama jesenske prirode, uveseljavajući oči jedinstvenom paletom. Ova čudna igra iluzije stvarnosti kao da je brisala granice prostora i vremena, uvodeći ljudsku misao u neke potpuno druge sfere bića.

- Čudan je ovaj svijet, - reče otac Ivan zamišljeno, očaran igrom svjetla. - Dualan. Takav je i unutarnji svijet čovjeka. Brojni su i raznoliki putevi u njemu, kojima đavao ulazi u naše misli i udaljava nas od Boga, ispunjava nas zlobom i mržnjom; a tako i putevi Duha Svetoga - putevi Vjere, srdačne ljubavi prema Bogu, bližnjima i ostalima. Ali nevolja je u tome što sumorne misli - đavolje legije - pokušavaju na sve moguće načine zapriječiti naše dobre putove.

- Točno, složio se Škorpion osvrćući se oko sebe. - Čini se da ljudi žive u sebi, motaju se okolo, preživljavaju, kuhaju se sami u svojim mislima, crtaju probleme. A onda pokušavaju sve to prelititi na druge. A njima je, zapravo, njihov gulaš od govana gori od pomija. Svoga, eto, imaju viška. Onda ispada da se svatko zatvara u svoju čorbu. I tako cijeli život. A zatim - smrt. Pitanje je: zašto je živjela ova sjena koja bljeska u vječnosti?

- Sasvim točno, - potvrdio je Sensei.

- Smiješni ljudi, - nastavio je Škorpion. - Život je trenutak, a oni pakiraju materijalno kao da se spremaju živjeti vječno.

- Sve je to nezasitna megalomanija, egocentrizam - vječni kamen spoticanja svih vremena i naroda... - rekao je Sensei. - Imao sam razgovor u uredu neki dan. Došao je poznati poslovni čovjek i požalio se na prijatelja - našega zajedničkog bogatog poznanika. Taj

biznismen je nekoć bio dobrostojeći. No, fortuna, prevrtljiva žena, okrenula se na krivu stranu i sve se srušilo. Ostao je samo jedan interes i velika želja - stati na noge. Tip je općenito pametan. Nije odustajao, opet je smislio kako uz male troškove zaraditi veliki kapital. I otišao je do tog bogatog biznismena s ponudom. Moram reći, dobra ponuda, obostrano korisna. Eto, biznismen ga je primio u svom domu, i to ne u hodniku, nego u kuhinji. I tijekom razgovora rekao mu je ove riječi: "Vidi, imam kuću od pola milijuna zelembača, četiri auta, biznis. Da, mogu kupiti sve! A tko si ti? Ti si goljo..." Najzanimljivije je da je ovaj bivši poslovni čovjek, žaleći se, cijelo vrijeme bio ogorčen i govorio: "On to MENI?! A jučer sam bio baš kao on..." Gledao sam u njegovu hipertrofiranu megalomaniju i jedino što sam mogao reći je da njemu i njegovu "partneru" zrcalo nije ni trebalo. Mogu se međusobno gledati i rugati.

- Pa, u vlastitom oku se ne vidi brvno, ali u tuđem se primijeti i trun", - rekao je Škorpion sa smiješkom.

- Ma, kakvo brvno? Kod te dvojice je hrast, - pojasnio je Sensei.

Prijatelji su se nasmijali. A otac Ivan, kao i uvijek, dodao je svoj poučni govor, naglašavajući "o":

- Sve se to, đeco moja, zbiva jer đavao u mislima pobjedu odnosi. Tada čovjeka sve srđi, gađenje čuti spram svakom djelu dobrom; tuđe riječi i djela tuđa čovjek naopako tumači i u njima zlu nakanu protivu sebe vidi. Tad i bijes na ljudima ispoljava, duboku mržnju prema njima čuti, žesti se i odmazdi stremi. Kao što Biblija kaže: "Po plodu ćete ga prepoznati"...

- Da, baćuška, stvarno si dobro rekao o Dumi, - rekao je Sensei sa smiješkom.

Pogledaše se i naceriše.

- A šta biste htjeli, - reče Škorpion s humorom. - Čovjeku je najteže dati ono što mu nije dano.

- Eh, kamo sreće da se ljudi vole, - sanjivo je rekao otac Ivan.

- U kom smislu? - zaškilji prema njemu Škorpion.

- U duhovnom, sine moj, u duhovnom, - uzvratil otac Ivan i doda ozbiljnije: - Jer svatko govori o ljubavi prema bližnjemu, ali općenito malo ljudi istinski voli. Svi samo nastoje na tim riječima potajno ili otvoreno izgraditi palaču tjelesnog samoljublja.

- Šta ćeš, takva je čovjekova priroda, - rekao je Sensei. - Njegov mozak je od rođenja programiran da percipira frekvenciju životinjske prirode, iako osim ove frekvencije u njemu postoje i mnoge druge programske razine. Ali čovjek je lijen, ne pokušava se nekako poboljšati i stoga se zaprlja u materiji poput svinje u bari. Jesti, spavati, zabavljati se. A kad dođe vrijeme umiranja, cvili kao posječen, ne shvaćajući zašto je priroda tako nepravedna, jer je svoje tijelo smatrao najboljim produhovljenim dijelom, kojemu je služio više nego Bogu, i na sve moguće načine ugađao mu više nego svomu bližnjem. Ako čovjek ostane na svojoj iskompleksiranoj materijalnoj razini, pokorava se zakonima prirode, kao i svaka životinja. A za materiju su zakoni prirode jednostavni: priroda se o svom potomstvu brine samo dok su mladi i razmnožavaju se. Čim reproduktivno doba prođe, priroda za njega gubi zanimanje. Bolesti odmah napadaju, stanice dobivaju signal za starenje, a materija stari i umire, nikome ne treba, svoje je proživjela. Dakle, ako čovjek ostane rob svoje životinjske prirode, gubi u svemu. I to ga počinje boljeti i tlačiti. Zašto? Zato što je čovjek u svojoj biti visokoorganizirano biće, a osim materijalnog principa u njemu postoji i duhovni, koji ga u principu razlikuje od životinje. On podsvjesno osjeća djelić vječnosti u sebi i to ga tjera da sumnja u konačnost života, tjera ga u potragu za smislom života i, konačno, u potragu za Bogom.

- A to se događa od početka vremena, - rekao je otac Ivan zamišljeno.

- Daleko od toga, - prigovorio je Sensei. - Nekada su prvi ljudi živjeli u Bogu. U njima je dominirao duhovni princip, a materijalni je bilo zaglušen. Živjeli su mnogo godina. Nisu poznavali bolest, jer uopće nisu obolijevali. A živjeli bi, u principu, koliko god bi htjeli - tisuću godina ili više. Štoviše, razvivši se do dvadeset pet - trideset i pet godina, zadržali bi mladost značajan dio života. A onda, kad bi htjeli, otišli bi Bogu. Čovjek nije umirao, nego je svjesno odlazio k Bogu kao duhovno biće, ostavljajući dosadnu materijalnu ljusku na prirodan način. Zato se za umirućeg kaže da ide Bogu. To su odjeci daleke prošlosti.

- Pitam se kako stari sama stanica i sam organizam? - upitao je Škorpion.

- Pa, kako... Svaka stanica je kao neka vrsta molekularne tvornice. Zapravo, sposobna je raditi i razmnožavati se bez ikakvih znakova umora ili starenja neograničeno dugo.

- To je nemoguće! - tiho je uzviknuo Ivan.

- Zašto nemoguće? Evo ti jasan primjer. Jednostanična stvorenja koja se razmnožavaju aseksualno (na primjer, amebe, infuzorije) pod povoljnim uvjetima mogu štancati svoje "klonove" koliko god puta žele. To je znanstvenicima odavno poznato. Inače, nitko od njih nikada nije vidio "staru" bakteriju.

- Da, ali čovjek nije bakterija, - prigovorio je otac Ivan.

Škorpion se nasmijao i naglas izgovorio misao koja mu je pala na pamet:

- Naravno, stvoren je posljednjeg dana stvaranja, kada je Bog već bio umoran.

Prijatelji su se opet nasmijali. A kad je smijeh manje-više utihnuo, Sensei je nastavio:

- Jednostavno čovjek, kao i viši kralježnjaci, ima svoj programski "kronometar" za životni vijek, koji određuje, između ostalog, i broj staničnih dioba. Kada se stanična dioba zaustavi, dolazi do replikativnog starenja. Ali čovjek, za razliku od životinja, može upravljati svojim "kronometrom", jer mu je odozgo dana moć misli. I to nije neka religijska izmišljotina. To je prirodna valna fizika i genetika. Budući da i misao i stanica imaju istu prirodu nastanka - val.

Vano i Škorpion šutke su zurili u Senseja, očito pokušavajući "dohvatiti" ono što je njihov prijatelj rekao. Sensei se, gledajući njihova zbunjena lica, nasmiješio, razigrano uzdahnuo i rekao:

- Dobro, zaboravite.

- Šta znači "zaboravite"? - polušaljivo se uznemirio otac Ivan i prijateljski razjasnio svoju uznemirenost: - Kad si već bocnuo, dijete, govori, bockaj do kraja, dok te ne udare šakom u lice.

- Istinu govoriš, sveti oče, - složio se Škorpion.

- Dobar argument, - zahihotao se Sensei. - Pa, ako je tako, poslušajte glas razuma. Dakle, kakva je priroda starenja čovjekovog organizma? Nadam se da znate da u jezgri svake stanice, osim mnogih proteina i drugih molekula, postoji i četrdeset i šest dugačkih molekula, ili, kako ih još zovu, dvolančanih lanaca DNK, po jedna na kromosomu. Uoči stanične diobe svaka se molekula DNK udvostručuje. To je prilično zanimljiv proces. Svaki kromosom je čvrsto smotani dugi lanac DNK. Kopira se i prije nego što se

"namota" uz pomoć enzima DNA polimeraze. Slikovito rečeno, ako se DNK usporedi sa željezničkom prugom, onda će ovaj enzim biti stroj za izmjenu kolosijeka. On će se "voziti" po tračnicama, koje sam polaže pored sebe. Ali kada se "doveže" do svojevrsne slijepe ulice, odnosno do jednog od dva kraja molekule DNK, tada, prema vašim znanstvenicima, dolazi do kvara, a zapravo je riječ o programiranom zaustavljanju. Ovaj enzim jednostavno ne dovršava kraj kromosoma, odnosno telomere. Stoga, sa svakom diobom stanice njezini DNK lanci postaju kraći. Posljedično, broj staničnih dioba postaje ograničen, a zatim potpuno prestaje. To ti je mehanizam molekularne prirode starenja.

Iako je čovjek, opet naglašavam, zahvaljujući svom jedinstvenom mozgu, kao i snazi volje i duha, sposoban svjesno programirati uvjete svoga tjelesnog postojanja. Stoga je starenje kao takvo potpuno neprirodno za organizam čovjeka kao visokoorganiziranog bića, jer unutar njega postoji cijeli sustav i programi zaštite od biološke smrti.

- Pa, to su općenito priče iz Bečke šume, - Vano nije izdržao. - Gdje su pravi dokazi?

- Ima ih puno! To kažeš jer sam nikada nisi ulazio u suštinu ovog pitanja. Uzmimo, na primjer, istu molekularnu razinu. Hvala Bogu, znanstvenici su 1985. konačno otkrili enzim koji aktivno dovršava krajeve telomera. To jest, zapravo su dokazali da se stanica može beskonačno razmnožavati.

Dobro, barem su otkrili da se taj enzim, tzv. telomeraza, nalazi u zametnim, spolnim, matičnim stanicama, odnosno onima čija je stalna dioba u osnovi obnavljanja krvi i nekih tkiva, na primjer, kože i unutarnje površine crijeva. Prvi put telomeraza je pronađena u jednostaničnim organizmima, zatim je pronađena u tumorskim stanicama, a još kasnije - u jajnicima, odnosno spolnim stanicama.

- Jadni eunusi, - komično je suosjećao Škorpion.

Ekipa se nasmijala.

- Može li se tumorska stanica dijeliti beskonačno? - upita Vano.

- Kako da ti kažem... Do devedeset posto ljudskih tumora sadrži aktivnost telomeraze. Znanstvenici su davno dokazali da te stanice jednostavno ignoriraju fenomen starenja i da se mogu dugo dijeliti. Evo slikovitog primjera koji možeš pronaći u medicinskoj literaturi. Od Henriette Lambert, koja je umrla tridesetih godina dvadesetog

stoljeća, uzete su stanice raka koje se do danas uspješno dijele u desecima bioloških i medicinskih instituta u svijetu. Iako, zapravo, u čovjeku postoje mehanizmi koji mogu blokirati rad stanica raka. Samo što ih znanstvenici još nisu pronašli.

- Svejedno, - otac Ivan nije posustajao, - to što su otkrili taj telom... telom... ukratko, tu stvarčicu, još uvijek ništa ne znači. Otkriti - otkrili su. Tumori, očito. A gdje su činjenice o pomlađivanju?

- Ima ih napretek! Samo što se na te činjenice prije nitko nije obazirao. Nisu se, znaš, ranije uklapale ni u kakve okvire "znanstvenih koncepata", pa su zbog toga skupljale prašinu na policama arhiva. Ali ti fenomeni su postojali! Sada su informacije o njima dostupne kroz medije većini ljudi. Mnogi su slučajevi postali poznati kada se tijekom "kronometra" biološkog vremena organizma ili naglo ubrzao, čak i kod djece koja su u svojoj mladosti postala vrlo stara, ili, obrnuto, otišao nazad. Stomatolozi su se s takvim pojavama često susretali kada su vrlo starim ljudima ili starim ženama odjednom počeli rasti zubi, kao bebama, ili su narasli tri ili četiri puta. Postoje i slučajevi kada se ljudima u starijoj dobi iz "neobjašnjivih razloga" potpuno pomladi tijelo. A upravo su promjene u genetskim strukturama organizma bile poticaj za drastične promjene.

A što su geni? To je specifičan skup nukleotida u kromosomima koji tvore holografske mreže. Znanstvenici su već došli do shvaćanja da te strukture emitiraju svjetlost, poput lasera, i radio valove. Međutim, oni još ne znaju da je glavni dio svih informacija gena sadržan upravo na valnoj razini DNK programa! Pa ništa, sve ima svoje vrijeme.

Klanjam im se barem zbog činjenice da su obratili pažnju (nakon toliko godina vizualne potvrde!) na generativne stanice, na taj besmrtni "generativni vektor" jajne stanice iz kojeg ljudi dolaze tijekom prilično dugog zemaljskog ciklusa. Konačno, svijet je čekao i čuo "nepromjenjivu riječ" svojih "svjetila" da je starenje zapravo neprirodan proces za ljudsko tijelo. Ispada da postoje "uspavane" rezerve! Ostalo je još malo do potpune pobjede nad smrću - te rezerve izvući iz stanja mirovanja i natjerati ih da aktivno funkcioniraju. Eto, hvala i na tome! Barem će iz takve tvrdnje neki ljudi razumno sagledati život, taj vrtlog nekontroliranih misli na koji tako nemarno troše svoju moćnu silu; barem će razmišljati o elementarnom - od čega se sastoji njihov vlastiti organizam, njihov

mikrokozmos. I to će biti prvi korak na putu do spoznaje Boga, svoga unutarnjeg svijeta...

- A mehanizmi upravljanja "kronometrom" biološkog vremena? - upitao je Škorpion.

- Uključujući i njih, - odgovori Sensei. - Iako su, zapravo, ovi mehanizmi ljudima već u drevno doba bili poznati u obliku posebnih duhovnih praksi. I u njima nema apsolutno ništa složeno. Kaže se: tko hoće, može. Sve je u čovjeku, njegovoj prirodnoj lijenosti, nespremnosti da svaki dan radi na sebi. Koga god pitaš - svi žele postati sveci. A realno, nitko ne želi raditi na sebi. Zašto? Jer potrebno je kontrolirati se svake sekunde, raditi prakse. Tako ispada da svatko želi biti svetac među ljudima i za mnoge je to samoljubni san. Zapravo, nitko ne želi. Jer ljudi si postavljaju sasvim drugačije životne zadatke, a prije svega - ostvarenje ciljeva svoje materijalne prirode, zadovoljavanje vlastitog Ega. Tu je cijeli paradoks. I što jače materijalno dominira u čovjeku, on više duhovno degradira, sama priroda skraćuje mu životni vijek. Zašto se ljudi danas u dobi od pedeset godina već smatraju starima i, općenito, u to vrijeme mnogi imaju znakove progresivnog starenja? Iako u posljednje vrijeme životinjska priroda pokušava produžiti životni vijek zahvaljujući medicinskoj podršci. Ali je li to život? To je jadno postojanje. A u principu - samo brojanje godina. Zašto su onda rokovi katastrofalno smanjeni? Zato što se čovjek snažno materijalizira. A jednom kad se materijalizira, potpada pod zakone prirode, kao i svaka životinjska vrsta. Odnosno, umjesto vode u njemu dominira pijesak.

- Pijesak umjesto vode? - upita Škorpion. - Kako to misliš?

- Pa to je slikovita usporedba, ako se pijesak smatra materijalnom tvari, a voda duhovnom. Čovjek je izvana poput zrnca pijeska na obali oceana, koji cijeli život pokušava zauzeti svoje mjesto pod suncem; tko će bliže, tko će dalje od obale. Ono je individualno i usamljeno, iako je okruženo masom istih zrnca pijeska. Ponekad, kada se pijesak zagrije na vrlo visoku temperaturu, postaje fluidan i pretvara se u jedno staklo - glupo, prozirno staklo, krhku zaštitu koja se lako lomi pri udaru. Ali češće zrnca žive usamljenim unutarnjim životom. Povremeno, životvorna kap oceana koja padne na pijesak zasigurno ugoditi grupi zrna pijeska svojim hladnim dodirima. Ali samo nakratko, jer brzo ispari iz vrućeg pijeska, a pijesak opet ostane sam, prisjećajući se kapi kao mita ili potpuno zaboravljajući osjećaj njegove hladnoće. Kad dođe veliki val, pijesak

postaje mokar. A onda mokri pijesak počinje vjerovati da je odabran i da pripada oceanu. To se može usporediti s osobama iz religije. Čini se da su blizu Boga, ali ostaju pijesak - čvrsti i materijalni.

Kada čovjek počne duhovno sazrijevati, on, slikovito rečeno, pada u ocean. Život tog zrnca pijeska prolazi dok tone kroz vodene dubine do dna. I ovdje ima priliku. Ako u njemu prevlada više materijalno, slegne se na dno i postaje mokar pijesak. I opet treba dugo čekati da bude izbačen na obalu života kako bi došao do spasonosne površine oceana. Ali ako u njemu ima više duhovnosti i on se konačno odluči za to, tada će se zrno pijeska otopiti u vodi na kemijske elemente, odnosno pretvorit će se u kap oceana - dio velike cjeline koju drži gravitacija Ljubavi. A ako se pijesak pod suncem uspije zagrijati, voda se može pretvoriti u paru. Pojednostavljeno, kap se lako može transformirati u nešto sasvim drugo i istraživati druge svjetove u svom slobodnom letu. - Nakon stanke, dodao je Sensei, - Dakle, čovjek se zapravo sastoji od suhog - materijalnog i mokrog - duhovnog. A drugog je u njemu znatno više. Stoga su šanse za spajanje s oceanom znatno veće.

Nakon svega što je Sensei rekao zavlada je tišina. Očito je svatko zaronio u svoj unutarnji svijet misli o vječnom, o "bolnom". Škorpion je prvi prekinuo šutnju. Pod dojmom je zamišljeno rekao:

- Da, konačni izbor... Taj izbor me prati cijeli život. Ali čudan izbor. Kao da netko stvara sve uvjete upravo za smjer manjeg otpora i tovari ozbiljne probleme ako ideš u smjeru većeg otpora.

- Taj "netko" si ti sam, ono što dominira u tvojoj glavi i postojano vlada na podsvjesnoj razini. A podsvijest je, naravno, moćna, ali glupa sila. Ona ne razumije što je "dobra", a što "loša" misao. Za nju je svaka misao nalog koji se mora izvršiti. Ono o čemu čovjek češće razmišlja, to i dobije u životu. A tvoji labirinti okolnosti, koji stvaraju sve uvjete za smjer manjeg otpora, nisu ništa drugo nego tvoj osobni podsvjesni izbor.

- Ali... na Otoku su nas mnogočemu učili, a posebno kontroli nad mislima.

- Kontrola i kontrola nisu isto. Jedna je stvar naučiti kontrolirati svoje emocije, usmjeriti svoje misli ka cilju i suzbiti strah. A sva ta obuka je kako bi se od čovjeka napravio super-borbeni stroj, super-oružje. Koliko mi je poznato, baš u vašoj specijalnoj jedinici aktivno je korišteno zombiranje, "čišćenje" na podsvjesnoj razini. A sasvim

druga stvar je kontrola misli radi otkrivanja duhovnog principa u čovjeku, radi razvoja duše.

- Da, zombiranje je užasna stvar, - rekao je otac Ivan razmišljajući o nečemu svom.

- Šta, kod vas toga nije bilo? - upitao je Škorpion s podsmijehom. - Vi ste univerzalci. Teoretski biste trebali imati toga najviše.

- Od toga su nam mozgovi i bili preopterećeni, - primijetio je Vano u polušali.

- Sve je mnogo jednostavnije, - mirno je odgovorio Sensei. - Naš mentor je bio potpuno drugačiji čovjek što se tiče unutarnjeg svijeta, a ne kao vaš. Otuda i posljedice koje su uslijedile, skrivene od dobre polovice zapovjednika na "Otoku".

- Da, bio je svjetski čovjek, - kimnu Vano. - Pitam se gdje je sada?

- Negdje u Moskvi, - slegnu ramenima Sensei. - Stari je postao prilično sijed.

- Dakle, vama se posrećilo. A ja sam vjerojatno već potpuno beznadan, - gorko je izgovorio Škorpion smiješeći se. - Ostaje samo jedno - opaliti metak u čelo...

- ...i u svakom pogledu biti poražen od svoje životinjske prirode! - završio je Sensei. - Gluposti! Čovjek treba živjeti onoliko koliko mu je dodijeljeno. Ako si živ, ako shvaćaš svoj problem i pričaš o njemu, onda nije sve tako crno. Ako ti je Bog dao priliku da ŽIVIŠ, onda još uvijek imaš ŠANSU popraviti se duhovno i postati puno bolji! Zato se drži te ŠANSE i ne dopusti da životinjska priroda tobom upravlja preko prljavih misli.

- Što je s hipnozom?

- Uglavnom, ako je čovjek duhovno razvijen i duhovna suština u njemu dominira nad materijalnom, nije podložan ni sugestiji ni hipnozi. Čak i više od toga, može ga čak malo i iznervirati, jer pri pokušaju sugestije materijalna suština nastoji poslušati, a duhovna... pa, blago rečeno, ne mari za to. Svijest ostaje jasna. I u principu, jednostavno ne percipira takvo kodiranje, bilo da se radi o sugestiji, hipnozi, dvadeset petom kadru, neurolingvističkom programiranju ili nečemu stotom.

- Kako onda popraviti svoj tavan ako već ima puno rupa? - upitao je Škorpion sa smiješkom.

- Jednostavno. Uzmeš alat i radiš. U svijetu ih se, hvala Bogu, sačuvalo dovoljno ne samo za popravak tavana, nego i za izgradnju veličanstvenog hrama za dušu. Uzmimo, na primjer, najčešće alate - meditaciju ili molitvu. U biti su slične, jer isključuju životinjsku prirodu. Ali dok radiš s ovim alatima, imaj na umu jednu bitnu stvar. Mnoge religije i sekte, prakticirajući, na primjer, molitvu, zahvaljuju Bogu, ali sa zahtjevom za nečim dobrim za sebe u materijalnom smislu. To je varka životinjske prirode. Stoga, ako u molitvi dominira materijalni interes, onda se stimulira životinjska priroda, a ne duhovna.

Otac Ivan je na trenutak razmislio, a zatim upitao:

- Hoćeš reći da se moleći Boga na taj način ljudi zapravo mole đavlu?

- Može se i tako reći, - odgovorio je Sensei.

- Ali sam Krist je dao ljudima molitvu: "Oče naš koji jesi na nebesima! Sveti se ime Tvoje, dođi Kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja, kako na Nebu tako i na zemlji. Kruh naš svagdanji daj nam danas; i otpusti nama dugove naše, kao što i mi otpuštamo dužnicima našim; i ne uvedi nas u napast, nego izbavi nas od Zla". Dakle, u tekstu se također govori i o kruhu...

- To je definitivno moćna molitva. Što se tiče kruha, ne zaboravi na dvostruko značenje Kristovih riječi - za mnoštvo i za one koji ga razumiju. Upravo za potonje kruh ima značenje duhovne hrane.

- Zanimljivo. A zdravije, ako moliš za njega, na što se odnosi: na materiju ili duh? - sa znatiželjom upita Škorpion.

- Uzroci bolesti kriju se baš na duhovnoj razini upravljanja tom materijom.

- Između ostalog, za župljane naše crkve dopušteno je od Gospodina moliti kako duhovna tako i materijalna blaga. Jer je rečeno: "Molite i dat će vam se, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se. Jer tko god moli, prima; koji traži, nalazi i tko kuca, otvorit će mu se".

- Savršeno točno. Jednostavno rečeno, u što vjerujete, to i dobijete. To je ista zapovijed podsvijesti o kojoj smo već govorili. No, jedno je kada čovjek vjeruje u Boga radi svojega duhovnog rasta, a sasvim nešto drugo je "vjerovati u Boga" radi svoje materijalne dobiti. Pogotovo kada čovjek sa svojom ograničenom sviješću zahtijeva od Boga da dokaže svoje postojanje. Ljudi često mole: "Gospodine, ako postojiš, daj mi (auto, stan i tako dalje) i ja ću povjerovati u Tebe".

Ako je Bog dao, zahtijevaju sve više i više. Zašto? Zato što je materijalna priroda nezasićena. Čovjek, kao i svinja, koliko god mu dali, sve će "pojести". Tko si ti da ti Bog dokazuje svoje postojanje?! Ti si došao na ovaj svijet da dokažeš Bogu da si Čovjek, a ne životinja. A ako pojedinac svojom ograničenom svijješću traži dokaz da Bog postoji, neka se pogleda u ogledalo! I ako se slaže s time da je nastao od majmuna, onda je majmun. Zašto bi majmun molio Boga? On treba tražiti banane...

Otac Ivan se nasmijao.

- Dobro zboriš!

- Ako čovjek čeka i misli da mu je netko nešto dužan i da će mu netko nešto učiniti, onda je to znak da razmišljati treba on i činiti treba on. Svaki čovjek ima svoj Armagedon, čak i onaj koji, prema mišljenju ljudi oko njega, živi dobro i sretno. Ali zapravo nitko ne zna što se događa u čovjeku. A baš njegov unutarnji svijet i jest ono najvažnije, radi čega mu je, najvećim dijelom, i dan život, da bi čovjek kroz unutarnji svijet, ignorirajući sve materijalne prepreke životinjske prirode, došao do Boga kao zrelo duhovno stvorenje. Ali većina ljudi uopće ne primjećuje svoj osobni Armagedon. Čekaju onaj opći. Zapravo, ni ne čekaju. Toliko se o tome pričalo, toliko puta se zaplašivalo različitim datumima, da se jednostavno već pitaju hoće li konačno do njega doći ili ne.

- Točno tako, - nasmijao se Škorpion. - Kraj svijeta ima najviše sponzora.

- Upravo tako, - potvrdio je Sensei sa smiješkom. - Čak i ako dođe apokalipsa, pa šta? Imat će priliku za petnaest sekundi shvatiti: "Da, evo, došao je". I šta sad? A apokalipsa je, u biti, isto iluzija, kao i sve ostalo na ovom svijetu. Svijet će se srušiti, pijesak će umrijeti, kamenje će doći na njegovo mjesto. Ali ocean će ostati isti kakav je i bio.

- Hm, ljudi čekaju opći Armagedon, jer će tada Bog nagraditi svakoga po zaslugama, pravednike i grešnike, - odgovorio je otac Ivan.

- Bog već za života svakom čovjeku daje ono što zaslužuje. Štoviše, On ne samo da pojedinca ostavlja sa zasluženim rezultatom, već pruža i mnoge prilike da ga poboljša, da razvije svoju duhovnu suštinu. Ali mnogi, zbog premoći materijalnog interesa u mislima, to ni ne primjećuju. Viču iz sveg glasa: "Zašto je *meni* Bog dao takav život?" Kao, susjed je još gori od mene, a toliko bogatiji. Takve ljude

privlače sekte, gdje obećavaju "raj u tijelu za pravednike" nakon Armagedona. I čovjek sa zadovoljstvom sluša te gluposti, vjeruje tim ljudima i jedva čeka taj Armagedon, jer ta misao potajno zaslađuje njegovu mržnju, crnu zavist, njegov ponos, što će on, tako "pravedan", biti spašen, a njegov susjed - "grešnik nad grešnicima" - propasti u ognjenoj Geheni zajedno sa svojim bogatstvom. Da, sve su to gluposti! Lukavi i pametni ljudi sve savršeno razumiju i bogate se na toj životinjskoj potrebi stanovništva. Čovjeka može spasiti samo njegova unutarnja Ljubav. Jer on ne može dati Bogu ništa osim svoje Ljubavi... A opći Armagedon od osobnog se razlikuje samo po raznolikosti prilika i nekim specifičnim detaljima o ljudskim dušama nakon biološke smrti njihovih ljuski-tijela. I to je to.

- U smislu? - Škorpion nije razumio.

- Pa, ako je čovjek potpuno vezan za materijalno, potpuno je uništen nakon smrti, raspada se u ništa u smislu energija. A ako čovjek njeguje svoju duhovnu suštinu, on nastavlja postojati nakon smrti kao individua, neovisno od materije.

Otac Ivan se nacerio i kazao:

- Govoriš to kao da si bio u čekaonici Božjoj na sjednici Anđela-Arhandela. Razumijem da svatko tumači Bibliju na svoj način, ali ne u istoj mjeri.

- Kakve veze ima Biblija? Postoje izvori puno stariji i pouzdaniji, pohranjeni u Šambali, na temelju podataka iz kojih su ljudi i stvorili razne drevne religije, a kasnije, iz njihovih izvoda, i sam tekst Biblije. Pružali su jedno te isto znanje, i to ne samo o prošlosti, već i o dalekoj budućnosti, pa tako i o našem vremenu.

- Vrlo zanimljivo. Na primjer? - upitao je Vano.

- Uvijek. Na primjer, u biblioteci Šambale, u asirskom odjelu 7. stoljeća prije Krista, u dijelu biblioteke Asurbanipala pohranjene su prilično zanimljive klinaste ploče sumerske civilizacije koje govore o vremenu kada su Sumerani došli sa svojom kulturom na zemlje južnog međurječja Eufrata i Tigrisa.

- Nisam razumio, u čijem odjelu biblioteke? - upitao je Škorpion.

- Asurbanipala.

- Tko je to?

- Kralj Asirije, ako te zanima, od 669. do 633. pr.Kr. Imao je i nevjerojatnu prijestolnicu s tako melodičnim imenom: Niniva. Čuo?
- rekao je Sensei sa smiješkom.

- Šališ se? Škorpion se nasmijao. - Nemam pojma ni gdje je bila ta Asirija na kugli zemaljskoj, a pričaš mi o Ninivi.

Momci su se tiho nasmijali.

- Ništa, - odgovorio je Sensei. - Sada ćemo oporaviti praznine u datotekama. Znaš gdje je Irak? - Ovaj kimnu. - Eto, a Niniva se nalazila na njegovim današnjim brdima Kujundžik i Tel-Nebi-Yunus, sve dok je 612. godine prije Krista nisu uništile trupe Babilonaca i Medijaca.

Škorpion je duboko udahnuo i odgovorio:

- Ajmo bolje pričat o pločicama.

Momci se opet nasmijaše.

- O pločicama, pa o pločicama, - rekao je Sensei dobrodušno. - Dakle, ove klinaste ploče sadrže vrlo nekonvencionalno tekstualno predviđanje o dalekoj budućnosti u obliku etiološkog mita. Općenito, Sumerani su voljeli dobiveno znanje odijevati u formu prologa, pjesama, etioloških mitova, dijaloga-sporova o prednostima. Bili su zadovoljni takvim "žanrom", jer su na taj način ljudi lakše percipirali znanje, a njihovo se prenošenje s koljena na koljeno, čak i u usmenom obliku, odvijalo bez većih gubitaka u tekstu. Dakle, ako preskočite početak, koji govori kako su Anunnaki ispričali ovu priču o budućno...

- A tko je to? - opet upita Škorpion.

- "Ljudi s neba". "An" se sa sumerskog prevodi kao "nebo"... Općenito, ako to preskočimo, onda sljedeći prijevod teksta s klinastih glinenih ploča glasi ovako: "U tim vječnim danima, kada je ime čovjekovo nastalo, na Planini Neba i Zemlje skupilo se sedam velikih bogova: An, Utu, Enki, Enlil, Nanna, Inanna, Iškur. Gledajući u čarobni kotač kretanja Svijeta, dugo su razgovarali, dodjeljujući Sudbine ljudima. Mnogo rečenog bijaše u suglasju. Ali bogovi su se prepirali na raskrižju kretanja riba i vodenjaka, videći djela ljudi, koja se čine u vlasti zmaja Mušhuša. Bogovi se nisu tako žestoko prepirali s kotača Vremena Alt-Landa, pa čak ni s prošlih dana velike vode. Što je bog Enlil, gospodar vjetera, zraka i života, više bio ogorčen, to su se opasniji vrtlozi za ljude uvijali u kotaču kretanja Svijeta, otvarajući darove podzemnog carstva i

oslobađajući demone bolesti - Azage. Što je Iškur bio bjesniji, to su se munje češće odražavale na raskrižju, a zmajevi s vatrenim repovima izletjeli su iz tame. S njima se sporio Enki, koji je stvorio čovjeka, gospodara Abzua (Svjetskog oceana), a u odrazu vremena vode su se dizale potapajući obale. Štite Enki i Inanna - božica plodnosti, ljubavi, rata, razaranja i svađe, svojim strijelama pokazujući na Zemlju, i tamo je zemlja zadrhtala i bljesnula je vatra zmaja Mušhuša. Čak se i lunarno božanstvo Nanna mijenjalo u licu, težilo mislima. Samo se An, otac bogova, držao smireno gledajući Utua, boga pravde, pročišćenja i istine, Sudca ljudi, čuvara solarnog božanstva, davatelja proročanstava. Utu je šutke ustao u svom blistavom sjaju i zaklonio odraz bijesa njihovih svemira zrakama iza svojih leđa iz očiju. U trenutku je sve utihnulo u čarobnom krugu svemira. An se nasmiješio otvorivši dlan. Blistava svjetlost probijala je prostor. Bogovi su se odmah pomirili, oživljavajući slavne Jane, dajući im snagu da poraze zmaja Mušhuša. Raskrižje je zasjalo novom svjetlošću, ugodivši očima bogova. Svijet ljudi se promijenio".

- Dobro, i? - nestrpljivo je upitao Škorpion. - Šta to znači?

- Da, - slegnuo je ramenima Sensei, - ništa posebno, osim što je "raskrižje kretanja riba i vodenjaka" općenito smjena ere Riba i Vodenjaka, koja će započeti tek za nekih desetak godina.

Prijatelji su iznenađeno pogledali Senseja.

- A ti "Jani" - tko su oni? - ponovno je upitao Škorpion.

- Zaboravko! - javio se Vano. - To smo mi, Slaveni.

- U redu, - rekao je Škorpion zapanjeno. - I šta, jesu li ti pripovjedači znali u svoje vrijeme šta će se sada događati?

- Tko? Stari Sumerani - pripovjedači? Sensei se nasmijao. - Dapače, pouzdani povjesničari. No, pripovjedači su se pojavili mnogo kasnije, s razvojem civilizacije i jačanjem moći religije. Eto gdje su pripovjedači, pripovjedači svih pripovjedača! Šta sve nisu izrekli skrivajući temelj znanja pod ljuskom svoje moći nad ljudima. Do današnjih dana drugarski oblizuju tekstove, mijenjaju imena glavnih likova i kao na čaršiji iz sveg glasa viču da se istina prodaje samo kod njih. Da, koliko se može trgovati Božjim imenom! - razljutio se u srcu Sensei. - Znanje je dano preko Velikih za sve ljude, a ne da ih po vlastitom nahođenju skriva i preobražava bijedna gomila egoista s hipertrofiranom megalomanijom. Budale! Svijet će ionako znati u pravo vrijeme ono što mora znati.

- Ne, pa nisu u svim religijama egoisti, - prigovorio je otac Ivan.
- Nisu svi. Ali devedeset posto službenika religije prodaje "opijum" za narod.
- Točno! - naceri se Škorpion i, okrenuvši se ocu Ivanu, sa smiješkom reče: - Sveti oče, o, sveti oče, pošto je opijum za narod?
- Za tebe, sine moj, s popustom - uzvratio je i, nakon stanke, dodao:
- Plus pedeset posto...

U tišini okolne prirode čuo se prigušeni smijeh. Nakon niza redovitih šala i prijateljskih međusobnih "ljubaznosti", razgovor je opet prešao u tijek vječnog rasuđivanja.

- Još uvijek ne razumijem, - rekao je Škorpion, - kako su stari Sumerani mogli znati za naše vrijeme? Dobro, priznajem da je moguće proračunati opcije za blisku budućnost. Ali govoriti o tome što će se dogoditi nakon tisućljeća? Ja se ne bih usudio.

- Ne razbijaj glavu oko sitnica, - rekao je Sensei s ironijom. - Nisu samo stari Sumerani znali što će se dogoditi. Gotovo u koje god vrijeme pokazao prstom, posvuda ima dosta predviđanja o našem veselom vremenu.

- Ajde, ajde, pokaži prstom negdje drugdje, - zamolio je Vano s humorom.

- Nema problema, - odgovorio je Sensei na isti način. - Molim, evo, uzet ću drugi odjel knjižnice Šambale - onaj egipatski, na primjer, druge polovice prvog tisućljeća pr.Kr. Odsjek Aleksandrijske knjižnice...

- Da to nije ona što je izgorila? - pohvalio se Škorpion svojim znanjem.

- Da. Dio je izgorio 47. godine prije Krista, - reče Sensei zamišljeno, prisjećajući se točno tih događaja. - Hvala Bogu, Mežani su brzo reagirali na tu sljedeću ljudsku glupost u Aleksandriji. Tako je spašeno ono najvrjednije.

- Mežani? - čudio se Škorpion.

- Da, nije važno... Dakle, u tom odjelu nalazi se prilično rijetka knjiga proročanstava, napisana rukom Zaratustre.

- Zaratustra? To je Zoroaster, zar ne? - upitao je otac Ivan.

- Upravo tako. Bio je dobar čovjek, veliki prijatelj Rigdena Djappa.

- Čitao sam o Zoroasteru u istočnjačkim legendama, - slegnuo je ramenima Vano. - Ali nije činjenica da se radi o stvarnoj osobi.

- Tko, Zaratustra? - iznenadio se Sensei. - Samo što je itekako stvarna osoba. Živio je u Baktriji pod kraljem Vištaspom...

- Da, znam, pročitao sam. U mladosti se povukao na visoku planinu, gdje mu je neki poganski bog otkrio novo učenje.

- Novo? - Sensei se nasmijao. - Da, pročitao si, ali nisi shvatio suštinu. Znaš li, na primjer, što je "visoka planina" ili tko se krije iza imena, kako ti to kažeš, "poganskog boga", koji uopće nije bio takav?

- Tko? - nestrpljivo je upitao Škorpion.

- Ahura Mazda jedno je od brojnih imena Rigdena Djappa. Zaratustra ga je tako nazvao.

- Kako, kako? Mazda? - ponovno je upitao Škorpion i u šali dodao:
- Ma šta kažeš! Sada je jasno od koga su kapitalisti maznuli ime svog automobila. Da, mudrijaši!

Opet smijeh.

- Kapitalisti nemaju ništa s tim, - objasnio je Sensei. - Ahura Mazda, da znaš, u prijevodu s drevnog perzijskog znači "Gospodar mudrosti", ili "Gospodar Sveznajući". Kasnije je ime Ahura Mazda u grčkoj verziji već zvučalo kao Ormuzd, Oromaz. Zaratustra je u svojim propovijedima ukazao na Ahura Mazdu kao na dobro načelo, utemeljeno na Duhu Vatre i istinskog poretka - Arta, vlasnika utjecajne riječi; Mudroga, okruženog mnoštvom dobrih, koji zajedno s njim čine božansku sedmoricu "Ameša Spenta".

- Šta reče? - Škorpion nije razumio.

- Pa "Besmrtno utječući", "Darivajući", mnogo kasnije u prijevodu su ih počeli nazivati "Svecima".

- Opet sedmorka "besmrtno utječućih", - rekao je Škorpion. - Kod Sumerana, sad i kod ovog lika.

- A šta si mislio? Znanje je isto, samo je dano u različito vrijeme različitim ljudima. Usput, - Sensei je okrenuo glavu prema Vanou,
- Zaratustra je gospodara zla nazvao imenom "Druja", što u prijevodu znači "Laž". Kasnije je naziv "Druja" u židovskom prijenosu zvučao kao "Ašmadai", a već na starogrčkom - "Asmodej". Dakle, mnogo je stvari posuđeno od Perzijanaca.

- Pa šta onda? Čitao sam tu "Avestu". Da, bavi se pitanjima demonologije, eshatologije, zagrobnog života, kraja svijeta i Uskrsnuća, Sudnjeg dana i tako dalje. Da, ima odjeka sretnog vijeka, molitvenih tekstova. Ali cijeli njegov religiozni svjetonazor je tako apstraktan! Između ostalog, općenito je pozvan da oružjem brani propovijedanje širenja zoroastrizma. To se očito ne uklapa ni u kakva vrata dobrote!

- Hm, u "Avesti"?! Sensei se nasmijao. - A bi li, barem iz pristojnosti, u povijesnim izvorima pročitao barem ono što je danas poznato, kako je ta "Avesta" napisana i nastala u obliku u kojem je došla do naših vremena? Ista priča kao s "Kuranom" i "Biblijom". Isti stil korištenja Znanja za stvaranje religijske strukture.

Rukom Zaratustre napisana je samo jedna knjiga, knjiga "Mudrosti", koja je umalo izgorjela u požaru u Aleksandrijskoj knjižnici. Očito je nekome bilo vrlo isplativo uništiti tragove daleke prošlosti. Osim toga, najbliži Zaratustrini učenici, koje je poslao u svijet da prilagode znanje o znanosti Šambale za laike, napisali su sedam knjiga. Kasnije su ti zapisi tijekom prepisivanja više puta iskrivljeni, zamijenjeni različitim pogledima moćnih svećenika, koji su ih na kraju pretvorili u religiju. No, unatoč tako značajnoj materijalizaciji teksta, Zaratustrine ideje imale su značajan utjecaj na kršćanstvo, islam i još uvijek uzburkavaju umove ljudi koji su u potrazi za Bogom. Zašto? Jer su u njima ostala zrna. A Zaratustra je cijelo polje rasutih klasova. Sve je propovijedao vrlo jednostavno i jasno, baš kako mu je objasnio Rigden Djappo.

- Ne, i sam sam se zainteresirao, što mu je rekao da se čovjek prosvijetlio?! - sa znatizeljom upita Škorpion.

- Isto što i svima. Na primjer, da u biti nema pozitivnih ili negativnih vrhovnih božanstava. Svi su oni sinovi "Beskrajnog vremena", kako je Zaratustra napisao u svojoj knjizi - boga Ervana...

- Vau, zvuči baš kao Nirvana, - Škorpion je iznenadio samog sebe.

- Baš o tome pričamo! A čovjek nije igračka u rukama viših sila, već osobnost sa slobodom izbora, sposobna utjecati ne samo na trijumf svjetske pravde, već i na rast vlastite duhovne besmrtno individue. I tako dalje... A što se tiče predviđanja našeg vremena, u Zaratustrinoj knjizi nalaze se prilično zanimljiva proročanstva. Istina, tekst je sastavljen u obliku stiha na staroperzijskom. Stoga će u ruskom prijevodu njegov zvuk, koji ima svoj poseban metrički tonalitet u staroperzijskom, biti nešto drugačiji. - Sensei je pogledao

zbunjena lica svojih prijatelja i odmah se ispravio: - Pa, u principu, za vas to nije važno. Glavni je smisao.

Neko je vrijeme razmišljao, očito se prisjećajući teksta, a onda rekao:

- Počinje ovako:

"O, dobri, najbolji prijatelju, Ahura Mazda!

Pitam te, reci mi istinu.

Ti znaš sve:

O ostvarenim namjerama

Kako deva tako i ljudi;

O stvarima koje su samo zamišljene,

O riječima koje još nisu izgovorene

O mislima koje još nismo pronašli

Silu svoju jasnu.

Reci mi usmeno

Riječ mudrosti o tome

Što dolazi u svijetu

Za tisuću, tisuću godina".

Tada je Ahura Mazda rekao

Jako istinitu riječ

"Govorim istinu, izričem istinu.

Za tisuću, tisuću godina i još pola

Dvonožni ljudi će se razmnožavati na zemlji

I njihov će broj biti dvanaest

Tri puta po tisuću.

Svi se skupljaju u dogovoreno vrijeme,

Ranije mnogo puta rođeni.

Pred očima će im se pojaviti četiri staze.

Tri od njih su lažne - podanici Druždovi,

*Tamo, u jami mraka deve se guraju.
Četvrti put Arte - put Duha i Istine,
Njen put vodi kroz ponor.
Slavni, hrabri ljudi će se proslaviti,
Vidjevši taj put koji vodi do spasenja.
Sreća će se dati ljudima.
A uskoro i za hrabrost i istinu
Čeka ih nagrada - bogatstvo Duše
I moć stvari.
Svijet će se podijeliti na dva dijela.
Zlonamjerni će ostati iza s devama,
Sluge Družda.
Priroda će ih u prah razasuti
Najveći dio. Oni su kraj kraja.
Dobronamjerni će marširati sa slavnim,
Nakon što su izbor učinili u mislima, riječima i djelima.
Njihov kraj tek je - Početak...
...Trebam li slabića,
Čovjeka čija je riječ prah i laž?
Svemogućega u Duhu, dobroga želim,
Koji dobro svijetu čini.
Neka konačno pukne
Artina snaga će pomoći.
Mudar je onaj koji stoji na granici svjetova
Sluša riječ Ahure.
Izbor je dan. Svatko će sam odabrati
Svoju sudbu zlu ili sudbu dobru,
A uz dobro i slobodu".*

Rekao sam u odgovoru:

"Ti si pronicljiv, Mudri prijatelju,

Neka se spuste tvoje blagodati, dostojne nas,

Neka se Ahurina volja ostvari!"

- Uu, dobri stihici! - Škorpion je bio iznenađen.

- Šta si mislio?! Istok je delikatan, Serjoga, - rekao je Sensei sa smiješkom.

- Da, - rekao je otac Ivan sanjivo, oslanjajući se na tlo. - Istok je kolijevka ljudske civilizacije. Nije ni čudo što imaju takva proročanstva.

- Takvih proročanstava ima posvuda, - rekao je Sensei gledajući na sat. - I ne samo na istoku, nego i na zapadu, i na sjeveru, i na jugu.

- Šta, čak i u Africi i Americi?! Škorpion se nasmijao. - A kome bi tamo proricali? Papuancima, ili kome, svim crvenokožnim Indijancima?

- Hajde, bljedoliki, reci istinu ovom Lažljivom Uhu. Ubio je mene, velikog boga Oka-Uha-Nosa svojim jezikom! - oponašajući likove iz filmova o Indijancima rekao je Vano.

- Pokoravam se, o veliki zaštitniče oftalmologa-otolaringologa!

Momci su se nasmijali. A Vano je nastavio, škiljeći u Škorpiona:

- Ne, ipak drug Winnetou govori istinu: čovjeku treba dvije godine da nauči govoriti, a šezdeset godina da nauči držati jezik za zubima.

- Ma daj, - rekao je Škorpion sa smiješkom. - Samo racionalno koristim vrijeme, obnavljam svoje datoteke. A ti, brate Zuboskale, kasnije ćeš mi zahvaljivati što nam je brat Šutko danas izrekao toliko tajni.

- Zuboskal?! Jesi čuo, jesi čuo kako me nazvao po ocu?! - ironično se uznemirio Vano i u šali zaprijetio: - Dobro, dobro, Lažljivo Uho, zapamtiti ću te!

- Raduj se što ti se obraća po ocu, - rekao je Sensei smijući se. - Jer da je po materi...

Tri neprimjetne izbočine lagano su zatresle od tihog smijeha.

- Dobro, ljudi, - rekao je Vano. - Već imam suze u očima.

- Baš, - potvrdio je Škorpion i okrenuo se Senseju, - Ne, ozbiljno. Šta, starim Amerikancima je također bila poznata daleka budućnost?

- Naravno. Samo što tada nije bilo Amerikanaca, - odgovorio je Sensei sa smiješkom. - A onim narodima koji su naseljavali Mezoameriku - da. I danas su neki od njih poznati - to su Olmeci, Tolteci, Asteci, Maje... Evo, barem su Maje civilizacija kojoj se danas divi pola svijeta. Svojedobno su po svojoj kulturi, društvenom uređenju, matematičkom, astronomskom znanju ostavili Europljane daleko iza sebe. Da ljudi nisu bili toliko egoistični, onda bi zahvaljujući barem znanju Maja, koji su gomilali i brižljivo pohranjivali podatke svojih dalekih predaka, čovječanstvo već napravilo golem iskorak u svom razvoju, a ne ovaj bijedni tehnogeni ispljuvak današnje civilizacije kojim se ona tako ponosi. Ljudi još uvijek ne znaju za što su zapravo sposobni!

- Dobro, i gdje su sad ta znanja? - upita Škorpion.

- Gdje? Veći dio uništili su sljedbenici Katoličke crkve u 16. stoljeću kao herezu. Nešto su vrijednoga Sokrovenici uspjeli spasiti od te još jedne ljudske gluposti, i to je ostalo za buduće potomke.

- To smo mi, zar ne?

- Ne znam, ne znam, - slegnuo je ramenima Sensei. - Možda za vas, možda ne... - I brzo dodao: - Vrijeme će pokazati. Kako se pokažemo, tako ćemo i primiti. Znači, u knjižnici postoji drevna knjiga Maja, čije ime prevedeno na ruski zvuči kao "Proricanje Ptičjeg čovjeka". Evo jedan odlomak: "Kad majka (Zemlja) uzdahne i okrene se u stranu, vremena će donijeti iskušenja i ubrzati svoj trk. Pomiješat će se kraj s krajem, kraj s početkom. Šest od trinaest bogova iznenada ispušta svoje žezlo. Ah Kin (Sunce) bit će ljut kao nikada prije, agresivniji nego ikad, brisati pamćenje ljudi..." Usput, prema njihovim datumima, ovaj događaj pada na 2003.-2005., i općenito, njihov kalendar računanja vremena predviđen je do određenog datuma - do 21.12.2012.

- A onda, čao đaci ili..? - upitao je Škorpion.

- Možda čao, možda ne. To će jednostavno biti vrijeme Odabira, o kojem ovisi ostatak budućnosti čovječanstva.

- Da, ako je to vrijeme Odabira, ni ja se na mjestu Maja ne bih usudio dalje opisivati događaje, - primijetio je otac Ivan s gorkim osmijehom.

- Hm, zanimljivo, ima i detalja o događajima koji prethode ovom datumu, posebice o sjevernim zemljama, odnosno Sjevernoj Americi: "...Bog Iščekel Ok će se nastaniti u toj zemlji, ljudi će postati njegovi robovi". Ili možete prevesti kao - prisilni obožavatelji. Općenito, Iščekel Ok je vrlo krvoločan bog, koji zahtijeva stalne žrtve, - objasnio je Sensei. - Pa onda piše: "Kad glupi sin zauzme mjesto oca, dvije ptice će uništiti termitnjake. U dom će ući strah i nered. Vatra će uništiti tisuće ljudskih gnijezda... Nebo će se otvoriti, pobjesniti, vode će ustati protiv zemlje u kojoj se Iščekel Ok nastani. Mudar je onaj tko čuje riječ Ptičjeg čovjeka, koji je doletio do vrata promjene".

- A što to znači? Hitler kaputt? - reče Škorpion u šali.

Sensei je slegnuo ramenima.

- Živi bili pa vidjeli.

- Da... Pitam se govori li išta o našim krajevima...

- O našim zemljama dosta govore Kelti ili, kako su ih Rimljani zvali, Gali. Tu su bili Mudraci! Pravi Sokrovenici. Jako dugo su blisko surađivali sa Šambalom. Usput, drevni druidi su također nazivali Rigdena Jappoa na svoj način - uglavnom Dagda (dobri bog) ili Ruad Rofessa, što u prijevodu znači "Crvenilo savršene znanosti". Rezultat te suradnje bio je očigledan. Druidi su stvorili gotovo idealno društvo za to davno vrijeme. Zatim su se, naravno, našli "glasnici", koji su zaprljali i njihova Učenja, stvorili od Istine Laž. Ali prvi druidi bili su doista nevjerojatni pojedinci.

Najzanimljivije je da drevni Druidi zapravo nisu ništa napisali, iako su odlično vladali pismom, znanjima o astronomiji, astrologiji, matematici, pa čak i fizici, iako su potonju znanost nazivali drugačije i koristili je za proučavanje čovjekove suštine.

- Čekaj, to znači da oni koji su imali znanje nisu zapisali to što su znali? - Otac Ivan je bio iznenađen. - A šta je s nasljeđem za iduće generacije?

- Dakle, u tome i jest stvar. Žive prenoseći znanje s koljena na koljeno, vjerujući da u svakoj generaciji, u svakom učeniku to znanje stječe novo rođenje. Razumiješ?! Znači, nije glupo ubačeno kao nekakav nepromjenjivi oblik koji se mora slijediti ovako, a ne drugačije. Stalno se pomlađuje i ažurira. Uostalom, ljudi imaju različite percepcije, pa znanje može preuzimati različite oblike, iako bit sadržaja ostaje ista. Inače, toga su se pridržavali i Buda, i Isus,

i Muhamed, dajući znanje u usmenoj formi, radeći na izravnom kontaktu s čovjekom. Tko je u to doba bio pismen da pročita potrebna znanja? Svećenici religija koji su žive Velikane smatrali svojim najopasnijim "konkurentima"?

Dakle, Druidi su u to vrijeme bili u pravu kad se radi o pismenosti. Sve što su napisali bili su vrlo kratki tekstovi na pločama u obliku glavnih semantičkih čvorova. Dakle, šalabahter za slučaj kvara u memoriji. Imaju i prilično zanimljivo proročanstvo. Ako dešifriramo te "čvorove" na pločama iz serije proročanstava "Kolo vremena", onda će tekst-legenda o našoj zemlji biti otprilike sljedeća: "U vrijeme kaosa kotači zbrke vremena, prirode i čovjeka... u sobu najmlađe slavne kćeri Borisfenove, na počasno mjesto sjest će dvaput kažnjena, jednom rukom naslonjena na križ, drugom na mjesec... Slavne sestre Borisfenove će se okupiti za jednim stolom... i otjerati Despatera, koji se krije u sjenama uglova, maltretira ih skrivenim spletkama... Roditeljska će kuća zasjati u nekadašnjem sjaju i ljepoti".

- Dobro, i..? - čudio se Škorpion.

- Šta? - upita Sensei.

- To s trebama je jasno, ali s muškarcima nešto nije kako treba.

Otac Ivan napravio je komičnu grimasu i burno negodovao:

- Ne, sad ga moram udariti! Borisfen je drevni naziv Dnjepra. Ja... i to sam shvatio.

- A-a-a, rekao je Škorpion podrugljivo. - To je to, mislim da mi je poznato ime... Tako-tako. Znači, Dnjepar. Promislimo sad malo. - Škorpion se na trenutak zamislio. - Točno, starogrčki naziv je Borisfen. Izvori su na Valdajskoj uzvisini u Rusiji. Također teče kroz Bjelorusiju i Ukrajinu. Duljina je dvije tisuće dvjesto i jedan kilometar. Ulijeva se u Dnjeparsko ušće Crnog mora... Uf, to je valjda sve! - Izdahnuo je s olakšanjem. - Moje enciklopedijske datoteke ovdje se naglo završavaju.

Otac Ivan iznenađeno pogleda Škorpiona:

- Nu đavla! Treba upozoriti... poštene ljude... da imaš jezik. Skoro me kap strefila!

Momci su se opet nasmijali.

- Ali stvarno, nešto nisam baš razumio, tko će ono sjesti na počasno mjesto? - upitao je Škorpion.

- Dva puta kažnjen, - reče otac Ivan.

- Pa tamo, na visokim položajima i sad ima ljepotana koliko hoćeš. Koji od njih?

- Ništa, ne boj se, doći će vrijeme; sad pogledajmo emisiju. - rekao je otac Ivan sa smiješkom.

Nakon smijeha prijatelji su nakratko zašutjeli.

- Sensei, reci mi, ako su takve informacije pohranjene u Šambali, zašto se onda Šambala ne bi prikazala i pokazala ljudima te dokaze? - ponovno je upitao Škorpion.

- Koja je svrha? Shvaćaš, pametnom čovjeku u principu ne trebaju nikakvi materijalni dokazi. Dovoljno mu je da pogleda oko sebe i shvati što se događa. A budali i egoistu tisuću puta uperi prstom u najstarija kulturna blaga, pa i da Moravac zaplešeš pred njim, od sveg truda neće biti kruva. Budala i dalje neće razumjeti, a egoist će razmišljati kako na tom znanju zaraditi još novca. Sve počiva na tupom materijalnom razmišljanju, na ovoj kosti. - Sensei se kucnuo po čelu. - Materijalni dokazi su potrebni samo za ljude koji su zaglavili u materijalnom. Ljudima koji su krenuli na Duhovni put dovoljan je nagovještaj, jer će njihova intuicija reći više. A duhovno razvijene osobnosti uopće ne trebaju riječi. Ionako će sve savršeno razumjeti... A što se tiče prikazivanja Šambale, ti jednostavno ne shvaćaš što je to. Zapravo, ako se Šambala prikaže, Zemljina kugla će postati prazna u smislu ljudi.

- Kako to?

- Pa, kako da ti jednostavno objasnim... Sjećaš se, pričao sam o Isusu kad su ga, da tako kažemo, pokušali oživjeti?

- Da.

- Dakle, Isus je, kao Velika Duša, ušao u svoje tijelo gotovo trenutačno, a kakav je trag ostao na platnu... Čovjek koji nije duhovno pripremljen neće moći izdržati manifestaciju Bodhisatvi iz Šambale ako se manifestira u svom pravom obliku, a ne začahuren u materiji od rođenja u svijetu. U pravilu samo čovjek koji je duhovno pripremljen, slobodan od vezanosti za materiju i moralno čist, može podnijeti Njegove visokofrekventne vibracije. Zašto? Zato što čovjek, njegujući u sebi duhovnu prirodu, potpuno mijenja sebe, mijenja se unutarnji svijet, astralni. U njemu dominiraju Ljubav i Dobrota, odnosno mozak mu počinje funkcionirati na

sasvim drugoj frekvenciji. Stoga, za njega kao takvog nema štete pri očitovanju istinske suštine Bodhisatvi.

Nespreman čovjek, čiji mozak radi na uobičajenoj frekvenciji životinjske prirode, sasvim je druga stvar. Njegov živčani sustav to jednostavno ne može podnijeti, jer funkcionira u potpuno drugačijemu valnom režimu. Čovjek će odmah umrijeti od dodira s takvim vibracijama. Ne u smislu tijela; tijelo će ostati, ali će središnji živčani sustav, grubo rečeno, izgorjeti.

Sada zamisli što će se dogoditi ako se Šambala manifestira i otvori ljudima, u kojima većinom dominira životinjska priroda. Preživjet će pojedinci. I šta? Opet Noa, opet arke, opet cijeli projekt ode u vjetar? - gorko je rekao Sensei i odmahnuo rukom. - Nemojmo ni razmišljati o tome.

- Nemojmo, - s odobravanjem je kimnuo Škorpion, ali nije šutio ni pola minute. - Što se tiče sedam bogova... Ranije sam se u knjigama susretao s tim stvarima. Osim naroda koje si spomenuo, to postoji i kod starih Egipćana i Indijaca. Samo neki od njih imaju sedam, drugi imaju osam vrhovnih bogova koji su iznad ljudi. Koliko je meni poznato, izvor informacija je Šambala. Znači da istina mora biti tamo negdje?

- U principu, da. Sedam Bodhisatvi upravlja samom Šambalom. Osmi je Bog, koji vlada svime, uključujući i njih. A to što se sedmero tako često spominje posljedica je njihovih neposrednih aktivnosti. Kada se čovjek duhovno razvije (ili tijekom jednog života, ali češće kroz ponovljene reinkarnacije), tada, naposljetku stane, kako budisti kažu, na posljednju stepenicu prije nego što postane Buda. Slikovito rečeno, završava ovo životno zemaljsko sveučilište i pokušava zaštititi svoju "diplomu", pravo da zakorači na višu stepenicu. A sedmorka Bodija je komisija za ovjeru.

- A Rigden?

- A Rigden je samo njen predsjednik, to je sve. Ako je čovjek zaista dostojan, oslobađaju ga iz ove dimenzije u više sfere, na hijerarhijske stepenice "polubogova". Ako je nedostojan, ostaje za sljedeću reinkarnaciju.

- Hijerarhijske stepenice "polubogova"? To je kao Jakovljeve ljestve u Bibliji, - rekao je otac Ivan.

- Upravo tako. Stoga čovjek, kao zrelo duhovno biće, kako god okreneš, može ići u viši svijet samo kroz jedna "Vrata", kroz jednu

dimenziju - Šambalu, ili kako god je nazivali, koja je s druge strane svojevrsnog raskrižja svjetova.

- A šta je s faktorom vremena? - upita Škorpion.

- Vrijeme je subjektivno i u principu materijalno. Za Šambalu ne postoji ni jučer ni sutra. Uvijek im je danas. Stoga, u svakom trenutku mogu biti gdje žele, čak i u prošlosti, čak i u budućnosti... Dakle, "Vrata raja", kako kažu religije, u biti su ista i nepromijenjena za sve.

- A put do njih?

- Mnogo je puteva do Vrata Božjih na zemlji. Koliko ljudi, toliko stvarnosti, toliko puteva do Boga. Ljudi su u stalnoj potrazi. Pogledajte samo koliko je svijet danas postao dinamičniji, koliko je čovjek intelektualno razvijeniji. Više nije zadovoljan s uskim opsegom ograničenih informacija. Njegova unutarnja potraga zahtijeva značajno proširenje vidika. Zašto? Zato što su ljudi duhovno sazreli zahvaljujući iskustvu prethodnih reinkarnacija. Mnogi su već u završnoj fazi razvoja svoje duše, pa su u intenzivnoj potrazi. Ti su ljudi čak i obilježeni znakom.

- Znakom? - upitao je otac Ivan. - Kakvim?

- Imaju ružičastu mrlju u podnožju lubanje u predjelu prvog i drugog vratnog kralješka, može ići čak i do vlasišta.

Škorpion je s velikim iznenađenjem pogledao Senseja:

- Šta, od rođenja?

- Pa ne. Svatko ima svoj ciklus. Stoga se mrlja može pojaviti u bilo kojem trenutku u životu. To je povezano s vremenom prethodne reinkarnacije.

- Jesi li siguran da je to znak Boga, a ne đavla? - upitao je Vano.

- Siguran, - odgovori Sensei sa smiješkom.

- Dobro, kakve veze imaju Bog ili vrag s tim, - ušao je Škorpion u razgovor, pipajući rukom svoj vrat. - Mora postojati neko objašnjenje na tjelesnoj razini. Možda se čovjek negdje nehotice udario ili tako nešto?

- Da se čovjek udario, nastala bi modrica. A ovo je crvenkasto-ružičasta mrlja. Pojavljuje se zbog posebnog rada epifize mozga. Kod ovih ljudi epifiza je razvijenija nego kod drugih. Možda sami ni ne primjećuju, ali tijekom života stalno očituju vrlo snažnu

intuiciju, Ljubav prema Bogu, želju za znanjem. Njihova duša neprestano traži Boga.

- Da, dobro, - odmahne rukom otac Ivan, - kakve veze ta žlijezda ima s tim? Kakve veze ta materija ima s Dušom i ponovnim rođenjima?

- Izravne, - odgovorio je Sensei. - Recimo da čovjek ima malo "ja", čiji dio povezuje svijest s dušom, i veliko "Ja", koje je sama duša. Malo "ja" je smrtno. Ali njegov dio koji ga povezuje s dušom zadržava informacije o unutarnjim duhovnim postignućima čovjeka kroz veliko "Ja"...

- Čekaj malo, - Škorpion je zaustavio Senseja, - što misliš pod "unutarnjim duhovnim postignućima"? A što je s dobrom i zlom koje čovjek čini u svijetu, da tako kažem, u vanjskom svijetu?

- Što god on stvarao u vanjskom svijetu, svako njegovo djelo reflektira se kroz podsvijest u unutarnjem... Dakle, u sljedećoj reinkarnaciji sve te informacije višestrukog "iskustva" iz prethodnih života, koje se prenose zajedno s velikim "Ja", odnosno dušom, pohranjuju se u jednom od glavnih dijelova novoga malog "ja". Upravo u hologramima epifize, koja je, zapravo, generalni direktor cijelog organizma. A ta mrlja se očituje zbog rada energija epifize. Iako to zapravo nije previše bitno. To ne znači da je čovjek nešto postigao u ovom životu. To samo govori da je čovjek u prošlom životu postigao značajan rezultat u duhovnom razvoju, gotovo je zaslužio da se približi Bogu, da izađe iz kruga reinkarnacija. U ovom životu daje mu se ŠANSA: ili će konačno pobijediti u svom Armagedonu i biti oslobođen, ili izgubiti - i onda počinje sve ispočetka. Jednostavno, ako čovjeka ne vodi njegova materijalna suština, koja je u njemu počela dominirati i odvela njega, prašćića, daleko od oceana, tada on ključa u burnoj potrazi za duhovnom "hranom". Razvijena intuicija daje osjećaj hitne potrebe za traženjem odgovarajućeg znanja. Iako znanja kao takva, ona koja ljudi imaju na umu, ne igraju posebno važnu ulogu u duhovnom razvoju. To je samo nužan gumb za razumijevanje, za jačanje dominante Duše u carstvu vlastite svijesti, za jačanje unutarnje Vjere. Oni ljudi koji su duhovno sazreli s iskustvom prethodnih reinkarnacija, ili koji su jednostavno radili na sebi i lutali od religije do religije, ili ljudi koji su slobodni u percepciji, u pravom trenutku jednostavno su otvorili knjigu i vidjeli istinu ili čuli pravu riječ. I čovjek je obasjan, budi se, kao od zvonjave budilice. Odnosno, čovjek se probudi i počne shvaćati da je stvarnost koju je

doživljavao kao život zapravo san. Čovjek se probudi, ali kako izaći, kako ustati iz kreveta, misli da ne zna, i tetura kao djetese. A treba samo ustati i otići. Sve je jednostavno.

Čim je u razgovoru nastala stanka, Škorpion ju je odmah iskoristio.

- Dečki, nećete vjerovati, i ja imam tu mrlju, - rekao je s divljenjem, još jednom opipavajući potiljak. - Prije, znam pouzdano, nije bila tu. Mi u "Ižici" bili smo podvrgnuti temeljitom liječničkom pregledu očitih obilježja: madeža, ožiljaka i drugih sličnih gluposti. A onda sam nedavno ošišao "zonu". Vidio sam mrlju. Mislio sam da sam se negdje udario. Ali ona ne nestaje!

- Ma, sve su to bedastoće, - promrmlja otac Ivan nezadovoljno. - Te mrlje... Čovjek će brže doći k Bogu ako se odrekne svjetovnog života i služi Mu odano i vjerno kroz Crkvu Kristovu.

- Kroz religiju? - precizirao je Sensei sa smiješkom.

- Kroz religiju. I to je potvrđivano stoljećima.

- Stoljećima? - Sensei se nasmijao. - Dobro, ako tako misliš, onda mi reci koliko je slugu religija bilo tijekom svih tisućljeća i koliko ih je postalo pravim svecima? Vidiš li jaz između njih? A sve to zašto? Zato što među svim tim ljudima samo su rijetki imali dovoljno jaku vjeru u Boga i uspjeli u sebi odnjegovati snagu Ljubavi, koji su uspjeli ne samo uspostaviti red u svom unutarnjem svijetu, nego i steći tu božansku silu pred kojom sve barijere i strahovi blijede, uključujući i Smrt. Ostatak gomile, unatoč činjenici da su njezini ljudi bili revni sluge religija, ostao je siva masa, koja se od laika razlikovala samo po tome što su navukli mantiju, dakle samo su obukli tijelo u drugu odjeću. Svaki čovjek može duhovno rasti i biti oslobođen tijekom života koji mu je dan. A za to nije potrebno ići u pustinjaštvo ili biti u stadi neke religije ili sekte. Promjenom mjesta u vanjskom svijetu unutarnji svijet se neće puno promijeniti. Njega može promijeniti samo čovjek, ako zaista to želi...

- Ma gdje bio, - dodao Škorpion.

- Da, - potvrdio je Sensei. Dakle, sve na ovom svijetu nije tek tako. Ako te je sudbina bacila na ovo mjesto gdje si sada, onda je to radi nečega potrebno. I, prije svega, treba ti da nešto shvatiš i razumiješ. A da bi uzdigao svoj duhovni svijet, samo se trebaš odreći zla, odreći opterećenosti materijalnim. Gledati zdravo na sebe i na svijet oko sebe. I što je najvažnije, super je promijeniti svoj unutarnji svijet, dovesti stvari u red u svojim mislima, potpuno se prebaciti na

stranu dobra. To je jednostavno. Svaki čovjek to može. Uostalom, Bog ne treba ništa od tebe, osim tvoje Ljubavi koja se očituje u iskrenoj vjeri, dobroti prema drugima. Upravo snaga Ljubavi te duhovno njeguje i otkriva znanja koje vode tvom buđenju.

- Lijepo govoriš, sine moj, - rekao je otac Ivan sa smiješkom. - Ali ne slažem se da svećenici biraju lakši put. Idi služi, slušaj grijeha ljudi, ima da ti se podigne kosa na glavi!

- Smatraš li to nekom vrstom privilegirane službe Bogu? - Tvoje služenje je uobičajeni posao psihologa. Pitanje nije u poslu, već u tome mijenjaš li se i sam iznutra i u kojem pravcu.

- Slušajte, dečki, zanimljivo je, naravno, to što vi ovdje pričate, - ubacio se Škorpion u razgovor. - Ali nisam baš shvatio neke suptilnosti. Sensei, objasni mi koja je razlika između pojmova "Učenje i Učitelj", koje stalno spominješ u razgovorima, te "Religija i Svećenik", o kojima naš "drugi otac" uvijek priča, - kimnu prema Vanou.

- Razlika je ogromna, - reče Sensei. - Da bude jasnije, objasniti ću ti slikovito. Dakle, što je Učenje. Zamisli čovjeka koja hoda kroz beskrajnu pustinju života pod vrelim suncem svih vrsta problema. Osjeća žeđ, nepodnošljivu žeđ, žeđ koja je prožela cijelo njegovo tijelo, cijeli njegov duhovni svijet. Stoga on traži izvor čiste vode, traži da se napuni, kao što prazna zemljana posuda traži da se napuni vlagom. A onda konačno pronalazi bunar u pustinji. Kanta je lancem pričvršćena za bunar. Dakle, Učenje je lanac. Učitelj je kanta. A čovjek, uz pomoć Učenja, zahvaljujući Učitelju, može dobiti izvorsku čistu vodu iz bunara i u potpunosti zasititi svoj um i tijelo. A bunar s najčišćom izvorskom vodom je njegov unutarnji duhovni svijet, duboko skriven, njegova Duša. Uglavnom, duša je Božja čestica. I, u principu, zadatak Učitelja je, uz pomoć Učenja-lanca, izvući Istinu skrivenu u dubini njegove Duše. Jer ništa izvana ne donosi takvu korist čovjeku i ne daje stvarnost spoznaje Boga, kao blago Duše iskopano iz vlastitih dubina. Jer se kaže da je Bog u svakom čovjeku. Upravo iz tog neiscrpnog izvora Učitelj vadi vodu kojom zasićuje čovjeka.

- A religija?

- A religija, oprostite mi svi, može se usporediti sa srebrnom žlicom, zlatnim lancem prikovanom za wc školjku, u kojoj se žednima servira otpad materijalnog postojanja. Sadržaj koji se nudi u žlici je također tekućina, sadrži čestice iz izvora, ali, međutim, već

prerađene od strane ljudi i pomiješane s materijalnim izmetom. Stoga ne gasi žeđ, a smrdi na govno.

Ekipa se nasmijala.

- Da, sine moj, tvoje riječi su bolno uvredljive, - rekao je otac Ivan i uz uzdah dodao: - Ali njihova je bit istina.

Neko vrijeme su svi šutjeli. Otac Ivan se zamislio gledajući u daljinu, s bradom naslonjenom na ruku, a zatim rekao:

- Sensei, zašto ne stvoriš Učenje i ne postaneš ta ista kanta za žedne?

Sensei se nasmiješio i odgovorio:

- Ne, hvala. Jer nema ništa gluplje na svijetu od kante prikovane za isušeni bunar.

Gledajući ozbiljno u Senseja, Škorpion je rekao:

- Ali nisu svi bunari suhi. Uostalom, još uvijek postoje putnici u pustinji života koji doista trpe pravu žeđ!

Sensei ga je pažljivo gledao nekim neobičnim pogledom, dobrohotnim i istovremeno prodornim unutra, tako da je Škorpion zadržtao i dobio odgovor:

- Vjeruj mi, tko god je istinski žedan, u pustinji života uvijek će mu biti dan izvor. Morat će se samo potruditi i napiti se iz vlastitih dlanova. A kanta mu se više neće dati, jer je već prekovana u vagu.

- Oprosti, nisam baš razumio.

- Ako poželiš i razmisliš o ovim riječima, razumjet ćeš. A ako ne razumiješ, nemoj razbijati glavu, ne treba ti.

Oči oca Ivana se razvedriše, kao da mu je na pamet palo neko grandiozno otkriće. Zadržtao je odgovorio:

- Slušaj! Dakle, vaga je...

U tom trenutku Sensei ga je oštro sagnuo na tlo, pognuvši i sam glavu.

- Mirujte!

Škorpion je odmah reagirao u skladu s tim.

- Šta je? - upita otac Ivan šaptom.

-Orlovi lete, - odgovorio je Sensei jednako tiho, lagano podižući glavu.

- Tko? - Vano nije razumio, još uvijek obuzet svojim otkrićem.

- Devetka, - Sensei je kimnuo prema cesti.

Svi su uprli oči u stazu. Vano je dalekozorom pogledao udaljeni strani automobil s brojevima Devetog odjela državne sigurnosti.

- Da, uskoro će biti i sam, - tiho je rekao Vano.

- Dakle, ljudi, svi na svoja mjesta, - zapovjedi Sensei.

Lord je zadrijemao u autu od monotone vožnje. Sanjao je čudan san: da je šetao velikim sajmom i vidio neobična natjecanja u kojima je mogao sudjelovati svatko. Bila je visoka strma litica s devet izbočina do vrha. Na svakoj izbočini ležao je veliki dragulj, a na najvišem vrhu neki golemi predmet od čistog zlata i tisuću svjetlucavih dijamanta. Zamamno je blistao na suncu, bacajući odsjaj daleko. Bilo je mnogo onih koji su taj predmet željeli uzeti. Svi su se, kao mravi, penjali uz strmi zid, kako god su mogli.

"Kako to rade?" Lord je postao znatiželjan. Prišao je zidu i stavio ruku na njega. Zalijepila se, kao magnetizirana. Svidjelo mu se. Zatim je podigao nogu. Također. Lord se popeo. Pokazalo se da to i nije tako teško. Ali bilo je previše ljudi koji su htjeli isto, a to je otežavalo kretanje. Lord je vidio da su se neki, pokušavajući preći druge, penjali preko tijela suparnika. I prilično uspješno. Lord je naučio ovo "pravilo" igre i brzo se popeo u red vodećih.

Obuzelo ga je uzbuđenje. Pojurio je naprijed. Ali odjednom je bio gotovo gurnut dolje. U ovoj fazi svi su igrači bili dovoljno jaki. Nitko nikoga nije htio pustiti naprijed, pa su nemilosrdno izbacivali s puta one koji su i na sekundu izgubili budnost. Lord je pogledao dolje. Visina je već bila poprilična. Ljudi na sajmu izgledali su kao bezlična šarena mrlja. Iznenada, pred Lordovim očima proletješe dva suparnika s licima izobličanim od straha. Stigla ih je strašna smrt. Razbijali su se o kamenje i pretvarali u krvavu gomilu. Lord se silno uplašio za svoj život.

Stisnuo je zube, penjao se, također nemilosrdno bacavši svoje suparnike. Ako neće on njih, oni će njega uništiti. Ljutnja je rasla i izbijala s usana zvjerinjom rikom. Svi okolo su užasno režali i mrštili se. Tada je primijetio da je kod onih koji su se popeli na vrh glasno počela pucati odjeća. I počeli su provirivati pramenovi životinjske dlake. Sajam i rulja odavno su nestali iz vidokruga tamo negdje dolje. Samo su bijeli oblaci prekrivali mnoštvo ponora, iluzorno stvarajući privid meke perine.

Jedan od devet vrhova već je bio nadohvat ruke. Ali tada je izbila prava borba ne za život, već za smrt. Ljudi zvjerskog oblića ujedali su jedni druge za grlo hvatajući protivnika u smrtonosni stisak. Neki su gadno nastradali, ali nitko nikome nije htio popustiti. Svi su težili zauzimanju željenog vrha. Međutim, Lord se i ovdje pokazao najlukaviji. Čekao je da se jaki međusobno unište. Na brzinu se riješio ostalih i uspeo na vrh.

Dragocjeni rubin svjetlucao je jarko crvenim unutaršnjim svjetlima poput rasplamsale vatre u njegovim rukama. Lord je kao opčinjen gledao njegove izbrušene rubove. Sasvim slučajno je promijenio kut gledanja i odjednom u njima ugledao odraz monstruozne životinje, kakva u prirodi ne postoji. Lord je s gađenjem odmaknuo rubin od sebe. I opet je pokušao promijeniti kut gledanja zagledavši se duboko u dragulj. Tamo je primijetio sićušnu crnu točku. Prikovavši pogled na nju, iz nekog razloga se počela brzo širiti.

Uskoro se Lord našao unutar velikoga crnog prostora. Stajao je na vrhu, okružen gomilom mračnih ljudi koji su dizali ruke, kao da glasaju. Ali glasali su čudno. Vrlo čudno. Jer u znak pristanka iz ruku je curila grimizna krv. Potoci ove krvi podizali su njegovu kamenu izbočinu-prijestolje sve više i više.

Lord više nije obraćao pažnju na te ljude. Pogled mu je bio uperen u vrh vrhova, svjetlucau od zlata i dijamanta kojima se neumoljivo približavao. Sada je već jako blizu... Pred njim je ostalo jako malo. Lord je upro cijelim svojim tijelom. Bliže, bliže... Još malo... Sad je lagano dotaknuo golemo žezlo moći. Ali odjednom je crno nebo rascijepila sjajna munja. Odjeknu zaglušujuća grmljavina. Lord je uz prodorni krik odletio u ponor...

Na horizontu se pojavila povorka.

- Oh, evo naših gostiju, - šapnuo je Sensei.

- Evo vidiš, četvrti auto. Lord je tamo. Barem je u gradu sjeo baš u njega, sudeći po brojkama... - Škorpion je pogledao kroz dalekozor, uzeo daljinski upravljač. A onda podmuklo upitao: - Jesi li slučajno ponio još jedne hlače?

- Ne, - nasmiješi se Sensei. - Zašto?

- Kako zašto? Lordu bi sad dobro došle...

Sensei je uzeo dalekozor i pažljivo pogledao. Zatim ga je spustio i oštro se zagledao u kolonu koja se kretala u daljini. Zatvorio je oči. Usredotočio se. Opet otvorio oči. Nekoliko sekundi fokusa. A onda je brzo rekao Škorpionu, ne skidajući pogled s kolone automobila:

- Ne. Čekaj. Lord je u šestom autu.

- Kako u šestom? - Škorpion nije razumio. - Ali...

- Kad ti kažem, u šestom je.

Škorpion je zbunjeno pogledao Senseja, ali se nije usprotivio, samo vojnički precizirao:

- Meta je šesti?

- Da.

- Razumijem.

Kolona je počela prolaziti. Kad se provezao šesti automobil začula se zaglušujuća eksplozija. Vozač džipa jedva je stigao usmjeriti auto na rub ceste. Policijski automobil koji ga je pratio naglo je skrenuo i stao na cesti. Ostali su se brzo okrenuli. Iz njihovih vrata, kao iz košnice, izletjeli su militanti, zauzeli obrambene položaje, uključujući i oko šefovoga malo oštećenog automobila.

Kad je počelo temeljito pročešljanje terena, trag "dobronamjernika besanih noći" se odavno ohladio. A Lord je u međuvremenu punom brzinom odjurio natrag u glavni grad. Ovaj pokušaj bio je posljednja kap straha i strepnje koja ga je obuzela. Samo mu se jedna misao vrtjela u glavi - ostati živ i brzo pobjeći iz ove barbarske zemlje. Ovdje nije imao što izgubiti.

Bivši pukovnik GRU-a polako je šetao jesenskim parkom po šuštecem otpalom zlatnom lišću. Pokušao je razmišljati o hitnim poslovima. Ali dosadno vrijeme izazvalo je sasvim druge misli: o proživljenom životu, o starosti, o smrti. Od posljednje pomisli pukovnik se trgnuo i bijesno je počeo tjerati iz glave. Nije mogao umrijeti a da ne završi svoj glavni posao. Nije mogao umrijeti svjestan da je Minoks ostao živ na zemlji - čovjek koji za pukovnika utjelovljuje odvratnost svijeta, svu prljavštinu i izdaju. Nerijetko razmišljajući o njemu, zamišljajući kako uživa u na ovaj način postignutom luksuzu, pukovnik je već patološki mrzio tog čovjeka. Već je požalio što je jednom nepoznatoj osobi obećao da neće dirati Minoksa do posebnog signala. Ali prošlo je skoro pola godine, a od te tajanstvene sjene nema ni traga ni glasa. "Možda je zaboravio? Možda nije među živima, taj borac nevidljivog fronta? A Minoks je još uvijek na slobodi, još uvijek diše punim plućima... Iako posljednji uzbudljivi događaji na "Olimpu" govore da su dečki odradili sjajan posao. Trebalo je razvaliti takvoga korupcionaškog kolosa! I kako su samo uspjeli na tako famozan način?! Nakon svega, može se biti miran u pogledu budućnosti Domovine, jer danas takvi orlovi pokazuju lavlji stisak... Ipak, pitanje ljudi poput Minoksa je privremeno pitanje. Čak i bez obzira na nečiju želju, pitanje je riješeno - razmišljao je u sebi pukovnik GRU-a. - Čini se da je netko specijalno dao priliku da se izvuku svi, da tako kažem, zli duhovi, pa da pokažu svoj pravi izgled. Uostalom, vrag i nije tako strašan kako ga prikazuju. Pala je kišica. Niknule su gljive muhare. Idi sada, 'sakupi' ih u korpu. I ne trebaš se previše naprezati, posvuda crveni šeširići niču jedan za drugim. Može i tako... Tko sada zna što se događa u zemaljskim poslovima Božjim, nedostupnim ljudskom umu? Kako god analizirali, koliko god proračunavali, koliko god informacija imali, ipak je nemoguće sve pogoditi i predvidjeti. A tko je za to sposoban? Samo oni koji promatraju baš te stvari na našoj grešnoj zemlji..."

Pukovnik je podigao pogled. Sunce je jako sjalo. Nebo vedro, bez ijednog oblačka. Njegova neobična boja glatko je prelazila od prozirno-plave azurne do zagasito-jarkog plavetnila dalekog svemira. Čovjek je duboko uzdahnuo od navale blaženog osjećaja pred tako golemom beskrajnom ljepotom. Zatim je spustio zadivljen pogled na zemlju i ponovno zaronio u misli o svom životu, sitnom i bitnom.

Pukovnik je skrenuo u poznatu ulicu. Prošao je kroz nekoliko čudnih ulaza sa zamaskiranim vratima, žurno prošao i nekoliko kuća s dvostrukim izlazima. Pobrinuvši se da nije praćen, otišao je u sigurnu kuću, naslijeđenu od punice, gdje su se čuvali tajni dokumenti. Danas bi se tamo trebao održati sastanak s ozbiljnim ljudima. I sam je za to saznao tek prije sat vremena, pa je što prije požurio u stan kako bi tamo sve propisno očistio i pripremio.

Pukovnik GRU-a ušao je na ulaz i popeo se na četvrti kat. Pažljivo je pregledao ključanice. Dvije tanke dlake bile su provučene kroz njih pod istim kutom kako ih je on jednom ostavio. Isto je plastično blato "paradiralo" na nadstrešnicama vrata, točno odgovarajuće prvotnom obliku i veličini. Neugledna paučina visjela je točno tamo gdje ju je ljudska ruka "objesila", blokirajući razmak između vrata i zida. Pukovnik je bio zadovoljan rezultatom pregleda i izvadio je ključeve. Brave su rađene po narudžbi. Pukovnik GRU-a igrao je na sigurno. Kliknuvši nekoliko puta uz pomoć lukavog poteza, otvorio je željezna vrata. Zatim je provjerio sve "tajne" na drugim vratima. Uz ništa manje truda nego kod prvih, otvorio je druga vrata.

Prašina nakupljena na podu ostavila je otiske pukovnikovih cipela. Sjeo je i pažljivo pregledao cijeli prostor poda. Sve su mrvice ležale na svojim mjestima. Niti jedna trunka nije bila poremećena. Na vratima sobe "tajne" su ostale netaknute. Pukovnik je skrupulozno pogledao sve svoje "pokazatelje" i, smirivši se, počeo se svlačiti. U prostoriji se osjećao zadah pljesni. Ovdje se dugo nije provjetralo. Vlasnik je otišao u kuhinju i otvorio prozor. Svi prozori su s vanjske strane imali rešetke.

Pukovnik si je skuhao aromatičnu kavu. Ispijajući je, otišao je u hodnik. Otvorivši vrata, ukočio se. Oči su mu se raskolačile od užasa i iznenađenja. Leđa mu je prekrilo lagani znoj. Šalica mu je iskliznula iz ruku i s treskom se razbila o pod. Usred sobe na stolu stajao je golemi buket svježih jarkocrvenih ruža.

SADRŽAJ

PREDGOVOR	6
PRVI DIO.....	10
Poglavlje 1 - TAJNA SJEDNICA	10
Poglavlje 2 - NOMOVA INICIJACIJA.....	36
Poglavlje 3 - PROBLEM OD NAJVEĆE VAŽNOSTI.....	54
DRUGI DIO	59
Poglavlje 1 - ZADATAK.....	59
Poglavlje 2 - GDJE NABAVITI NOVAC?	80
Poglavlje 3 - ILUZIJA STVARNOSTI	96
Poglavlje 4 - "FIKS" IDEJA	113
Poglavlje 5 - OSVETA KONKURENCIJE.....	141
Poglavlje 6 - "UDAR"	160
Poglavlje 7 - TRENING ISTOČNJAČKIH BORILAČKIH VJEŠTINA	165
Poglavlje 8 - REPRESALIJE "GRAĐANSKIH" ODNOSA	182
Poglavlje 9 - "DETONATORSKA KAPISLA" ZA "OLIMP".....	197
Poglavlje 10 - VELIKA STRKA.....	214
Poglavlje 11 - ODMAZDA.....	225
Poglavlje 12 - PROPAST CARSTVA	242
TREĆI DIO.....	249
Poglavlje 1 - DOLAZAK LIKVIDATORA	249
Poglavlje 2 - UMJETNOST UZMICANJA OD NADZORA.....	258
Poglavlje 3 - ZAMKA S TRIKOM	264

Poglavlje 4 - OTMICA	277
Poglavlje 5 - DVOBOJ	282
Poglavlje 6 - HVATANJE NA "ŽIVI MAMAC"	293
Poglavlje 7 - KOBNI HITAC.....	305
Poglavlje 8 - ZADNJA KAP	316
SADRŽAJ	354